

JANE HARPER

CRIME

Bărbatul rătăcit

BESTSELLER NEW YORK TIMES

TREI FRAȚI,
O MOARTE, NICIUN RĂSPUNS

AM DEVORAT-O ÎNTR-O ZI,
ESTE CEA MAI BUNĂ CARTE
DE PÂNĂ ACUM A LUI JANE HARPER!
- LIANE MORIARTY

TREI

FICTION
CONNECTION

Jane Harper
Bărbatul răătăcit

Traducere din limba engleză de Alunița Voiculescu
Trei

CUPRINS

Prolog

Capitolul 1

Capitolul 2

Capitolul 3

Capitolul 4

Capitolul 5

Capitolul 6

Capitolul 7

Capitolul 8

Capitolul 9

Capitolul 10

Capitolul 11

Capitolul 12

Capitolul 13

Capitolul 14

Capitolul 15

Capitolul 16

Capitolul 17

Capitolul 18

Capitolul 19

Capitolul 20

Capitolul 21

Capitolul 22

Capitolul 23

Capitolul 24

Capitolul 25

Capitolul 26

Capitolul 27

Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32
Capitolul 33
Capitolul 34
Capitolul 35
Capitolul 36
Capitolul 37
Capitolul 38
Capitolul 39
Mulțumiri

Pentru Pete și Charlotte, cu dragoste

Prolog

De sus și de la distanță, urmele lăsate în țărână formau un cerc strâns. Un cerc departe de a fi perfect, cu conturul deformat, când gros, când subțire, când întrerupt pe alocuri. Și care nu era gol.

În mijloc se afla o piatră de mormânt, șlefuită fin de asaltul a o sută de ani de nisip, vânt și soare. Piatra avea cam un metru înălțime și se menținea încă perfect dreaptă. Era orientată cu fața spre vest, către deșert, ceea ce era un lucru neobișnuit prin partea locului. Vestul nu era decât rareori prima opțiune a cuiva.

Numele bărbatului îngropat sub ea dispăruse de multă vreme, iar locul era cunoscut de către localnici – cei șaiszeci și cinci, împreună cu suta de mii de capete de vite ale lor – drept mormântul păstorului. Bucata aceea de pământ nu fusese niciodată cimitir; păstorul fusese îngropat în locul în care murise și, de peste un secol încoace, nu i se alăturase nimeni.

Dacă cineva ar fi mângâiat piatra tocită, ar fi putut descoperi printre adâncituri un fragment din data morții. Un unu și un opt, poate și un nouă – 1890 și ceva. Mai erau vizibile doar patru cuvinte. Fuseseră cioplite mai jos, ferite de intemperii. Sau poate că fuseseră cioplite mai adânc, de la bun început; poate că cineva crezuse mesajul mai important decât omul. Cuvintele erau: *care a răătăcit calea*.

Luni întregi se scurgeau, poate chiar și un an, fără ca cineva să treacă pe acolo, cu atât mai puțin să se oprească pentru a citi inscripția estompată sau să privească spre vest, în soarele după-amiezii. Nici vitele nu zăboveau pe aici. Pământul era crăpat și nisipos timp de unsprezece luni pe an și inundat de șuvoaie măloase în luna rămasă. Vitele preferau să meargă spre nord, unde iarba era mai bună și copacii ofereau umbră.

Așa că mormântul rămânea cel mai adesea singur, lângă un gard de sârmă îngust, care mărginea la dreapta vreo doisprezece kilometri de drum, iar la stânga câteva sute de deșert, atât de întins și pustiu, încât, la orizont, puteai vedea conturul curb al Pământului. Era ținutul mirajelor, cu licărul câtorva copăcei la mare depărtare plutind peste lacuri inexistente.

Exista o singură gospodărie undeva către nordul gardului și alta către sud. Vecinul, la trei ore distanță. Drumul către est era imposibil de văzut de la mormânt. Și, oricum, era mult spus drum. Puteau trece și zile până când liniștea acelei fâșii de pământ, bătătorită și lată, să fie tulburată de vreun vehicul.

Drumul ducea până la Balamara, un orașel cu o singură stradă, ai cărui puțini locuitori ar fi putut încăpea într-o cameră dacă i-ar fi adunat cineva. La o mie cinci sute de kilometri distanță, se aflau Brisbane și coasta.

De câteva ori pe an, în anumite zile, un elicopter trecea pe deasupra mormântului păstorului agitând praful și țărâna. Piloții lucrau pământul din aer, folosind zgomotele și mișcarea pentru a mîna vitele pe distanțe demne de mărimea unor țări europene mai mici. Însă acum, cerul se întindea gol cât vedeai cu ochii.

Mai târziu – prea târziu –, un elicopter avea să zboare pe acolo, încet și cât de jos se putea. Pilotul avea să observe mai întâi mașina, mai exact metalul fierbinte sclipind. Apoi avea să-i atragă atenția mormântul, aflat la ceva distanță, dar asta doar pentru că se tot învârtea prin jur, în căutarea unui loc potrivit pentru aterizare.

Pilotul nu avea să observe cercul făcut în țărână. Doar crâmpeiul de material albastru pe fondul roșu al solului avea să îi sară în ochi. O cămașă de lucru, cu nasturii desfăcuți și aproape scoasă. În ultimele zile, la amiază se atinseseră și patruzeci și cinci de grade. Pielea arsă de soare crăpase deja.

Mai târziu, cei veniți la fața locului aveau să observe urmele mai groase sau mai subțiri din țărână și să se uite în depărtare, încercând să nu se gândească la felul în care fuseseră făcute urmele acelea.

Piatra de mormânt arunca o umbră micuță. Era singura umbră din raza vizuală, neagră și alunecoasă, ce creștea și se micșora mergând în cerc precum un ceas solar. Bărbatul se târâse o vreme, apoi se mai trăsese cu greu către umbra firavă, cu trupul contorsionat în forme disperate, lovind și zgâriind pământul în timp ce frica și setea puneau stăpânire pe el.

Avusese un scurt răgaz, pe timpul nopții, înainte ca soarele să răsară iar și rotația îngrozitoare să o ia de la capăt. A doua zi, nu mai rezistase mult după ce soarele începuse să urce mai sus pe cer. Deși se luptase. Urmărise umbra până când chiar nu mai putuse.

Cercul din țărână era incomplet, mai puțin decât o rotație completă. Mai puțin de douăzeci și patru de ore. Și apoi, într-un sfârșit, păstorul a căpătat un companion, iar pământul continuase să se învârtă și umbra să se miște singură, în timp ce bărbatul zăcea în mijlocul unui mormânt prăfuit, sub soarele neiertător.

Capitolul 1

Nathan Bring nu vedea nimic. Apoi a văzut totul brusc.

Urcase dâmbul abrupt cu mâinile încleștate pe volan, de vreme ce terenul accidentat încerca să-i fure controlul mașinii, și deodată totul era chiar acolo. În fața lui. Vizibilă, deși încă la kilometri distanță, oferindu-i răgazul de a descoperi ceea ce vedea, pe măsură ce i se dezvăluia înaintea. A aruncat o privire către scaunul pasagerului.

„Nu te uita”, a fost tentat să spună, dar a renunțat. Nu avea niciun sens. Priveliștea îi lua ochii.

Și totuși, a oprit mașina mai departe de gard decât ar fi avut nevoie. A tras frâna de mână, dar a lăsat motorul pornit și, în același timp, și aerul condiționat. Ambele au protestat scâncind față de căldura de decembrie din Queensland.

— Stai în mașină, a spus el.

— Dar...

Nathan a trântit ușa înainte să audă continuarea. S-a dus către gard, a dat la o parte firele de sârmă de deasupra, s-a cățărat și a sărit, trecând de pe partea sa în cea a fraților săi.

Lângă mormântul păstorului era parcată o mașină de teren, tot cu motorul și aerul condiționat pornite. Cel mai probabil, aerul condiționat era la maximum. Nathan s-a desprins de gard în același moment în care portiera șoferului s-a deschis și fratele său mai mic a ieșit din mașină.

— Sal'tare, a zis Bub, când Nathan s-a apropiat suficient cât să îl audă.

— Sal'tare.

S-au întâlnit lângă mormânt. Nathan era conștient că, la un moment dat, va trebui să privească și în jos. A amânat momentul și a zis:

— Când ai...

A auzit mișcare în spatele său și s-a întors.

— Hei! Stai naibii în mașină!

Trebuia să strige ca să poată fi auzit, însă vocea îi sunase mai aspră decât intenționase.

— Stai în mașină, a încercat el din nou.

Nu a sunat mult mai bine, dar măcar fiu-său l-a ascultat de data asta.

— Am uitat că Xander era la tine, a zis Bub.

— Mda.

Nathan a așteptat să se închidă bine portiera. Îl putea vedea pe Xander prin parbriz; în zilele noastre, la șaisprezece ani ești mai degrabă bărbat decât băiat. S-a întors înapoi către fratele lui. Către cel care stătea în picioare în fața sa, adică. Pentru că al treilea frate, mijlociul Cameron Bright, zăcea la picioarele lor, lângă piatra de

mormânt. Bine măcar că fusese acoperit cu o prelată decolorată.

Nathan a mai încercat o dată:

— De când ești aici?

Bub s-a gândit puțin, așa cum obișnuia deseori, înainte să răspundă. Borul pălăriei îi umbrea privirea, iar cuvintele i-au ieșit de pe gură cu o fracțiune de secundă mai lent decât ritmul normal de vorbire:

— De aseară, puțin înainte să se întunece.

— Nu vine și unchiul Harry?

Altă fracțiune de secundă întârziată, apoi o clătinare din cap.

— Unde e? Acasă cu mama?

— Și cu Ilse, și cu fetele, a zis Bub. El s-a oferit, dar i-am zis că erai deja pe drum.

— Cred că e mai bine că stă cineva cu mama acum. Tu ai probleme?

Nathan s-a uitat în sfârșit către grămada de la picioarele lui. Era ceva ce atrăgea cu siguranță amatorii de hoituri.

— La dingo te referi?

— Da, frate.

Bineînțeles. La ce altceva s-ar fi putut referi? Nu prea erau multe opțiuni prin zonă.

— A trebuit să trag de vreo două ori cu pușca, a răspuns Bub scărpinându-se pe gât și dându-i astfel ocazia lui Nathan să vadă o bucată din steaua de vest a tatuajului său cu Crucea Sudului. Dar a fost în regulă.

— Bine, atunci.

Nathan simțea obișnuita frustrare care apărea când vorbea cu Bub. L-a trecut prin minte că i-ar fi plăcut să fie Cameron acolo, să liniștească apele, iar realitatea l-a înjunghiat crudă pe sub coaste. S-a forțat să tragă o gură mare de aer, un aer cald, care i-a umplut gâtul și plămânii. Era greu pentru toată lumea.

Bub avea ochii roșii și era neras, cu fața împietrită din cauza șocului, s-a gândit Nathan. Semănau puțin, însă nu prea mult. Cu Cameron între ei, relația lor frățească devenea evidentă. Fratele lor umplea distanța dintre ei nu doar în felul acesta. Bub arăta obosit și, ca mai mereu în ultima vreme, mai bătrân decât și-l amintea Nathan. Erau doisprezece ani diferență între ei și totuși Nathan încă se simțea surprins uneori că își vede fratele apropiindu-se de treizeci de ani, și nu tot în scutece, ca pe vremuri.

Nathan a îngenuncheat lângă prelată. Era decolorată de vreme și prinsă bine în câteva locuri, ca un cearșaf de pat.

— Te-ai uitat?

— Nu. Mi s-a spus să nu ating nimic.

Nathan nu l-a crezut. Poate din cauza tonului folosit, poate pentru că prelată nu era așezată cum trebuie la unul dintre capete. S-a convins după zgomotul pe care Bub l-a scos când a întins mâna către

prelată:

— Nu face asta, Nate! Nu e bine.

Bub nu se pricepuse niciodată să mintă. Nathan şia tras înapoi mâna şi s-a ridicat în picioare:

— Cei s-a întâmplat?

— Nu ştiu. Doar ce au spus la radio.

— Mda, am cam ratat ce au spus.

Nathan nu s-a uitat în ochii lui Bub.

Bub şi-a mişcat greutatea de pe un picior pe altul:

— Şi totuşi, i-ai promis mamei că aveai să îl ții deschis, frate.

Nathan nu a răspuns şi Bub nu a insistat. Nathan s-a uitat înapoi peste gard, către pământul său. Îl vedea pe Xander, care nu putea sta locului pe scaun.

În ultima săptămână călătoriseră de-a lungul hotarului sudic, lucrând ziua şi campând noaptea. Tocmai se pregăteau să lase uneltele deoparte aseară, când au simţit vibraţiile produse de elicopter. O pasăre neagră pe indigoul sfârşitului chinuit al zilei.

— De ce zboară atât de târziu? întrebese Xander, chinuindu-se să privească în direcţia elicopterului.

Nathan nu răspunsese nimic. Zbor de noapte. O alegere periculoasă şi un semn rău. Ceva nu era în regulă. Deschiseseră radioul, dar era deja prea târziu.

Nathan s-a întors cu faţa către Bub:

— Am auzit destul. Dar asta nu înseamnă că am şi înţeles.

A văzut cum bărbia nerasă a lui Bub a tresărit. *Bine ai venit în club.*

— Nu ştiu ce s-a întâmplat, frate, a zis el din nou.

— E în regulă. Zi-mi doar ce ştii tu.

Nathan a încercat să îşi tempereze puţin nerăbdarea din voce. Vorbise puţin cu Bub prin staţia radio aseară, la căderea nopţii, şi îi spusese că avea să plece cu maşina la drum când se crăpa de ziuă. Ar fi avut încă o sută de întrebări să îi pună, dar nu-i pusese niciuna. Nu pe o frecvenţă deschisă, pe care puteau fi ascultaţi de oricine.

— Când a plecat Cam de acasă? a întrebat direct Nathan, când a văzut că Bub nu prea ştia de unde să înceapă.

— Alaltăieri dimineaţă, așa a spus Harry. Pe la opt.

— Deci miercuri.

— Așa cred. Însă eu personal nu l-am văzut, pentru că plecasem deja de marţi.

— Încotro?

— Departe, să verific puţurile din ţarcul din nord. Aveam în plan să rămân peste noapte acolo, apoi să mă întâlnesc cu Cam miercuri, la Lehmann's Hill.

— De ce?

— Ca să reparăm releul radio.

Adică să îl repare Cam, s-a gândit Nathan. Bub ar fi putut cel mult să îi țină uneltele la îndemână. Și ca să fie doi. Lehmann's Hill se afla la marginea de vest a proprietății. Era un drum de patru ore până acolo.

Dacă releul se defectase în acea zonă, se pierdea orice contact radio la distanță.

— Și ce s-a întâmplat? a zis Nathan.

Bub se uita în gol către prelată.

— Am ajuns acolo târziu. Ar fi trebuit să ne întâlnim pe la ora unu, dar am fost blocat pe drum. Nu am reușit să ajung la Lehmann's decât două ore mai târziu.

Nathan a așteptat.

— Cam nu era acolo, a continuat Bub. M-am întrebat dacă nu cumva fusese deja și plecase, însă releul tot nu funcționa, așa că m-am gândit că, cel mai probabil, nu ajunsese. Am încercat să îl caut pe radio, dar nu a răspuns. Așa că am așteptat puțin, apoi am luat-o înapoi spre drum. M-am gândit că aveam să dau peste el.

— Dar n-ai dat.

— Nu. Am continuat să îl caut pe radio, dar n-am primit niciun semn de la el, a spus Bub încruntându-se. Am condus vreo oră, dar tot nu ajunsesem la drum, așa că a trebuit să opresc. Se întuneca.

Pe sub borul pălăriei, ochii lui căutau asigurări, iar Nathan a dat din cap:

— Nu prea aveai ce altceva să faci.

Și așa și era. Noaptea cădea ca un giulgiu opac peste Lehmann's Hill. Dacă ai fi condus acolo noaptea, întrebarea era nu dacă ai fi avut un accident, ci care ar fi fost acesta: te-ai fi lovit de o stâncă, sau ai fi intrat într-o vită, sau te-ai fi răsturnat în afara drumului? Și apoi, Nathan ar fi avut doi frați acoperiți de-o prelată.

— Dar te-ai îngrijorat? a întrebat Nathan, deși putea ghici care era răspunsul.

— Da și nu, a ridicat Bub din umeri. Știi și tu cum e.

— Mda.

Nathan știa. Trăiau într-un ținut al extremelor, din mai multe puncte de vedere. Oamenii erau ori perfect normali, ori în extrema cealaltă. Exista o foarte îngustă cale de mijloc. Iar Cam nu era vreun turist. Știa să își poarte de grijă, și asta însemna că ar fi putut fi la o jumătate de oră de mers mai departe, încetinit de căderea întunericului și în afara razei de acțiune a radioului, instalat confortabil în casa lui pe roți și cu o bere rece de la frigider în mână. Sau ar fi putut să nu fie.

— Nimeni nu răspundea la radio, a spus Bub. Niciun afurisit nu e treaz pe acolo în perioada asta a anului și, cum turnul era căzut...

A mai mormăit ceva, frustrat.

— Deci ce ai făcut?

— Am plecat cu mașina la răsăritul soarelui, și tot a durat secole până când a răspuns cineva.

— Cam cât?

— Habar n-am, a șovăit Bub. Probabil că vreo jumătate de oră până am ajuns la drum și încă o oră după asta. Și chiar și atunci, erau doar doi idioți dintr-ăia de jackaroo^[1], care învață să mâne turmele, la Atherton. Le-a luat o grămadă de timp să îl găsească pe manager.

— Dintotdeauna au angajat numai tâmpiți la Atherton, a spus Nathan.

Proprietatea vecină de la nord-est se întindea pe o suprafață mare cât tot orașul Sydney. Era plină de tâmpiți, după cum zisese, dar rămânea cea mai bună oportunitate de a avea o legătură cu cineva pe aici.

— Deci au dat alarma?

— Da, dar deja...

Bub s-a oprit. După calculele lui Nathan, deja trecuseră douăzeci și patru de ore de când avuseseră vreun semn de la fratele lor. Căutarea intrase de mult într-o fază urgentă chiar înainte să fi început. Protocolul era ca toate proprietățile din jur să fie informate și toată lumea să dea o mână de ajutor, indiferent cum. La distanțele de aici, perechile de mâini erau puține și rar întâlniri, așa că putea trece foarte mult timp până când să și reușească să fie de vreun ajutor.

— Pilotul l-a observat?

— Da, a spus Bub. Într-un sfârșit.

— E cineva cunoscut?

— Nu, e un contractor cu sediul mai jos, lângă Adelaide. A lucrat la Atherton în sezon. Un polițist l-a interceptat în zbor și i-a spus să dea o raită, să verifice drumurile.

— Glenn?

— Nu. Altceva. De la dispecerat sau ceva de genul ăsta.

— Înțeleg, a spus Nathan.

Fusese un noroc și doar că pilotul îl văzuse pe Cameron. Mormântul păstorului se afla la două sute de kilometri de Lehmann' Hill și de zona principală de căutare.

— Și când a anunțat?

— Imediat după prânz. Cei mai mulți nici măcar nu ajunseseră la Lehmann's până atunci. Practic, eram doar eu și cu Harry pe acolo, dar cum mă aflam cam la o oră distanță, am zis că mă duc eu să văd ce era.

— Și Cam era deja mort?

— Așa a zis pilotul. Părea să fi murit de câteva ore. L-a pus polițistul ăla cu care comunica prin radio să facă niște teste, a spus Bub, și a făcut o grimasă. Am ajuns acolo aproape de apus. Tipul îl acoperise pe

Cam așa cum i se indicase, însă se grăbise să plece. Nu voia să-l prindă întinericul și să rămână blocat acolo.

Lui Nathan i s-a părut corect. Nici el nu ar fi rămas. La părut rău că totul rămăsese în cărca lui Bub.

— Dar dacă trebuia să te vezi cu Cam la Lehmann's Hill, ce căuta acolo?

— Nu știu. Harry a zis că își notase în agendă că trebuia să meargă la Lehmann's.

— Și altceva?

— Nimic de care să-mi fi zis Harry.

Nathan s-a gândit la agenda aceea. Știa unde era ținută, lângă telefon, după ușa de la intrarea din spate a casei care fusese odată a tatălui lor și care îi rămăsese lui Cameron. Scrisese și Nathan în agenda aia, de o groază de ori, când era mai mic. Și tot de o groază de ori nu scrisese, atunci când uitase, ori când îi fusese lene s-o facă, ori când nu voise să știe și alții unde se ducea, ori când nu găsisese un pix.

Simțea sudoarea căldurii scurgându-i-se pe gât în timp ce s-a uitat la ceas. Era acoperit cu un praf fin, roșu, iar Nathan și-a trecut degetul mare peste ecran.

— La ce oră ar trebui să ajungă ei?

Ei însemna poliția și echipa medicală. *Ei* mai însemna și alți doi oameni. Care veneau separat. Nu o echipă, nimic ieșit din comun.

— Nu știu sigur. Sunt pe drum.

Ceea ce nu însemna totuși și că aveau să ajungă curând. Nathan s-a uitat din nou în jos, la prelată. La urmele din țărână.

— Părea rănit?

— Nu cred. Sau cel puțin eu nu am văzut asta. Doar ars de soare și însetat.

Bub și-a aplecat și el fața în jos și a atins cu călcâiul cizmei marginea cercului din țărână. Niciunul dintre frați nu vorbise despre asta. Amândoi știau ce însemna. Văzuseră semne asemănătoare, făcute de animale muribunde. Nathan a privit în jur, gânditor.

— Dar unde or fi lucrurile lui?

— Pălăria e sub prelată. Nu avea nimic altceva.

— Cum nimic?

— Așa a zis pilotul. 1 s-a spus să verifice, a făcut și câteva poze. S-a jurat că nu a văzut nimic altceva.

— Dar...

Nathan s-a uitat din nou în jur, cu atenție.

— Nimic *altceva*? Nici măcar o sticlă goală de apă?

— Nu cred.

— Ai căutat bine?

— Poți să vezi cu ochii tăi, frate.

— Dar...

— N-auzi că nu știu? Nu îți pot da niciun răspuns. Numă mai întreba!

— Bine, am înțeles, a spus Nathan și a tras adânc aer în piept. Dar înțeleg că pilotul a găsit mașina?

— Așa e.

— Și unde este?

Nu se mai obosea să își ascundă acum frustrarea. *Afli mai multe de la o vacă decât de la afurisitul de Bub*, după cum zicea tatăl lor.

— Lângă drum.

Nathan s-a holbat la el:

— Care drum?

— Câte drumuri sunt pe aici? Al nostru. De partea asta a graniței, puțin mai la nord de țărcul tău. Iisuse, s-a vorbit numai de asta la radio, frate!

— Nu se poate. E la zece kilometri de-aici.

— Opt, mai degrabă, dar da.

S-a lăsat o lungă tăcere. Soarele ajunsese sus pe cer și fâșia de umbră aruncată de piatra de mormânt se subțiasse aproape de tot.

— Deci Cam și-a abandonat mașina?

Sub piciorul lui Nathan, pământul s-a înclinat foarte ușor pe axa sa. A văzut expresia de pe fața fratelui său mai mic și a dat din cap:

— Scuze. Știu că nu știi, doar că...

S-a uitat în depărtare, dincolo de fratele său, spre linia orizontului, lungă și inertă. Singura mișcare pe care o putea observa era a pieptului lui Bub, în ritmul respirației.

— Te-ai dus până la mașină? a întrebat Nathan în cele din urmă.

— Nu.

De data asta, spunea adevărul, s-a gândit Nathan. A aruncat o privire înapoi, peste umăr. Xander era doar o siluetă în umbră, încovoiată în scaunul său.

— Hai să mergem.

Capitolul 2

Până la urmă, au fost nouă kilometri.

Mașina de teren a lui Nathan era de partea cealaltă a gardului, așa că l-a sărit înapoi și a deschis ușa pasagerului. Xander s-a uitat la tatăl său întrebător. Nathan a ridicat o mână:

— Îți povestesc mai târziu. Acum, hai! Mergem să căutăm mașina unchiului Cam.

— S-o căutăm? Unde este? s-a încruntat Xander.

Tunsoarea băiatului, de școală privată, se zburîlse ușor pe la vârfuri în ultima săptămână, iar bărbia nerasă îl făcea să arate mai matur.

— Undeva pe lângă drum. Conduce Bub.

— Scuze, pe drumul *tău*?

— Mda, așa se pare.

— Dar... Ce?

— Nu știu, băiete. O să vedem.

Xander a vrut să mai spună ceva, dar a renunțat și a sărit din mașină fără să mai comenteze. Și-a urmat tatăl dincolo de gard, a aruncat o privire scurtă către prelată, făcând un ocol larg, cu respect pentru mormânt, apoi s-a îndreptat către mașina lui Bub.

— Salut, Bub.

— Bună ziua, puștiule. În fine, nu mai ești chiar un puști acum, nu?

— Da, așa cred.

— Cum e la Brisbane?

Nathan a observat că fiul său ezita să dea un răspuns. *Mai bine ca aici*, era clar.

— E bine, mulțumesc, s-a hotărât el până la urmă să spună. Îmi pare rău pentru Cameron.

— Da, e OK, nu e vina ta, prietene, a răspuns Bub, și a deschis portiera: Hopa sus!

Xander rămăsese cu privirea înspre mormânt:

— Dar îl...

— Ce? a întrebat Bub, instalat deja la volan.

— Îl lăsăm așa?

— Au zis să nu atingem nimic.

Xander părea îngrozit:

— Nici nu mă gândeam să ating ceva. Să-l ating, adică. Doar mă întrebam dacă n-ar fi trebuit ca vreunul dintre noi să...

Bub se uita fix la el, iar puștiul a ezitat.

— Nu mai contează.

Nathan observase delicatețea de orășean a lui Xander ca și cum ar fi fost un strat nou de piele. Trăsăturile îi fuseseră delicat modelate, de discuțiile pline de nuanțe și de cafeaua străină, și de știrile dimineații. Nu avea trăsături grosolane, aspre. Xander gândea înainte să

vorbească și își cântărea înțelept consecințele faptelor sale înainte să treacă la acțiune, în general, ăsta nu era deloc un lucru rău, s-a gândit Nathan. Dar depindea și de locul în care te aflai. Nathan a deschis portiera.

— Cred că o să fim în regulă, prietene, a zis el, și a urcat. Să mergem.

Xander nu a părut convins, dar a urcat în spate fără să mai comenteze. În mașină era răcoare și întuneric. Radioul a rămas tăcut.

Nathan s-a uitat la fratele său:

— Ții linia gardului?

— Da, cred că e cel mai rapid așa, a răspuns Bub, apoi i-a aruncat o privire piezișă, prin oglinda retrovizoare, lui Xander: Ține-te bine. O să merg cât de încet pot, dar drumul e foarte accidentat.

— OK.

Au mers în tăcere. Bub era concentrat să mențină controlul volanului în lupta cu gropile și pământul mâlos. Au trecut peste o denivelare, iar mormântul a dispărut imediat din vedere, în urma lor. Nathan l-a văzut pe Xander ținându-se strâns de scaunul din spate, apoi și-a întors privirea către gardul care îi despărțea proprietatea de cea a fraților săi. Nu îi putea vedea capătul. Când au trecut pe lângă o zonă în care stâlpii păreau să se clatine, Nathan și-a notat în minte să îi spună despre asta lui Cam. Și-a dat singur seama și s-a oprit brusc. O întoarcere brutală la realitate.

Bub a încetinit. Ajunseseră la marginea proprietății lui Cam. Drumul principal care se întindea în fața lor era ascuns de o formațiune stâncoasă aflată pe granița de est dintre proprietățile lui Cameron și a lui Nathan. De partea lui Nathan, era doar o dună de pământ; de partea lui Cameron, era o stâncă ce reușise să reziste câtorva mii de ani. La apus, strălucea roșiatic de parcă avea o flacără interioară. Însă acum era de un maro banal.

— Unde e mașina? a întrebat Nathan.

Bub aproape că se opri și se uita atent prin parbriz. Xander s-a întors să privească în spate, la drumul pe care veniseră.

— Pe partea asta nu e nimic, a spus Nathan chiorându-se prin geamul prăfuit. Ce a zis pilotul, mai exact?

Bub a ridicat din umeri.

— Nu avea GPS, deci... Nu ne-a ajutat prea mult, însă a spus că era undeva pe stânci, la nord de țărc, a zis Bub, și a schimbat viteza. O să merg spre drum. Să vedem ce putem vedea.

Bub a ținut-o pe lângă linia gardului, pe cărarea îngustă și neumblată care unea padocul de drum. A trecut printr-o deschizătură din stâncă și, după o zdruncinătură și un șuierat de motor, s-au trezit de partea cealaltă a acesteia. Drumul neasfaltat era pustiu.

— Deci, presupun că o luăm spre nord? a spus Nathan.

Bub a încuviințat. Mașina a stârnit un vârtej de praf, iar Nathan a auzit pietricelele izbindu-se de caroseria mașinii, în timp ce Bub accelera. În fața lor, drumul se întindea ca o panglică murdară. La stânga îi însoțea formațiunea stâncoasă. În câteva ore, avea să blocheze lumina soarelui aflat către vest.

Au mai mers un minut, apoi Bub a încetinit în fața unei spărturi aproape invizibile în lanțul stâncos. Nu era niciun indicator acolo. Localnicii cunoșteau cele mai multe dintre drumurile de pământ, iar turiștii ocazionali nu erau încurajați să le exploreze. Bub a întors mașina și a luat-o prin spărtura dintre pietrele înalte către padocul de pe partea cealaltă. Văzută de aici, formațiunea stâncoasă părea un versant blând ce ducea către cel mai înalt punct, după care se arunca abrupt în drum.

Bub s-a oprit, lăsând motorul pornit, iar Nathan a deschis portiera și a coborât. Vântul se întetise și a simțit nisip fin lipindu-i-se de piele și sprâncene. A privit încet, de jur împrejur. Putea vedea stâncile, gardul – acum mic, în depărtare. Și orizontul. Nimic altceva. A intrat înapoi în mașină.

— Hai mai încolo.

S-au întors pe drum și, după câteva clipe, Bub a luat-o printr-o altă spărtură. Au făcut la fel ca mai devreme. S-au oprit, s-au uitat. Nimic diferit. Nathan începuse să-și piardă speranța și tocmai deschisese portiera din dreptul pasagerului ca să intre în mașină când a auzit o lovitură ușoară în geam. Xander arăta cu degetul și spunea ceva.

— Ce-i aia? s-a înclinat Nathan într-acolo.

— Uite acolo! arăta Xander pe culmea stâncoasă, înapoi, înspre drum. La lumină!

Nathan a mijit ochii și a privit în bătaia soarelui, însă nu zărea nimic. S-a aplecat astfel încât să privească de la același nivel cu fiul său. Departe, pe vârful formațiunii stâncoase, se vedea strălucirea inertă de metal murdar.

S-a deschis și portiera din dreptul șoferului. Nu larg, dar nici ușor crăpată. Întredeschisă cât să aibă loc să iasă un bărbat.

După ce Xander zărise strălucirea îndepărtată a mașinii, Bub ieșise din nou la drum și condusese până la următoarea cale secretă. Se mai oprise o dată și, de aici, Land Cruiserul era imposibil de ratat. Era parcat pe culmea plană a stâncilor, cu botul chiar în buza versantului abrupt.

Printr-o înțelegere tăcută, Bub a parcat la margine și au urcat pe jos. Când au ajuns în vârf, au rămas toți trei încremeniți, cu hainele în bătaia vântului, lângă mașina lui Cameron.

Nathan a înconjurat mașina de teren și, pentru a doua oară în acea zi, a simțit că era în neregulă ceva. Era murdară și zgâriată de pietriș,

însă altceva nelalocul lui nu se vedea. Nathan a simțit o înțepătură rece, neplăcută, la baza gâtului.

Nimic nu era în neregulă acolo și totuși totul era în neregulă, în toate detaliile. Nathan și-a dat seama că se așteptase să găsească mașina împotmolită, răsturnată, zdrobită de vreo stâncă sau contorsionată în vreo bulă zimțată, de metal. Se așteptase să o vadă scoțând aburi sau cu benzina curgând, în flăcări sau cu capota ridicată, ori cu toate cele patru cauciucuri zdrențuite. Nu știa exact la ce anume se așteptase, însă Nathan se așteptase la ceva. Ceva mai mult decât asta, în orice caz. Ceva ca o explicație.

S-a ghemuit ca să verifice roțile. Patru cauciucuri bune stând neclintite pe stânca solidă. A deschis capota și și-a trecut mâna peste componentele principale. Din câte putea să vadă, toate erau la locul lor. S-a uitat pe geam și a văzut indicatorii de bord arătând că ambele rezervoare de combustibil – cel principal și rezerva – erau pline sau pe aproape. Nathan a auzit un zgomot și s-a uitat în spatele Land Cruiserului, unde Bub tocmai ridica ușa portbagajului. El și cu Xander se holbau acum înspre spațiul generos de transport, cu o expresie ciudată pe față. Nathan s-a dus lângă ei.

Mașina era plină ochi. Litri întregi de apă proaspătă clipoceau liniștit în sticle sigilate, așezate alături de conserve cu ton și fasole. Multe. Suficiente cât să îi țină de foame unui bărbat pentru o săptămână sau mai mult. Nathan a deschis, cu un deget, micul frigider alimentat de la bateria mașinii, înăuntru erau alte sticle pline cu apă, sendvișuri împachetate în folie de plastic care se lăsaseră acum pe la margini, precum și un bax de șase beri cu concentrație redusă de alcool. Și mai erau niște chestii. O canistră cu benzină, două cauciucuri de rezervă legate de partea de jos a portbagajului, o lopată, o trusă de prim ajutor. Pe scurt: cele obișnuite. Nathan știa că ar fi găsit exact aceleași lucruri dacă și-ar fi deschis propriul portbagaj. Un kit de supraviețuire tipic pentru climatul teribil al Australiei. Nu pleci de acasă fără așa ceva.

— Cheile lui sunt aici.

Xander se uita prin portiera deschisă a șoferului. Nathan s-a dus lângă el. Stând așa unul lângă altul, umerii lor se aflau cam la aceeași înălțime, a observat el în trecere.

Un vâl subțire de nisip roșiatic zburase și se așternuse pe toate suprafețele. Sub pojghița aceasta, Nathan a zărit cheile prinse de un șnur negru, aranjat frumos într-o buclă și așezat pe scaun.

Era cam neobișnuit, i-a șoptit o voce micuță. Nu prea se obișnuia să îți lași cheile așa în mașină. Ba chiar Nathan nu cunoștea pe nimeni în tot districtul care să facă așa ceva. S-a gândit la cheile lui, ascunse într-un colț în podeaua mașinii lăsate lângă mormânt. Ale lui Bub atârnav de semnalizatorul mașinii, la baza versantului. Nathan nu își

putea aminti nici măcar o singură dată în care să-l fi văzut pe Cameron scoțându-și cheile dintr-o mașină. Nici să și le fi aranjat atât de precis undeva.

— Poate s-a defectat ceva? a întrebat Bub fără să pară convins.

Nathan nu a răspuns. S-a uitat la chei și, brusc, a întins mâna către ele.

— Nu, tata, nu ar trebui să atingem nim...

L-a ignorat pe Xander, iar mișcarea mâinii a provocat ușoare vârtejuri de praf. A luat cheile în mână și a știut imediat, cu o certitudine rece, ce urma să se întâmple.

S-a așezat pe scaun, a pus cheia în contact și a răsucit-o. Mișcarea a fost lină, metalul s-a învârtit cu ușurință. Motorul a pornit cu un geamăt, iar mașina a început să vibreze ușor. În tăcerea din jur, părea foarte zgomotoasă.

Nathan i-a aruncat o privire lui Xander, însă băiatul său nu se mai uita la el. Privea în depărtare, dincolo de mașină. Își pusese o mână pavăză la ochi și se încrunta. Nathan s-a întors să se uite și el în aceeași direcție. Departe de tot, înspre sud, se mișca un nor singuratic și compact de praf. Venea cineva.

Capitolul 3

Pentru a doua oară în acea zi, Nathan stătea lângă mormântul păstorului și se uita la mașina care se apropia. A încetinit când a ajuns lângă el.

Era o mașină de teren cu cauciucuri industriale și bullbar în față, la fel ca aproape oricare altă mașină din zonă, doar că aceasta avea și o targă în spate, însemnele de ambulanță din față și de pe laterale străluceau în soare.

Nathan, Bub și Xander rămăseseră sus pe stânci, alături de Land Cruiserul lui Cameron, până când pâcla de praf de la sud căpătase formă. Apoi coborâseră panta și conduseseră în tăcere înapoi la mormânt, unde așteptaseră.

Era pentru prima dată când Nathan avea un sentiment de ușurare în acea zi, când ambulanța s-a oprit și asistenta a ridicat mâna în semn de salut. În fine, un ajutor.

Steve Fitzgerald era un bărbat slăbănog, trecut puțin de cincizeci de ani, care își povestea uneori amintirile din misiunile cu Crucea Roșie. Își petrecuse o jumătate de an în Afganistan, Siria, Rwanda și în alte locuri, apoi cealaltă jumătate de an stătuse la datorie, de unul singur, într-o clinică medicală din mijlocul pustului, la Balamara. Îi plăceau provocările, spusese el odată, dar lui Nathan i se păruse că era doar o jumătate de adevăr. Steve a ieșit din ambulanță împreună cu un ofițer de poliție pe care Nathan nu îl mai văzuse niciodată.

— Unde e Glenn? a întrebat imediat Nathan, iar polițistul s-a încruntat.

Steve nu a răspuns imediat. S-a îndreptat către mormânt și către prelată și a dat din cap:

— Iisuse! Săracul Cameron!

S-a aplecat în genunchi, cu grijă să nu atingă ceva:

— Glenn a rămas blocat la Haddon Corner, de ieri. O familie cu copii mici s-a împotmolit în nisip, fără să știe exact pe unde se aflau, l-a găsit până la urmă, dar nu va putea pleca de acolo până mâine.

— Mâine?

— Are o singură pereche de mâini, prietene.

— Rahat.

Era adevărat. Sergentul Glenn McKenna trebuia să se ocupe de unul singur de o zonă de mărimea statului Victoria. Uneori era în apropiere, alteori nu, însă cel puțin cunoștea bine întinderea aceea de pământ. Nathan l-a măsurat din ochi pe noul polițist. Era deja ars de soare și părea doar puțin mai mare decât Xander.

— De unde te-au expedit aici?

— St Helens. Azi-dimineață. Sergent Ludlow.

— Îți faci pregătirea aici?

— Nu, a șovăit Ludlow. Brisbane.

— Hristoase! În oraș?

Nathan știa că fusese mitocan, dar nu-i păsa de asta:

— De când ești la St Helens?

— De o lună.

— Minunat.

Nathan La auzit până și pe Bub oftând de data asta. S-a uitat la Steve, care își despacheta trusa medicală:

— Poate că ar trebui să îl așteptăm pe Glenn să se întoarcă.

— Tu poți să aștepți aici cât ai chef, prietene, a spus Steve, fără urmă de răutate, însă noi, sergentul Ludlow și cu mine, ne vom ocupa de treaba asta acum.

Privirea lui Nathan a întâlnit-o pe a lui Bub. Nicio reacție.

— Mda, în fine, a zis el. Scuze, nu e vorba de tine, ci...

— Înțeleg, a zis Ludlow. Mi-e teamă că altă variantă nu era: ori eu, ori nimic.

S-a lăsat un moment de tăcere penibilă, cât timp au fost cântărite alternativele.

— Însă bineînțeles că voi face tot ce pot pentru fratele dumitale, a adăugat el.

Nathan și-a dat seama că a fost cam dobitoc.

— Da. Sigur. Ți mulțumesc că ai bătut tot drumul ăsta.

A văzut o sclipire de ușurare în ochii tipului și atunci s-a simțit și mai rău. A făcut prezentările ca lumea, apoi a așteptat ca polițistul să își scoată din geantă aparatul de fotografiat.

— O să...

Ludlow a arătat către obiectiv și către mormânt, iar ceilalți au rămas într-o parte cât timp a dat ocol și a fotografiat prelate și tot ce era în jur, din toate unghiurile posibile. Într-un sfârșit, cu cămașa și genunchii plini de praf, s-a oprit.

— Rândul tău, i-a spus el asistentului medical.

Steve a îngenuncheat lângă mormânt și a ridicat marginea prelatei astfel încât Nathan să nu poată vedea nimic dedesubt. L-a trecut un fior de recunoștință. Bub se îndepărtase și stătea acum sprijinit de mașina sa la umbră, uitându-se în pământ, în timp ce sergentul se zgâia la fotografiile sale digitale.

Nathan și Xander au rămas destul de aproape, ca să se uite la ce făcea asistentul. Probabil că lui Cam nu i-ar prea fi convenit asta, s-a trezit gândindu-se Nathan. Cameron și Steve Fitzgerald nu prea căzuseră ei de acord cu multe lucruri. Deși urechile îi ardeau, Steve s-a uitat în sus către Nathan:

— Și, cum o mai duci zilele astea, prietene?

— OK.

— Da? Toate în regulă? în afară de asta, bineînțeles.

Vocea lui Steve era prietenoasă, însă în tonul lui era și o notă profesională. Fusesse o întrebare, nu o politețe gratuită.

— Sunt bine. Dar Bub a stat aici toată noaptea.

— Știu. Doar că nu te-am mai văzut de ceva vreme.

Nici asta nu era din politețe.

— N-ai venit când ți-am făcut programare la clinică.

— Am sunat.

— Ideea era să vii, totuși.

— Scuze, a ridicat Nathan din umeri. Am fost ocupat.

— Dar te simți bine?

— Da. Ți-am zis.

Nathan i-a transmis ceva din priviri lui Steve. *Nu de față cu copilul.* Era prea târziu. L-a surprins pe Xander aruncându-i o privire, apoi întorcând capul. După un timp care a părut foarte lung, Steve și-a scuturat mâinile de praf și s-a ridicat în picioare.

— Ei bine, a zis el, și le-a făcut semn lui Bub și sergentului să se apropie, am vorbit puțin ieri cu pilotul și nu pot spune că am găsit ceva surprinzător acum. Deshidratare, cred. Va trebui să îl trimitem la St Helens pentru autopsie, ca să fim siguri, pentru că e vorba de o moarte neașteptată, a unui tip încă tânăr, deci oricum vor să arunce și ei o privire. Însă are toate semnele. Oare ce căuta el aici?

— Nu știm sigur, a spus Nathan.

Sergentul Ludlow răsfoia un carnețel:

— Deci... hm... înțeleg că trebuia să te întâlnești miercuri cu el, nu-i așa? La întreat pe Bub.

— Așa e.

Sergentul a așteptat, timp în care bronzul de pe față s-a transformat în roșu chiar sub privirile lui Bub:

— Îmi poți spune mai multe despre asta?

Bub a părut ușor surprins, însă a început să îi relateze, ezitant și poticnindu-se, aceeași poveste pe care i-o spusese lui Nathan mai devreme. Cam incoerent de data asta. Până și Nathan a ridicat de câteva ori din sprâncene, confuz pe alocuri. Sergentul Ludlow a continuat să noteze frenetic în carnețel mult timp după ce Bub terminase de povestit, apoi a dat o pagină înapoi și a citit din nou ce scrisese.

— De ce ai întârziat?

Vorbise normal, ca și cum tocmai îi trecuse prin cap acel gând, însă Nathan era sigur că își cocea de minute întregi întrebarea. S-a uitat la polițist, cu fața lui bronzată și ochii aceia mari, și deodată s-a întreat dacă nu cumva îl subapreciasse.

— Ce? a clipit Bub.

— De ce ai întârziat la întâlnirea stabilită cu fratele dumitale, la Lehmann's Hill?

— A, am avut două pene de cauciuc.

— Două pene de cauciuc?

— Da.

— Ăsta chiar că e ghinion, a zâmbit sergentul, dar cu o nuanță nouă în voce.

— Se mai întâmplă, a spus Nathan repede, și s-a simțit ușurat să îl vadă pe Steve cum încuviințează. Nu e chiar neobișnuit, cu toată căldura asta și cu pietrele din zonă. Îți distrugi un cauciuc și, destul de des, chiar două. Și îți ia patruzeci și cinci de minute să schimbi un cauciuc în perioada asta a anului, uneori și o oră.

Și-a dat seama că bătea câmpii și s-a oprit.

Sergentul Ludlow încă se uita la Bub:

— Așa s-a întâmplat?

Spre ușurarea lui Nathan, Bub și-a ținut gura și doar a încuviințat. Sergentul La privit pe deasupra carnețelului, apoi a mai mâzgălit câteva cuvinte. Expresia îi era încă senină, dar Nathan a avut senzația că sub ea se ascundea ceva. Și-a aruncat ochii către mașina lui Bub. Cele două cauciucuri din față chiar arătau mai noi. L-a surprins pe Xander făcând același lucru și amândoi și-au întors imediat privirile în altă parte.

Sergentul s-a întors și el, în sfârșit, de la Bub către Steve:

— Ai vreo idee care ar putea fi momentul morții?

— Probabil cândva în cursul dimineții de ieri, dacă ar fi să emit o ipoteză. Date fiind temperatura și lipsa umbrei sau a apei, m-ar mira să fi rezistat mai mult de douăzeci și patru de ore. După autopsie vom ști mai multe.

— Nu pare de așa mult timp, s-a încruntat sergentul Ludlow. Cât avea, treizeci și ceva?

— Patruzeci, a spus Nathan.

— A rezistat mai mult decât ar fi făcut-o unii dintre noi, a spus Steve. Douăzeci și patru de ore ar putea fi totuși prea mult.

— Cât de departe ne aflăm de casa lui Cameron? La întrebat Ludlow pe cei doi frați.

— Pe jos, sunt cam cincisprezece kilometri în linie dreaptă, de la nord la vest, a răspuns Nathan. Dacă pleci cu mașina de aici, trebuie să o iei pe drumul de pământ de la vest la nord, ca să nu ajungi să te înfunzi în nisip, așa că pot fi mai mult de treizeci de kilometri. Iar cel mai sigur ar fi cu încă zece kilometri mai lung, dacă o iei de aici către est, până la stânci, apoi urmezi drumul către nord.

Stâncile și drumul pe care găsiseră mașina lui Cam. Nathan și Bub au avut un schimb de priviri, surprins imediat de către Ludlow.

— Deci chiar și pe cel mai scurt drum vorbim de o plimbare de câteva ore până acasă, da? a spus Ludlow.

— Nu te poți plimba pe jos, pe vremea asta, a zis Steve cu vocea

înăbușită, în timp ce se uita din nou sub prelată. Cum au făcut antreprenorii ăia trei care sau împotmolit la Atherton acum câțiva ani. Mai ții minte, Bub? Ai participat și tu la căutări atunci, nu-i așa?

Bub a încuviințat.

— Cam cât să fi avut? În jur de douăzeci și cinci de ani, a zis Steve. Au încercat să se întoarcă. Au apucat să facă vreo șapte kilometri, poate nici atât. Doi au murit în șase ore.

— Și ce altceva mai este pe aici?

Ludlow s-a dus la gard prinzându-se de sârme.

— Acela e pământul tău, de partea cealaltă? La întreat el pe Nathan.

— Da.

— Poate că fratele tău a sperat să dea de tine?

Nathan a văzut cum și Bub, și Steve se uitau la el.

— Nu.

— Pari sigur de ceea ce zici.

— Sunt.

— Dar... a început Ludlow, și și-a deschis din nou carnețelul. Cameron știa că ieșiseși împreună cu fiul tău să verificați gardul?

— Da. Fac mereu asta, în această perioadă a anului, însă nu eram în partea asta acum.

— Și Cameron era sigur de asta?

S-a lăsat o tăcere lungă.

— Nu.

Ludlow și-a trecut palma de-a lungul sârmei de sus, apoi a deschis-o și s-a uitat la praful care-i rămăsese.

— Ai vreo idee care să fi fost motivul pentru care fratele tău a simțit nevoia să vină exact în locul acesta?

— Nu știu de ce simțise nevoia să vină aici, a răspuns Nathan într-un sfârșit. Dar cunoștea bine locul.

— Venea des aici?

— Nu cred că mai venea acum, a spus Nathan, și i-a aruncat o privire lui Bub, care a ridicat din umeri. Dar înainte venea.

— Aici este și singura bucățică de umbră pe o distanță de mile întregi, a zis Steve. Poate că a venit instinctiv, să o caute.

Sergentul Ludlow s-a gândit la posibilitatea aceasta în timp ce privea forma care zăcea pe pământ. Chiar și sub o prelată, forma semăna neîndoielnic cu a unui om.

— În ce stare psihică a fost fratele tău în ultimele săptămâni?

Întrebarea fusese pusă cu blândețe, iar lui Nathan i-a trebuit un moment să realizeze că îi fusese adresată.

— Nu știu. Nu l-am văzut de câteva luni.

— Câte?

— Patru, poate? Când am lucrat la drumul acela, Bub?

Nathan și-a dat seama că atunci fusese ultima dată când își văzuse frații, pe amândoi. Bub părea să nu aibă idee.

— Patru luni, a zis Ludlow. Deci prin august sau septembrie, să zicem?

— Poate ceva mai devreme, a încercat Nathan să se concentreze. De fapt, stai, era în preajma primului meci din State of Origin^[2]. Am vorbit atunci despre asta.

— Iunie, au rostit la unison Ludlow și Bub.

— Da, așa cred.

— Deci șase luni, a spus Ludlow.

— Mda, atunci trebuie să fi fost. Am mai vorbit pe stația radio uneori.

— Des?

— Suficient de des.

— Exista vreun motiv pentru care nu v-ați întâlnit?

— Nu. Niciun motiv. Locuiesc la aproape trei ore distanță de el. Toți suntem ocupați.

S-a întors către Bub pentru ajutor, dar nu l-a primit.

— Tu îl vezi zilnic acasă. Cum ți s-a părut?

Nathan se aștepta să ridice din umeri, însă Bub a părut căzut pe gânduri. Într-un sfârșit, a respirat profund:

— Cam era puțin crispat în ultima vreme.

Nathan s-a uitat uimit la el. Oare cât de rău stătuseră lucrurile de până și Bub își dăduse seama de asta?

— Crispat în ce sens?

De data asta, Bub a ridicat din umeri. Părea și el un pic nervos.

— Habar n-am. Crispat și atât.

Au așteptat cu toții, însă părea că Bub nu mai avea nimic de adăugat despre asta.

Ludlow și-a verificat notițele:

— Cu cine mai locuia Cameron pe proprietatea lui?

— Cu mine, a zis Bub, numărând pe degete. Mama, Ilse, adică iubita lui, cele două fete ale lor, unchiul Harry...

— Harry Bledsoe, a intervenit Nathan. De fapt, nu este unchiul nostru, ci e un prieten de familie. Lucrează pe proprietate încă dinainte să ne fi născut noi.

— Deci este, practic, un angajat? a întrebat Ludlow.

— Practic, da, dar nimeni nu îl consideră așa, a spus Nathan.

Bub a încuviințat:

— Mai sunt și doi nomazi^[3] acum la noi.

— Ce fac acolo? a zis Ludlow.

— Chestii obișnuite. Muncesc prin gospodărie. Diverse. Cam i-a angajat acum câteva luni.

— Angajează des oameni?

— Oricând are nevoie, a zis Nathan. Vin și pleacă muncitori și contractori tot timpul anului, în funcție de ceea ce se întâmplă. Glenn... sergentul McKenna știe toate astea.

Ludlow doar și-a mai notat ceva în carnețel.

Steve s-a ridicat și și-a scuturat genunchii de praf:

— În regulă. Aș vrea să-l băgăm în ambulanță acum.

Ne descurcăm noi cu targa, sergentul și cu mine, dar dacă vreunul dintre voi vrea să dea o mână de ajutor...

Nathan și Bub au clătinat din cap. Nathan s-a simțit ușurat. Își închipuise că avea să simtă greutatea acelei încărcături pentru tot restul vieții sale.

Steve s-a lăsat din nou la pământ:

— O să dau la o parte prelata. Poate vreți să vă uitați în altă direcție.

Nathan începuse să îi spună ceva lui Xander, dar puștiul deja întorsese capul. Delicatețe de orășean, s-a gândit Nathan, dar s-a și bucurat. Ochii lui Bub erau lipiți de linia orizontului.

Nathan s-a gândit un timp, apoi s-a hotărât să se uite. Prelata a căzut într-o parte și trupul inert al lui Cameron a fost urcat pe targă. Bub avusese dreptate. Fratele lor nu părea rănit, cel puțin nu într-un sens obișnuit. Însă căldura și deshidratarea au efecte teribile asupra omului. Începuse să își scoată hainele, pe măsură ce își pierdea mințile, iar pielea îi crăpase. Indiferent ce îi trecuse prin minte lui Cameron când mai era încă viu, nu părea deloc împăcat cu moartea.

Nathan s-a uitat după targă mult timp după ce fusese urcată în ambulanță. Sergentul Ludlow s-a întors cu spatele la mormânt și își ștergea absent mâinile de pantaloni. S-a oprit brusc, a făcut un pas înainte și s-a uitat atent la locul în care zăcuse Cameron. Pământul era nisipos, cu câteva smocuri de iarbă. Sergentul s-a aplecat să vadă mai de aproape.

— Ce e asta?

Nathan i-a simțit pe Bub și pe Xander apropiindu-se în spatele lui. S-au uitat cu toții în direcția în care arăta Ludlow.

Aproape de baza pietrei funerare, în locul în care fusese capul lui Cameron, era o gropiță.

Capitolul 4

Groapa era de mărimea a trei pumni și era goală. Ludlow a făcut o serie de fotografii, după care a pus înăuntru o mânășă cu un singur deget. Nathan a privit cum marginile de pământ ale gropii au început imediat să se surpe. Pământul se comporta ca o ființă vie, iar Nathan știa că, într-o zi, două, zona avea să se repare de la sine de parcă nimic n-ar fi fost acolo. Ludlow a continuat să sape mai adânc în acel spațiu, iar Nathan s-a trezit întrebându-se la ce adâncime o fi fost îngropat păstorul.

— Nu văd nimic aici, a spus Ludlow ștergându-și palmele de pantaloni și i s-a adresat preocupat lui Steve: l-ați verificat mâinile?

Steve a dispărut în spatele ambulanței, de unde a apărut din nou după un minut:

— Unghiile îi sunt rupte, dar a adunat sub unele dintre ele ceva nisip și pietriș. E posibil să fi săpat cu mâna, dacă asta întrebai.

— De ce să-și fi consumat energia ca să facă așa ceva?

— Poate pentru că i se prăjise, naibii, creierul?

S-au întors cu toții către Bub, auzindu-l. Privea către ceilalți cu umerii aplecați și cu mâinile încrucișate pe piept.

— Ce? a întrebat el ridicând din umeri. E evident, nu? Au fost patruzeci și cinci de grade ieri. Nu știu de ce și-a abandonat Cam mașina, însă a fost terminat din momentul în care a făcut asta. Punct.

Ludlow s-a uitat la Steve, care a încuviințat rigid din cap:

— Aș zice că are dreptate. Deshidratarea duce foarte repede la confuzie.

Au rămas cu toții multă vreme cu ochii pironiți în groapa scurmată. Ludlow și-a ridicat primul privirea:

— Aș vrea să mă uit la mașina lui.

Nathan s-a oferit să îl conducă pe sergent cu mașina, iar Bub n-a avut nimic de comentat. Ba chiar a părut ușurat să rămână în spate cu Steve, care voia să preleveze probe înainte să ajungă complet inutile.

Nathan a sărit gardul împreună cu Ludlow și Xander și au urcat toți trei în Land Cruiserul său. Era mai confortabil să se afle înapoi, pe partea lui de teren. Imaginea nefirească a lui Cameron zăcând pe pământul pe care îl iubise cândva tulburase cumva echilibrul locului, de parcă ar fi fost un element care polua aerul.

Nathan nu ținea mâinile prea ferm pe volan în timp ce încerca să își aducă aminte când îl văzuse pe Cam ultima dată, în iunie sau când o fi fost. Poate chiar îi zâmbise atunci, pentru că așa făcea el de obicei. Nathan a strâns tare volanul. Nu își putea aminti decât fața de sub prelată. Deja își dorea să se fi uitat în altă parte. Pornise motorul și se îndepărta de mormânt, și atunci și-a dat seama că Ludlow începuse să spună ceva.

— Poftim?

— Întrebam dacă dumneata și fratele dumitale ați cumpărat special aceste bucăți de pământ învecinate.

— O, nu. Ferma Burley Downs era a tatălui nostru, deci eu cu Cameron și cu Bub am crescut acolo. Apoi mi s-a dat ceva pământ de partea asta a gardului când m-am... aaa... m-am căsătorit, a continuat Nathan uitându-se în oglinda retrovizoare la Xander, care privea pe geam și se prefăcea că nu ascultă. Asta a fost acum vreo douăzeci de ani. Tot atunci a murit tata și până la urmă Cameron a preluat Burley Downs.

— Deci îi aparținea lui Cameron?

— El o administrează. Și are și multe dintre acțiuni acum.

— A, da?

— Da, dar nu e nimic chiar atât de interesant. De ani buni e așa. Am primit cu toții câte o treime când a murit tata, deci a fost o treabă corectă. Eu mi-am vândut de curând o jumătate din partea mea lui Cameron, iar el conduce locul acum. Organizează toate treburile zilnice și face și aproape toată planificarea pe termen lung. Bub încă deține treimea lui, iar eu mai am o șesime.

Ludlow și-a notat ceva.

— Și cât de mare e Burley Downs?

— Trei mii cinci sute de kilometri pătrați, cu vreo trei mii de vite Hereford.

— Și familia se ocupă singură de toate?

Era ceva foarte ciudat în felul în care vorbea Ludlow. Abia când a intenționat să răspundă, Nathan și-a dat seama despre ce anume era vorba. Omul vorbea cu el foarte normal. Nimic evident sau cu insinuări, amenințator sau – măcar ocazional – îngrijorat. Nathan s-a întrebat cât de curând avea să îl pună la curent Steve. Probabil că în ambulanță, pe drumul de întoarcere în oraș. Povestea era un subiect decent pentru o bârfă mică, și nu era nicidecum confidențială. Ba chiar făcea parte din folclorul local, din câte știa Nathan.

Ludlow s-a foit în scaunul lui și Nathan și-a dat seama că încă aștepta un răspuns.

— Angajează ajutoare la nevoie, așa cum am spus. Mai ales când trebuie adunate turmele e nevoie, însă există firme de unde poți contracta echipele. Acum se face mai toată treaba din elicopter sau cu motocicletă. Cam mai aducea contractori și când avea nevoie de ajutor pentru chestii ingineresti, pentru repararea gardurilor sau altele de genul acesta. Însă treburile zilnice sunt în general ale familiei. Mai ales când sunt perioade liniștite, ca atunci când nu se întâmplă nimic pentru că piețele și fabricile de carne sunt închise de Crăciun.

— Nu e nevoie de ajutor pentru mulsul atâtor vaci?

Prin oglindă, Nathan l-a văzut pe Xander înăbușindu-și un zâmbet.

— Pe la noi e vorba despre carne, nu despre lactate.
— Adică frigiderule voastre sunt burdușite cu fripturi?
— Și lapte pasteurizat. Dar nu, nu e același lucru cu fermele cu vaci pentru lapte. În proprietăți de asemenea mărime, animalele se mișcă mult. Beau apă din puțuri, pasc, sunt adunate când le vine vremea.

Erau mai degrabă animale sălbatice, din multe puncte de vedere. Unele dintre ele abia dacă vedeau vreun om, de la naștere până la tăiere.

— Și cât de mare e pământul dumitale?
— În jur de șapte sute de kilometri pătrați.
— Ceva mai mic decât Burley Downs.
— Da.
— De ce?

Nathan a șovăit. Xander se uita din nou pe geam.

— Poveste lungă. Versiunea scurtă ar fi „un divorț complicat”.

Ludlow a părut să accepte în sfârșit un răspuns fără să mai pună vreo altă întrebare și Nathan s-a întrebat dacă nu cumva exista o explicație asemănătoare pentru faptul că polițistul se afla acum la o mie cinci sute de kilometri depărtare de Brisbane.

— Cine mai locuiește cu dumneata? s-a interesat Ludlow.

Nathan nu a răspuns imediat.

— Nimeni în mod permanent. Sunt singur acolo.

Ludlow și-a întors capul și s-a holbat la el:

— Doar dumneata?

— Da. Un fel de one-man show. Adică mai vin și contractorii și ceilalți oameni, când am nevoie de ei.

Și când și-i permite.

Sergentul rămăsese cu gura căscată.

— Și zici că ai cam șapte sute de kilometri pătrați? Și câte animale?

— Probabil cinci sau șase sute.

— Hristoase, pare enorm!

Nathan nu i-a răspuns imediat. Era și nu prea. Era suficient cât să-i epuizeze nenorocitul ăla de pământ și să-l transforme într-o groapă cu nisip. Nu era suficient cât să devină și cât de cât rentabil.

Ludlow și-a rotit privirea în jur, până la marginea orizontului. Totul era pustiu, și într-o parte, și în alta.

— Dar... Nu te simți singur?

— Nu.

Încă o privire în oglindă. Și a întâlnit-o pe cea a lui Xander.

— Nu, sunt bine așa. Nu mă deranjează. Și, atât timp cât există apă suficientă, vitele au grijă mai mult singure de ele.

— Dar nu în toate privințele, totuși.

— Nu, nu în toate privințele, dar am avut noroc cu Greenville în ultimii doi ani, a spus Nathan, dornic să schimbe subiectul.

— Cu râul, adică?
— Da. Adună toate substanțele nutritive din apa de ploaie, așa că e bine pentru pământ când se revarsă. S-a revărsat anul trecut și cu doi ani înainte.

Ludlow și-a mijit ochii în lumina directă a soarelui.

— Cât de mult trebuie să plouă ca să se întâmple asta?

— Aici sunt inundații fără ploaie, a spus Xander de pe scaunul din spate.

— Serios? s-a întors Ludlow către el.

Nathan a încuviințat. Era o imagine ciudată, chiar și după patruzeci și doi de ani, să vezi cum crește apa, discret și în liniște, sub un cer albastru, fără niciun nor. Râul se revărsa peste maluri, umflat de la ploaia căzută cu câteva zile înainte la o mie de kilometri mai la nord. A arătat cu degetul afară:

— Când plouă, cam tot ce e pe aici se află sub ape. În unele locuri, râul se lățește și zece kilometri. Nu poți să treci fără barcă. Casele și orașul sunt construite pe un teren mai înalt, însă drumurile dispar sub ape.

Ludlow a părut uimit:

— Și cum ieșiți de aici?

Nathan și Xander au râs:

— Nu ieșim. Multe proprietăți devin insule. Odată am fost izolat acasă vreo cinci săptămâni.

— Singur?

— Da, a răspuns Nathan. E în regulă. Trebuie doar să fii pregătit. Nu ai încotro, asta e geografia.

S-a uitat la pământul roșu din jurul lor. Era greu de imaginat că acum milioane de ani aici a fost fundul unei uriașe mări interioare. Se găsiseră în pământ oase de dinozauri acvatici, iar în deșert erau încă locuri unde se prăjeau la soare grămăjoare de cochilii fosilizate de scoici marine. Nathan și-a amintit brusc cum se ducea el împreună cu Cameron la vânătoare de dinozauri, când erau mici: își luau cu ei lopeți și saci, să aducă acasă oasele. După ani, fusese rândul lui Xander, iar buzunarele lui Nathan erau mai mereu umflate de la dinozaurii din plastic pe care îi îngropa atunci când, după cum era și de așteptat, cei reali se lăsau așteptați să apară din pământ.

Sergentul și-a notat din nou ceva în carnețel.

— Cine sunt vecinii? a întrebat el.

— Cea mai apropiată proprietate e Atherton, a arătat Nathan înspre nord-est. La sud de asta e orașul, iar la est mai sunt vreo două proprietăți. A doua ca mărime pe aici este ferma Kirrabee, cu care am o graniță comună. Proprietarul de acum e o companie.

Însă înainte a aparținut unei familii, totuși. Mai exact, socrului lui Nathan. *Fostul* socru al lui Nathan, și-a amintit lui însuși Nathan,

pentru că îi plăcea cum sună. A apăsât frâna. Se apropiau de un loc unde puteau trece prin gard. Xander a sărit afară și a deschis poarta, iar ceilalți s-au hurducăit dincolo de ea, găsindu-se din nou, acum, pe pământul lui Cameron.

— Nu mai avem mult, i-a spus el lui Ludlow.

— Ce spuneai ieri, despre faptul că fratele dumitale cunoștea bine zona mormântului? s-a uitat sergentul la Nathan. Pare un loc cam ciudat ca să îți pierzi timpul pe acolo.

— Unchiul Cam a pictat un tablou cu locul acela, a spus Xander după ce a urcat din nou în mașină. A ajuns celebru. Cel puțin pe aici, pe la noi.

— O, da?

Nathan a încuviințat:

— E doar un amator... *Era* un amator, însă unul destul de bun. Când eram copii, era pasionat de pictură. Nu aveam prea multe lucruri de făcut ca să ne distrăm, așa că ne ocupam și cu chestii dintr-astea mai ciudate, de babe. Colecție de timbre și alte alea. N-aș putea picta nici pe dracu', însă Cam o făcea bine. Se ocupa cu asta din când în când, iar tabloul cu mormântul păstorului La făcut acum vreo cinci ani.

Una dintre angajatele sezoniere de la vremea respectivă îl fotografiase și postase poza pe internet când se întorsese în Franța, sau Canada, sau de unde o fi fost ea. Cameron se trezise deodată cu apeluri de la oameni care doreau să comande copii imprimate ale tabloului. Până la urmă, la sugestia mamei lor, își înscrisese opera într-un concurs și câștigase un premiu statal.

— Acum poți să cumperi cărți poștale cu tabloul ăsta, de la magazinul din oraș, a spus Nathan.

— Deci mormântul însemna ceva special pentru fratele tău? a întrebat Ludlow cu un ton care sugera că i se părea o informație importantă.

— N-aș zice chiar așa, a răspuns Nathan. Cred că îi plăcea mai mult tabloul decât locul. Doar a avut noroc cu felul în care cădea lumina în ziua aceea.

— E un loc destul de ciudat, a spus Ludlow. Un mormânt pierdut în tot pustiul acela. Nu am mai văzut așa ceva.

— Mai sunt câteva pe aici, a zis Xander aplecându-se către ei. Mai demult, când o persoană murea subit, era îngropată la fața locului, iar familia venea mai târziu și îi puneau o piatră la căpătâi. Există hărți, și poze și alte lucruri, online, pentru turiști.

— Dar cine să bată atâta drum doar ca să vadă așa ceva?

Nathan a ridicat din umeri:

— Ai fi surprins.

— Îl vizitează pe păstor?

— Uneori. Veneau câțiva turiști pe an, pe vremea când era

important tabloul lui Cam. Acum nu mai vin așa mulți. E un alt mormânt mai popular dincolo de Atherton.

— De ce atrage acela mai mulți turiști?

— E mai trist, cred. E mormântul unui copil. Un băiețel. De prin anii 1900.

Ludlow a părut tulburat și Nathan s-a întrebat dacă avea copii.

— Ce i s-a întâmplat?

— Povestea obișnuită pe aici, a răspuns Nathan încercând să își stăpânească tremurul vocii. A luat-o pe un drum greșit și s-a rătăcit.

Ajunși pe drum, Nathan a ratat spărtura din stâncă. A înjurat și a luat-o înapoi, apoi s-a strecurat cu mașina lui de teren prin spărtura ascunsă. De partea cealaltă, a privit uimit în jur. Mașina lui Cameron nu se vedea nicăieri. Pentru o clipă care i s-a părut ciudată, chiar a crezut că mașina dispăruse. Xander a ciocănit în geamul prăfuit.

— Am mers prea departe, a spus el, arătând undeva în spatele lor.

Nathan a revenit pe drum și a încercat din nou. Calea corectă era aproape identică. A parcat în același loc în care o făcuse Bub mai devreme și au urcat toți panta. Ajunși în vârf, el și cu Xander au rămas mai în spate, iar Ludlow și-a pus mânușile. Sergentul a ocolit mașina lui Cameron, făcând și mai multe fotografii. S-a oprit la portiera deschisă din dreptul șoferului.

Nathan și-a dres vocea:

— Portiera era așa deschisă, dar cheile erau pe scaun când am ajuns noi. Am încercat eu motorul.

— N-ar fi trebuit să atingi nimic.

— Îmi pare rău.

— Și ce s-a întâmplat când Lai încercat?

— A pornit.

Ludlow a urcat în mașină și a întors cu mâna lui cheia. A lăsat motorul pornit câteva secunde, apoi l-a oprit.

— Era o mașină fiabilă? a întrebat el. E un model destul de vechi.

Optsprezece ani avea, după cum știa Nathan. Cam aceeași vârstă cu a lui.

— Cele vechi se potrivesc mai bine pe-aici. Modelele noi au panou de bord electronic și alte lucruri care nu se împacă bine cu praful ăsta. Intră prin toate crăpăturile și sufocă tot sistemul. Cam își îngrijea bine mașina.

— Și stația radio? a indicat Ludlow înspre suportul de pe bord.

Nathan l-a arătat cum să se descurce cu frecvențele.

— Mie îmi pare în regulă. Și probabil că și emițătorul de urgență se află la locul lui, sub scaunul pasagerului.

Ludlow s-a aplecat și a scos de acolo baliza pentru situații primejdioase. Era încă în cutie, nu fusese activată.

— Nu folosiți statii radio portabile? a zis el.
— Nu. Toate sunt conectate la mașini.
— Deci, dacă îți părăsești vehiculul, nu ai niciun mijloc de comunicare?

— Mda.
— Cât e raza de acțiune?
— Depinde. În linie dreaptă, cred că poți ajunge la douăzeci de kilometri, cu stâlpi repetori, dar mai sunt și puncte fără semnal, a răspuns Nathan. E cât vezi cu ochii, practic.

Sergentul continua să inspecteze mașina, trecându-și acum mâinile înmănușate peste lucrurile din interior. A verificat în spatele parasolarelor, în torpedou, sub scaune. Apoi a verificat din nou.

— Cred că îi lipsește portofelul, a zis Ludlow ridicându-și capul. Nu îl avea nici în buzunare.

— Nu. Probabil că este acasă.
— Nu îl purta la el?

Nathan, al cărui portofel se afla pe masa proprie de bucătărie, în casa neîncuiată, aflată la vreo două sute de kilometri depărtare, a făcut un gest larg cu mâna în jur. De ce s-ar fi obosit să facă asta?

Ludlow s-a simțit ușor jenat. A deschis un manual de reparații și a început să-l răsfoiască.

— Ce cauți? l-a întrebat Nathan la un moment dat.
Ludlow a ezitat să răspundă.

— Orice.
Nu știe, s-a gândit Nathan. Habar n-are ce e de făcut. L-a văzut pe Xander încruntându-se. Se gândea probabil la același lucru.

— Ai de gând să iei amprente sau ceva? a întrebat Xander.
— Cei de la Criminalistică ar trebui să ia avionul încoace.
— Și o să-l ia?
— Doar dacă descoperim semne de violență.

Toți și-au întors ochii către mașină. Geamurile nu erau crăpate, scaunele nu văzuseră ceva mai rău decât jegul obișnuit, iar oglinzile erau poziționate corect.

Ludlow s-a uitat către Xander:
— Îmi pare rău.

A lucrat metodic și s-a oprit doar când a deschis portierele din spate. S-a holbat la fel precum ceilalți, la apa și mâncarea stivuite în fața sa.

— A lăsat toate astea aici?
Nathan nu avea un răspuns. *Ar cam trebui să descâlcești povestea asta,* s-a gândit el.

Ludlow s-a uitat la el:
— Te gândești la vreo explicație?
— S-a mai întâmplat și în alte cazuri, a vorbit Nathan cu o voce care

până și lui îi suna disperată. Uneori, oamenii își abandonează mașinile pentru cine știe ce motiv, să urmărească vreun vitei rătăcit sau ceva, și ajung mai departe decât intenționau. Încep să alerge și nu-și dau seama cât de departe ajung și, uneori, se dezorientează.

Ludlow și-a scos mânușile.

— Crezi că asta s-a întâmplat și acum?

— Nu. Nu știu, doar zic. Dar nu cred că s-ar fi putut rătăci Cam pe aici.

— Bine, a zis Ludlow. Mașina îmi pare în regulă, dar să zicem că s-a stricat ceva. În astfel de cazuri, sfatul este să stai lângă mașină, nu? Asta este regula de aur, așa mi s-a spus.

— Da.

Sergentul a prins nuanța din vocea lui Nathan și sa uitat la el. Clar mult mai bine informat decât părușe la început, s-a gândit Nathan.

— Da, dar? a zis Ludlow.

— Nimic. Doar că trebuie să îți folosești și propriul instinct. Iar Cam știa cum să facă asta. Vreau să zic că e un drum, la dracu', chiar aici. Avea foarte multă apă. Dacă i se strica mașina și trebuia să meargă pe jos undeva, trebuia să o fi luat pe drum. Și să fi luat apă la el.

— Deci, de ce...?

— Habar n-am de ce, a răspuns Nathan dându-și seama că ridicase tonul. Doar zic. Asta e ceea ce ar fi trebuit să facă. Dar primul și primul lucru pe care ar fi trebuit să îl facă, naibii, ar fi fost să rămână în mașină, cu aerul condiționat pornit, și să ceară ajutor prin stația radio. Iar dacă era absolut necesar să își părăsească mașina, atunci ar fi trebuit să o ia la pas pe drum, și nu prin pustiu.

— Asa ar fi făcut Cameron, a zis Ludlow.

— Da.

— Dacă ar fi vrut să fie găsit?

Cuvintele lui Ludlow au rămas în aer.

— Da, evident, prietene, s-a burzului Nathan. Ascultă, îmi dau seama unde bați, doar spune-o.

În apărarea lui, polițistul a dat ușor din cap, aprobator:

— Mă gândeam doar la ce a spus celălalt frate al vostru. Că, poate, Cameron ar fi fost sub presiune.

— Are acces la arme.

— Cameron avea?

— Da. Un dulap plin cu puști acasă, la fel ca toată lumea.

— În mașină nu e nicio armă.

— Păi, nu lua una după el tot timpul. Însă acasă n-ar fi avut nicio problemă, știi? Dacă ar fi avut chef să pună mâna pe vreuna.

— Deci, crezi că...

— Nu cred nimic. Doar zic. Dacă la asta *te* gândești, de ce oare nu a...

Nathan a făcut brusc o pauză. Nu a spus-o.

— E o observație corectă, a încuviințat Ludlow. Însă **z** presupun că ai văzut cum arată o rană de pușcă?

— Bineînțeles. Pe animale, a adăugat el.

— Presupun că și fratele dumitale era familiar și cu asta.

— Și?

Expresia de pe fața lui Ludlow l-a făcut să arate, în mod ciudat, mai bătrân.

— Și poate că nu înseamnă nimic. Dar uneori oamenii fac greșeala să creadă că armele oferă o cale de ieșire facilă, și nu e așa. E un obstacol mental major. Un pas imposibil de făcut pentru unii. Uneori...

Ludlow s-a oprit și și-a încruntat sprâncenele. Și-a întors încet capul, privind atent în toate direcțiile. Proprietatea era enormă, în orice parte s-ar fi uitat.

— Suntem pe unul dintre cele mai înalte puncte din zonă?

— Lanțul ăsta stâncos *este* cel mai înalt punct din zonă, a zis Nathan, gândindu-se cum obișnuiau să îi spună punct de observație, și nu cu totul în glumă. Uneori, ce?

Ludlow nu i-a răspuns. A făcut câțiva pași înspre marginea stâncoasă. S-a aplecat. Nathan nu avea de ce să facă la fel. Știa ce se găsea acolo jos.

— Uneori, ce, prietene? a repetat el. Ce voiai să spui?

— Doar că, uneori, oamenii au nevoie pur și simplu de o cale de ieșire. Și o abordare directă nu e chiar la îndemâna tuturor.

Nathan a făcut și el câțiva pași și i s-a alăturat pe marginea punctului de observație. Simțea că Xander se uita la el. Jos se afla o pantă foarte abruptă, de cinci metri, care sfârșea pe un strat de nisip. Dacă-ți distrugeai glezna pe-acolo, era un noroc, altfel puteai să-ți rupi gâtul, știa prea bine asta. Nu exista vreun loc suficient de înalt cât să-i ofere o oarecare salvare unui bărbat disperat.

Poate în cealaltă direcție. Nathan s-a întors și a privit dincolo de fiul său. Către vest. Cât vedea cu ochii, pământul se întindea, profund și deschis, până la deșert. Un ocean perfect al nimicului. Dacă cineva era în căutarea uitării, acela era locul perfect în care să o găsească.

Capitolul 5

Nathan a apucat strâns volanul. Pe scaunul de alături, Xander stătea cu brațele încrucișate și aplecat. Priveau amândoi în gol la drumul din fața lor.

Nu au scos un cuvânt vreo douăzeci de minute, apoi Nathan și-a dat brusc seama că fiul său era pe punctul de a izbucni în lacrimi. Se stăpânise așa cum numai un băiat adolescent știe să o facă – palid și încordat pentru că se străduia să nu plângă –, dar suferea mult. Xander îl admirase mereu pe Cameron, Nathan știa asta, și chiar așa cum stătea acum, complet nevătămat, simțea jungherul invidiei față de fratele său aflat sub o prelată.

Înainte să plece de lângă Land Cruiserul lui Cameron, Ludlow scosese o bandă și căutase o modalitate de a înconjura vehiculul pentru a-l izola. Nu exista niciun pom în jur, nici măcar vreun băț pe care să îl poată folosi ca țaruș înfipt în pământ. Până la urmă, doar a tăiat bucăți din bandă și le-a legat de mânerele portierelor.

— Nu cred că e cazul să îți faci griji, prietene, îi spusese Nathan, dar Ludlow tot încuiase portiera din dreptul șoferului și îi dăduse cheile lui Nathan.

— E în regulă dacă le ții dumneata? Polițistul local va vrea să vadă și el toate astea mâine.

Nathan își pusese cheile în buzunar, unde încă le putea simți acum, în timp ce conducea. Îl apăsau greoi și neplăcut pe șold. Împreună cu Xander, îl condusesese pe polițistul local înapoi la mormânt, în tăcere. Acolo, Steve terminase, din fericire, tot ce avea de făcut pe loc. Portiera din spate a ambulanței era închisă acum, iar Nathan s-a bucurat că trupul lui Cameron nu mai era la vedere.

Steve s-a uitat cu atenție la ei:

— Sunteți OK? Puteți conduce până acasă?

Nathan și-a dat seama că arătau cu toții îngrozitor, însă au încuviințat amândoi.

— Poate că ar trebui să campăm aici peste noapte? a sugerat el după ce a plecat ambulanța. Să nu fie nevoie să mai conducem mâine înapoi până aici?

— Nici vorbă. Mi-a ajuns noaptea trecută, a răspuns Bub, pe jumătate deja instalat în scaunul șoferului. Veniți amândoi înapoi la noi?

Nathan a încuviințat:

— Da, o să venim. Mama ne așteaptă oricum mâine. Pentru Crăciun, joi, a adăugat el când a văzut expresia surprinsă de pe fața lui Bub.

— A, da. Coorect... a spus Bub, și a pornit motorul. Ne vedem acasă, deci.

— Pe unde o iei?

— Pe drum, a răspuns Bub. Drumul înapoi poate dura mai mult dacă ne împotmolim în nisip. Nu ştiu tu, dar eu chiar nu am chef să mai şi sap azi.

A trântit portiera.

Nathan vedea acum maşina lui Bub la mică distanţă în faţă, pe drum. Valul de praf iscat de roţile lui dispăruse pentru câteva sute de metri, în locul în care drumul nepavat se transformase deodată într-o panglică de asfalt continuu, bine întreţinut şi marcat clar cu vopsea albă. O pistă de aterizare de urgenţă pentru ambulanţa aeriană de la Flying Doctor^[4]. S-au bucurat de drum lin vreun minut, apoi au început din nou să se hurducăie pe pietriş.

Xander, aflat pe scaunul pasagerului, s-a aplecat înainte. Undeva departe abia se vedea ceva mişcare. O maşină se apropia de ei, dar era încă prea departe pentru a fi văzută cum trebuie.

— Toate cadourile de Crăciun sunt încă la tine acasă, a spus Xander, în timp ce se lăsa cu greutate înapoi pe spătar.

— Rahat. Scuze, m-am gândit că avem timp să trecem pe acasă înainte să mergem la bunica.

Nathan plănuise să se întoarcă acasă la el azi, unde să poată scăpa de praful adunat de o săptămână de pe ei şi de pe haine, şi abia apoi să se ducă la reuniunea de familie de la Crăciun.

— Nu contează, a spus Xander. Nu-i va mai păsa nimănui, după cele întâmplate.

Nu, a gândit Nathan. Dar tot se enervase pe el însuşi. Ar fi vrut să fie un Crăciun frumos pentru Xander, deşi începuse deja să pară un lucru destul de greu de obţinut.

Maşina din faţă se făcea tot mai mare, pe măsură ce se apropia. Nathan a recunoscut-o: aparţinea unui jackaroo angajat la Atherton pe perioadă mai lungă. Probabil că tipul se duce în oraş, nu are altundeva unde să se ducă. Maşina se făcea, încet-încet, tot mai mare. A părut o veşnicie. Şi a fost suficient timp cât să poată fi observate bullbarul ușor îndoit şi vopseaua sărită de pe capotă.

Văcarul a încetinit puțin când a trecut pe lângă Bub, şi şi-a ridicat mâna în semn de salut. Gestul a îngheţat însă la jumătatea drumului, când bărbatul l-a observat pe Nathan conducând maşina din spate. Nathan nu i-a putut vedea ochii, în spatele parbrizului, însă a observat cum şi-a rotit mâna din încheietură şi foarte hotărât şi asumat şi-a transformat salutul în degetul mijlociu ridicat.

Nathan nici nu se așteptase la altceva atunci când văzuse primul firicel de praf ridicat în zare. A aruncat pe furiş o privire către Xander. Acesta se uita pe geamul din dreapta lui, făcându-se, ca de obicei, că nu observase nimic.

Nathan se gândea uneori că ar fi putut să îşi zărească şi de o mie de

ori casa părintească apărând în zare, și tot ar fi fost surprins, de o mie de ori.

Casa se afla la capătul unui drum drept de peste doisprezece kilometri, așezată pe o porțiune de teren ceva mai la înălțime. Ferma scliepa ca o oază în mijlocul deșertului roșiatic, cu gazonul ei luxuriant și cu grădina bine îngrijită, mereu verde datorită apei pompate din puțuri. Casa în sine, cu veranda ei lungă, părea luată de pe o stradă de țară și dintr-o perioadă în care căminele erau încă generoase, întinse pe suprafețe mari. Magaziile mari, industriale, răspândite în jur, îi stricau puțin farmecul, la fel și bungalowurile destinate muncitorilor. Lui Nathan îi păreau pustii, însă în curte era parcată o rulotă pe care nu o mai văzuse niciodată, lângă o mașină de teren foarte prăfuită.

În timp ce conducea înspre casă, a căutat atent semne de degradare și paragină. Nu a văzut niciunul. Casa, la fel ca restul proprietății și animalele bine hrănite pe lângă care trecuseră pe drum, păreau să o ducă foarte bine. Chiar mai bine decât casa lui Nathan, nu s-a putut el abține să se gândească în timp ce parca lângă mașina lui Bub. Pe verandă fuseseră agățate ghirlande și luminițe de Crăciun. Fuseseră întinse cu grijă, însă vântul cald le făcuse deja să arate neglijent.

Îi aștepta Harry, sprijinit de balustrada din lemn. S-a îndreptat de spate când cei trei au coborât din mașini. Harry avea pielea precum cea a unei genți, iar expresia lui abia dacă s-a schimbat puțin făcând imposibil pentru vizitatori să ghicească la ce se gândea. Născut și crescut în Balamara, începuse să lucreze pe la ferme la o vârstă la care ar fi trebuit să se afle încă la școală. Venise la Burley Downs înainte să se nască Nathan și era încă aici după ce acesta plecase.

— Mă bucur să vă văd pe amândoi! a spus Harry strângându-i mâna lui Nathan și lovindu-l ușor cu palma pe umăr pe Xander.

Bub era prins într-o întâlnire plină de bale cu câinele său. Nathan a zărit-o pe cățelușa de turmă a lui Cameron, Duffy, privind șovăitoare către drumul pustiu. A întins o mână către ea, iar ea s-a apropiat fără prea mare tragere de inimă.

Câteva acorduri muzicale s-au auzit de undeva din casă. O înregistrare cu cineva care cânta ceva despre zăpadă și sănii cu zurgălăi. Nathan a presupus că venea din camera nepoatelor sale. Trecuse un an de când le văzuse pe fetele lui Cameron și s-a întrebat cum aveau să reacționeze când vor afla despre tatăl lor. Muzica festivă suna grotesc în condițiile date, însă fetele aveau doar opt și cinci ani, poate că avea să le fie de ajutor, s-a gândit el.

Ușa din față s-a deschis și Nathan s-a îngrozit la vederea mamei sale. Palidă și trasă la față, cu ochii congestionați și umerii căzuți de parcă încercarea de a-i ține drept ar fi secăt-o de puteri.

— Credeam că încerci să dormi, a zis Harry.

Liz Bright nu i-a răspuns. A clipit deranjată de lumina soarelui, care încerca să-i pătrundă prin fantele subțiri cu pleoape umflate care deveniseră ochii ei. Nathan a văzut cum îi izvorăsc lacrimi proaspete, când i-a văzut. Nici el și nici Bub nu erau fiul pe care își dorea să îl vadă acum, Nathan știa asta, însă s-a simțit imediat vinovat pentru acest gând care i-a trecut prin minte. Liz încercase dintotdeauna să nu aibă un fiu preferat, însă zâmbetul permanent al lui Cameron, mintea sa ascuțită și proprietatea bine administrată îi făceau dificilă hotărârea. Bub, nebărbierit și plin de praf, se freca la un ochi cu un deget murdar. Nathan știa că nici el nu arăta mai bine.

O frântură de lumină i-a traversat chipul lui Liz la vederea lui Xander. L-a tras către ea și l-a îmbrățișat aproape violent. La dat drumul și apoi a întins brațele către Nathan. S-au îmbrățișat. Un gest atât de rar între ei, încât ai fi putut spune că a ruginit.

Liz a tras adânc aer în piept.

— Spune-mi.

— Poate că ar trebui să intrăm în casă... a început Harry, dar ea l-a întrerupt imediat.

— Nu. În casă sunt fetele. Spune-mi aici.

Nathan și-a dat încă o dată seama că și-ar fi dorit ca fratele său Cameron să fie aici. El ar fi știut cum să gestioneze situația asta. Bub, care era încă în genunchi și îi șoptea ceva câinelui său, nu îi putea fi de niciun ajutor.

— A fost destul de ciudat, a început Nathan, apoi s-a oprit.

A încercat din nou, dându-și toată silința să explice, în timp ce Liz a început să se plimbe în lungul verandei. Se depărta doar puțin, ca și cum era sfâșiată între dorința de a auzi totuși ce se întâmplase și neputința de a suporta cele auzite.

— Nu suntem siguri, s-a trezit el că tot repetă. Nu știu.

— Mașina lui funcționa, a intervenit Bub la un moment dat, ceea ce a făcut-o pe Liz să își târșâie picioarele până unde se termina dușumeaua. Am verificat.

— Nu era împotmolită? a întrebat Harry, uitându-se când la Nathan, când la Bub. Sau avea vreo roată – dezumflată?

Amândoi au clătinat din cap.

— Aveți vreo idee ce căuta Cam tocmai acolo? a întrebat Nathan.

— Nu a pomenit nimic de nicio lucrare în zona aceea, a răspuns Harry. A scris în agendă că se ducea la Lehmann's Hill.

— Bub zicea că părea cam stresat în ultima vreme, a spus Nathan.

L-a văzut pe Harry aruncând o privire către Liz și sa întrebat dacă nu cumva se ferea să vorbească despre asta de față cu mama lor. Apoi Harry a dat din cap:

— Cam așa e, da.

— Cât de stresat era?

— Greu de spus, a răspuns Harry, iar pe fața lui era o expresie imposibil de citit. Dacă mă gândesc mai bine, n-a fost în apele lui câteva săptămâni. Poate chiar o lună, nu-i așa?

S-a uitat către Liz, care a aprobat aproape imperceptibil din cap și și-a mutat privirea goală de la grădina luxuriantă către pământul cafeniu și arid de dincolo de ea.

— Însă nu părea ceva prea grav, a continuat Harry. Bineînțeles că, dacă lucrurile ar fi stat altfel, am fi făcut ceva.

— Cum adică n-a fost în apele lui? a întrebat Nathan.

— Nu mai era așa preocupat de treburile de la fermă, ca de obicei, dar nu era chiar o problemă pentru noi. De câteva ori, ne-a spus că era obosit. M-am gândit că poate nu dormea prea bine.

— Păi, nu dormea, a spus încetișor Liz. Îl auzeam uneori noaptea.

— Și era foarte sensibil, a spus Harry. Îi sărea cam ușor țandăra.

Da, era clar că asta nu era ceva obișnuit pentru Cameron, s-a gândit Nathan.

— Se întâmplase ceva? a întrebat el. Ați avut probleme aici?

Harry a clătinat din cap:

— Proprietatea e în regulă. Merge bine. Am avut un an foarte bun.

— Minunat. Mă bucur să aud asta, a spus Nathan, al cărui bilanț se închisese mai degrabă pe minus decât pe plus și anul acesta.

Vântul a făcut să sclipească decorațiunile copiilor, iar Nathan s-a gândit la cele două nepoate ale sale:

— Sophie și Lo au aflat?

— Ilse este înăuntru și le spune chiar acum, a răspuns Harry.

Nathan s-a uitat automat către ușă. Nu se vedea nimic.

— Pardon? l-a întrebat el pe Harry, ale cărui ultime vorbe le ratase.

— A sunat Glenn.

— O, a făcut Nathan. S-a întors în oraș?

— Nu încă. Vrea să se vadă cu cineva mâine, la locul unde se află mașina lui Cam.

Nathan a pipăit cheile lui Cameron din buzunar.

— Mă duc eu.

— L-am zis deja că mă duc eu, a spus Harry.

— Bine, dar tot vin și eu cu tine.

— Și eu, au zis Xander și Bub, aproape la unison.

Liz, care până atunci privise în gol, a părut să redevină prezentă și s-a încruntat:

— Bub, ia-l pe Xander înăuntru și arată-i unde o să doarmă.

— Știe. Acolo unde doarme întotdeauna, a răspuns Bub.

Ea a închis ochii și a respirat adânc:

— Ia-l înăuntru, totuși.

După ce ușa s-a trântit în spatele lor, Liz s-a întors către Nathan:

— Cum se descurcă Xander?

— OK, date fiind circumstanțele.
— Cât timp rămâne la tine?
— Are avion pe 27.
— O, a părut ea dezamăgită. Nu ar putea lua zborul de săptămâna viitoare? Credeam că era rândul tău să stai cu el de Anul Nou.

— Este, dar nu rămâne el.

Xander avea să plece cu o săptămână mai devreme decât decisese tribunalul. Nathan ar fi putut insista. Era dreptul lui, câștigat legal, cu multe eforturi și sacrificii, însă nu o făcuse.

— Vrea să meargă la o petrecere cu prietenii lui, în Brisbane.

— Și când se mai întoarce?

— Nu știu.

Nathan făcea eforturi să pară relaxat, însă simțea privirea lui Liz.

— La anul începe nu știu ce examene importante.

Nathan fusese avertizat de către avocatul fostei soții că urmau doi ani de recapitulări și testări standardizate, după care admiterea la universitate. Xander avea nevoie de concentrare și stabilitate în acești doi ani. Avea nevoie de timp să studieze acasă. *Putea Nathan să înțeleagă această chestiune?*

Iar Nathan chiar înțelesese bine. Înțelesese de asemenea și că, în mai puțin de doi ani, fiul său urma să împlinească optsprezece ani. Iar printre multele rămășițe ale copilăriei lui Xander lăsate în urmă la acea răscruce se vor afla și vizitele la tatăl său stabilite de tribunal.

Nathan și-a dat seama că încetaseră colindele. În liniștea de acum, a auzit un plâns de copil. Își dorea să înceapă din nou muzica. Liz s-a întors către sursa zgomotului și, fără să spună o vorbă, a intrat pe ușă și a dispărut înăuntru.

Nathan și Harry au rămas singuri pe verandă. Soarele, ajuns acum o vâlvătaie galbenă, arzătoare, cobora din ce în ce mai jos către vest.

— Între noi, acum, a zis Nathan, ai mai văzut așa ceva?

— Am mai văzut turiști făcând tâmpenii, a răspuns Harry. Dar din câte știu până acum, Cam nu a avut vreo defecțiune. Dacă s-ar fi întâmplat asta, ar fi rămas în mașină, cu aerul condiționat pornit și ar fi cerut ajutor prin radio. Toată lumea știe asta. Când Ilse a avut o problemă anul trecut, a făcut ceea ce trebuia să facă. A așteptat cumințică în mașina ei timp de patru ore, până când a putut ajunge Cam la ea.

— Asta i-am spus și eu polițistului de la St Helens, a zis Nathan.

— Și el ce crede că s-a întâmplat?

— Nu știe nimic. Nici măcar nu a fost instruit pe aici.

— Dar e de părere că a avut vreun motiv pentru care a luat-o pe jos?

— Așa cred, a spus Nathan. Dar tu l-ai văzut pe Cameron mai de curând decât mine. Tu ar trebui să știi mai bine.

— Știu că există căi mai ușoare pentru asta. Dar...

Harry a făcut o pauză lungă.

— Oamenii au făcut lucruri ciudate pe-aici de-a lungul anilor.

— Dacă ai putea să te împuști singur, ai face-o?

— Tu nu? l-a săgetat Harry cu privirea.

— Păi, aș face-o.

Nathan intenționase să îi dea doar un răspuns sincer, însă îi ieșise cumva aiurea. Categoric. Ca și cum s-ar fi gândit deja mult la asta. Harry încă îl fixa cu privirea, aproape de el, și niciunul dintre ei nu a spus nimic pentru o vreme. În casă, plânsetul încetase sau cel puțin nu se mai auzea până la ei. Însă colindele de Crăciun nu începuseră din nou. Nu fusese adusă nicio veste bună[5].

— De ce crezi că își făcea griji Cam? a întrebat într-un sfârșit Nathan.

— Nu știu. Așa cum spuneam, am avut un sezon bun. Dacă era ceva legat de muncă, atunci ar fi o surpriză pentru mine, a spus Harry, și s-a sprijinit de balustradă. Cred că a împlinit patruzeci de ani anul ăsta.

— Și asta îl supăra?

— Nu a vorbit niciodată despre asta, însă este un prag, nu? Pe unii oameni îi supără.

Nathan a încercat să își amintească felul în care trecuse el același prag, cu doi ani în urmă. În afară de o felicitare de la Xander și un telefon de la Liz, ziua lui trecuse ca una complet obișnuită.

Decorațiunile de deasupra sa se legănau în bătaia vântului, împrăștiind nisip.

— Kerry McGrath s-a sinucis în preajma Crăciunului, a spus Harry.

— Așa cred.

Dar era altceva, s-a gândit Nathan. Kerry înghițise absolut toate pastilele din cutia cu provizii de la Flying Doctor, după ce îl părăsise soția. Deschisese compartimentele acelea pe care ți se spune să nu le deschizi decât la indicațiile clare ale medicului de la celălalt capăt al firului telefonic și luase tot ce era acolo, de la paracetamol la morfină, dintr-odată. Se pare că nu fusese o moarte rapidă, nici fără durere. Sau cel puțin așa le spusese tuturor Steve Fitzgerald de la clinică, probabil ca să îi sperie mai mult decât altceva, după cum bănuia Nathan. Își amintea că auzise de Kerry. Cutia cu medicamente a lui Nathan se afla acum în spatele unui dulap de vase înalt, ascunsă vederii.

Și-a dres vocea.

— A mai fost și Bryan Taylor. S-a rătăcit.

Harry a scos un sunet.

— S-a rătăcit de la cârciumă până la mașină și s-a înecat în râu de beat ce era. Dacă tot veni vorba, aveți tot ce vă trebuie acasă? Ai făcut provizii?

— Da. Aproape tot.

— Păi, ar cam trebui să te asiguri că ai tot. Cred că vine apa.

— Iar?

— Așa bănuiesc. Cred că va ploua în nord.

Nathan a încuviințat. Când făcea Harry o predicție, era bine să o iei în seamă.

— A mai fost și tatăl tău, a spus Harry din senin, iar Nathan l-a privit surprins. Tot cam în perioada asta a anului a fost.

— Era februarie. Și nu s-a sinucis.

— Știu, a răspuns Harry gânditor. Doar mă întreb ceo fi fost prin mintea lui Cameron. Acolo departe, de unul singur. Poate că a existat un declanșator, ceva.

— Tata nu era singur când a murit.

— Nu, știu asta, doar ziceam că...

— Ce? '

— Nimic. Oamenii fac uneori lucruri ciudate.

L-a întrerupt scârțâitul ușii. Xander s-a uitat la ei:

– Bunica zice că cina e gata.

— Mersi, prietene, a răspuns Harry, iar Xander a dispărut înapoi în casă. Vii?

— Într-o clipă. Du-te.

Nathan a așteptat să audă ușa închizându-se și să rămână singur. A coborât treptele de lemn și a luat-o peste peluza verde. Dinspre copaci se simțea un miros puternic, de citrice. Din direcția magaziei mari venea zumzetul generatorului, care funcționa permanent pentru a menține aprinse luminile de pe proprietate. Ajuns la gardul gândit pentru a ține vitele curioase departe de pășunea bogată, fără să își dea seama exact ce face, a sărit pe partea cealaltă și s-a oprit în loc.

Nathan s-a uitat în jur. Soarele părea să se îndrepte mai repede spre apus. Într-o oră, orizontul avea să dispară într-un nimic infinit. În depărtare s-a auzit un urlet melancolic. Era cam devreme pentru dingo, dar nici nu avea cum să fie altceva. Nathan s-a îndepărtat prin praf, cu câțiva pași, de gard, și de casă și de verdeța aceea cultivată. S-a uitat atent. Totul era atât de vast, de parcă se afla pe marginea unei faleze și se uita în jos. A simțit o ușoară și neobișnuită amețală.

Noaptea, când cerul părea încă și mai uriaș, aproape că își putea imagina că era acum un milion de ani și mergea pe fundul mării. Acum un milion de ani, când trebuia să se mai întâmple un milion de fenomene naturale, unul după altul, astfel încât să formeze pământul acesta care i se întindea acum la picioare. Un loc în care râurile se revărsau fără să plouă, scoicile se fosilizau la o mie de mile depărtare de apă, iar bărbații care își păraseau mașinile se îndreptau la pas către moarte.

Uneori, Nathan simțea că spațiul îl cheamă, cumva. Ca un fel de bătaie de inimă, slabă, dar insistentă. A ciulit și acum urechile, și a

mai făcut un pas, apoi altul, de încercare. În spatele lui, a auzit scârțâitul ușii. Xander îl chema de acolo:

— Tată?

Nathan s-a oprit din mers. A ridicat o mână, apoi s-a întors către locul din care auzise vocea fiului său și și-a croit drum, alene, înapoi acasă.

Capitolul 6

Nathan s-a simțit obosit de-a binelea abia după ce a intrat în casă. Xander se dusese deja în bucătărie, dar Nathan a mai zăbovit în holul întunecos. Se simțea pustiit. Era obișnuit să-și înceapă ziua înainte de răsăritul soarelui, însă ultimele câteva ore îl secătuiseră. A simțit o atingere pe cot când Bub a trecut pe lângă el și a dispărut în bucătărie. Și el părea la fel de obosit.

Cățelușa lui Cameron, Duffy, a venit către el, cu același aer de animal abandonat. Era sora lui Kelly, câinele lui Nathan, și acum își freca botul de piciorul lui la fel cum o făcea, odată, și Kelly. Nathan a ingenuncheat lângă Duffy și imediat l-a lovit amintirea acelei dimineți urâte de anul trecut. Știusese imediat cum se trezise că era ceva în neregulă. Până la urmă, o găsisese pe Kelly zăcând într-o magazie, dându-și ochii peste cap și chelălăind de durere. Nathan, care își petrecuse mai mult timp cu Kelly decât cu orice altă ființă vie, o luase în brațe și o dusese în casă. Murise pe drum. O momise cineva, i-a spus Nathan lui Glenn când s-a liniștit suficient cât să poată suna la poliție. Îi tremura vocea, dar nu îi păsa. Cineva venise acasă la Nathan și o otrăvise.

Spre meritul lui, sergentul venise la Nathan să îl ajute să caute dovezi. Nu găsiseră nimic.

— Sigur a vizat-o cineva, a insistat Nathan. Știu bine cum se comportă un câine momit. Cineva a ucis-o special.

Glenn își arătase compasiunea, dar își păstrase scepticismul:

— Nu am primit nicio altă plângere. Și ar însemna ca cineva să fi făcut drum lung ca să ajungă aici.

— Și nu crezi că ar fi în stare să facă asta, ca să se răzbune pe mine?

Glenn îi pusese o mână pe umăr:

— Nu am zis că nu ar fi în stare, prietene. Ci doar că nu sunt sigur că a și făcut-o.

Stătea încă în holul întunecos, cu o mână pe creștetul lui Duffy, dar gândurile lui Nathan i-au fost întrerupte de o șoaptă auzită de după colț:

— ... dar vor trebui să vină...

O femeie. Nu a recunoscut vocea.

— Nu cred. Îți spun eu, nu e un loc dintr-alea. Întreba la telefon dacă venea cineva aici...

O altă voce șoptită. De data asta, un bărbat.

— Aici, acasă?

— Da, dar cred că poliția zicea că nu...

Vocile s-au oprit brusc când cei doi au cotit și l-au zărit pe Nathan stând în hol. Bărbatul rămăsese cu gura deschisă, cuvântul fiind frânt undeva la jumătate. Avea spre treizeci de ani, la fel ca femeia de lângă

el. Iar după accent păreau amândoi englezi. Nathan s-a simțit iritat. Asta le mai lipsea acum. Doi nenorociți de englezoi nomazi.

— Doamne, ce m-ai speriat! și-a revenit primul bărbatul. Trebuie să fii Nathan.

— Da. Despre cine vorbești?

— Cine?

— Persoana pe care ai auzit-o la telefon, vorbind cu poliția.

— O, a ezitat să răspundă bărbatul, aruncând o privire peste umărul lui Nathan, către ușa bucătăriei. Harry era. Scuze, nu trăgeam cu urechea, doar am... Auzit.

— Bine.

În lumina scăzută era greu de distins ca lumea fețele celor doi.

— Cine ziceai că sunteți?

— Simon și Katy, a răspuns bărbatul arătând către fiecare, în timp ce rostea numele, de parcă lui Nathan i-ar fi fost greu să se prindă care e unul și care celălalt. Suntem nimeni.

— Și totuși, trebuie să fiți cineva dacă vă aflați în holul casei fratelui meu mort, ascultând conversațiile altora.

Nu era cazul să spună asta și Nathan o știa prea bine. Însă nu se putuse abține.

— Cameron ne-a angajat, a vorbit în sfârșit și femeia.

— Mda, a spus Nathan. Ca să faceți ce anume?

— Ca să o ajutăm pe mama ta la treburile casei, în primul rând, a răspuns femeia, după care a arătat din cap către bucătărie: Deci, dacă nu te deranjează...

Nu a așteptat răspunsul lui Nathan și a trecut pe lângă el, iar acesta s-a trezit că îi urmează în bucătărie. Harry și Bub se așezaseră deja la masa mare din lemn. Nathan și-a tras un scaun lângă Xander și s-a uitat vizavi, la tipul englez – Simon, parcă. Avea ochii spălăciți, și un nas foarte drept și un păr atât de des și de negru, încât părea ciudat de nenatural. Nathan și-ar fi luat cu greu ochii de la el dacă nu ar fi fost și fata.

Katy era – și lui Nathan pur și simplu nu i-a putut veni alt cuvânt în minte – o bombă. Pielea și părul îi străluceau în lumina puternică din bucătărie, iar tricoul îi stătea absolut perfect pe ea. Când a zâmbit, s-a format o ușoară gropiță în obraz. L-a șters în trecere pe spate pe Nathan, iar el a simțit o nevoie copleșitoare să o ia de mână. S-a încruntat și și-a așezat palmele pe masă.

Bub o urmărea și el pe Katy, cu o privire lingușitoare, în timp ce fata se mișca între blat și masă, aducând farfuriile cu vită și orez. Până și Xander avea un entuziasm pe care Nathan nu i-l mai văzuse vreodată și o privire în ochi care îl făcea să semene cu Bub. Numai Harry nu părea emoționat, avea aceeași expresie împietrită dintotdeauna. Katy sa aplecat să ia ceva dintr-un sertar de mai jos, iar

Nathan s-a întrebat ce părere avea soția lui Cameron despre ea.

— Nu o așteptăm pe Ilse? a întrebat-o el pe Liz, care rămăsese cu privirea pierdută în fața ușii deschise a frigiderului, încercând parcă să-și amintească ce căuta.

— E tot cu fetele, a răspuns Harry în locul ei. A zis să începem fără ea.

— Aha.

Katy a pus și ultima farfurie pe masă:

— Pentru tine, Bob.

— Mulțumesc, Katy.

— E Bub, a spus automat Nathan.

— Pardon?

— Ziceam doar...

Simțea săgețile din privirea lui Bub.

— Cu accentul tău, parcă ai fi zis Bob.

— Păi, așa am zis.

— E Bub. Pentru că el e bebelușul, mezinul.

— Aa, și-a încrețit Katy fruntea, după care s-a uitat la Bub, care înfuleca de zor cu gura lui de treizeci de ani. Îmi cer scuze.

— Nicio problemă, a răspuns Bub, cumva sincer.

— E foarte jenant, a spus Katy, și a zâmbit în colțul gurii. Înseamnă că ți-am spus numele greșit în tot timpul ăsta.

— În fine, numele lui adevărat este Lee, a oftat Liz, care închisese într-un sfârșit frigiderul și se așezase pe un scaun. Deci nu ești singura.

Bub i-a zâmbit lui Katy într-un fel care a făcut-o să-și ferească privirea, apoi s-a întors către Harry:

— Și ce zicea Glenn despre întâlnirea de mâine?

Harry a arătat scurt din ochi către Liz:

— Nu acum, prietene.

— Doar întrebam.

Nathan și-a dat seama că Bub își schimbase hainele. S-a uitat în jos la propriile haine, apoi de partea cealaltă a mesei, către Xander. Praful roșiatic de la locul morții se insinuase în pliurile cămășilor, iar culoarea i-a provocat un fior. Și-a frecat o pată roșiatică de pe jeansi. Se uscaseră și era aspră.

— O să bag mai târziu rufe la mașina de spălat, a spus încet Liz, iar Nathan și-a dat seama că și ea se uita la praful roșiatic.

— Mersi.

Pentru o vreme, nimeni nu a mai spus nimic, iar singurele zgomote care s-au auzit au fost cele ale tacâmurilor lovindu-se de farfurii. După câteva minute, Xander s-a întors către nomazi. Nathan fusese sigur că urma să facă asta. Puștiul trăia la oraș. Nu putea rezista în tăcere precum făceau ceilalți.

— De cât timp călătoriți pe aici? La întrebat Xander pe Simon, care

și el a părut ușurat că cineva spărsese tăcerea.

— Aproape un an.

— Nu vă duceți acasă de Crăciun?

Englezii au răspuns în același timp:

— Nu e în plan... a început Simon.

— E prea scump, a zis Katy.

Cei doi și-au intersectat privirile într-un fel pe care Nathan nu l-a putut înțelege pe deplin.

— Și deci Cam v-a angajat? a întrebat Nathan, iar englezii s-au uitat către el. A fost un aranjament anterior sau...

— Nu. Pur și simplu, noroc, a răspuns Simon înghițind ce avea în gură și punându-și jos furculița. Eram la bar în oraș și am intrat în vorbă. Am mai lucrat câte ceva prin țară, știam să repar un gard, să sap un puț și alte alea.

O umbră firavă a traversat chipul lui Harry și Nathan s-a întrebat dacă tipul cel nou chiar era de vreun ajutor.

Simon a arătat cu capul către Katy:

— Iar ea este profesoară, deci a fost la fix pentru fetele de aici. A lucrat cu ele lecțiile pentru școala prin corespondență^[6].

Katy a zâmbit ușor. Își lăsase furculița jos și își rodea unghia de la degetul mare.

— Vă place aici? a întrebat Xander.

— Foarte mult, a răspuns Simon.

Kate nu a zis nimic.

— Trebuie să fie o mare schimbare de ritm pentru voi, a spus Nathan.

— Cam asta e și ideea, a zis Simon, lăsându-i lui Nathan vaga senzație că era luat de sus. Acasă nu avem așa ceva. Prima oară când am venit aici, am fost uimiți de cât de mari sunt fermele astea. Am trecut printr-una din vest care era la fel de mare ca Țara Galilor.

— O, a reacționat Nathan, care n-avea nicio idee cât de mare o fi Țara Galilor, dar nu era deloc surprins să audă asta. Deci ați lucrat și în alte ferme?

— Da, în vreo două.

— Unde?

— În vest, în general.

— Da, ai zis. Dar vestul e un loc al naibii de mare.

— Nu cred că ai auzit de ele.

— Pune-mă la-ncercare.

— Armistead.

Nathan chiar nu auzise de ea, ceea ce l-a enervat.

— Unde e asta, mai exact?

— Oarecum la est de Perth.

— Orice este la est de Perth, dracului!

Liz și-a lăsat furculița să îi cadă cu zgomot în farfurie:

— Iisuse, Nathan!

— De ce nu-i lași să mănânce în liniște, frate? a zis Harry.

— E în regulă, eu sunt de vină. N-am descris prea bine locul, știu. Dar e foarte dificil pe acolo. Nu există nimic să poți lua drept reper.

Nathan s-a gândit că lucrul acesta putea fi adevărat doar pentru cineva care nu era un subtil cunoscător al locurilor.

De partea cealaltă a mesei, Xander a înghițit ce avea în gură:

— Și ce v-a adus în Queensland?

Simon a luat o gură de apă și a înghițit și el, fără grabă, ce mesteca:

— Vremea.

— Pe bune?

— E al naibii de cald în vest.

— Dar știți că asta este, oficial, cea mai caldă parte a Australiei?

— O, chiar nu știam. Dar tot e mai bine decât ceața aia rece de acasă, nu-i așa? s-a uitat Simon către Katy, care a clipit cu un aer distras.

— Scuze, ce ziceai?

Se uitase pe geam până atunci, la ceva de nevăzut. Cerul devenise sumbru odată cu căderea serii.

— Spuneam că...

Simon a fost întrerupt de țârâitul telefonului fix de pe hol. Probabil că s-a împărtășiat vestea, s-a gândit Nathan.

— Răspund eu, a spus Harry, și a dat să se ridice, însă Liz pornise deja către telefon, lăsându-și în urmă farfuria practic neatinsă.

Harry a privit către ușa goală pentru o clipă, apoi a clătinat din cap.

— Ne pare foarte rău pentru Cameron, a spus Simon, fără să se adreseze cuiva anume.

Katy își rodea din nou unghiile.

— Era un tip grozav. Pe când ne căutam de lucru prin oraș, am auzit multe lucruri bune despre el, și se pare că oamenii aveau dreptate. Cu toții au zis că am fi norocoși să lucrăm pentru el.

Asta probabil că era adevărat, s-a gândit Nathan. Cameron avea o reputație de șef bun.

— La început, nu îmi dădusem seama că tu locuiai atât de aproape de oraș, Nathan, a continuat Simon.

— Nu e chiar atât de aproape, sunt totuși vreo trei ore de condus.

— Da, dar relativ vorbind, ești aproape. Avusesem impresia că te-ai mutat mai departe.

— Nu.

Acum se uita și Katy la el, cu aceeași curiozitate cu care îl privea și Simon. Nathan s-a întrebat oare ce mai vorbeau oamenii prin oraș, pe lângă faptul că îi închinau osanale lui Cameron? Deși n-ar fi trebuit să se mire. Ar fi trebuit să știe deja.

Atmosfera devenise încărcată, dar Nathan nu a făcut nimic ca să o mai detensioneze. Pur și simplu l-a fixat din priviri pe Simon, imposibil, până când acesta și-a lăsat ochii în pământ. Nomazii s-a întors către Xander:

— Locuiești cu tatăl tău?

— Nu, a răspuns Xander. Eu merg la școală în Brisbane.

Diplomat ca întotdeauna, s-a gândit Nathan, simțind deopotrivă sentimente de drag și de durere. Șapte cuvinte ștergeau cu buretele un deceniu de războaie între el, fosta lui soție Jacqui și, mai de curând, noul ei soț. Telefoane pline de furie, scrisori de la avocați, ordine de la tribunalelelor, orare de vizită și, mai ales, *mai ales*, facturi pentru toate astea. Xander a schițat un zâmbet către taică-său, ca și cum ar fi știut la ce se gândea.

— Ai de gând să te ocupi și tu de administrarea de proprietăți? a întrebat Simon.

— O, nu. Nu cred. Nu este chiar...

Xander i-a văzut pe Nathan, Bub și pe Harry privindu-l atent și a ezitat.

— Vreau să merg la facultate. După aceea, încă nu știu.

Părea puțin încurcat, însă a fost salvat de o mișcare din pragul bucătăriei. S-au uitat cu toții într-acolo. În ușă stătea soția lui Cameron, tocmai transformată într-o văduvă, Ilse își menținea cu greu echilibrul, cu o mână pe tocul ușii. Părul ei șaten-deschis nu fusese pieptănat, doar strâns în grabă la spate, cu un elastic. Era roșie la față, iar pielea îi strălucea pentru că tocmai plânsese.

Nathan nu s-a ridicat de pe scaun. Nu și-a îndreptat umerii, nu și-a trecut o mână prin păr, nu și-a netezit cămașa. Nevoia era atât de impulsivă, încât îi era greu să reziste, ca atunci când trebuie să îțiții respirația. Și totuși, nu s-a clintit. Doar a stat acolo, împotrivindu-se unor reacții involuntare. Până la urmă, și-a permis să ridice ochii către Ilse, dar doar după ce a numărat până la trei și doar o singură dată.

Ea nici măcar nu i-a aruncat vreo privire.

Capitolul 7

Ilse a rămas o vreme în pragul ușii, părând totuși că se va întoarce și va pleca de acolo.

— Vino să stai jos, i-a făcut semn Harry, iar ea a înaintat câțiva pași. Vin și fetele?

— Au adormit. Lo este în camera lui Liz. Nu se putea liniști în a ei.

Katy s-a ridicat în picioare:

— Îți aduc ceva de mâncare.

— E OK. Nu mi-e... a început Ilse, dar Katy pusese deja o farfurie în fața locului liber rămas lângă Nathan.

Atât de puțin a durat ezitarea femeii, încât Nathan ar fi putut să creadă că și-o imaginase doar, atunci când a simțit bumbacul bluzei lui Ilse atingându-i brațul și a auzit scârțâitul încet al scaunului în timp ce se așeza lângă el.

— Mă bucur să te văd, Nathan.

— Și eu.

Încă își amintea când o văzuse pentru prima dată pe Ilse în bucătăria asta. Era acum nouă ani, după alte patru dăți în care o mai întâlnise. Nathan tocmai intrase în bucătărie și văzuse pe cineva în dreptul chiuvetei, umplând o carafă cu apă. Nathan îi observase mai întâi rochia, părul șaten-deschis și liniile curbe ale spatelui, înainte să își dea pe deplin seama la cine se uita.

Ea se întorsese și întepeniseră amândoi fără să scoată o vorbă, la fel de surprinși. Nathan respirase profund ca să poată spune – ce anume? Nu știuse nici până în ziua de azi. Cameron intrase atunci în bucătărie și se dusesse către Ilse. O luase de mijloc și dăduse cu tandrețe la o parte o șuviță subțire de păr înainte să o sărute pe obraz. Nathan expirase apoi și se forțase să-și închidă gura. Ceva mai târziu, Ilse îl întâlnise singur pe hol.

— Nu mă așteptam să te văd aici, spusese ea.

Pe bune? gândise el. Ce coincidență!

— Păi, Cameron e fratele meu, spusese cu voce tare.

— Nu știam asta când l-am cunoscut. Îmi pare rău.

Însă nu arăta ca și cum i-ar părea rău. Din contră, părea fericită. Acum, însă, Ilse nu pare deloc fericită.

— Cum sunt fetele, Ilse? a întrebat Harry.

— Confuze. Au multe întrebări. La fel ca toată lumea. Habar n-am cum să le explic ce s-a întâmplat.

Ilse vorbea cu o voce sugrumată. A întors capul către Bub, care mânca în continuare:

— Aveai cam aceeași vârstă când a murit tatăl tău.

Bub s-a oprit, rămânând cu furculița în aer.

— Cam așa.

— A găsit atunci cineva cuvintele potrivite care să te ajute să înțelegi ce se întâmplă?

Nathan s-a gândit că până și simplul fapt că îl întreba asta era un semn de disperare. Bub a început să mănânce din nou.

— Nu mai știu, a spus el, mestecând. Nu cred. Dar am fost OK.

Nathan știa că nu era deloc adevărat. El abia împlinise douăzeci și unu de ani când murise tatăl lor, iar Cameron era cu doi ani mai mic. Însă Bub avea doar opt ani atunci, și avusese ceva coșmaruri. Și Nathan fusese martorul lor, le auzise când venea acasă și se trezea toată casa din cauza țipetelor. Fața lui Bub strălucea de sudoare și lacrimi, iar băiatul spunea că tati era în viață, însă plin de sânge și furios pentru ceea ce i se întâmplase. Ani întregi duraseră acele coșmaruri. Nathan nu mai știa precis câți anume. Erau multe lucruri mai rele decât visele urâte, însă Bub nu fusese deloc OK. Chiar deloc.

— A vorbit cineva cu unchiul Cam înainte să plece, miercuri? a întrebat Xander, și a privit roată în jurul mesei.

Harry a arătat cu furculița către Simon:

— Noi doi plecaserăm deja, dar...

Și apoi a indicat-o cu mâna pe Katy, care a încuviințat:

— L-am văzut. În trecere. Mă jucam cu fetele în camera pentru lecții... Știți, în bungalow-ul acela de lângă staul? a zis ea. M-am dus să iau ceva din casă și l-am văzut pe Cameron îndreptându-se către mașina lui.

— A spus ceva? a întrebat Nathan.

— Numai că se ducea să se vadă cu Bob... Scuze, scuze, scuze! Cu Bub, la Lehmann's Hill. Am întrebat dacă aveau de gând să rămână acolo peste noapte, ca să nu îmi fac griji pentru ei cu cina. A spus că da, și că se vor întoarce a doua zi.

— Și cum ți s-a părut? a întrebat Nathan.

— Nu îl cunoșteam prea bine.

— Și totuși, cred că ai o părere.

Fata își rodea din nou unghiile. Simon a observat și și-a pus mâna peste ale ei.

— Ca să fiu cinstită, a spus Katy într-un sfârșit, mi s-a părut cam agitat. Și părea foarte nerăbdător să plece, de parcă trebuia să facă o treabă care nu-i plăcea. M-am gândit că era vorba despre călătoria la Lehmann's Hill.

— A spus el că nu voia să se ducă?

— Nu, nimic de genul ăsta. Sau, cel puțin, nu mie. S-a urcat în mașină și a pornit, apoi...

Katy s-a uitat la Ilse, așteptându-se să continue povestirea. Însă văduva stătea încă foarte țeapănă și nu a spus nimic.

Nathan s-a întors către ea:

— L-ai văzut și tu pe Cam?

— Da, a răspuns Ilse într-un sfârșit. Eram mai încolo pe drum, aduceam un cal. Nu avea cum să plece fără să treacă pe lângă mine.

— S-a oprit să vorbești? a întrebat Bub.

Nathan și-a dat seama că, din momentul în care se menționase numele Lehmann's Hill, se opriase din mâncat și devenise atent.

— Sigur că s-a oprit. E soțul meu, s-a răstit Ilse, apoi a respirat adânc: Scuze, Bub.

— Nicio problemă. Ce a zis?

Ilse și-a încheștat maxilarul. Nathan putea înțelege reticența de a-și împărtăși public ultima amintire cu soțul ei, însă era la fel de dornic precum ceilalți să afle ce s-a întâmplat atunci.

— Mi-a spus că ne vedem când se întoarce.

— Asta e tot? a întrebat Bub. Și tu ce ai zis?

— L-am urat drum bun și i-am spus că ne vedem atunci.

— O, a părut Bub dezamăgit, în timp ce ochii lui Ilse au devenit din nou sticloși.

— Păi, îmi pare rău, dar la ce te-ai fi așteptat? Nu știam că...

Ilse și-a căutat o batistă prin buzunare și și-a suflat nasul.

Nathan s-a întors către Bub:

— Deci Cam ți-a zis clar că urma să vă întâlniți la Lehmann's?

— Da. Vorbiserăm prin stația radio, cu o zi în urmă.

— Dar nu miercuri dimineață?

— Nu. Nu era nevoie, frate. Știam ce urma să facem.

Harry s-a uitat la Bub:

— Cum era când ați vorbit?

— Am spus deja, părea în ordine.

— A părea în ordine nu e același lucru cu a fi în ordine.

Vocea venise dinspre ușă. Au întors cu toții capetele și au văzut-o pe Liz. Plânsese din nou. Nathan s-a întrebat de când stătea acolo. Se uita la Bub ușor disperată, dar el doar a ridicat din umeri, de parcă nu putea să facă diferența.

— Buni, tu Lai văzut pe unchiul Cam înainte să plece? a întrebat Xander.

— Nu, a răspuns ea, iar greutatea regretului său evident a făcut ca atmosfera din încăpere să fie și mai încordată. Dar cu siguranță era ceva în neregulă cu el.

Nathan a zărit-o pe Ilse încruntându-se.

— Unde erai? Călăreai? a întrebat el, și s-a simțit ușurat când mama lui a încuviințat.

Liz călărea aproape în fiecare dimineață, de când se știa. Nathan obișnuia să ia asta drept un barometru asupra sănătății mamei lui, și știa că și Cam gândea la fel. A arătat din priviri către locul gol de la masă, unde farfuria ei încă o aștepta, însă Liz a clătinat din cap:

— Nu. Mă duc la culcare.

— Cine era la telefon? a întrebat Harry.
— Carolina, de la oficiul poștal.
— Deci s-a dus vestea până în oraș.
— Da. Așa pare.
— Ce voia?
— La fel ca toată lumea. Zicea că vrea să ajute, a clătinat din nou capul Liz. Dar de fapt toată lumea vrea să știe ce s-a întâmplat.

Liz s-a uitat roată prin bucătărie, de parcă răspunsul s-ar fi putut întrupa pe undeva, dar în jur erau doar fețe la fel de derutate, uitându-se către ea.

— Și ce le spui oamenilor? a întrebat Nathan într-un sfârșit.
— Nu știu. Nu știu ce să le spun, a răspuns Liz, și fața a început să i se încrețească. Mă duc să încerc să dorm acum, ne vedem cu toții dimineață.

Apoi a plecat, iar cadrul ușii a rămas din nou gol. După câteva clipe, Katy s-a ridicat și s-a apucat să strângă vasele.

— Unchiule Harry, tu și cu Simon ce făceați? a întrebat Xander.
— Inspectam câteva puțuri dinspre nord-est. Mersi, Katy, a spus Harry, în timp ce îi dădea farfuria lui. Plecaserăm înainte de răsăritul soarelui, deci l-am ratat complet pe Cam.

— E o zonă vastă, a spus Nathan. Ați reușit să faceți tot sau mai aveți nevoie de ajutor?

— Cred că ne-am descurcat, a răspuns Harry. Eu am făcut partea de est, iar Simon, nordul.

Așa trebuie făcut, s-a gândit Nathan, trebuie să îți împărți sarcinile. Poți acoperi încă vreo sută de kilometri așa, chiar dacă asta înseamnă să lucrezi singur. Probabil că nu se văzuseră toată ziua. S-a uitat la Simon și la Harry și s-a întrebat oare de ce îi venise gândul acesta.

Bub și-a golit paharul cu apă:

— E al naibii de ciudat că l-am găsit pe Cam la mormânt. Seamănă puțin cu povestea păstorului ăluia.

— Bub, frățioare, pentru numele lui Dumnezeu! a spus Harry, și și-a dres apoi vocea.

Simon a ridicat din sprâncene către Bub:

— Ce anume?

— E ridicol, a clătinat Harry din cap.

— Nu este, a spus Bub uitându-se către Nathan. Hai, spune tu, că o știi. Pe-aia cu focul de tabără și cu călătoria.

— Nu, a răspuns Nathan.

— Dar tu o știi bine. Cea cu caii.

— Da, știu, a spus el, și a simțit-o pe Ilse foindu-se în scaun. Doar că nu acum.

— Cum începea, oare? a mormăit Bub. Erau mai mulți țipi sau așa ceva. Nu-mi amintesc niciodată cum trebuie. Spune-o tu, naibii, Nate!

Dacă nu o faci tu, o fac eu.

S-a lăsat liniștea în încăpere, iar nomazii așteptau cu nerăbdare. Nathan a oftat.

— E doar o legendă idioată care se spune copiilor pe aici, a zis el. Se presupune că s-a întâmplat pe la 1890 și că păstorul nu era de fapt un păstor, ci doar un hoț de vite.

Katy a oprit robinetul de la chiuvetă și asculta cu atenție.

— Făcea parte dintr-o bandă, a continuat Nathan. Au văzut toată întinderea asta și au observat că proprietarii lipseau, așa că s-au gândit să facă și ei niște parale în plus. Nu era cine știe ce, doar pândeau animalele care se pierdeau de turmă, la distanță sigură de drumurile principale. Când adunau de o turmă mică, pe care să o poată controla, mânau animalele până la Adelaide. Dacă puteau ascunde marca proprietarului, bine, dacă nu, le vindeau ieftin.

Nathan s-a oprit.

— Apoi, într-o bună zi, caii au luat-o razna, a intervenit Bub.

— Da, frate, mersi, s-a încruntat Nathan. Deci, da, într-o bună zi, se aflau prin zona asta și au început să aibă necazuri cu caii. Deveniseră nă răvași, greu de stăpânit, parcă erau speriați de ceva. Cel mai rău se comporta calul păstorului, așa că acesta a rămas în urma celorlalți, ca să pregătească tabăra pentru înnoptat, în timp ce ei au plecat să orânduiască animalele. Povestea spune că, a continuat Nathan după o scurtă pauză, păstorul ar fi rămas singur cel mult pentru o oră. Când s-au întors ceilalți, au găsit focul aprins și prada păstorului la vedere.

— Apa din oala pusă la fiert se evaporase deja, a intervenit din nou Bub, cu vocea joasă, pentru a întreține suspansul. Însă nu se vedea nici urmă de păstor.

Nomazii s-au uitat înapoi la Nathan, care a ridicat din umeri:

— Da, e așa cum zice Bub. Nu se vedea nici urmă de păstor, dar nici vreo urmă de luptă. Calul îi era încă priponit, dar era nervos. Trăgea în toate părțile și se agita așa cum fac atunci când vor să fugă. Amicii omului s-au împrăștiat în toate direcțiile, să îl caute, dar nu l-au găsit. Au căutat până s-a întunecat, fără niciun rezultat. A doua zi, l-au așteptat, însă păstorul nu s-a întors, așa că până la urmă au fost nevoiți să plece, pentru că aveau toate animalele alea blocate pe loc. În fine, după două zile, s-au întâlnit cu o familie de călători care mergea către nord și i-au întrebat dacă nu îl văzuseră cumva pe tovarășul lor. Familia a părut un pic încurcată, apoi i-a dus să le arate ceva în spatele unei căruțe de-ale lor. Acolo, înfășurat într-o pătură, se afla trupul păstorului. Călătorii pretindeau că îl găsiseră mort la marginea drumului cu trei zile în urmă, la vreo sută de kilometri depărtare către sud. Îl luaseră cu ei ca să întrebe în primul oraș, poate îl cunoștea cineva. Se pare că trupul zăcea pur și simplu la marginea drumului, fără răni și fără nimic lângă el, apă ori alimente sau orice

altceva.

— Dar dacă spuneau adevărul, înseamnă că îl găsiseră mort în aceeași zi în care dispăruse, a spus Bub lăsându-se pe spate în scaun. Și mult prea departe pentru a fi mers pe jos sau chiar să fi călărit. Deci cum să fi ajuns până acolo?

Simon i-a aruncat o privire lui Katy, care a ridicat din umeri, cu mânușile de cauciuc încă pe mâini. Simon a dat din cap:

— Nu știu.

— Nici oamenii ăia nu știau, a continuat Nathan. Așa că s-au panicat puțin, l-au îngropat pe păstor fix unde se aflau și poate că ăsta ar fi fost finalul poveștii dacă oamenii nu ar fi vorbit. Însă vorba despre povestea asta s-a tot dus și au început să apară o mulțime de oameni care pretindeau că îl văzuseră mergând noaptea și alte lucruri de genul ăsta. La un moment dat, muncitorii au început să refuze să mai vină aici, spuneau că locurile sunt bântuite. Au existat și câteva accidente. Unele chiar grave, au murit vreo doi oameni. În fine, lucrurile o luaseră atât de tare razna, încât proprietarul locurilor a trebuit să așeze acea piatră de mormânt, să îngroape povestea cu fantomele și să încerce să potolească zvonurile. Dar nu i-a prea ieșit. Povestea spune că, dacă sapi, nu găsești nimic sub piatra aia de mormânt. Că mormântul ar fi gol.

Singurul zgomot care se mai auzea era ticăitul ceasului din bucătărie. Ambii nomazi se holbau la Nathan.

— Căcat, a șoptit Simon.

— Mda, desigur, e doar o nenorocită de poveste, a spus Nathan.

— Și totuși, e cam ciudat. Omul ăla care a dispărut și a apărut la atâția kilometri distanță.

— Da, dar n-ai de ce să nu mai poți dormi din cauza asta, nu e adevărat că...

Vorbele lui Nathan au fost întrerupte de hârșâirea scaunului lui Ilse pe podea. Femeia se ridicase brusc în picioare și a dat să spună ceva, dar a renunțat și s-a întors cu spatele, părăsind încăperea.

S-a așternut tăcerea.

Bub s-a lăsat din nou pe spate în scaun, făcându-l să scârțâie, și a dat din cap:

— Tare asta, Nathan!

Capitolul 8

Acum chiar că se terminase cina. Simon s-a ridicat să o ajute pe Katy. Au schimbat câteva cuvinte mormăite, în timp ce membrii familiei s-au dus care-ncotro. Nathan l-a văzut pe Simon șoptindu-i ceva lui Katy, apoi amândoi l-au observat și și-au mutat repede privirile în altă parte.

— Mama ta i-a dat din nou lui Xander fosta ta cameră, i-a spus Harry lui Nathan, în timp ce se ridică să plece, deci presupun că trebuie să îți alegi un alt loc de dormit. Camera personalului e goală, însă acolo nu merge aerul condiționat.

Camera personalului însemna să doarmă ca într-o cutie de conserve.

— Rămân pe canapea, a spus Nathan, și a deschis frigiderul în căutarea unei beri.

— Dacă nu e bere în frigider, găsești în camera frigorifică, i-a zis Harry.

— La naiba! a exclamat Nathan, și a trântit ușa frigiderului.

— Ce e?

— Nimic, doar mi-am amintit ceva.

Camera frigorifică a lui Nathan nu prea funcționase în ultima vreme, iar acum, după câteva săptămâni de așteptare, omul de la service era prin zonă. Într-un final, stabillseră să vină la Nathan chiar în acea zi, lucru de care acesta și-a amintit brusc. A deschis ușa grea a camerei frigorifice din casa familiei lui, construită chiar lângă bucătărie. Probabil că omul de la service intrase singur în casă, nu asta era problema, însă Nathan ar fi trebuit să fie și el acolo. O să încerce să îl sune.

Cel puțin cu camera asta frigorifică nu părea să fie vreo problemă, s-a gândit el în timp ce intra în ea. A simțit imediat cum i se face pielea de găină. A rămas câteva minute printre cantitățile acelea industriale de mâncare congelată, bucurându-se de temperatura din interiorul ei, apoi a luat o bere dintr-un turnuleț întreg de navete.

Odată întors în bucătărie, a băgat un cap și în magazia de alături. S-a bucurat să constate că era plină ochi. Nu că s-ar fi așteptat la altceva, însă chiar ar fi fost o problemă în cazul în care Cameron, distras cum fusese în ultima vreme, ar fi neglijat aprovizionarea. Semăna cu magazia lui Nathan, adică puteai crede că ai intrat în magazinul cu de toate de la colțul străzii. Rafturile gemeau sub greutatea pungilor de orez, și paste, și conserve care ar fi putut ajunge pentru luni bune. Pe pereți erau fixate în piuneze liste, pentru a ține evidența produselor rămase în stoc. Din fiecare, cantități notate cu câte două cifre.

Nathan a luat o gură de bere. Era cazul să își verifice și el stocurile, dacă Harry avea dreptate în privința inundațiilor. Și probabil avea. Ca

orice alt gospodar din regiune, Nathan își trimitea comanda obișnuită către supermarketul din cel mai apropiat oraș, iar o dată la fiecare șase săptămâni un camion uriaș, cu cameră frigorifică, se deplasa o mie de kilometri la nord de Adelaide, cărând comenzile din tot orașul. Dacă nu aveai grijă să plănuiești totul bine, din timp, o pățeai. Nathan știa ce avea să mănânce la fiecare masă în următoarele șase săptămâni, întotdeauna avusese suficient cât să reziste pe perioada inundațiilor, mai ales că era singur, însă dacă tot se punea problema să rămână blocat, voia să fie bine pregătit.

A închis în urma lui ușa magaziei și a ieșit în hol, unde a pus mâna pe telefon ca să îl sune pe tipul care trebuia să se ocupe de camera lui frigorifică. Portofelul lui Cameron stătea pe masă lângă telefon, așa cum era de așteptat. În timp ce în receptor auzea robotul și apoi a lăsat un mesaj, a luat portofelul în mână și a început să-l analizeze. Câteva cârduri, niște cash. Unul sau două bonuri aproape șterse de la stația de benzină din oraș. Nathan a scos permisul de conducere al fratelui său și s-a uitat la poză. Cameron nu zâmbea, ceea ce era neobișnuit pentru el. Adoptase o privire neutră. Însă tot se citea o urmă de umor în jurul ochilor, iar Nathan și l-a putut imagina cum tocmai se oprișe dintr-o repriză de râs împreună cu fotograful. Nathan a închis cu zgomot portofelul.

Și-a luat berea și s-a îndreptat spre camera de zi. Casa nu se schimbaseră prea mult de la un deceniu la altul. Canapeaua era aceeași de când era el copil și dormise de multe ori pe ea. Nu era rea. A văzut că Liz îi lăsase câteva haine curate și împăturite și le-a luat. Trebuie să fi fost ale lui Cameron. Simțul practic avea mereu un cuvânt de spus în fața sentimentalismului, în cazul său, însă tot i se părea ciudat că ține în brațe cămașa și jeanșii fratelui său mort.

Un pom de Crăciun din plastic era așezat în colțul salonului, cu luminițele licărind. Deja fuseseră puse câteva cadouri sub el. Alături, așezată în mijlocul peretelui și expusă într-o ramă grea și scumpă, din câte știa Nathan, se afla pictura premiată a lui Cameron, cea cu mormântul păstorului.

Nathan nu o mai văzuse de mult și s-a aplecat către ea, să o privească mai îndeaproape. Surprinsese mormântul la răsăritul soarelui – cei care îl priveau îl confundau uneori cu apusul, dar Nathan știa clar, după poziție, că era dimineața –, cu reflexii ale razelor de lumină la orizont. Cameron acordase foarte multă atenție felului în care se juca lumina pe cer, folosindu-se de tușe mici și de o largă paletă de culori, care să surprindă toate detaliile.

Mormântul în sine părea aproape un element secundar, prin comparație. Tonurile sale întunecate se întrețeau în jumătatea de jos a picturii, iar forma sa era mai degrabă subînțeleasă decât explicită. Până și Nathan, care nu avea absolut nici cea mai mică idee legată de

artă, își putea da seama de ce fusese atât de apreciat tabloul. Când primise premiul, citise câteva discuții și critici Online, în care oamenii asociaseră tabloului tot felul de semnificații. Lumina învinge întunericul, și viceversa. Singurătate, doliu, renaștere. Unii ziceau că puteau zări imaginea sugerată a păstorului în tonurile de gri noroios aflate în locul în care lumina întâlnea întunericul.

Lui Nathan, personal, nu îi plăcuse niciodată atât de tare pictura aceea. Era foarte bună, putea fi de acord cu asta, dar după părerea lui nu surprinsese exact peisajul. Contrastul dintre întuneric și lumină nu i se părea prea reușit. De fiecare dată când se aflase în acel loc, de preferință de unul singur, lucrurile i se păruseră mult mai fluide.

Nathan s-a trântit pe canapea și s-a uitat din nou la vrafal de haine ale fratelui său. Erau aproape la fel ca ale lui – ceea ce nu era chiar surprinzător, dat fiind că toți cei pe care îi cunoștea își făceau cumpărăturile din același loc –, numai că erau cu o măsură sau două mai mici. Nathan și Cameron avuseseră aceeași înălțime încă de când aveau șaptesprezece ani, însă fratele lui era – fusese – mai suplu și mai athletic, în timp ce Nathan era mai lat, mai solid.

Când Nathan rămăsese singur – nu prima dată când plecase Jacqui, ci a doua oară, cea de-adevăratelea –, petrecuse ore întregi într-una dintre magazine, lucrând frenetic cu un set vechi și deteriorat de gantere. După o vreme, îl trăsese gândul că nimeni niciodată nu va vedea cum arată, darămite săi mai și pese cuiva de asta. Așa că s-a oprit brusc să mai lucreze cu ganterele și a început să își petreacă timpul rămas liber bând bere întins pe canapea. Însă îi venea greu să se trezească în fiecare dimineață pe întuneric și fără să mai fie și mahmur, iar muncile zilnice îi cereau un anumit nivel de forță și condiție fizică, așa că a trebuit să își țină în frâu și acea pornire.

A renunțat la bere și a început să ridice din nou gantere, dar doar din când în când, reușind astfel să găsească astfel o cale de mijloc. Însă de venit, nu a mai venit la forma pe care o avusese înainte.

Nathan s-a uitat în jos la propria cămașă, încă roșie de la praf, când o umbră a trecut pe la fereastră, Ilse. Îi putea vedea silueta în amurg, cum se întindea să scoată cleștii de pe cearșafurile puse la uscat. Acestea se lăsau în bătaia vântului, ca și cum ar fi trecut cineva printre ele. Nathan a mai privit câteva clipe, apoi a lăsat la loc pe canapea cămașa fratelui său și s-a dus afară, să vorbească cu soția lui Cameron.

Ochii lui Ilse s-au oprit imediat pe urmele de praf roșu de pe hainele lui Nathan. Aici afară se vedea cumva mai bine decât în bucătărie. Nathan și-a dat seama că ea se gândea la locul de unde provenea praful acela, iar mâna i-a rămas inertă pe un cârlig.

— O să iasă la spălat.

Ea nu a spus nimic, doar a continuat să strângă cearșafurile.

— Ascultă, Ilse, îmi pare rău pentru povestea aia idioată cu păstorul, de la cină. Nu am vrut să te supăr.

Ea a dat la o parte un cearșaf și s-a uitat la el:

— Dar nu povestea m-a supărat, Nathan.

— Da, îmi închipui că nu asta a fost.

Ilse s-a întins după o față de pernă. După model, era a fetelor.

— Lasă rufele, a spus Nathan. Nu trebuie să le strângi acum.

— Ba trebuie. Sunt ale lui Lo. Și sunt afară de ieri.

— Atunci e deja prea târziu.

Probabil că lenjeria de pat se uscaseră la cinci minute după ce fusese întinsă. Iar bumbacul era de acum plin de praf suflat de vânt în cele două zile.

— Oricum vor trebui din nou spălate. Lasă-le acum.

— Nu.

— Atunci lasă-mă să te ajut.

Ilse a încercat să protesteze, dar apoi a ridicat învinsă din umeri.

— Mersi.

Apoi l-a întrebat, răsucind un clește între degete:

— Nathan, tu ce crezi că s-a întâmplat cu Cam?

Bărbatul a tras un cearșaf de pe sârmă, dar nu a răspuns imediat.

— Crezi că s-a îndepărtat de mașină din greșală? a continuat ea, cu ochii pe cleștele din mână. Sau părea să o fi făcut intenționat?

— Nu știu.

— Dar ai fost acolo. Ce ai văzut?

— A venit și un polițist de la St Helens, îți poate spune el tot ce...

— Știu asta, l-a întrerupt ea. Dar eu te întreb pe tine. Te rog.

Nathan a oftat. La spus ce a putut, cu cearșafurile foșnind în jurul lor. A văzut cum pliul subțire dintre ochi i se adâncește, Ilse a ascultat fără să spună o vorbă, cu ochii umezi și cu gura strânsă. L-a întrerupt doar de două ori, prima dată când i-a spus despre mica groapă găsită la baza pietrei de mormânt și apoi când a menționat proviziile de apă și de mâncare abandonate în spatele mașinii de teren a lui Cameron. Nici a doua oară nu a înțeles mare lucru.

În timp ce vorbea, o privea pe Ilse. Trecuseră zece ani, dar, cumva, în lumina potrivită, arăta la fel ca fata pe care o întâlnise în spatele barului, în acea primă seară. Și el era diferit pe atunci, când era un client aproape fidel al singurului pub din oraș. Trebuia să recunoască că bătea cam des drumul acela lung, însă rana divorțului îi era încă larg deschisă.

Soția lui – *fosta soție*, după cum confirmase în sfârșit ultima hârtie primită de la notar – făcuse drumul spre Balamara cu un an în urmă, împreună cu fiul lor de doar cinci ani atunci, Xander, și fără să arunce măcar o privire în urmă. Și fără intenția de a respecta înțelegerea

privitoare la vizitele copilului, după cum s-a dovedit ulterior.

Nathan îi promisese lui Xander că avea să îl sune zilnic la Brisbane, însă telefonul sunase în gol de prea multe ori pentru a fi doar o coincidență. Când a reușit în sfârșit să îl prindă la telefon, Xander a fost luat prea repede pentru a-i permite să poată vorbi cu el, iar Nathan s-a trezit că ascultă sunetul tonului. Fusesse imposibil să o facă pe Jacqui să stabilească niște date fixe pentru vizite. Nathan își impusese să îi lase suficient timp ca să se adapteze la noua ei viață, ba chiar ceva mai mult de atât, însă în acea seară a intrat în barul din Balamara după ce îi transferase avocatului proaspăt angajat o sumă năucitoare pentru el.

Depărtarea de fiul său îl făcea să se simtă trist, onorariul avocatului îl făcuse să se simtă sărac, iar Nathan nu avea nicio speranță că acea seară avea să schimbe lucrurile astea. Cât de mult te poate ajuta să tragi de o bere într-un bar pustiu?

Însă acolo era Ilse.

Ea era singura persoană din spatele barului, iar el era singura din față, așa că l-a servit zâmbitoare și s-a prezentat. S-a așezat apoi în fața lui și au stat de vorbă, l-a spus că lucra în bar de trei săptămâni și o zi, după ce ajunsese în oraș, cu rucsacul în spate, cu exact trei săptămâni și două zile în urmă. Era olandeză la origine, dar studiasse științele mediului în Canada și la un moment dat s-a aplecat peste bar ca să îl învețe cum să îi pronunțe numele cu accent ușor și melodios:

— *Eel-sa*, încercase el, iar ea zâmbise.

— Pe aproape.

Perseverase până reușise să pronunțe corect.

Părinții ei divorțaseră, iar mama îi murise cu un an în urmă, de cancer la sân – aici se oprise din vorbit și își coborâse privirea spre bar, pentru multă vreme, așa că Nathan a încercat până la urmă să îi pună o mână pe braț. Ea zâmbise atunci, iar el simțise că se dislocase ceva înăuntrul lui. În fine, spusese ea, încă zâmbind, acest lucru îi oferise motivația să călătorească, într-un sfârșit. Să aibă parte de o aventură și să vadă puțin lumea.

— Și cum ți se pare deșertul? o întrebase el, făcând-o să râdă.

— Mișto. Parcă e capătul lumii.

Nathan a făcut cinste cu un rând și au continuat să stea de vorbă în barul pustiu. A pus-o la curent cu bârfele locale. Apoi și-a adus chitara din mașină – ulterior se rușina când își amintea de momentul acela – și i-a cântat ceva. Au râs mult împreună, el cântându-i cântece australiene pe care ea nu le mai auzise niciodată, iar ea cerându-i cântece olandeze despre care el nu auzise niciodată.

— Deci ce altceva fac oamenii ca să se distreze pe aici? întrebase ea în cele din urmă, într-un mod care îi amintise puțin de felul în care vorbea cu el Jacqui, în acele zile de demult, când lucrurile încă

stăteau bine între ei.

— În afară de a veni aici? răspunsese Nathan. Să mă gândesc... Unora le place să-și care pumni.

Fata dăduse ochii peste cap.

— E adevărat, nu trebuie subestimată cheștiunea. Doi verișori de la Atherton s-au încăierat în stradă vreo patru ore anul trecut. Oamenii și-au adus scaune și s-au uitat la spectacol.

— Patru ore? a râs ea. Dacă e adevărat, ceea ce nu cred, apropo, înseamnă că erau ori foarte buni la lupte, ori foarte slabi.

Îi zâmbise și el. Mai erau și alte lucruri pe care oamenii de aici le făceau uneori ca să se distreze. Cum ar fi să conducă pe dunele de nisip ca să privească apusul soarelui cu o sticlă de vin alături. Țsta putea fi un lucru foarte distractiv, dacă era făcut împreună cu persoana potrivită.

O privise și fusese aproape sigur, după modul în care își aplecase ușor capul și zâmbise, că l-ar fi însoțit dacă ar fi invitat-o. Nici măcar nu era nevoie să fie o cheștiune serioasă – la urma urmei, nici nu se gândea să se mai însoare vreodată, Doamne ferește! —, însă acum era în mod oficial celibatar și liber. Ar fi fost doar o plimbare până la dune, împreună cu o nomadă. Era un drum al naibii de lung de la asta și până la un inel pe degetul cuiva. Dar imediat l-a lovit un alt gând, care l-a întristat imediat, și anume că de la un inel până la o factură cu patru cifre de la avocați nu era un drum la fel de lung. Așa că Nathan a renunțat la gând și a lăsat clipa să alunece pe lângă ei.

Au continuat însă să bea împreună și au mai râs de câteva ori, apoi, la sfârșitul serii, când ea se pregătea să închidă, au rămas o vreme în ușa privindu-se. Se simțiseră deodată amândoi stânjeniți, iar el a întrebat-o când urma să lucreze la bar săptămâna următoare, își petrecuse noaptea pe bancheta din spate a mașinii, ca de obicei, privind stelele strălucitoare prin parbrizul murdar, apoi condusese acasă cu un zâmbet pe față, cum nu mai făcuse de foarte multă vreme.

Se întorsese la bar în weekendul următor, și în următorul. Dar nu și în cel care urmas. Între timp, Nathan se trezise că avea interdicție în pub, magazin și în orice loc în care se putea intra pe o rază de șase ore. Nu îi fusese precizată și durata interdicției sale. Permanentă, i se răspunsese atunci când cedase, într-un sfârșit, și întrebare. Trecuseră de atunci nouă ani și patru luni. Și interdicția nu se terminase.

— Cam avea vreun bilet asupra lui? a întrebat Ilse de sub frânghia de rufe, aducându-l înapoi în prezent. Sau a lăsat vreunul în mașină?

— Nu, a răspuns Nathan. Nici aici nu-i nimic?

Ilse a clătinat din cap.

— Exista ceva prin buzunarele lui care ar putea explica de ce se afla acolo în loc să se afle la Lehmann's Hill?

— Nu. Nici prin stația radio n-a făcut vreun apel?

— Am fost toată ziua în birou, nu am primit nimic. Aș fi auzit.

Lui Nathan i-a venit în minte imaginea încăperii în care se derulau toate acele activități legate de organizare și hârțogăraia care ținea proprietatea în viață. Era o muncă de șapte zile din șapte: să faci comenzi de provizii, să negociezi cu contractorii, să verifici plățile angajaților și facturile furnizorilor. Fusesse treaba lui Liz când era Nathan mai tânăr; acum căzuse în sarcina lui Ilse.

— Și Bub, și Harry au zis că, în ultima vreme, Cam le-a părut cam stresat, a spus el.

— Ce? Doar în ultima vreme? a întrebat Ilse ușor iritată.

— E mai de mult?

— Știi ce înseamnă să administrezi locul ăsta. Știu și *ei* cum este. Întotdeauna a fost stresat, chiar și când lucrurile mergeau bine.

Ilse a smuls o față de pernă de pe frânghie și a împăturit-o nervos, într-un pătrat boțit. A tras o gură mare de aer și a despăturit-o la loc, încercând să o împăturească mai bine a doua oară.

— Dar cred și eu că era ceva în neregulă, totuși. Harry are dreptate. Cam era stresat și prost dispus de multe ori. Și mai era și cu gândul aiurea, ceea ce nu-i stătea în fire. Am sperat să treacă, dar dura deja de vreo șase săptămâni, dacă nu și de mai mult. Ba chiar starea lui se înrăutățea.

— L-ai întrebat de ce?

— Bineînțeles, a răspuns ea, deodată încercând să se apere. Și mi-a spus că totul era în regulă. Că erau mereu lucruri care îl preocupau pe aici. Faptul că el muncea din greu nu însemna că...

S-a oprit când amândoi au observat mișcare în fundul curții și s-au întors să se uite într-acolo. Lumina era foarte slabă, dar l-au văzut pe Bub mergând pe lângă cel mai îndepărtat colț al gardului, unde era o moviliță de pământ. S-a oprit apoi și s-a uitat în jos. Chiar și de la distanța aceasta, Nathan știa unde se oprișe. Bub nu s-a uitat spre ei, iar Nathan nu era sigur că îi văzuse, printre cearșafuri.

— Ce face acolo? s-a încruntat Ilse.

— Dumnezeu știe.

Bub stătea în fața mormântului tatălui lor, iar deasupra se vedea silueta eucaliptului pe care îl plantase acolo, împreună cu frații săi, după înmormântarea de acum douăzeci de ani. Era o zi fierbinte și trebuiseră să muncească din greu, dar fusese ideea lui Liz, așa că au făcut-o: au săpat o groapă la căpătâiul mormântului. Acum ajunsese un copac destul de mare și îi vedea ramurile legănându-se, negre pe fundalul cerului.

În stânga mormântului lui Carl Bright, pământul era împărțit în loturi pentru ceilalți membri ai familiei, atunci când avea să le vină vremea. Locul de lângă tată ar fi trebuit să fie al lui Liz, în mod normal, însă Nathan și-a dat seama că acum avea să fie al lui

Cameron. S-a înfiorat.

— Trebuie să mă întorc în casă, a spus brusc Ilse, care părea să fi avut același gând ca și el. Mă duc să văd ce fac fetele înainte să se oprească generatorul.

Închideau generatorul în fiecare noapte, pentru a face economie de carburant și de bani, iar proprietatea rămânea astfel fără curent electric, în beznă totală pe timpul nopții. Nathan era obișnuit cu asta. Începuse și el să facă același lucru în perioada aceea, rămânând să zacă singur în întunericul dintre apus și răsărit.

— Du-te, a zis Nathan, și a arătat din cap către rufe: Le aduc eu înăuntru.

— Mulțumesc.

Ilse a părut să mai vrea să spună ceva, apoi s-a răzgândit. Vântul a ridicat un cearșaf peste fața lui Nathan, ascunzându-l pe Ilse privirii lui, în timp ce aceasta pleca. Nathan a dat la o parte cearșaful abia în momentul în care Ilse intra în casă. S-a întors către frânghia de rufe. În întunericul din ce în ce mai adânc, cearșafurile albe păreau de un cenușiu roșiatic și mohorât.

De partea cealaltă a curții, Bub stătea în continuare lângă locurile pentru morminte. Doar spatele i se mai vedea acum. Nathan s-a întins după următorul cearșaf, dar s-a oprit când Bub a luat o ultimă dușcă din cutia pe care o avea în mână, apoi a pus-o pe pământ și a dus o mână către sliț. O clipă mai târziu, s-a auzit sunetul inconfundabil al unui jet lung de urină care uda pământul. Nathan a înțepenit. Zgomotul a continuat, puternic până la ultimii picuri înainte să se lase liniștea. Când a terminat, Bub și-a tras la loc fermoarul și a luat-o cu pas relaxat către casă, fără să arunce vreo privire în direcția lui Nathan. Un sunet vag, ajuns până la el, i-a dat de înțeles că fratele lui fluiera.

Nathan nu s-a clintit până Bub nu a dispărut în casă. S-a îndreptat către mormintele familiei, tenebroase în acel moment, uitându-se cu mare grijă unde punea piciorul în întunericul care creștea. A privit către locul în care era îngropat tatăl lor și la cel în care urma să fie Cameron curând, apoi s-a ghemuit și a atins solul cu vârful degetelor. Era deja uscat. Pământul însetat înghițise lichidul. Era imposibil de aflat pe care dintre locuri urinase Bub.

Capitolul 9

Era încă devreme când Nathan le-a văzut pe cele două fete afară, în curtea de antrenamente pentru călărie. Fiicele lui Cameron. Le-a privit un minut, apoi s-a urcat pe scaunul pasagerului din mașina de teren a lui Harry.

Liz își pierduse dorința sau puterea de a protesta, așa că Bub și Xander insistaseră amândoi să meargă și ei la întâlnirea cu polițistul local, acolo unde fusese găsită mașina lui Cameron. Nimeni nu a spus asta, însă Nathan bănuia că toți sperau în secret ca Glenn McKenna să știe unde și cum să caute și să le poată spune exact ce s-a întâmplat.

Bub nu a scos niciun cuvânt, doar s-a urcat în spate, lângă Xander. Nathan încă putea simți izul vag de urină când plecase de lângă morminte, cu o seară în urmă, însă, odată ajuns în casă, îl găsise pe Bub deja în dormitorul său, cu ușa închisă. Tocmai se întreba dacă să bată sau nu la ușă, când auzise strigătul lui Harry prin care avertiza că urma să oprească generatorul peste noapte. Nathan renunțase atunci. Nu era o conversație de purtat pe întuneric, fără să se poată privi ochi în ochi. Își repetase în minte ceea ce voia să îi spună, în timp ce se trântise pe canapea, în întunericul profund. Însă dimineață, când se trezise, ideile i se evaporaseră și nici ceea ce credea că văzuse nu i se mai părea acum la fel de clar.

Harry a pornit motorul și a luat-o pe potecă, spre ieșire. Nathan i-a făcut semn când au trecut pe lângă curtea de antrenament:

— Oprește un minut, Harry.

Sophie, fetița de opt ani, era în mijlocul curții și ghida cu o singură mână un cal, cu frâiele lungi, să meargă în cerc. Cealaltă mână îi era prinsă într-o orteză. Lo, sora ei, care avea de acum cinci ani, stătea lângă gard, cu capul plecat, și desena ceva pe o hârtie dintr-un teanc. Erau mai mari decât își aducea Nathan aminte, dar, desigur, trecuse un an de când le văzuse. A văzut-o și pe Ilse cum le supraveghea pe fete de pe verandă. Câinele lui Cameron, Duffy, stătea apatic la picioarele ei.

— Bună, fetelor! s-a aplecat Nathan pe geamul mașinii și le-a făcut cu mâna nepoatelor sale, după ce Harry a oprit. Nu am avut ocazia să vă salut aseară. Ce mai faceți? Pe Xander, îl mai știți, nu-i așa?

Sophie și-a legat calul și fetele au venit încet către Nathan. Mai ales Lo se uita la el ca și cum ar fi fost un străin.

— Haideți, salutați-l pe unchiul, a spus Harry când le-a văzut cum se opriseră fără să zâmbească.

— Bună, unchiule Nathan! s-a auzit Sophie fără tragere de inimă.

Lo, aflată la o jumătate de pas în spatele ei, a tăcut. Amândouă semănau mult cu Cam, mai ales la ochi, sa gândit Nathan. Părul lor identic, de un blond murdar, avea probabil să se închidă la culoare cu

timpul. Și al lui Xander fusese la fel.

Nathan s-a uitat la orteza lui Sophie. Era confecționată dintr-un material în culori vesele, cu ponei:

— Ce-ai pățit?

— Am căzut.

— Doamne, ești bine?

— O fractură mică.

— Asta nu e bine.

— Nu.

Oare simțise acolo o mică undă de sarcasm? Nathan nu era sigur. Părea cam mică pentru asta.

— În fine, a spus el, să aveți grijă! Presupun că o să ne vedem mai târziu.

Fetele au încuviințat, apoi i-au aruncat o privire lui Harry și s-au întors alergând în curtea de antrenament.

— Par puțin șocate de tot ce s-a întâmplat, a spus Nathan, în timp ce Sophie lua din nou în mână, cu fermitate, frâiele calului său. Dar măcar nu pare să o împiedice orteza aia.

— Nu, a răspuns Harry cu ochii la drum. Doar o știi pe Sophie.

De fapt, nu o prea știa, s-a gândit Nathan, în timp ce se îndepărtau. Când au trecut prin dreptul lui Ilse, ea le-a făcut cu mâna.

Au lăsat în urmă căminul părintesc, mergând în tăcere. Harry a luat-o pe drum, în loc să o taie peste padocuri, iar Nathan auzea pietricelele lovindu-se de mașină, mai sonore și mai dese decât cu o zi în urmă. Harry conducea mai repede decât obișnuia Nathan să o facă, însă știa că majoritatea oamenilor făceau asta.

Nathan abia împlinise douăzeci și unu de ani când tatăl lui avusese accidentul. Locuia deja împreună cu Jacqui atunci, la propunerea ei, în aceeași casă căreia îi spunea el acum „acasă”. Pe atunci, lucrurile stăteau foarte diferit, totul era nou și sclipitor, și făceau mult sex. Jacqui arăta bine și se descurca și mai bine în pat, așa că Nathan a iubit-o multă vreme pentru asta. Cameron era plecat la studiile lui de afaceri agricole, iar Bub era încă un copil.

Pe Nathan cel mai mult îl surprinsese banalitatea accidentului. Carl și Liz Bright se întorceau cu mașina din oraș, așa cum o făcuseră de o sută de ori. O vită le ieșise în față și Carl trăsese brusc de volan, ca să o evite, așa cum o făcuse tot de o sută de ori.

De data aceasta, însă, ori fusese el prea încet, ori fusese mașina prea rapidă, ori trăsese el prea brusc de volan, ori nu trăsese suficient de brusc, dar agățase animalul. Mașina s-a rostogolit de câteva ori și s-a oprit cu roțile în sus. Carl a rămas prins între volan și plafon. Liz și-a pierdut cunoștința și s-a trezit în întuneric, cu o rană plină de sânge la cap. Hemoragia bărbatului ei fusese fatală. A cerut ajutor prin stația radio. A durat patruzeci de minute până a ajuns prima persoană la ei,

apoi încă treizeci până a venit ambulanța. Vreo patru ore cu totul se scurseseră din momentul accidentului și până primiseră cel mai mic ajutor medical. Nicio altă mașină nu trecuse pe-acolo în tot acest timp.

Nathan dormea lângă Jacqui când a sunat telefonul. Ea bolborosisese ceva de complezență, în timp ce el își punea cămașa și pantofii. Lăsa cumva să se înțeleagă și că o cam deranja faptul că Nathan pleca și o lăsa singură în toiul nopții pentru o tragedie familială. Lui Nathan i se părea foarte interesant cât de evidente erau semnele încă de atunci, dar el le observase abia când a privit în retrospectivă.

Când a ajuns și el la fața locului, Liz era deja în ambulanță. De serviciu, un Steve Fitzgerald mai tânăr, care îl luase deoparte pe Nathan, ca să îi explice situația. Carl era încă imobilizat în mașină, dar pentru el nu mai era nicio urgență, era mort de-a binelea. Ulterior, Nathan îl auzise pe Steve șoptind către dispecer, prin stația radio, că nu fusese o moarte rapidă și fără durere. Și că ar fi avut o șansă de salvare dacă ar fi dat cineva alarma mai curând.

În ambulanță, învelită într-o pătură în ciuda căldurii nocturne, Liz era aproape de nerecunoscut sub crusta de sânge închis la culoare.

— A fost norocoasă, spusese Steve. Se va face bine.

Nathan se uitase la mama lui, rănită și năucită, și 7 r se gândise că părea departe de a fi fost norocoasă. Apoi se uitase în interiorul caroseriei contorsionate care fusese mașina și, începând din acea zi, conducea mereu cu câțiva kilometri pe oră mai încet decât era strict necesar.

Nathan l-a auzit pe Harry mormăind ceva și s-a uitat la el:

— Ești OK?

— Da, a răspuns Harry. Îmi aminteam doar că tu și cu Cam ați fugit odată la mormântul păstorului, când erați mici. Mai tii minte?

— Sigur.

Xander s-a aplecat înainte:

— Ce-au făcut?

Harry s-a uitat la el în oglinda retrovizoare:

— Nu știi povestea?

Xander a clătinat din cap. Harry i-a aruncat o privire lui Nathan, care a ridicat din umeri:

— Nu văd de ce i-aș fi spus. A fost o tâmpenie.

— Mda, cam așa a fost, a spus Harry. Dar erați copii. Cât aveai, doisprezece ani?

— Unsprezece. Iar Cam avea nouă.

Nathan a simțit cum i se strânge stomacul amintindu-și de fratele său, cu picioarele lui prăfuite care ieșeau de sub un rucsac supraîncărcat.

— De ce ați fugit? a întrebat Xander.

— Naiba știe. Nu-mi amintesc, a mințit Nathan, simțind privirea lui

Xander cum îl fixează, apoi și pe cea a lui Bub. Și să fie clar, nu fugiserăm la mormântul păstorului, ci era doar o escală în drumul nostru spre oraș.

Își îndesaseră diverse lucruri în rucsacuri și plecaseră călare înainte de răsăritul soarelui. Nathan nu mai știa ce se așteptau ei să găsească în oraș. Ceva mai bun, oricum. Însă cu siguranță avuseseră un plan, îl discutaseră îndelung și încă își amintea unele detalii acum. Doar că nu voia să vorbească despre asta.

— Și ce s-a întâmplat? a întrebat Xander.

— Trebuie spus de la bun început că nu au ajuns prea departe, a răspuns Harry. Tatăl lor s-a prins de planurile lor în cinci minute după ce descoperiserăm că au plecat. Am mers cu mașina la mormânt, am parcat și am așteptat să îi vedem apărând de după coline. Îți aduci aminte? l-a întrebat el pe Nathan.

— Da, îmi aduc.

Sentimentul de a vedea doi bărbați care așteptau acolo.

— Și ce s-a întâmplat când i-ați găsit? a continuat Xander.

— L-am luat în mașină și ne-am întors acasă, a spus Harry. Țineam frâiele cailor pe geam și ei galopau în urma noastră.

— Tata nu s-a supărat? s-a auzit și vocea lui Bub din spate, pentru prima oară de când plecaseră.

— Ba da, a răspuns Nathan fără să se întoarcă la el, să-l privească. A fost.

— Normal că a fost.

Atmosfera din mașină a devenit brusc apăsătoare și toți au tăcut. Nathan vedea în depărtare apărând lanțul stâncos. Nu mai aveau mult.

La vremea respectivă nu li păruse așa, însă Nathan știa acum că faptul că fuseseră găsiți și culeși de pe drum a fost cel mai bun lucru care li se putea întâmpla. Dată fiind perioada anului, ar fi rezistat, cel mult și doar dacă aveau noroc, până a doua zi dimineată, chiar și cu proviziile pe care le aveau la ei. Era anotimpul periculos. Acum știa ce prostie făcuseră. Regulile antipozilor pot părea brutale, dar au fost scrise cu sânge. Cameron e o dovadă clară. Șirul gândurilor lui Nathan a fost întrerupt brusc, odată cu frâna lui Harry, care îi împinsese capul puțin înainte.

— Întoarce la dreapta aici! a spus Bub din spate.

Nathan s-a uitat la stânci și la intrarea aproape invizibilă printre ele. Ajunseseră. L-a auzit și pe Xander foindu-se în spate și s-a uitat la el în oglindă. Fiul său îl privea pe Harry cu o expresie ciudată pe față.

Mai întâi au zărit mașina poliției, parcată la marginea pantei. Mașina lui Cameron se afla încă în vârf, exact așa cum o lăsaseră. Lângă ea stătea sergentul Glenn McKenna, care le-a făcut cu mâna când i-a văzut coborând din mașină.

— Deci ai găsit-o, da? a întrebat Nathan arătând din cap către Land

Cruiser.

McKenna a încuviințat:

— Dacă vii din oraș, se poate vedea pentru o scurtă bucată de drum. Un minut, două, acolo unde drumul e mai ridicat, lângă granița ta, Nathan.

— Chiar așa?

— Tu nu ai văzut-o?

— Nu folosesc drumul ăla, a răspuns Nathan privindu-l în ochi pe sergent. Duce într-un singur loc: în oraș.

McKenna i-a susținut privirea:

— Corect. Îmi pare rău că nu am putut fi ieri aici. Cum a fost celălalt ofițer?

Nathan și Bub au făcut un schimb rapid de priviri.

— În regulă, a spus Nathan.

— Am auzit lucruri bune despre el, a completat McKenna, după care a arătat cu capul către portiera mașinii și s-a încruntat: înțelesesem de la el că era deschisă.

— Era, când am găsit-o noi, a răspuns Nathan, și i-a întins cheile. El a închis-o.

— De ce?

— În caz că mai apare cineva.

McKenna a părut ușor amuzat, dar nu a mai zis nimic. A deschis mașina și s-a uitat înăuntru. A verificat atent, uitându-se în aceleași locuri în care căutase și colegul său, plus altele câteva la care tipul celălalt nu se gândise. Ca și Ludlow, a făcut o pauză când a văzut mâncarea și apa din spate. Nathan simțea deja că sendvișurile și fructele începuseră să se strice. În cele din urmă, sergentul a trântit ușa portbagajului.

— Presupun că am făcut tot ce puteam face aici, e în ordine să luați mașina când plecați.

Xander a părut consternat:

— Adică nu o mai țineți pentru... investigații sau altceva de genul ăsta?

— Nu, prietene, îmi pare rău, a clătinat McKenna din cap. Sincer, aș ține-o dacă aș crede că asta ar putea ajuta cu ceva, l-aș chema pe băieții de la CIB[7] aici, să vină cu avionul de la oraș și să facă toate testele, însă n-ar veni dacă nu au pentru ce. Ar trebui să avem un caz pentru asta. Iar aici nu e niciun semn de luptă. Nu e nimic distrus, nu a fost furat niciun echipament de valoare. Nu știu ce a fost în mintea lui Cameron, însă unchiul tău nu a murit în mașina asta.

Pentru un minut, s-a lăsat tăcerea. Banda de delimitare legată de mânerele portierelor flutura în vânt.

— Deci ce știm până acum? a zis McKenna uitându-se la cei patru din fața sa. Cameron a spus că se duce la Lehmann's Hill, însă, dintr-

un motiv oarecare, s-a răzgândit. Iar de aici până la locul în care a sfârșit e o cale a naibii de lungă. Cred că ar fi trebuit să știe cărui risc se expunea așa, în perioada asta a anului. Să mergi pe jos, fără apă. La ce oră a plecat miercuri de acasă?

— Pe la opt, a răspuns Harry. L-au văzut Ilse și unul dintre angajații sezonieri.

— Am vorbit cu Steve la clinică, a spus McKenna. Autopsia a fost programată, însă el presupune că a murit înainte de joi dimineață, pe la zece cel mai târziu. Poate chiar ceva mai devreme, dată fiind temperatura.

Polițistul s-a întors către Bub și i-a vorbit pe un ton blând:

— L-ai spus sergentului Ludlow că ți se părea că fratele tău avea ceva probleme în ultima vreme. Despre ce anume crezi că era vorba?

— Nu știu.

McKenna a așteptat, însă Bub nu a mai spus nimic.

— Uite, a intervenit Harry. Cam administra afacerea cu o mână de fier și nu obișnuia să vorbească despre treburile lui. Știi asta. Însă Bub are dreptate. În ultimele săptămâni, a omis să facă niște chestii.

— Cum ar fi? a întrebat McKenna.

— Nimic foarte important. Totuși, zicea că le face și nu le făcea. Cum ar fi să repare gardul padocului sau altele de genul ăsta.

— A spus că s-ar fi certat cu cineva? Poate cu cineva din oraș? a întrebat McKenna, și amândoi, Bub și Harry, au clătinat din cap. Dar cu vreunul dintre voi? Sau cu doamna lui?

La întrebarea asta, lui Nathan i s-a părut că vede o mică iritare, însă și de data asta cei doi doar au clătinat din cap.

— Asta înseamnă „nu”? a zis McKenna. Sau e un „nu știu”?

Harry a spus că „Nu” în același timp cu Bub care a zis „Nu știu”.

Sergentul s-a uitat atent la ei, pe rând, așa cum face un profesor în clasă, iar Nathan a început să se simtă și el puțin vinovat. Aruncând o privire cu coada ochiului spre ceilalți, bănuia că nu era singurul. Singura excepție era Xander, care încă îl privea pe Harry curios.

— Ei bine, presupun că oricine ar fi văzut mașina asta goală aici ar fi făcut ceea ce trebuie și ar fi dat alarma, a spus scurt McKenna.

Polițistul s-a uitat la Nathan, care i-a întors privirea, împietrit. Dacă și-ar fi plecat privirea de fiecare dată când cineva menționa asta, nu ar mai fi privit în ochi pe nimeni niciodată.

— În fine, a trecut mai departe McKenna, respirând adânc. Nu s-a primit niciun telefon, deci presupun că nu a trecut nimeni pe aici.

— Credeți că unchiul Cam ar fi putut opri să ajute pe cineva și așa a dat de necaz? a întrebat Xander. Vreun turist sau așa ceva?

— Nu vreau să exclud posibilitatea aceasta, a răspuns McKenna. Dar nici nu am auzit să fi trecut cineva pe aici.

Nathan știa că nu era un lucru ușor pentru un străin să străbată

districtul fără ca localnicii să afle despre asta. Drumurile deșertului erau închise pe timpul verii, rămâneau deschise doar două dintre ele. Doar două opțiuni care leagă două orașele aflate în direcții opuse, la sute de kilometri distanță. La un moment dat, oricine ar fi fost obligat să se oprească și să alimenteze cu carburant, iar localnicii obișnuiesc să se holbeze la mașinile străine, în perioada aceasta a anului. Nu era deloc ușor să te streкори neobservat pe aici. Însă, și-a spus Nathan, nu era nici imposibil.

— E totul în regulă la fermă? a întrebat McKenna, iar Harry a încuviințat. Nu trebuie luată drept întrebare de complezență, ci chiar întreb dacă armele voastre sunt în regulă pe acolo.

— Da, a răspuns Harry, cu un ton ușor mai ridicat decât cel normal.

— Sunt toate numărate? Sub cheie?

— Da.

— Unde mai țineți voi cheia acum? Sunt sigur că e și ea închisă bine undeva, după cum prevede legea, a continuat McKenna, impasibil.

Știa cu toții că acea cheie era atârnată, în mod normal, de ușa din spate.

— E la mine, a spus Harry, iar Nathan l-a privit surprins. E prinsă la brelocul meu de trei săptămâni încoace.

L-a privit și McKenna:

— Și care este motivul pentru care o porți după tine?

— Niciunul, a răspuns Harry. Am avut nevoie de ea într-o zi și nu am mai pus-o la loc.

— Cameron nu ți-a cerut-o?

— Nu era nevoie să o ceară. Putea să o ia, pur și simplu. Dar nu, nici nu a cerut-o, nici nu a luat-o.

— Bine, s-a încruntat McKenna, care a părut că vrea să mai spună ceva, dar s-a răzgândit și s-a uitat către Nathan: Și la tine? S-a schimbat ceva în privința armelor?

— Nu, i-a răspuns Nathan privindu-l în ochi. Totul la fel ca ultima dată.

— În regulă, a spus McKenna. Ilse ce face?

Nathan a simțit o împunsătură la auzul numelui:

— Nu prea bine.

— Și mama ta?

— Nici ea.

— O să le sun. Și voi... a șovăit McKenna. Voi ce faceți? E o perioadă dificilă, cu presiuni din toate părțile. Voi sunteți OK?

Nathan știa ce voise de fapt să întrebe. *Mai simte cineva nevoia să lase totul baltă acum?*

— Suntem bine, cred, a spus el când a văzut că nu mai răspunde nimeni altcineva. Adică pe cât de bine se poate date fiind circumstanțele.

— Și știi că mă putești suna oricând. Sau pe Steve, la clinică. Oricând vrei să stai la taclale sau orice altceva.

Au încuviințat toți, politicoși.

— Bine, a spus McKenna, apoi i s-a adresat lui Nathan: Vino cu mine. Trebuie să îți dau niște informații pe care le am în mașină.

Nathan l-a urmat până la baza pantei, unde era mașina poliției, iar McKenna a deschis torpedoul. A scos de acolo o mână de cărți de vizită:

— În cazuri ca acesta, sunt obligat să vă dau așa ceva.

Nathan le-a luat. Erau cărți de vizită cu numerele de telefon și adresa de internet a unei asociații pentru prevenirea sinuciderilor și a uneia pentru sănătate mintală.

McKenna se uita la el, jenat.

— Mai e ceva? a întrebat Nathan.

— Știi, prietene, mai devreme nu am vrut să fiu ironic. Despre faptul că nimeni nu a raportat mașina. Am vrut să spun, știu că în general eviți pe cât poți orașul...

— Nu că aș avea de ales, nu-i așa?

— Ei, nu e chiar așa. Ai de ales. Ai fi putut veni acolo și să stârnești necazuri, de-a lungul anilor, însă ai ales să nu faci asta, iar eu am apreciat acest lucru.

— Mă bucur că apreciază cineva.

— Și știi că ai zis că te-ai obișnuit cu situația până acum, dar având în vedere cele întâmplate, dacă tu simți că e deja prea mult și crezi că...

Vocea lui McKenna s-a stins.

— S-ar putea să fiu depășit de situație, precum Cam?

— Mda, cam așa ceva. Uite, dacă simți vreodată că lucrurile se înrăutățesc, să știi că poți veni în oraș oricând ai nevoie.

Nathan a încuviințat. McKenna era un tip OK. Ceea ce se întâmplase nu fusese vina lui – nu fusese vina nimănui în afară de a lui Nathan – și McKenna fusese cât se poate de imparțial atunci. Nu era ușor să fie singurul polițist. Încercase să pună o vorbă bună de câte ori se putuse, încercase să ridice la loc punțile. Nu era vina lui că nu reușise să schimbe nimic.

— Mulțumesc, prietene, a spus Nathan. Dar sunt în regulă și singur.

— Am auzit că aveai stația radio închisă când s-a declanșat căutarea lui Cameron.

— Și?

— Și cred că ar trebui să vorbim despre asta.

Nathan nu a răspuns.

— Nici măcar nu e pentru prima dată.

— Nu știam că e ilegal să le închidem.

— E ca și cum ar fi, prin locurile astea. N-o face pe deșteptul, i-a

spus McKenna. În fine, deci să nu te jenezi să strigi după ajutor dacă simți nevoia.

— Da. Am înțeles.

Părea că nu mai au nimic să își spună, așa că McKenna s-a urcat în mașina poliției și a plecat. Nathan a privit mașina până când s-a făcut mică de tot, apoi a urcat din nou panta până la ceilalți.

— Ce sunt alea? a întrebat Xander cu ochii la cărțile de vizită din mâna lui Nathan, iar acesta i le-a întins.

Bub și-a dat ochii peste cap.

Harry se uita către vest, cu o mască lipsită de expresie, ca de obicei.

— Vreau să mă întorc acasă după urmele lăsate. Să mă opresc la mormânt în drum.

— Nu e nimic de văzut acolo, a spus Bub.

— N-are importanță.

Nathan l-a văzut pe Harry cum își bagă în portofel cartea de vizită de la linia telefonică de ajutor.

S-au uitat toți la mașina lui Cameron.

— Cine vrea să o conducă la întoarcere? a întrebat Bub, și s-a lăsat tăcerea.

— Mergem noi, a spus Nathan aruncându-i o privire lui Xander, care a încuviințat.

— Bine, a spus Harry, și s-a întors să coboare panta până la mașina sa. Țineți aproape, pentru orice eventualitate. Cameron... poate chiar avea probleme cu motorul.

— Nu-ți face griji.

Era clar că niciunul dintre ei nu credea cu adevărat asta.

În timp ce Harry o pornise în jos, urmat de Bub, Nathan a desfăcut banda poliției de pe mânerurile mașinii lui Cameron și a urcat în mașină. Scaunul șoferului era foarte uzat și a trebuit să se aplece și să îl miște înainte și înapoi, până când a găsit distanța potrivită pentru el față de pedale. Nu se simțea confortabil în scaunul acela, cu forme adâncite de constituția mai ușoară a fratelui său. Nathan a potrivit apoi oglinda retrovizoare și și-a văzut reflexia în ea. Ochii îi semănau suficient de mult cu ai lui Cam cât să-l facă să privească în altă parte.

— Harry știa unde să întoarcem, s-a auzit vocea liniștită a lui Xander de pe scaunul pasagerului.

— Ce?

— Știa, a dat el din cap către mașina lui Harry. Pe drum, la venire, a știut printre ce stânci să trecem ca să ajungem la mașina lui Cam.

— Pentru că i-a spus Bub. L-am auzit eu.

— Nu. Bub a zis abia după ce Harry începuse să cotească.

— Nu, a spus Nathan, și a făcut un efort să își aducă aminte. A fost înainte.

Așa fusese? Era îngândurat atunci, nu fusese atent.

— Oricum, Harry știa unde se afla mașina. 1 se spusese.

— Știu. Dar și noi știam ieri, și tot am ratat intrarea. Ba chiar am greșit din nou când l-am condus ieri pe polițist aici, deși fuseserăm deja o dată acolo, împreună cu Bub. De unde a știut Harry pe care intrare să o ia?

— Pentru că el cunoaște toată zona asta ca pe propriul buzunar. O știe la fel ca toată lumea. Ar fi trebuit să nimerim și noi.

La picioarele pantei, mașina lui Harry prindea viață uruind. Nathan a clătinat din cap și a învățit în contact cheile lui Cameron. Motorul a demarat perfect, la fel ca ieri. Încetșor, cu piciorul pregătit să apese pe frână, Nathan a pus mașina în mișcare și a început să-i urmeze pe Harry și pe Bub către mormânt. Harry a ținut linia gardului, reconstituind călătoria de cu o zi înainte. Nathan putea vedea în mașina din față niște umbre mișcându-se – capetele celor doi bărbați, care vorbeau între ei.

— Poate doar și-a dat seama singur, a spus din nou Nathan.

— Mda, a răspuns Xander într-un sfârșit, și s-a trântit înapoi pe spătarul scaunului. Probabil că da. Scuze. Au fost două zile complicate.

— Știu.

Mașina lui Harry a început să ia avans, iar Nathan a apăsă pe accelerație ca să țină aproape. Nu-i mai vedea pe Harry și pe Bub mișcându-se. Poate că terminaseră de vorbit. Nathan privea mașina îndepărtându-se și a simțit o împunsătură ușoară. Ca începutul unei mâncărimi – mică și controlabilă, însă în niciun caz plăcută. Și-a spus să se mai tempereze. Era vorba despre unchiul Harry. Practic, Nathan îl știa pe omul ăsta dintotdeauna. Dacă exista cineva care să cunoască bine locurile astea, apoi Harry era acel cineva. Deci nu era deloc improbabil să fi făcut și de data asta o presupunere corectă.

Și totuși, o voce firavă îi șoptea ceva la ureche lui Nathan. Întinderea asta de pământ era foarte mare, iar presupunerea fusese chiar foarte bună.

Capitolul 10

Mâncarea abandonată de Cameron în spate începuse să pută, iar Nathan a crăpat puțin geamul mașinii.

— Am putea să o aruncăm, a spus Xander, care în mod clar se gândea la același lucru ca el.

— Mda, a zis Nathan, dar nu a încetinit.

Lucrurile din spate fuseseră proviziile de supraviețuire ale lui Cameron. Din motive pe care nu le putea explica cu subiect și predicat, i se părea nehibzuit, într-un mod ciudat, să arunce chiar și o parte din ele acum.

Xander încă se mai uita la umbrele lui Harry și Bub din mașina din față. Nathan s-a încruntat de unul singur. Avea încredere în Harry, chiar avea. Chiar ar fi putut garanta cu viața pentru el dacă s-ar fi pus problema. Și totuși, când acesta și-a întors capul să îi spună ceva lui Bub, lui Nathan i-a revenit în minte momentul acela de dinainte de a ajunge la mașina lui Cameron.

— E interesant că Glenn a putut observa mașina lui Cam de dincolo de granița ta, a spus deodată Xander. Era al naibii de bine ascunsă.

— Da, dar poți să spui asta despre o mulțime de alte locuri. Cam ar fi putut să o lase în mijlocul drumului, în plină zi, și să nu fie găsită multă vreme. Cât de des trece cineva pe acolo? O dată pe săptămână? Și chiar și atunci, suntem doar noi sau cei de la Atherton.

— Așa cred, a spus Xander, privind pustietatea din jur. Totul e atât de plat pe aici, încât, dacă aș vrea să îmi fac nevăzută mașina, aș lăsa-o și eu pe după stâncile alea. E nasol că n-a trecut nimeni pe acolo mai devreme, cu mașina sau cu avionul. Chiar dacă joi a fost tardiv, poate că miercuri nu ar fi fost.

Nathan a tăcut, însă Xander avea dreptate. Dacă ar fi găsit cineva mașina mai devreme, ar fi dat alarma imediat și s-ar fi strâns ajutoare. Nathan s-a întrebat brusc – deși a încercat să nu o facă – dacă i s-ar fi întâmplat și lui însuși același lucru. Dacă ar fi fost găsită mașina lui așa abandonată și dacă ar fi fost el în necaz sau dispărut. Oare ar fi anunțat vreun trecător? Sau toți oamenii aceia care încă îi întorceau spatele ar fi descoperit într-un astfel de moment că, la o adică, nu erau cu nimic mai buni decât el? Chiar nu știa răspunsul la această întrebare.

Nu fusese vina lui Ilse, absolut deloc, însă Nathan nu ar fi fost în oraș în ziua aceea dacă nu ar fi fost ea. Era al treilea weekend la rând când se ducea la bar. Renunțase să mai pretindă că avea treburi în oraș care să merite drumul și pur și simplu se dusesse acolo.

A doua oară, pe când stăteau față în față în barul gol, Nathan se pomenise că îi povestea lui Ilse despre divorțul său și despre fiul care locuia la o mie cinci sute de kilometri depărtare. În replică, ea îi

povestise despre cum fusese nevoită să pună pauză visului ei de a-și lua diploma și a ajunge îngrijitoare cu normă întreagă atunci când cancerul mamei sale ajunsese în faza terminală. Era logodită pe-atunci, însă greutățile zilnice ale vieții cu un bolnav pe moarte fuseseră un pic prea mult pentru el, așa că, în momentul în care mama ei murise, Ilse deja nu mai era logodită.

Mai luaseră un rând de băut și cumva – Nathan nu știa exact cum – ajunseseră să zâmbescă și, într-un final, chiar să râdă. Nu de cele întâmplare, ci de alte lucruri, lucruri mai frumoase, care făceau ca toate celelalte să fie mai ușor de dus. El nu-și putea lua ochii de la ea. Îi plăcea cum arăta și cum se uita la el. L-a povestit despre dunele de nisip. Ea i-a zâmbit și i-a spus că i-ar face plăcere să le vadă într-o zi împreună cu el.

A treia oară, Nathan stătuse din nou până la închidere, apoi o ajutase pe Ilse să strângă, iar ea îl luase de mână la plecare. Drumul era pustiu în ambele direcții. Fata se lăsase condusă de el departe de singurul felinar, astfel încât să poată vedea mai bine splendidul cer al nopții și Nathan se trezise, așa cum sperase, într-un locșor întunecat, lipit de fata sprijinită cu spatele de mașina lui de teren în timp cei săruta buzele fierbinți. Prins în vârtejul năvalnic al unei plăceri amestecate cu neîncredere, deschisese ușa din spate a mașinii, unde îl aștepta un sac de dormit desfăcut. Îi simțise pielea fină și caldă a lui Ilse pe sub cămașă și mâinile pe care ea i le pusese pe jeanși. O ținuse strâns lipită de el și îi ascultase respirația ritmică și rapidă, în timp ce stelele străluceau deasupra lor, prin geamurile prăfuite.

Apoi stătuse alături de ea privind-o, cu portierele deschise, să intre o adiere de vânt, și cu sacul de dormit înghesuit într-o parte.

Ea zâmbise și dinții îi străluciseră albi în întuneric.

— Ce?

— Nimic. A fost...

Căutase cuvântul potrivit. Rafinat, însuflețitor, cel care poate transforma.

— Grozav, spusese el.

Era pentru prima dată după plecarea lui Jacqui, dar nu era numai asta. Se simțise mai bine decât se simțise de mulți ani încoace.

— Chiar grozav.

— Mulțumesc, răsesese ea.

O mângâiase ușor.

— Și acum?

Ilse zâmbise din nou.

— Sunt destul de sigură că în manualul de instrucțiuni pentru nomazi scrie că asta e partea în care tu dispari în lumina răsăritului, iar eu nu mai aud niciodată nimic despre tine.

Fusese rândul lui să râdă.

— Nicidecum, spusese Nathan, apoi o trăsesse mai aproape, simțind cum îi scânteiază pielea când Ilse se întorsese spre el. Nu asta se va întâmpla.

Se dovedise că Ilse se și înșelase, dar și avusese dreptate. Însă la vremea respectivă, el chiar crezuse în ceea ce spusese.

— De ce se opresc? s-a aplecat brusc în față Xander, în scaunul pasagerului, aducându-l înapoi la realitate pe Nathan.

În fața lor, mașina lui Harry opri lângă gard. Nu erau deloc aproape de mormântul păstorului. Nu erau deloc aproape de nimic, din câte își putea da seama Nathan.

L-au văzut pe Harry sărind din mașină, dar lăsând motorul pornit. S-a ghemuit ca să se uite la pământ, atingând de mai multe ori țărâna cu degetul.

— Ce se întâmplă? a spus Xander.

— Nu știu, a răspuns Nathan.

A coborât geamul și s-a aplecat în afară.

— Harry! Ce faci?

— Caut.

— Ce?

— Orice.

Și polițistul din St Helens spusese cam același lucru, dar în cazul lui Harry, cel puțin, exista posibilitatea ca asta să și însemne cu adevărat ceva util. Nathan a ridicat geamul la loc și a ridicat din umeri.

— L-ai auzit. Caută.

Xander s-a lăsat pe spate și a așteptat. Mai multe minute s-au scurs până când Harry s-a întors într-un final în mașina sa. Au pornit din nou la drum.

Ilse plecase imediat după răsăritul soarelui. Or fi fost locuitorii orașului puțini și rarefiți, însă erau și genul care se trezesc devreme dimineața. Îl sărutase în timp ce își încheia nasturii cămășii.

— Te conduc acasă, spusese Nathan.

— Nu e nevoie, acolo stau, răspunsese ea și îi indicase clădirea cu spații de cazare din spatele pubului.

— Atât de aproape? Am fi putut merge acolo.

A sărit din mașină și a zâmbit.

— Ce nu e în regulă? Nu te-ai simțit suficient de bine aici?

— Ba da.

— Și eu.

O urmărea îndepărtându-se și simțea că vibrează, își pusese hainele pe el și zâmbetul îi rămăsese lipit pe față toată dimineața, cât timp își făcuse treburile prin oraș. Aproape terminase și făcea plinul la stația de benzină, înainte să o ia spre casă, când cineva se opri în spatele

său. Nathan observase cu coada ochiului mașina scumpă de teren și zâmbetul îi pierise, într-un final.

Își ținuse capul în jos în timp ce socrul său – *fostul* socru – deschisese portiera șoferului și sărise jos. Privind tot cu coada ochiului, lui Nathan i se păruse că Keith Walker ezitase. Dar nu pentru multă vreme. Erau doar două pompe acolo, iar Nathan o folosea pe una dintre ele. Dacă Keith avea nevoie de carburant, nu avea de ales. Pusese mâna pe cea liberă.

— Nathan.

— Salut, Keith.

Nathan s-a concentrat pe pompa lui. Avea de gând să își umple rezervorul și să o ia din loc. Și gata.

Keith se uitase la el:

— Am vorbit cu Jacqui ieri.

Nathan privea cifrele rotindu-se pe cadran:

— Da.

Afirmație, nu întrebare.

— Și să știi că a vorbit cu avocații să îți respingă cererea.

— Aha.

— Nathan, fii rezonabil! Nu poți să ceri o astfel de legătură, ar însemna prea multe telefoane și vizite pentru un copil de vârsta lui Xander.

— Avocatul meu consideră că este o împărțire a custodiei destul de obișnuită.

— Poate pentru cupluri care locuiesc la doi pași distanță unul de altul. Dar nu și pentru tine, care locuiești atât de departe.

— Ea este cea care a plecat, nu eu.

Nathan tăcuse, dar apoi continuase:

— Și îmi închipuiam că ți-ar plăcea și ție să îl vezi mai des pe Xander.

Keith, care avea patru proprietăți, era unul dintre cei mai mari latifundiași din țară. În anii mai buni, se întâmplase ca numele să-i apară pe la coada listei celor mai bogați. Clătinase din cap și răspunsese sec:

— Kathy și cu mine îl vedem pe Xander la Brisbane. Nu există niciun motiv ca puștiul să vină până aici.

— Sunt tatăl lui, Keith.

Se auzise un clic dinspre pompă. Rezervorul era plin.

— Deci iată un motiv al naibii de bun.

Nathan se uitase pentru prima dată direct în ochii socrului său. Era cam palid și părea obosit. Probabil că stătuse până târziu să își numere banii, s-a gândit el în timp ce mergea înăuntru să plătească. Văzuse prin fereastră că și Keith se uita după el.

Nathan nu știuse niciodată cu ce greșise încât omul ăsta să i se

împotrivească atât de tare. Keith nu se înțelesese bine cu tatăl lui Nathan, dar asta nu era ceva de-a dreptul neobișnuit. Nici Nathan nu se înțelesese bine cu tatăl lui. Iar Keith păruse în regulă atunci când Nathan și Jacqui începuseră să iasă împreună. Nathan se întreba dacă nu cumva se abținuse atunci să reacționeze, așteptând să se risipească romantismul dintre ei.

Lucrurile se înrăutățiseră pe măsură ce relația lor devenea tot mai serioasă, iar în preajma nunții, Nathan și socrul său abia dacă își mai spuneau câteva cuvinte. Keith încercase de mai multe ori să o convingă pe Jacqui să nu se mărite cu Nathan, lucru pe care acesta îl aflase la ceva timp după aceea, când Jacqui i-l aruncase în urlete din colțul celălalt al camerei.

Însă nunta avusese loc, iar apoi Keith își scobise din întinsa lui proprietate și le dăduse o bucată, în semn de pace. Era o fâșie relativ mică, la granița cu familia Bright, iar Keith o prezentase drept cadou proaspeților însurați. Să-l ia drept un prim pas în domeniul Kirrabee, le spusese el. Dacă avea să le meargă, ar fi putut cumpăra mai mult, în timp, de la el.

În sinea lui, Nathan avusese ceva dubii în legătură cu acea bucățică de pământ. Nu-i plăcuse niciodată cum arăta fâșia de teren aflată de acea parte a gardului, însă Jacqui era atât de încântată, încât nu putuse spune nimic. Îl îndemnase să investească în acel pământ, să îl trateze ca pe o proprietate de familie cu planuri mari de viitor. Nathan îi vânduse atunci lui Cameron jumătate din treimea de Burley Downs moștenită după moartea tatălui său.

Noul lui pământ înghițise cu viteză banii pe care îi băgase în el. Jacqui nu putea înțelege, l-a spus să își vândă și restul de Burley Downs pe care îl mai avea. Să investească și mai mult. Să se străduiască și mai mult. Tatăl ei făcuse bani buni cu proprietatea lui, Nathan de ce nu putea? Însă el a refuzat să vândă restul moștenirii, iar acesta fusese motivul primei lor mari dispute de cuplu.

Jacqui se dusese să stea cu părinții ei pentru câteva zile. Când s-a întors, Nathan i-a spus răspicat că pământul primit de la Keith nu era bun de nimic. Aceea fusese cea de-a doua mare ceartă a lor. Jacqui se urcase înapoi în mașină și dispăruse alte câteva zile acasă la ai ei. Iar în timp ce o urmărea cu privirea îndepărtându-se de bucata lor de pământ de rahat, Nathan se gândea că fix asta și urmărise Keith, probabil.

Nathan a simțit cum trece cu roțile peste un dâmb și și-a spus să fie mai atent. Pământul era denivelat și nu știa cum se comportă mașina lui Cam. Să rămână împotmolit în nisip era ultimul lucru de care avea nevoie. În fața lor, mașina lui Harry încetinise din nou. Se mai oprise de două ori în drum și ieșise ca să examineze pământul de-a lungul

liniei gardului sau să dea roată încet, uitându-se cu atenție la împrejurimi.

— Ce crede că o să găsească la mormânt? a întrebat Xander când l-a zărit în depărtare.

— Nu știi, a răspuns Nathan. Însă îl știa pe Cam de când s-a născut. Poate doar vrea să vadă cu ochii lui.

— Poate, a spus Xander, dar fără să pară convins.

Lui Nathan i-a lipsit Xander și mai mult decât se așteptase, atunci când, într-un sfârșit, Jacqui plecase definitiv. Îl amenința de atâta vreme că avea să facă asta, încât s-a simțit aproape ușurat când chiar a făcut-o. Lui Jacqui nu-i mai plăcea absolut nimic. Nathan era un soț de tot rahatul, un tată de tot rahatul, nu era în stare să le asigure decât o viață de tot rahatul, și ținuse neapărat să îi spună și lui toate astea. Nathan crezuse că avea să fie bucuros să scape de ea, însă despărțirea de Xander îl făcuse praf într-un mod aproape fizic.

Se uita des la poze. La fața fericită a lui Xander, la mânuțele lui și la părul des, puțin ondulat deja. Lui Nathan îi era dor până și de plânsetele lui din miez de noapte, ca un huruit de motor. Când Xander era bebeluș, Nathan obișnuia să se așeze lângă pătuțul lui, în întuneric, și să cânte încetișor la chitară. Era unul dintre puținele lucruri care păreau să îl liniștească pentru o vreme, dar Nathan fusese surprins să afle că lui Jacqui i se părea mai degrabă enervant decât folositor.

Nathan refuzase să se certe cu ea în fața lui Xander. Nu era copilul de vină pentru că ei doi se certau. În momentele lui de mare sinceritate, Nathan recunoștea că nu fusese vina ei exclusivă. Fuseseră niște ani grei, fiind căsătoriți și separați totodată, iar el descoperise că se simțea uneori mai bine după ce Jacqui a plecat. Ca atunci când stătea întins pe bancheta din spate a mașinii sale lângă o barmaniță olandeză drăguță. Dar de Xander îi era mereu dor.

Nathan se întreba uneori ce s-ar fi întâmplat în ziua aceea dacă n-ar fi intrat în vorbă cu Keith la benzinărie, și ar fi urcat în mașină și s-ar fi dus direct acasă, l-ar fi putut strânge mâna în trecere socrului său – l-ar fi putut chiar pocni drept în față – și lucrurile ar fi stat mai bine pe termen lung.

Dar nimic din toate astea nu se întâmplase. Plătise carburantul și Keith îi strigase de la distanță:

— Să știi că o să-i plătim avocații lui Jacqui, Kathy și cu mine.

— O tâmpenie.

Nathan rămăsese pe loc, la câțiva metri distanță de mașina lui.

— E adevărat.

— Sunt convins că e al dracului de adevărat, a spus Nathan schimbându-și direcția și îndreptându-se direct către Keith. Ziceam că

e o tâmpenie faptul că vă băgați și voi nasul.

— Ni se pare că ești irațional...

— Eu?

— ... și vrem să îi asigurăm lui Jacqui cea mai bună reprezentare. Și lui Xander.

— Xander e bine, amice. Nu are nevoie de ajutorul tău. Are nevoie să își vadă tatăl din când în când, de asta are nevoie.

— Nathan...

— Dacă ar fi după nenorocita de fiică-ta...

— Hei, ai grijă cum vorbești! a spus Keith pârând că se sufocă de nervi.

— Nu, *tu* să ai grijă! Dacă ar fi după nenorocita de fiică-ta, ar însemna să nu îmi mai văd niciodată copilul.

Keith nu i-a răspuns, însă pe chipul lui a putut citi ceva de genul *Așa ar fi ideal*.

Nathan a simțit un fior de teamă. Se așteptase la ceva opoziție în privința cererilor lui de custodie, însă nu se gândise că aveau să meargă atât de departe. Nu puteau să îl separe complet de Xander! Sau puteau? își închipuia că nu, însă e drept că Keith avea niște buzunare foarte largi.

Nathan a făcut un pas înainte, a ridicat un deget și l-a îndreptat către fostul său socru. O vedea pe Kylie, angajata de la stația de benzină, cum îi privea prin geam. Mai târziu, aceasta avea să declare că Nathan avusese un comportament agresiv. Însă atunci, pe loc, lui Nathan nu îi păsase de nimic.

— Keith, amice, a spus el încercând să își controleze tonul așezat al vocii. Ascultă-mă cu atenție, pentru că e cel mai adevărat lucru pe care o să-l auzi în tot acest an. Oi fi tu capabil să cumperi și să vinzi toate nenorocitele de vite din districtul ăsta, dar să mă ții departe de Xander nu o să poți!

— Asta își dorește Jacqui.

— Mi se rupe. Jacqui va trebui să se obișnuiască cu ideea asta.

Keith și-a zornăit cheile, poate puțin cam nervos:

— Nu neapărat. O pot ajuta eu. Dacă erai un soț și un tată mai bun, n-ai fi ajuns niciodată în situația asta.

— Amice, nu există nimic pe lume care să o facă fericită pe femeia aia. Poate dacă n-ai fi bătut-o tu tot timpul la cap, spunându-i cât de ratat eram, n-ar mai fi plecat.

— Crezi că e vina mea că și-a dat seama cum stau lucrurile? Am încercat totul cu tine, Nathan. Ți-am dat și pământ, nu-i așa? Ți-am dat o șansă?

Nathan a râs:

— Mda, continuă să te convingi singur de prostia asta! Nu aveam nicio șansă cu nenorocitul ăla de pământ, iar tu știi prea bine asta. Ai

vrut de fapt să dau greș și ca Jacqui să vadă asta, iar dorința ți s-a îndeplinit, amice. Foarte bine. Însă în ceea ce îl privește pe Xander, nu ți se va îndeplini nicio dorință.

— Mai vedem noi.

— Chiar ai fi fericit dacă aș renunța la copil? Chiar crezi că așa ar fi mai bine?

— Sincer? Da. Nu cred că lui Jacqui sau lui Xander le e bine cu tine prin preajmă.

— De ce? a întrebat Nathan împins de curiozitate, dar și furie. De ce crezi că e ceva în neregulă cu mine? Nici măcar nu ți-ai dat interesul să mă cunoști vreodată, Keith.

— Cunosc bărbații de genul tău, a spus Keith. Am trăit toată viața mea în pustiu și știu cam ce se găsește pe-aici. Știu eu ce fac bărbații ca tine.

— Ce vrei să spui cu asta?

Keith își deschisese portiera.

— Nu am timp de pierdut aiurea. Plec.

— Stai! Despre ce vorbești? Te referi la tatăl meu?

— Poate.

— Hei, nu face asta.

Nathan a apucat portiera, blocându-l pe Keith. Era mult mai voinic decât el.

— Nu-i corect ce spui.

— Ești sigur de asta? l-a întrebat Keith pe Nathan uitându-se fix la brațul lui.

Nathan și-a lăsat încet mâna jos. Keith a clătinat din cap și s-a urcat în mașină. Apoi a coborât geamul.

— Să nu încerci să o suni pe Jacqui. Orice conversație se va purta doar prin intermediul avocaților.

— Iisuse, Keith!

Nathan își vârâse capul în mașină, lucru de care șia amintit mai târziu și Kylie, care îi privea de la teigheaua magazinului.

— E numai treaba mea și a lui Jacqui. Ține-ți banii departe de asta! Ai înțeles? Nu vreau să îți bați joc de familia mea.

— Nu, Nathan, spusese atunci Keith râzând. Tu ești cel care nu înțelege. O să continui să scriu cecuri cât de mult timp va fi necesar. Jacqui și Xander nu sunt familia ta, ci a mea, și am de gând să am foarte mare grijă de ei. Deci acum mă ascultă tu pe mine. Nu dau nici doi bani pe ceea ce vrei tu. Mă interesează doar ce vreau și eu și ce îmi dorește Jacqui.

— Și, mai exact, ce anume?

— Să stai dracului departe de mine și de familia mea, de acum încolo!

Nathan i-ar fi putut foarte ușor sparge nasul, prin geam. Chiar și în

prezent se întreba încă dacă nu ar fi trebuit să o facă. Probabil că așa s-ar fi pus cruce mai repede întregii povești. Însă cumva, în toată nebunia, se gândise brusc la Ilse. Magia nopții precedente fusese mai mult sau mai puțin ștearsă cu buretele din cauza lui Keith, dar, pentru o clipă, omul din fața sa a părut ceva mai puțin important. El și cu banii lui nu puteau întina chiar totul.

Nathan se străduise să tragă adânc aer în piept. Fără să mai spună o vorbă și dând dovadă de un autocontrol pe care nu își amintea să-l mai fi avut vreodată în viață, se întorsese la mașina lui și plecase de acolo.

Nathan a parcat mai departe de mormânt decât Harry, mormânt care părea cumva încă și mai izolat decât păruse cu o zi înainte. De data asta, a coborât și Bub din mașină și l-a urmat pe Harry către piatra funerară. Au rămas unul lângă altul. Nathan a observat că, așa cum se așteptase, nisipul și vântul refăcuseră aproape complet locul acela. Deja era dificil să îți imaginezi că acolo jos zăcuse Cameron. Nathan l-a văzut prin parbriz pe Bub spunând ceva, iar Harry s-a încruntat ușor.

Nathan s-a întors către Xander.

— Vrei să ieși?

— Nu, a răspuns Xander privind în orice alt loc în afară de cel în care fusese corpul lui Cameron. Tu vrei?

— Nu.

Au rămas în mașină, simțind cum îi învăluie miasma alimentelor în curs de descompunere venită din spate.

Nathan văzuse de la kilometri distanță mașina scumpă de teren. Plecase de la benzinărie cu mâinile încleștate pe volan și cuvintele lui Keith răsunându-i în urechi, Ilse și noaptea trecută păreau departe acum, iar Nathan se simțea nervos și iritat. Intenționase să se ducă direct acasă, însă îl cuprinsese oboseala, pentru că nu dormise, și nu prea putea conduce așa. A oprit la brutărie și a luat o cafea. Încă se simțea obosit, dar pe măsură ce sorbea din cafea, așezat în mașină și gândindu-se la motivul pentru care nu dormise, zâmbetul a început să îi reapară pe față.

După douăzeci de minute, a pornit din nou la drum. La vreo jumătate de oră de când ieșise din oraș, a zărit mașina de teren parcată într-un cot al drumului pietruit. Poate că nu era chiar parcată, ci doar oprită, jumătate pe drum, jumătate în afara lui. Nathan recunoscuse mașina cu mult înainte să îi vadă fața celui rezemat de capotă.

Mai târziu, Nathan avea să realizeze că avusese trei sau patru minute la dispoziție ca să ia o decizie. Nu fusese un impuls de moment, indiferent din ce unghi priveai problema. Fusese ceva

calculat, iar asta înrăutățise până la urmă situația.

Indiferent de motiv, faptele rămăneau aceleași. Nathan văzuse mașina lui Keith parcată într-un cot al drumului și îl văzuse apoi și pe Keith. Cu o mână făcea semne, iar pe cealaltă o ținea strâns pe lângă el. Pe față i-a văzut clar dezamăgirea profundă când și-a dat seama că în spatele volanului se afla Nathan. Și totuși, Keith a mai făcut o dată cu mâna, cu corpul ușor aplecat în față de data asta. O mână fluturând în aer, cealaltă lăsată în jos, pe lângă buzunarul în care își ținea banii. Nathan atinsese frâna, instinctiv, fără să se gândească la asta, acum, că se mai calmase. S-a gândit la Xander, aflat la kilometri depărtare și, deodată, a simțit o greutate în piept și un val de sânge urcându-i spre tâmpile. Și cumva în spatele acestor gânduri, a auzit vorbele lui Keith: „Să stai dracului departe de mine și de familia mea, de acum încolo!”

— Cum zici tu, amice.

Și Nathan a trecut pe lângă el fără să se oprească.

Capitolul 11

Nu că i-ar fi păsat cuiva, însă trebuie menționat că lui Nathan nu i-a dat pace conștiința. Așa că, după treizeci de minute, a făcut cale întoarsă, ceea ce înseamnă că a ajuns din nou la mașina lui Keith după vreo oră. Mașina era încă acolo, tot așa oprită, într-un mod ciudat, dar nu se vedea nici urmă de Keith. Îngrijorat, Nathan ceruse informații prin stația radio. Abia după neobișnuit de multă vreme răspunsese cineva. Keith fusese luat de o ambulanță, i s-a spus.

— E bine? întrebare Nathan.

Din nou o așteptare prea lungă. Mai mult de un minut de zgomot de fond, după care, într-un final, o voce spusese:

— E prea târziu, prietene.

Probabil că era cineva cunoscut, însă nu-l recunoscuse.

— Prea târziu pentru Keith? La dracu', pe bune?

— Nu. Prea târziu ca să pretinzi că îți pasă. Ne-a spus că l-ai lăsat acolo.

Și după asta, stația radio a lui Nathan a tăcut de tot.

Nathan i-a aruncat o privire lui Xander, care se uita la Bub și la Harry, care stăteau lângă mormântul păstorului. Bub era cu spatele la ei, în timp ce Harry se ghemuise lângă piatră ca să examineze ce mai rămăsese din gropița de la baza ei. A rămas mult timp acolo, după care s-a ridicat și a privit în jur în toate direcțiile. Dar Nathan nu a întors și el capul. Știa ce era acolo. Nimic. Kilometri întregi de nimic.

Keith avusese un infarct. Aproape că murise. *Aproape*. Dar nu murise, iar asta nu se întâmplase mulțumită lui Nathan. Chiar și la un pas de moarte, întins pe targă în ambulanță, Keith își trăsese masca de oxigen de pe față și făcuse un efort ca să le povestească salvatorilor cum trecuse Nathan pe lângă el. *Cum îl lăsase să moară*.

Fusese găsit în mai puțin de un sfert de oră, de către un șofer care făcea livrări. Avusese mare noroc, toată lumea spunea asta. Exista o șansă la o mie să treacă cineva atunci pe acolo. Întâmplarea se răspândise prin district ca o furtună de praf. Scârba și neîncrederea tuturor erau evidente. Să lași pe cineva așa singur în mijlocul pustiului nu era chestiune de bune maniere, ci una de viață și de moarte, în cel mai propriu sens. Nathan reușise singur să facă ceva absolut de neînchipuit: să unească întregul oraș – albi, indigeni, bătrâni, tineri, vechi rivali și prieteni statornici. Dușmăni de treizeci de ani au fost lăsate deoparte cât timp s-a discutat fărădelegea lui Nathan.

A fost o chestiune asupra căreia întreaga comunitate din Balamara a fost de neclintit în convingerea ei. Era aproape de neimaginat și cu siguranță de neiertat să lași un seamăn așa, la mila sortii. Iar dacă

Nathan Bright, născut și crescut printre ei, nu știa măcar acest lucru, înseamnă că nu avea de ce să mai trăiască în comunitatea aceea îndepărtată.

Nathan își ceruse iertare, cu sinceritate și timp îndelungat. Harry și Liz făcuseră și ei asta, în numele lui. După o vreme, și Cameron. Jacqui pusese mâna pe telefon doar cât să țipe la el de la Brisbane, apoi închisese și își sunase avocații. Măcar vorbise cu el, s-a gândit mai târziu Nathan. Nu erau mulți cei care mai vorbeau cu el.

Pedeapsa comunității a fost fulgerătoare. S-a ținut o adunare cumplită în oraș, la care Nathan a trebuit să înfrunte șazeci de perechi de ochi acuzatori. Și-a pregătit un discurs prin care își cerea iertare și La citit. Fusesse nervos, iar acum i se părea și lui oribil ce făcuse. A încercat să povestească despre lupta pentru custodie, despre presiunea sub care trăia. Nu era o scuză. Chiar dacă ai fi tu însuși pe moarte și tot ar trebui să te oprești să dai o mână de ajutor. Nu exista nicio scuză pe lumea asta care să justifice ceea ce făcuse el. Nu făcuse decât să dovedească faptul că Jacqui avea dreptate când își exprima dubiile legat de custodie. Avocații ei au primit ulterior transcrierea celor spuse de Nathan și i-au folosit vorbele împotriva lui.

Jacqui însăși scrisese un e-mail – Nathan se înfură și acum când își amintea de acesta – pe care mama ei îl citise cu voce tremurată la acea întâlnire și în care povestea cu lux de amănunte cât de tare îi afectase familia gestul lui Nathan. Comunitatea fusese extraordinar de impresionată. Nathan îl surprinsese până și pe Bub încuviințând câteodată din cap, cu empatie.

S-au auzit și câteva bombăneli violente, cum că sergentul McKenna ar trebui să îl acuze pe Nathan de tentativă de omor, dar din fericire acele propuneri nu s-au concretizat. În schimb, locuitorii orașului i-au întors spatele și au strâns rândurile. Nathan a fost excizat ca o tumoare canceroasă, iar comunitatea s-a vindecat fără el.

Imediat i-a fost interzis accesul în orice loc public din oraș. Până la urmă, benzinăria și poșta au acceptat să îl servească, dar doar după ce Glenn i-a somat s-o facă și fără niciun contact vizual în timpul tranzacțiilor. Povestea a ajuns repede și la urechile angajaților ocazionali ai lui Nathan, care și-au dat demisia rând pe rând. A fost forțat să ofere salarii mai mari pentru competențe mai mici și nici așa nu reușea să găsească înlocuitori. Nu se putea descurca singur cu toate animalele, așa că s-a văzut nevoit să reducă din turme. Colaboratorii săi obișnuiți au refuzat să-i mai răspundă la telefon, admitând într-un sfârșit că fuseseră amenințați cu boicotul dacă mai făceau 7 afaceri cu el. Nu că ar mai fi vrut să facă. Cât de nenorocit să fii ca să lași un om să moară? Fusesse nevoit să își caute alții mult mai departe, și să plătească mult mai mult pentru mult mai puțin.

Într-o dimineață, la câteva luni după întâmplare, Nathan se trezise

într-o liniște bizară în jur. Stătea culcat, neliniștit și îngrijorat, când a avut o revelație. Era complet singur. Niciun angajat. Nimic în afară de zgomotul de fond al stației radio. Nathan a rămas cu ochii fixați în tavan. Nu era absolut nimeni aproape de el, nici măcar la ore întregi de drum, în orice direcție ar fi luat-o. Fusesse lăsat complet în voia sorții.

Xander cotrobăia prin torpedoul lui Cameron ca să evite să se uite la mormânt. Ambii polițiști îl verificaseră, însă Nathan nu îl deschisese încă. Părea în ordine și cu tot ce aveai nevoie. La fel ca și restul proprietății lui Cam, administratorul dinamic ce fusese, s-a gândit el cu o ușoară amărăciune.

— Ceva interesant pe acolo?

— Nu chiar, a clătinat Xander din cap. Însă pare că intenționa să ajungă la releu la un moment dat. Are un ghid de reparații aici.

— Serios? a întins Nathan mâna după el, întorcându-l apoi pe toate părțile. Poate doar așa, drept acoperire? Ca să nu se prindă nimeni că intenționa să vină, de fapt, aici?

— Poate, a spus Xander. Dar sunt multe informații aici. A scos la imprimantă instrucțiunile și a bifat tot echipamentul pe care La luat cu el.

Nathan s-a încruntat.

— Poate că s-a răzgândit pe drum?

Xander nu a zis nimic, doar a ridicat din umeri, apoi s-a uitat la Harry și la Bub.

Nathan încercase să o sune pe Ilse. Amânase prea mult momentul, de teama celor ce probabil îi ajunseseră pe la urechi, dar nici nu știa ce i-ar fi putut spune. Când reușise în sfârșit să își adune curajul s-o sune la bar, în timpul turei ei obișnuite de weekend, îi răspunsese patronul. La recunoscut vocea lui Nathan și i-a spus că, dacă îl vedea sau îl mai auzea vreodată, nu poliția ar fi fost sunată ca să rezolve problema, dacă înțelegea ce vrea să spună.

Nathan înțelegea, dar tot a luat-o înspre oraș în weekendul următor. Și în cel de după. A încercat să se prindă care cameră din clădirea pentru angajați era a lui Ilse și îi strecurase un bilețel pe sub ușă. Nu știa dacă îl primise vreodată. Dacă o făcuse, lui nu-i spusese nimic. Parcase lângă drum, într-o zonă mai întunecată, și urmărise de la distanță sigură luminile barului. Nu putea nici să intre, dar nici să stea departe de acel loc.

A mai făcut asta uneori în anii ce au urmat, poate o dată la șase luni. Cât să audă și sunetul altor voci decât cele din capul său. Parca în locul acela întunecat, asculta conversațiile înăbușite și frânturile de melodii care ajungeau din când în când până la el. Apoi nu a mai făcut-o. Chiar și după zece ani, n-avea de unde ști cine s-ar fi aflat

înăuntrul și dacă l-ar fi recunoscut cineva. Bănuia că era posibil să-și fi amintit numele lui, totuși. Întâmplarea continuase să se răspândească, din gură-n gură. Nathan devenise doar o avertizare.

Într-o seară, nu la multă vreme după întâmplare, îi văzuse pe Cameron și pe Bub ieșind din bar, râzând și strângând mâinile unor tipi pentru care Nathan încetase să mai existe. Se ținuse la distanță și de frații săi în ultima vreme, pe cât se putuse. Nu îi spusese în față acest lucru, dar era clar că fapta fratelui lor îi pătase și pe ei. Așa că păstrase distanța ca să nu se simtă ei obligați să îi spună să o facă.

Îi privise atunci, la ieșirea din pub, și mica înțepătură inițială, de trădare, se transformase treptat în ceva de un optimism prudent. Însă telefonul pe care sperase să-l primească de la Cam – „Gata, frate, poți să vii, am lămurit lucrurile. Le-am explicat, ei știu acum că îți pare rău” – nu venise niciodată. O săptămână mai târziu, Nathan se dusese din nou acolo, și de data asta văzuse ceea ce și-a dat seama că aștepta.

Îlse își terminase tura. Era în lumina unui felinar de pe stradă. Cu un discurs schițat confuz în minte, pusese o mână pe portieră, când i-a văzut în urma ei pe patronul și doi angajați temporar, discutând între ei în timp ce fata încuia barul. Mai rămăseseră o vreme în stradă, iar Nathan trebuise să se mulțumească să o conducă din priviri, măcinat de regrete. Mai târziu, și-a călcat pe mândrie și i-a cerut direct lui Cameron să pună o vorbă bună pentru el la pub.

— Frate, abia dacă mai ajung și eu pe acolo, îi răspunsese Cam, părând să se încrunte la telefon. Fac asta doar ca să aibă Bub cu cine vorbi.

— Te rog, Cam. Întreabă dacă mă pot întoarce. E o fată acolo. Una foarte drăguță. Lucrează la bar.

Acum vorbea o limbă pe care fratele său putea să o înțeleagă.

Cameron a râs:

— O, da. Am văzut-o. E OK.

— Da, deci o să întrebi? Poate mă lasă să revin.

Nathan își ținuse respirația până primise răspunsul.

— Frate, îmi pare rău, dar e prea devreme. Chiar nu pot face nimic, nu vor să te vadă acolo.

Nathan închisese telefonul. Apoi nu mai vorbise trei luni cu fratele său.

Xander a pus hârtiile la loc în torpedou și a început să se foiască în scaun. Nathan își putea da seama că era prea mult pentru el și că abia aștepta să plece de-acolo. Și el însuși era cam la limită. S-a întrebat dacă n-ar fi trebuit să plece ei înainte, dar parcă nu îi venea să îi lase pe Bub și pe Harry singuri lângă mormânt. Nu știa exact de ce. Amândoi își țineau capetele plecate și vorbeau, dar Nathan nu-i putea auzi.

— Plecăm imediat, a spus el, iar Xander a încuviințat.

Nathan se simțise mereu răzbunat, în sinea lui, prin faptul că Xander nu fusese niciodată prea apropiat de bunicul lui. Jacqui îi spusese lui Xander, când fusese suficient de mare, versiunea ei asupra celor întâmplate, așa că Nathan nu avea cum să nu i-o spună și el pe a lui. Imediat după, a regretat că o făcuse. Nici versiunea lui nu suna mult mai bine. În orice caz, Keith era mort acum. Decedase în urma unui al doilea infarct, la patru ani după primul. Despre al doilea infarct nu se prea putea spune că era tot din cauza lui Nathan, dar nici nu a ridicat în vreun fel povara rușinii de pe umerii lui. Văduva lui Keith se mutase la Brisbane, să fie mai aproape de Jacqui și de Xander, iar acum se afla într-un cămin de bătrâni. Nathan sperase pentru o vreme că moartea lui Keith avea să pună capăt surghiunirii sale, dar asta nu s-a întâmplat, ba chiar situația s-a înrăutățit cumva. Keith fusese victima, deci tot el ar fi trebuit să anuleze pedeapsa. Acum, acest lucru nu avea să se mai întâmple niciodată.

La început, Nathan își spunea în fiecare zi că, la un moment dat, totul va fi dat uitării. La peste zece ani de atunci, încă mai aștepta. Dar nu se mai gândea zilnic la asta. Chiar nu se mai gândea deloc, de fapt. Acum își petrecea multe dintre zile punându-și multe întrebări de „dacă”. De exemplu, dacă Keith chiar ar fi murit pe drum atunci? Dacă ar fi avut dracului decența să se prăbușească în liniște, cu mâna încheștată de piept și gura închisă?

Prin parbriz, Nathan l-a văzut pe Harry dând cu vârful bocancului în pământul de lângă mormânt.

Dacă Keith nu ar mai fi fost capabil să-l arate cu degetul, lucrurile ar fi stat cu totul diferit pentru Nathan. Morții nu vorbesc și nimeni nu ar fi știut ce făcuse. Nathan ar fi fost liber și fără de pată.

Într-un sfârșit, Harry i-a spus ceva lui Bub, care a încuviințat. S-au întors amândoi cu spatele la mormânt și au luat-o spre mașină. Au pornit motorul și la fel a făcut și Nathan. A aruncat o ultimă privire locului în care fusese găsit Cameron.

Morții nu vorbesc.

De-a lungul vremii, Nathan își spusese poate de o sută de ori acest lucru, însă acum, pe când trecea pe lângă mormânt, ideea i s-a strecurat din nou în minte, fugar și sub o formă ciudată, nefamiliară. Și se simțea deranjat de felul în care i se cuibărise în cel mai întunecat colț al minții sale.

A dat înapoi și mașina a trepidat la trecerea cu roțile peste o bucată de teren mai accidentat. Nathan nu s-a uitat în spate, ci a continuat să privească înainte. Aproape involuntar, privirea i s-a oprit pe mașina din față. Mai precis, pe siluetele celor doi bărbați și pe oglinda retrovizoare, în care a putut desluși o pereche de ochi. De acolo, din față, Harry se uita la el.

Capitolul 12

Chiar și de departe, Nathan a putut observa reacția mamei sale când a intrat pe drumul către casă în mașina lui Cameron. Liz stătea la umbra copacului de la mormântul soțului ei și, la auzul motorului, a înțepenit. A dat să se ridice, apoi s-a prăbușit la loc când din mașină a ieșit nu Cameron, ci Nathan.

Ar fi parcat lângă mașina lui Harry, însă nu se vedea nici urmă de el sau de Bub. Nathan rămăsese atât de departe în urma lor, încât la un moment dat nu-i mai văzuse.

— Am ceva de discutat cu bunica ta, i-a spus Nathan lui Xander după ce au coborât din mașină.

— Nicio problemă. Mă găsești în camera mea, a răspuns băiatul, și a luat-o înainte, ca și cum avea ceva de făcut.

Nathan s-a uitat în urma lui, apoi s-a îndreptat către Liz. La picioarele ei stătea Duffy.

— Ce a zis Glenn? La întrebat Liz, care plânsese din nou.

— O să te sune. Îți trimite condoleanțe.

— Condoleanțele astea conțin și niște răspunsuri?

— Nu.

S-a așezat în dreapta mamei lui; nu prea auzea bine cu urechea stângă. Duffy a venit să își sprijine capul de genunchiul său.

Liz a întins o mână și Nathan i-a luat-o într-a lui. Îi vedea vechea cicatrice de pe braț, urma furioasă fiind estompată de vreme. A ignorat-o, ca de obicei, și s-a uitat la cea nouă, mai jos, apărută recent, încă roșie. Știa fără să fie nevoit să întrebe, fusese un cancer de piele, îndepărtat. Aveau cu toții așa ceva, într-o mai mică sau mai mare măsură. Toți adulții cu pielea albă din regiune. Ori de câte ori ateriza în oraș specialistul, se forma mereu o coadă de oameni așteptând să le taie ori să ardă bucăți perfide din carnea lor. Apoi țineau pumnii strânși până data viitoare. Și Nathan avea o mulțime de astfel de cicatrici.

— S-a rezolvat complet? a întrebat el, arătând cu degetul înspre semnul roșu.

— Așa cred, cel puțin deocamdată, a răspuns Liz, și și-a întors brațul astfel încât Nathan să nu mai poată vedea urma. Dar cine poate ști?

Relativ aproape, s-a auzit urletul unui dingo și amândoi și-au întors capetele în direcția sunetului.

— Au cam dat târcoale pe aici în ultima vreme, a spus Liz. Au prins prea mult curaj.

Nathan a ezitat:

— Vrei să încerc să îi prind eu?

— O să se ocupe Bub. Plăcerea lui. Banii, a adăugat ea repede.

Consiliul plătea treizeci de dolari pentru fiecare scalp de dingo adus

la secția de poliție, unde Glenn le număra și le trecea în catastife.

Liz a oftat:

— Crezi că Bub e în regulă?

Nathan și-a amintit de fratele său și jetul lui de urină eliberat în întuneric.

— Nu știu. Bub e Bub.

— Nu ți se pare mai rău?

— Sincer, mi se pare la fel.

Liz s-a uitat la pământul de lângă mormântul lui Cari.

— Nu m-am gândit în veci că acolo se va duce Cameron. Mă gândesc încontinuu la foarte multe lucruri. Ce aș fi putut face altfel.

— Nu-ți face asta. Probabil că nimic nu ar fi putut schimba ceea ce s-a întâmplat.

— Cumva, asta doare și mai rău, a clătinat Liz din cap. Îmi doresc să nu mă fi dus la călărit în dimineața aceea. Însă cineva trebuie să antreneze calul lui Sophie. A aruncat-o la pământ, ți-a povestit?

— A zis ceva cum că ar fi căzut.

— Nu sunt sigură dacă a fost vina ei sau a calului. Se antrenează pentru gimcana^[8] de anul ăsta, din nou, dar va avea mari probleme dacă nu îl poate controla. Am zis că fac un lucru bun dacă mă duc să-l verific după călătorie, dar poate că, dacă nu m-aș fi dus...

Liz s-a oprit brusc. În ochi avea lacrimi.

— Poate dacă m-aș fi așezat alături de Cameron, să avem o discuție serioasă. Îți aduci aminte despre ce ați vorbit ultima oară?

Nathan a încercat să își amintească.

— Probabil despre repararea gardurilor care ne separau.

— Serios?

Lui Nathan aproape că i-a venit să râdă când i-a văzut fața și și-a dat seama cum sunase ceea ce spusese:

— Adică la propriu, repararea gardurilor care ne despart proprietățile. Cum să împărțim costurile de întreținere.

— A, da, bineînțeles, a spus ea, și a lăsat privirea în pământ. A sunat Steve de la clinică. În caz că nu găsesc și altceva în afara semnelor de deshidratare, ne trimit corpul în câteva zile. Miercuri putem să facem înmormântarea, dacă vrem.

— În Ajun? Atât de repede?

— Ori atunci, ori abia la anul, Ilse a spus că ea nu știe, așa că eu am zis să o facem miercuri. M-am gândit că e mai bine așa.

Și-a întors ochii umflați de plâns către casă și s-a uitat la ferestrele de la dormitorul fetițelor:

— Crezi că e bine cum am hotărât?

— Așa cred. În astfel de cazuri, nu există hotărâri bune sau proaste.

— Atunci cred că ar fi bine să îi anunț pe vecini.

— O să vină? În preajma Crăciunului?

— Bineînțeles că o să vină, a răspuns Liz cu tonul ușor ridicat.

Nathan știa că era, cel mai probabil, adevărat. Oamenii îl plăceau pe Cameron și, chiar dacă nu l-ar fi plăcut, de obicei făceau eforturi deosebite când murea cineva. Înfirmările erau unele dintre puținele evenimente care o scoteau pe mama lor dintre granițele proprietății. Cele mai multe dintre ele erau locale, la distanță de o zi cu mașina, însă acum câteva luni luase avionul până la Victoria, ca să-și înmormânteze fratele.

Nathan nu fusese foarte atent când Liz îl sunase să îi spună că îi murise unchiul. Malcolm Deacon, mort de tromboză coronariană, la șaptezeci și unu de ani. Nu se putea prefăca că îi păsa de asta, nici măcar nu îl cunoscuse. Îl întâlnise o singură dată, cu mai mult de douăzeci de ani în urmă, la înmormântarea fiicei lui. Fuseseră toți trei frații acolo, pentru că Liz îi convinsese să meargă.

— A fost verișoara voastră, spusese ea, și se pare că asta fusese de ajuns.

Cari refuzase categoric să meargă și fusese uimit să descopere că acest lucru nu o descurajase pe nevastă-sa. Liz și băieții zburaseră cu avionul și merseseră ore întregi cu mașina, până la Kiewarra, un orașel de rahat de care Nathan nici nu auzise, aflat la dracu-n praznic, în Victoria. Când au ajuns, Nathan a înțeles de ce plecase mama lor de acolo imediat cum împlinise optsprezece ani. Era mai mare decât Balamara, dar era ceva în neregulă cu locul acela. Localnicii erau niște puțe blege care nu făceau altceva decât să pălăvrăgească despre vreme, în timp ce frații Bright se plimbaseră alene prin oraș, îmbrăcați în bluze cu mâneci lungi și bucurându-se de schimbarea răcoroasă.

Cei din familie ascultaseră o slujbă pentru o fată pe care nu o întâlniseră niciodată, înconjurați de oameni pe care nu îi cunoșteau. Nathan știa doar că verișoara lui murise la șaptesprezece ani, cu numai câțiva ani mai puțin decât el, dar fusese surprins de cât de tânără i-a părut când a văzut coșciugul. Lângă el stăteau doi băieți și o fată de aproximativ aceeași vârstă, vizibil marcați și cu ochii mari, șocați. Bub, pe atunci în vârstă de doar opt ani, plânsese în pumni de parcă o cunoscuse.

După slujbă, Nathan, Cameron și Bub rămăseseră mai în spate și priviseră de la distanță reîntâlnirea glacială dintre Liz și fratele său. Un văr din cealaltă ramură a familiei le tot dăduse târcoale, uitându-se la ei printre gene de parcă era beat turtă în plină zi. Părea un nenorocit, în sensul cel mai rău al cuvântului, iar Nathan s-a felicitat că a stat la distanță de el. Mai târziu, tipul spusese ceva care îl supăraseră pe Bub, așa că Nathan și Cam îl cam înghesuiseră puțin la toaletă, dându-i vreo două. Nu mai multe, pentru că erau la o înmormântare și ei nu erau animale, însă suficient cât să-i țină minte data viitoare. Când au plecat de la priveghi, mama lor clătinase din

cap și mormăise ceva în bărbie.

— Ce-a fost asta? a întrebat Nathan.

— Nimic. Doar că am fi putut face mai multe pentru biata fată.

Au părăsit orașul în secunda în care se terminase totul. Liz nu păruse deloc interesată să rămână chiar și o singură noapte în comunitatea de fermieri în care crescuse. Anul acela fusese parcă marcat de moarte. După câteva luni, îl descarcerau pe tatăl lui Nathan dintr-o caroserie metalică contorsionată, apoi îl îngropau în colțul acela îndepărtat al curții.

După aceea, Liz nu mai pusese piciorul în vreun avion până în urmă cu trei luni, când anunțase că se ducea la înmormântarea fratelui său. Nathan fusese complet surprins. Nu simțea decât cel mult o ușurare vagă la vestea morții unchiului său și presupusese că și mama lui simțea la fel.

— Oare de ce vrei să te duci? o întrebases el.

— A fost fratele meu.

— Da, dar...

Nu a știut cum să-și continue răspunsul. Ea știa aceleași lucruri ca și el. Lui Nathan i-a trecut chiar prin cap că avusese noroc să-l doboare atacul de cord înainte ca sistemul judiciar să pună gheara pe el.

Bineînțeles că pe Jacqui n-o interesaseră detaliile. Pentru ea fusese o oportunitate strălucită să afle de ce anume fusese acuzat unchiul lui Nathan și folosisse asta drept pretext să nu îl mai trimită pe Xander în vizite, citând diverse proceduri legale în curs și modele de comportament adecvate, și alte prostii de genul acesta. Nathan se văzuse nevoit să îi plătească avocatului său o sumă cu trei cifre, pentru ca acesta să îi trimită lui Jacqui o scrisoare cu șase propoziții, în care să-i reamintească obligațiile sale legale. Deci Nathan – cel puțin – nu avea cum să nu se bucure că tipul ăla era mort și îngropat acum.

Însă Liz era hotărâtă să plece, iar Nathan se îngrijorase la gândul că ar face singură acea călătorie teribilă. S-a tot gândit la asta, mai mult decât ar fi trebuit, apoi i-a spus șovăitor că ar însoți-o. Însă i s-a răspuns că deja se oferise și Cameron, și că mama lui îi spusese și lui că nu era cazul să se deranjeze.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spusese ea, Mal nu merita nici măcar un singur bilet de avion, darămite două! Nici înainte, și cu atât mai puțin acum.

Urmase o lungă discuție și până la urmă o însoțise unchiul Harry.

— Cum a fost? îl întrebases mai târziu Nathan.

— În liniște.

— Lume multă?

— Doar noi doi, practic. Și o pereche de polițiști care au apărut la un moment dat.

— Oficial?

— Nu cred. Unul era un tip din partea locului, din Kiewarra. Prietenos, dar pe picior de plecare. Era un pic cam...

Harry a făcut un semn cu mâna în dreptul feței, apoi a continuat:

— ... afectat. Celălalt era un tip înalt care spunea că locuise și el prin zonă, dar acum lucra la Melbourne. N-a prea zis și altceva, părea destul de iritat de toată situația. Cred că veniseră acolo ca să se convingă că ticălosul ăla bătrân era mort de-a binelea.

Nathan bănuia că și maică-sa se dusese acolo cam din același motiv.

Gândul la Harry La făcut pe Nathan să-și amintească drumul făcut mai devreme. Felul în care bărbatul găsisse din prima cărarea ascunsă dintre stânci.

— Cam nu a vorbit niciodată despre vreun lucru anume care îl deranja? a întrebat el. Chiar și un nimic oarecare? Probleme cu Harry? Sau cu Bub?

— Nu cred. Așa cum ai zis și tu, Bub e Bub.

— Și Harry?

Liz s-a încruntat.

— Totul în regulă din câte știu. De ce?

— Nu știu. Poate că nu e nimic. Mă gândeam doar că Harry a spus despre Cam că părea cam stresat și...

— Și ce?

— Nu știu. Poate că au avut vreo controversă sau ceva.

— Din câte știu eu, nu au avut, a spus Liz, însă și mai încruntată. Harry este un om bun. Și a făcut bine familiei ăsteia.

— Știu.

— E aici de mai multă vreme decât tine. Și întotdeauna a făcut ceea ce a trebuit pentru noi, nu crezi?

— Ba da.

— Deci ce anume voiai să spui?

— Nimic. Hai să trecem peste asta.

Pauză.

— Bine, a spus Liz, însă Nathan i-a surprins o privire rapidă înspre mașina de teren a lui Harry.

— Auzi, ce se întâmplă cu partea de pământ a lui Cam? a întrebat Nathan.

Voise să schimbe subiectul, dar vorbele i-au ieșit brusc, așa cum nu intenționase. Liz însă nu a părut să observe.

— Îi rămâne lui Ilse, a răspuns ea, cu o ușoară rigiditate în voce. Însă cum rămâne cu treburile de zi cu zi, nu știu. Va trebui să ne gândim cine va conduce locul ăsta pe termen lung.

A tăcut o clipă, așteptând oarecum ca Nathan să aibă vreo propunere.

— Poate angajăm un administrator, a spus ea văzând că Nathan

tace.

— Deci nu Bub?

— Nu, a venit răspunsul rapid. O să văd ce părere are și Harry, însă, personal, nu prea cred. Totuși, să aveți grijă să îl includeți și pe Bub în toate discuțiile voastre, tu și cu Ilse, da?

— Da, sigur că da.

Nathan a văzut o bicicletă de copil rezemată de casă:

— Fetele cum se mai simt azi? De dimineață păreau un pic...

A încercat să găsească un cuvânt potrivit, dar nu a reușit:

— Ciudate.

— Dumnezeu știe. La Sophie e dificil să-ți dai seama, însă pentru Lo a fost o lovitură foarte puternică. Ea era agitată și înainte, i-a intrat în cap gândul că locul acesta este bântuit.

— De către cine?

— Nu știu. De către păstor, probabil. El este suspectul de serviciu. Și voi trei ați trecut prin faza asta, când erați copii.

O pală de vânt a măturat câmpurile și Nathan a zărit, în depărtare, o spirală de praf ridicându-se ca o nălucă.

— Deci nu e greu să îți dai seama de ce gândește așa, a spus Liz, care îi urmărise privirea. Când m-am mutat aici, aveam un păstor, un păstor viu, care credea că toată zona era bântuită de către copiii morți ai coloniștilor. Cei care muriseră în chinuri. La naștere sau în accidente, ori de vreo boală, presupun.

Aveau de unde alege, s-a gândit Nathan. Mortalitatea infantilă atinsese cote astronomice. Nici măcar un singur bebeluș alb născut în oraș nu supraviețuise înainte de anii 1920.

Ochii lui Liz au sclipit de lacrimi.

— Spunea că cel mai tare strigau cei răătăciți. Mamele lor îi auzeau pentru tot restul vieții lor, plângând și strigând în vânt. Crezi că ar putea fi adevărat?

— Că sunt fantome aici?

— Că vântul le aduce mamelor plânsetele copiilor pierduți.

— O, nu, a spus el și i-a luat din nou mâna mamei sale.

Chiar nu credea asta. Dacă ar fi fost adevărat, vânturile din pustiu ar fi urlat atât de tare, încât pulberea nu s-ar fi așezat la loc niciodată.

Capitolul 13

Nomazii tocmai pregăteau masa pentru cină când Nathan a băgat capul pe ușa bucătăriei. O lăsase pe Liz sub eucalipt, singură cu gândurile ei, și intrase în casă. Simon și Kay au ridicat amândoi capetele când l-au văzut, iar zdrăngănitul tacâmurilor a încetat imediat. Nathan era sigur că se opriseră și din vorbit la fel de abrupt.

— Scuze, a spus el, întrebându-se totuși de ce se scuza. L-ați văzut pe Bub?

Simon a clătinat din cap:

— Credeam că e cu tine și cu Harry.

— În regulă. Mulțumesc.

Până când s-a îndepărtat de bucătărie, cei doi nu au reluat conversația pe care o avuseseră înainte.

L-a găsit pe Bub în sufragerie, așezat pe canapea, cu un picior odihnindu-se pe sacul de dormit al lui Nathan. Juca un joc video, ceva cu împușcături și cu un bărbat mascat. De pe perete îi privea Cameron din tablou – o scenă liniștită, prin contrast.

— Hei! i-a aruncat Bub o privire fugară lui Nathan când a intrat în cameră.

— Ce faci?

— Nimic. Asta, a arătat el din cap către ecran. Vrei să jucăm în doi?

— Nu, mulțumesc.

Nathan și-a tras sacul de dormit de sub piciorul lui Bub:

— Știi, asta e patul meu.

— Dar practic e o canapea, frate.

Katy a trecut prin fața ușii deschise și s-a întors după o clipă cu un șervet curat. Bub a urmărit-o din ochi cu o privire plină de dorință:

— O iubesc nebunește, a oftat el dramatic.

— A, da? Care e numele ei de familie?

Bub a rânjit:

— Habar n-am, însă îți pot spune care urmează să fie.

Nathan nu și-a putut reține un zâmbet.

— Cred că e cam tardiv, frate. Am impresia că e luată deja.

Bub s-a întunecat puțin la față.

— E de-a dreptul o crimă să vezi o țipă pe cinste ca ea cu un puțoi de englez ca el. Nici măcar nu o face fericită.

— De unde știi asta?

— Ți se pare ție fericită?

— Nu prea m-am gândit la asta.

— Eu aș face-o fericită, a spus Bub, dând din cap cu convingere, în caz că Nathan nu ar fi înțeles cum trebuie ceea ce tocmai spusese.

— Mda, bine. Hai să lăsăm asta, a spus Nathan în același timp cu o rafală de împușcături pe ecran. Auzi, ai putea...

Nathan a luat telecomanda și a pus jocul pe pauză.

— Ce ai? S-a întâmplat ceva? E în legătură cu Cam? a întrebat Bub enervat, dar s-a calmat repede.

— Nu. În fine, poate, puțin. Voiam să vorbesc ceva cu tine. E vorba despre...

Nathan s-a oprit puțin, șovăitor.

— Te-am văzut azi-noapte.

— Ce? Când?

Bub a aruncat o privire către ușa prin fața căreia trecuse Katy și s-a înroșit în obraji. Nathan s-a întrebat oare la ce se gândea.

— Afară în grădină, a precizat el.

Bub a ridicat din sprâncene.

— Te pișai pe morminte?

— A, da, a spus Bub, și chiar a pufnit în râs. Și ce-i cu asta?

— De ce o făceai?

— Era doar pe mormântul lui tata. De parcă tu nu ai făcut-o niciodată...

Nathan chiar nu o făcuse niciodată. Poate pentru că nu îi trecuse niciodată prin cap.

— O...

— O ce, frate?

— O faci des?

— Uneori. Când trec pe-acolo și am cu ce uda.

— Dar... de ce?

— Nate, frate! Pe bune! a spus Bub, și s-a întors la jocul lui, considerând că nu mai era nimic altceva de spus.

Deși lui Nathan nu-i trecuse niciodată prin cap să urineze pe un mormânt, știa că Bub ar fi putut să aibă un motiv în plus ca s-o facă. Un lucru esențial pe care trebuia să îl înveți repede când trăiai în preajma lui Carl Bright era să te ții departe de el pe cât posibil sau să-ți ții capul plecat când nu poți face asta. Bub, născut târziu, nu se prea prinsese de treaba asta. Nu era vina lui că se născuse neprogramat, dar nici nu îl ajutase prea mult acest aspect. Liz nu dăduse absolut niciodată de înțeles că venirea pe lume a lui Bub nu fusese cu totul bine primită, la doisprezece, respectiv zece ani după nașterea fraților săi. În schimb, Carl nu se străduise niciodată să ascundă acest lucru.

Și poate că nu ar fi fost chiar atât de rău dacă Bub ar fi urmat după Nathan, nu după Cameron, pe care Carl îl considera cel mai puțin agresiv, cumva. Însă lentoarea lui Bub și greutatea cu care își găsea cuvintele îl înfuriau de-a dreptul pe tatăl lor. Iar Bub era complet incapabil să își dea seama când se întâmpla asta. Nathan încercase să îl ajute, arătându-i semnele pe care trebuia să le observe, dar și el devenise din ce în ce mai frustrat pe măsură ce Bub continua să nu înțeleagă. Încercase și Cam, fără rezultat. Bub pur și simplu nu vedea

nimic, ca să se poată salva.

Nathan s-a uitat acum la Bub, bărbat în toată firea, dar neschimbat în unele privințe:

— Uite ce este, mormântul tatei e una, însă acolo urmează să fie îngropat și Cam, știi?

— Dar încă nu e acolo, a spus Bub reluând jocul de la capăt, cu ochii lipiți de ecran. Oricum nu i-aș face așa ceva lui Cam, înțelege?

— Nu știi, a răspuns Nathan, iar Bub La fulgerat cu privirea.

— Cam și cu mine ne-am înțeles foarte bine, mulțumesc. Mai bine decât v-ați înțeles voi doi.

Nathan a dat să spună ceva, dar a fost salvat de chemarea care s-a auzit dinspre bucătărie. Cina era gata.

— O să ucizi copacul dacă mai faci așa, i-a mormăit el lui Bub în drum.

— De parcă mi-ar păsa, a ridicat Bub din umeri. E doar un copac.

Atmosfera din bucătărie era tăcută și încărcată. Ilse s-a întors către Nathan, care se așezase lângă Xander:

— Cum a fost? a întrebat ea cu un ton neutru.

Era flancată de cele două fiice ale ei și părea să facă eforturi mari ca să își păstreze un calm aparent.

— OK, a răspuns el. O să te sune Glenn. Ne-a lăsat să aducem înapoi mașina lui Cam. E afară.

Ilse a dat ușor din cap:

— Mulțumesc.

Nathan a simțit o mână moale pe umăr și și-a mutat scaunul ca să-i facă loc lui Liz să se așeze la masă. În lumină artificială arăta și mai rău. Pielea din jurul ochilor i se întinsese și lucea, de la plâns. Katy ia așezat o farfurie în față, iar Liz a rămas uitându-se la ea cu un aer ușor încurcat. În hol s-a auzit sunând telefonul, iar Liz și Harry și-au împins amândoi scaunele înapoi.

— Mă duc eu, a spus Liz. Poate e Glenn.

— Vouă ce v-a zis? a întrebat Ilse după ce Liz a ieșit din cameră.

— Nu prea multe în afară de ceea ce știam deja, a spus Harry. A întrebat câte ceva despre starea de spirit a lui Cam. Despre cum merg lucrurile cu proprietatea.

— Și ce i-ați spus? l-a întrebat Ilse pe Harry privind-l fix.

— Ce știi și tu. Că lucrurile mergeau bine pe aici, dar că pe Cam părea să îl îngrijoreze ceva.

— A întrebat și ce anume?

— Bineînțeles.

— Și?

Un tremur aproape neobservat a străbătut chipul lui Harry, însă acesta nu și-a desprins privirea din ochii lui Ilse:

— Și niciunul dintre noi nu a putut fi de prea mare ajutor. Deci

presupun că va vrea să vorbească și cu tine.

Ilse a aruncat o privire către fetele ei, care ascultau ce se discuta.

— Cred că e mai bine să vorbim mai târziu despre asta.

Timp de câteva minute, singurele sunete care s-au auzit au fost cele ale tacâmurilor în farfurii și ticăitul ceasului din bucătărie. Nathan și-a dres vocea și s-a întors către Harry.

— M-am gândit că m-aș putea duce la Lehmann's Hill mâine. Să încerc să repar releul acela.

— Ar fi bine. Ți poate da Bub o mână de ajutor, a spus Harry uitându-se către Bub, care a încuviințat.

— E în regulă, a zis Nathan. Vine Xander.

Harry a clătinat din cap:

— E drum lung și stația radio nu merge. Ia-l și pe Bub.

Nathan a vrut să spună ceva, când Liz a apărut în ușă, cu o expresie stranie pe chipul împietrit.

— Glenn vrea să vorbească cu tine, i-a spus ea lui Ilse, care s-a ridicat și a ieșit din bucătărie.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Harry.

— Nimic. Totul e în regulă, a încercat Liz un zâmbet chinuit către fete. Dar aș vrea să-ți spun doar câteva cuvinte afară, Harry, dacă nu te superi.

Nathan și-a descoperit propria confuzie pe fețele lui Bub și a lui Xander. Au auzit ușa cu plasă trântindu-se în urma lui Harry, apoi murmurul pierdut al celor doi de pe verandă. Nomazii s-au uitat unul la altul. Și ei uitaseră de mâncarea din farfuriile lor.

A trecut un minut, apoi încă unul. Nimeni nu a revenit în încăpere. Încet, și-au luat cu toții furculițele și au continuat să mănânce. După ceea ce a părut a fi o lungă perioadă de timp, Nathan a auzit zgomot de pași în hol și din nou scârțâitul ușii cu plasă. Altă voce înăbușită pe verandă. Nu putea auzi ce spune, însă tonul sugera caracterul urgent al vorbelor. *Ilse*, s-a gândit el. A așteptat, însă în bucătărie nu s-a mai întors nimeni. Într-un sfârșit, și-a împins și el scaunul în spate, cu șase perechi de ochi ațintiți asupra lui.

— Mă întorc imediat.

Conversația a încetat brusc în momentul în care a ieșit afară. Harry s-a oprit în mijlocul unui cuvânt și Liz a ridicat privirea. Își ținea brațele strâns încrucișate. Ilse, care fusese atentă la cei doi, îl privea acum fix pe Nathan. Acesta nu știa ce să le spună, dacă ar fi fost să le spună ceva. Becul galben de pe terasă arunca asupra lor o lumină palidă.

— Ce se întâmplă?

Tăcere.

— Nu-mi răspunde nimeni? a încercat el din nou. Ce a spus Glenn?

Harry i-a aruncat o privire lui Liz.

— S-a uitat prin arhivele poliției în după-amiaza aceasta, ca să își scrie raportul, și a dat peste ceva legat de Cameron.

Nathan s-a încruntat mirat.

— A făcut Cam ceva?

— Nu, i-a răspuns tăios Liz, în timp ce Ilse strângea din dinți.

— Se pare că acum vreo două luni a sunat cineva la secție să întrebe de Cameron, a spus Harry, și s-a uitat către Liz: Zi-i tu. Cu tine a vorbit Glenn.

Liz a negat scurt smucind gâtul, apoi s-a uitat către Ilse, care a dat grăbit din mână.

— Hristoase, zi-i și gata, Harry!

Harry a oftat:

— A sunat cineva la poliție, dar Glenn nu era acolo, îți mai aduci aminte că a avut concediu medical o săptămână sau cam așa ceva?

— Vag, a răspuns Nathan. Matt i-a ținut locul.

Sergentul suplinitor obișnuit din St Helens. Un tip în regulă.

— Da. În fine, Glenn a observat o însemnare neimportantă în registru și La întrebat pe Matt despre ea. Acesta a povestit că a primit un apel la secție de la o femeie care spunea că îl știa pe Cameron de mult timp și a întrebat dacă acesta lucra încă pe proprietatea lui.

Ilse se uita departe în noapte, cu privirea pierdută în întuneric.

— Matt îi răspunde că da, muncește pe proprietatea lui, a continuat Harry. Se oferă să îi transmită lui Cameron datele ei de contact, însă femeia spune ceva de genul: „Nu, e în regulă. Dacă mai este încă acolo, o să îl contactez eu direct”.

Nathan a simțit un grăunte de neliniște crescândă în interiorul lui.

— OK.

— Matt nu se mai gândește mult la asta, însă îi povestește despre femeie lui Cameron, câteva zile mai târziu, când îl întâlnește prin oraș. Crede că e vreo fostă iubită sau ceva.

Ilse și-a încrucișat strâns brațele la piept.

— Dar Cam nu pare să fi fost prea bucuros să audă asta, a spus Harry. Îi zice lui Matt că nu vrea să mai audă de ea. Să nu-i dea numărul de telefon sau adresa de e-mail. Să scape de ea dacă îl mai sună. Așa că Matt își închipuie că avusese dreptate. Era o fostă iubită.

Harry i-a aruncat o privire lui Ilse.

— Sau o nouă iubită, poate. Nu era treaba lui. Și asta a fost tot. O notiță scurtă în registru, nimic important.

Ridurile de pe fața lui Harry s-au adâncit.

— Până acum, evident, a continuat el. Glenn a văzut notița în după-amiaza aceasta, a aflat povestea de la Matt și s-a gândit că e o idee bună să ne sune și să ne întrebe dacă ni se pare cunoscut numele femeii.

— Nu mă mai ține, naibii, în suspans, prietene! a spus Nathan.

Liz examina cu atenție scândurile dușumelei, iar Ilse continua să privească departe în noapte.

— Era Jenna Moore.

Nathan a respirat adânc.

— La dracu’.

Nu mai auzise numele ăsta de peste douăzeci de ani și a trebuit să sape adânc în memorie, să îl dezgroape complet. Mort și îngropat, s-a ivit din umbra anilor, și când totul i-a fost clar, o alarmă țiuitoare s-a declanșat în mintea lui Nathan.

Capitolul 14

Au pornit-o spre Lehmann's Hill chiar înainte de răsărit. Conducea Nathan, cu Bub alături și cu Xander în spate.

Soarele a apărut roșu din spate, iar Nathan a trebuit să regleze oglinzile în care acesta se reflecta orbitor. Se îndreptau către vest și către deșert, cu cerul infinit deschizându-se deasupra orizontului perfect plat. Când vor ajunge la limită și vor întoarce spre nord, vor putea vedea și dunele: creste uriașe, nisipoase, întinse pe sute de kilometri de la nord către sud.

Înainte de plecare, Xander îl ajutase pe Nathan să adune din mașina lui Cameron instrucțiunile și uneltele de care era nevoie pentru repararea releului. Era tot echipamentul acolo. Nathan și-a zis că, dacă fratele lui nu avusese intenția să se ducă la releu, înseamnă că făcuse ceva efort să ascundă acest lucru.

Nici nu dispăruse bine din vedere casa în urma lor, când Xander s-a aplecat înainte, de pe bancheta din spate.

— Deci care e treaba cu femeia aceea despre care șușotește toată lumea?

Era clar un subiect care-l rodea, iar Nathan nu îl putea învinovăți pentru asta. Cina din seara trecută fusese rapid abandonată după ce Nathan ieșise pe verandă cu Ilse, Harry și Liz și începuseră să șușotească și să vorbească destul de misterios. Nu după multă vreme, Lo și Sophie se uitau din spatele ușii din plasă, ca să vadă ce se întâmpla acolo, apoi apăruse și Xander.

Ilse le împinsese grăbită pe fete înapoi în casă, spunând că le duce la culcare, și nu se mai întorsese. Nathan îi făcuse un semn din cap lui Xander – *Nu acum, băiete* – și acesta se retrăsese fără mare tragere de inimă. Liz, împietrită și cu ochii roșii, intrase și ea până la urmă în casă, fără să mai spună o vorbă. Un plâns ușor fusese apoi purtat afară de o adiere de vânt. Nathan nu știa al cui era. El și cu Harry vorbiseră până când se făcuse ora ca să oprească generatorul, apoi Nathan zăcuse pe canapea cu orele, treaz. În lumina dimineții, ochii începuseră să îl înțepe, așa că și-i frecase cu pumnul. Fusese și mai rău.

— Jenna Moore, a spus Bub, de pe scaunul pasagerului. Ea este cea care îi îngrijorează pe toți.

— Auziseși mai multe pe când s-a întâmplat? a întrebat Nathan.

Lucrurile se petrecuseră demult, Bub trebuie să fi avut doar – și aici Nathan a trebuit să facă niște calcule – vreo șapte ani.

Bub a ridicat din umeri:

— Ceva-ceva.

Nathan și-a dat seama că și el, și Xander îl priveau așteptând detalii. În fața lor, pe drum, a apărut o vită, traversând tacticos. Nathan a

încetinit ca să o lase să treacă, însă animalul s-a oprit și și-a întors capul spre ei. S-a oprit și Nathan a așteptat puțin, apoi a apăsât pe claxon. Vaca nu s-a mișcat, doar a clipit lent.

— Hristoase! Mă întorc imediat.

A oprit motorul și s-a dat jos, apropiindu-se încet de animal. A fost de ajuns să îl facă să se miște, urmat de mica cireadă care aștepta pe cealaltă parte a drumului. Din obișnuință, Nathan le-a cântărit fugitiv din ochi. Păreau niște vite sănătoase și bine hrănite. Cameron – sau Bub, Harry, oricine altcineva, s-a corectat el repede – n-ar avea nicio problemă să le găsească cumpărători, când va fi momentul.

— În fine, a spus Xander nerăbdător, aplecându-se către Nathan după ce acesta a urcat la loc în mașină. Cine e Jenna Moore?

Nathan s-a concentrat la condus. Și-a dat seama că nu spusese niciodată cu voce tare povestea – nu îi ceruse nimeni să o facă – și acum nu știa de unde să înceapă.

— S-a întâmplat acum mulți ani, a început el până la urmă. Era săptămâna dintre Crăciun și Anul Nou, când toată lumea care vine de obicei acasă se întorsese deja. Toți copiii de pe proprietate veniseră acasă de la școală sau facultate, ori de la slujbele lor din oraș, sau de oriunde erau ei.

Cameron se afla în vacanța dinaintea ultimului an de internat în Brisbane, iar Nathan își împărțea timpul între munca la Burley Downs și idila fierbinte pe care o avea cu vecina cu păr auriu, Jacqui Walker.

— Și s-a ținut o petrecere la dune, în afara orașului, a spus el. Nici măcar nu îmi aduc aminte cine a organizat-o. Cred că niște tipi de la Atherton. În fine, ne-am dus cu toții acolo. Niște puști cu care fusesem coleg pe vremuri la școala prin corespondență, câteva ajutoare de la fermă, nomazi, genul ăsta de oameni. Cei mai mulți dintre ei terminaseră școala, așa că erau mai mulți de vârsta mea decât a lui Cam, dar fusesse și el binevenit acolo. Toată lumea îl cunoștea, bineînțeles.

Vremea era bună, și-a amintit Nathan. Cald, dar nu excesiv, iar pe cerul de cerneală se vedea puzderie de stele când și-au parcat camionetele și mașinile de teren pe nisip. Cineva a aprins focul de tabără și a dat muzica la maximum, în timp ce sticlele cu alcool treceau de la unii la alții.

Nathan ajunsese acolo împreună cu Cameron și o zărise pe Jacqui încă din clipa când oprise mașina. Stătea lângă foc împreună cu altă fată, care râdea de ceva în timp ce își împletea și despletea leneș părul bogat, în lumina portocalie a flăcărilor. Amândouă beau din niște sticle de bere. Când l-a văzut și ea pe Nathan, Jacqui i-a zâmbit în felul acela special în care îi zâmbea de ceva vreme, iar el a fost cât pe ce să cadă grămadă în graba cu care a ieșit din mașină. Aproape că uitase că era și Cameron acolo, până când i-a zărit umbra înaltă

tremurând pe pământ, alături de a sa.

— Fata aceea, Jenna, lucra pe proprietatea tatălui lui Jacqui, a spus el. Era englezoaică și venise aici cu rucsacul în spate, împreună cu prietenul ei. Acesta trebuise să rămână la muncă, iar ea venise la petrecere singură, doar cu Jacqui.

La petrecere veniseră foarte mulți, lucru neobișnuit pentru acele locuri. Se auzeau capace de bere sărind imediat cum o sticlă se golea, iar tinerii se bucurau să poată sta de vorbă și să râdă împreună, prima dată după mulți ani pentru unii dintre ei. Oamenii continuau să vină, apoi, pe măsură ce noaptea înainta și băutura curgea, mulți dintre ei – cupluri mai demult formate sau unele mai noi, care voiau să profite la maximum de rara ocazie de a se întâlni – dispăreau în întunericul dunelor, pentru câte vreo jumătate de oră. Nathan aștepta ocazia potrivită pentru el. Nici el și nici Jacqui nu trebuiau să se întoarcă acasă în noaptea aceea și își făcuseră planuri legate de casa unui prieten, care îi aștepta goală undeva în oraș. Iar când va fi venit momentul să cedeze și el, Cam știa foarte bine unde se află bancheta din spatele mașinii.

Nathan și-a amintit cum o luase în brațe pe Jacqui și cum ea îi zâmbea, cu părul strălucind în lumina focului. Știa ce îl aștepta mai târziu și simțea că viața era deosebit de bună cu el în acele momente. Nu era sigur când îi văzuse pentru prima dată pe Cameron și pe Jenna împreună. Poate atunci când Jenna se ridicase în picioare să mai aducă o bere și își întinsese mâinile în aer, să se dezmoștească, iar Cam rămăsese cu ochii fixați pe o bucată de piele dezgolită. Cu siguranță îl văzuse pe Cam cum o privește și a mers încet până la lada frigorifică, apoi tot încet s-a întors și s-a așezat fix alături de el. Nathan revedea cu claritate în minte toată scena.

— Îmi aduc aminte că Jenna era mai mare, a spus el. Cred că avea în jur de douăzeci de ani pe atunci.

Cameron se afla atunci în penibila perioadă de „între”. În uniformă școlară, cu fata curățată și cu părul pieptănat, arăta ca un adolescent. În hainele de lucru, pe proprietate, cu spatele, umerii și antebrațele șlefuite de munca fizică, putea fi confundat cu un bărbat. În nestatornica lumină a flăcărilor, prin ceața ușoară a alcoolului, ar fi putut fi oricare dintre ei.

— Și Cam era interesat, era evident, a spus Nathan. Vreo doi oameni au spus că Jenna avea un prieten care rămăsese la fermă, dar ea nu părea să fie deranjată de asta, deci nici noi nu am fost deranjați. Nici măcar nu am văzut-o să vorbească prea mult cu cineva în noaptea aceea. A fost doar cu Cam aproape tot timpul.

Nathan băuse și el câteva sticle deja când s-a uitat din nou în jur și a văzut-o pe Jenna așezată în nisip, lângă foc, rezemată de picioarele lui Cameron. Cam ia spus ceva și ea a râs. El a continuat să vorbească, iar

ea s-a uitat în ochii lui. Fiecare ținea câte o bere în mână. Iar mâinile libere și le împreunaseră.

Următoarea dată când Nathan s-a uitat spre ei, se sărutau, iar Cameron îi mângâia Jennei părul împletit doar pe jumătate. Lui Nathan îi trecuse prin cap gândul că ar trebui să discute puțin, ca de la bărbat la bărbat, cu fratele său mai tânăr, dar bănuia că acesta nu i-ar fi fost recunoscător pentru o asemenea idee. Apoi Jacqui se ridicase pe vârfuri și îi șoptise ceva lui Nathan la ureche și, gata, se făcuse timpul să plece.

L-au aruncat lui Cameron cheile mașinii lui Nathan și i-au spus să o conducă pe Jenna în oraș mai târziu sau măcar să se asigure că avea să o facă altcineva. Apoi au plecat către casa goală a amicului lor cu toată viteza pe care le-o permitea mașina de teren, roșie, a lui Jacqui.

Nathan s-a uitat în oglinda retrovizoare, la Xander:

– Deci am plecat de la petrecere cu mama ta ca să știu că ajunge în siguranță în oraș...

Bub a rânjit și Xander s-a făcut că nu se prinde.

— ... și în dimineața următoare ne-am întâlnit cu niște oameni de la petrecere. O față pe care o știa Jacqui și vreo doi tipi de la Atherton. Și toți vorbeau despre cum, imediat după plecarea noastră, Cam și Jenna au avut...

S-a uitat din nou la fiul său în oglindă și a ezitat.

— Au avut un contact? a sugerat Bub din scaunul de alături.

— Da. Mersi, Bub.

Nathan își amintea că i se păruse chiar amuzant pe atunci. Râseseră cu toții de cele întâmplare. Cameron Bright, întors acasă în vacanța școlară, reușise să i-o tragă unei nomade în spatele dunelor.

— Și asta fusese tot. S-a bârfit puțin, a spus Nathan, apoi a urmat o dimineață obișnuită. L-am găsit pe Cam dormind dus în mașina mea, în spatele volanului, cu o expresie satisfăcută pe față. Jacqui s-a dus s-o caute pe Jenna, iar eu și cu Cam ne-am întors acasă.

Jenna dormise în clădirea angajaților de la bar, împreună cu alți câțiva angajați sezonieri. Pe drumul de întoarcere la proprietatea lor, fata fusese în regulă, după cum îi spusese mai târziu Jacqui. Cam tăcută, poate. Jenată, probabil. Mahmură, cu siguranță. Dar în regulă. Nu scosese o vorbă despre Cameron, iar Jacqui nu o întrebase nimic.

— O zi nu s-a mai întâmplat nimic, a spus Nathan.

Pe drumul lor către casă, Cam rânjise tot timpul ca un idiot, cu ochii pe geamul din dreptul scaunului pasagerului. Încă rânjea când a sunat telefonul, în după-amiaza următoare.

— Ce s-a întâmplat? s-a aplecat Xander și mai tare înspre scaunele din față.

— S-a întâmplat că Jenna a spus că nu mai era în regulă.

Capitolul 15

După ce închisese telefonul, Carl Bright era cât se poate de furios. Genul acela de furie rece ca gheața care îl făcea deosebit de imprezvizibil pe el și deosebit de precaut pe Nathan. Își chemase băieții mai mari:

— Voi doi. Aici.

Nathan și Cameron se îmbulziseră care să ajungă primul. Stăteau cu spatele la perete și îl priveau pe tatăl lor care arăta către telefon și le vorbea cu o voce înspăimântător de delicată:

— Ce tâmpenie tocmai am auzit despre o anume fată?

Nathan privea acum lung către drumul dinaintea lor. Bub se uita la el, iar Xander era încă aplecat către botul mașinii. A încercat să se scuture de sentimentul de atunci, care încă îl furnica, dar nu a reușit în totalitate.

— Bineînțeles că se dusesse vestea despre cele întâmplare la petrecere, a spus Nathan. Se pare că prietenul Jennei aflate de povestea cu Cam și nu fusese prea încântat, vă dați seama.

A tăcut câteva clipe.

— După care, Jenna și prietenul ei se întorseseră în oraș și se duseseră la centrul medical...

La clinică, Jenna vorbise cu tânărul Steve Fitzgerald, care arăta mult mai proaspăt pe atunci, când abia pusese piciorul la primul său post, în Balamara. Apoi fata și prietenul ei traversaseră strada și intraseră în secția de poliție. Sergentul de la vremea respectivă le-a oferit o cană cu ceai și au stat de vorbă. Pe atunci, Glenn nu era, însă acel polițist nu diferea prea mult de el. După ce plecaseră, sergentul sunase la familia Bright dintr-o politețe firească între doi localnici. Nathan încă vedea cu ochii minții fața lui Liz când aflate despre ce era vorba. Variațiuni ale aceluiași două emoții: groază și neîncredere.

— Ce a spus Jenna la poliție? a întrebat Xander.

— Că nu voise să facă sex cu Cameron, dar că fusese prea beată ca să îl poată opri, a răspuns Nathan.

În mașină s-a lăsat tăcerea.

— A spus că *unchiul Cam* a violat-o? a întrebat Xander, șocat.

— Cred că nu a fost folosit chiar cuvântul acesta, a spus Nathan. Polițistul de atunci spunea că fata nu l-a pronunțat niciodată, de fapt.

Liz propusese să meargă cu Cameron imediat în oraș, să vorbească cu Steve Fitzgerald, cu sergentul, poate chiar și cu Jenna, dacă se putea, și să rezolve problema pe loc. Dar Carl nu a lăsat-o. *Băiatul ăsta n-o să treacă prin focurile iadului doar pentru că o târfă neobrăzată s-a răzgândit dimineată, s-a înțeles?* Cameron doar asistase la discuție, alb la față. Pe el nu 7 îl întrebaseră nimeni ce voia să facă.

— Deci povestea Jennei se împrăștiase prin tot orașul în maximum

cinci minute. Însă... și Nathan s-a oprit, cu ochii la drumul prăfuit. Însă foarte mulți dintre noi fuseserăm la acea petrecere și cu toții îi văzuserăm unul în brațele celuilalt toată noaptea. Eu i-am văzut, mama ta, Xander, i-a văzut. Toată lumea care a fost acolo a spus același lucru.

Până la sfârșitul zilei, mărturisiseră că-i văzuseră până și oameni care nu fuseseră acolo. Jenna era cu trei ani mai mare decât Cameron, care era într-o nenorocită de vacanță școlară, pentru numele lui Dumnezeu! Iar cea care îi turnase alcool toată noaptea fusese tot ea, deși el era, practic, prea tânăr ca să aibă voie să bea. În plus, era plin de fete la petrecere – fete cumiți, din deșert, care n-ar fi acceptat mângării din partea idioților de localnici –, așa că, dacă Jenna n-ar fi vrut să meargă cu Cameron în spatele dunelor, ar fi fost de ajuns să strige după ajutor și gata. Îl lăsase chiar să o conducă în oraș după aceea. Dacă ar fi fost vorba de alți țiți din oraș, da, poate, s-ar fi putut ridica niște semne de întrebare. Dar nu și când era vorba despre Cameron Bright. El era doar un copil, și încă unul bun. Abia dacă era suficient de mare cât să știe ce avea de făcut acolo.

Ajunsă în locul în care drumul cotea, mașina a trecut hurducăind peste o porțiune mai denivelată.

— Fii atent, a spus Bub. Cam pe aici mi-am distrus și eu cauciucurile zilele trecute.

— Aici? a întrebat Nathan, zărind în depărtare vârful de la Lehmann's Hill. Credeam că veneai dinspre padocul din nord la întâlnirea cu Cam.

Au trecut peste o groapă și mașina s-a clătinat zdravăn, făcându-l pe Nathan să-și întoarcă privirea de la Bub către drum.

— Drumul era prea nisipos, a răspuns Bub. A trebuit să ocolesc. Mai sunt locuri periculoase și mai încolo, te anunț dacă le văd la timp.

Nathan tocmai încerca să își dea seama în ce loc Bub reintrase pe drum, când Xander l-a întrerupt:

— Și ce s-a mai întâmplat după ce Jenna a vorbit cu poliția?

Nathan s-a gândit o clipă.

— Practic, nimic.

— Nimic?

— Nu. Adică a fost o situație al naibii de tensionată o zi sau două. Tata nu era deloc încântat.

Pentru Carl Bright, una era să-și certe propriii copii, și cu totul alta să spună alții rahaturi despre ei în public. Mai ales dacă era vorba despre Cameron.

— S-a dezumflat toată treaba înainte să înceapă cu adevărat.

— Cum, așa de simplu? a ridicat Xander din sprâncene.

— Da. Se pare că prietenul Jennei s-a calmat până la urmă. Mi-a povestit Jacqui că se duseseră amândoi la tatăl ei, îi spusese că s-au

gândit mai bine și că voiau să treacă peste cele întâmplare. L-au anunțat și că voiau să plece atunci. A doua zi, și-au făcut bagajele și duși au fost.

În săptămâna care urmasă, Cameron revenise treptat la normal. Nu fusese depusă nicio plângere oficială, astfel încât cazierul îi rămăsese nepătat – ceea ce nu se putea spune despre mulți oameni din oraș. În plus, toată lumea fusese de acord că nu era deloc corect ca un copil bun precum Cam să își vadă viața ruinată din cauza unei nomade care s-a trezit mahmură și regreta ce făcuse la beție.

Xander s-a sprijinit de spătarul banchetei.

— Și n-a mai auzit niciodată de Jenna?

— Nu, din câte știu eu.

— Atunci, de ce acum?

— Mda. Bună întrebare.

Ca de obicei, Cameron se pregătise mai mult decât era necesar, a constatat Nathan când a ajuns în vârf la Lehmann's Hill. Reușiseră să facă tot drumul cu cauciucurile intacte. Când pământul devenise mai nisipos, coborâse din mașină împreună cu Bub și le mai dezumflaseră, ca să evite să rămână împotmoliți. Apoi au condus până la pisc și s-au dus să verifice stâlpul releului, mijind ochii în lumina soarelui.

Nathan și-a dat seama aproape imediat că nu va avea nevoie de instrucțiunile de reparație pe care Cameron le scosese la imprimantă înainte să plece de-acasă, în penultima dimineață a vieții sale, și nici de cele mai multe dintre uneltele și echipamentele pe care le luase cu el. Releul din vârful lui Lehmann's Hill nu avea nicio problemă în afară de permanenta expunere la intemperii. Probabil că avea să fie ca nou după ce era curățat serios de nisip și pietriș și după ce i se înlocuiau câteva fire. Nu era chiar o treabă care necesita doi oameni, în niciun caz trei, așa că Nathan a lucrat singur, în timp ce Bub și Xander îl priveau.

— Dă-mi și mie șurubelnița aia mică, Bub, a zis Nathan, după o oră.

Nicio reacție. Bub stătea în picioare, cu spatele spre deșert și cu brațele încrucișate, contemplând pământurile care le aparțineau. Xander era și el în apropiere, în mașină, așteptând să i se ceară să testeze legătura radio.

— Bub? Șurubelnița de acolo.

— Scuze, a zis Bub, și i-a întins-o. Mă gândeam la niște chestii.

— O, da?

O pală de vânt i-a băgat ceva pietricele în gură, iar Nathan s-a strâmbat.

— Ar fi trebuit să cobor mai devreme după el.

— Ce zici, frate? s-a îndreptat Nathan de spate.

Bub a luat o piatră mică de pe jos și s-a jucat puțin cu ea printre

degete înainte să o azvârle în jos, pe deal. S-a rostogolit multă vreme. Nimic nu-i stătea în cale. Lehmann's Hill nu era chiar înalt, însă era suficient pentru a putea oferi o privire panoramică. Se vedeau de aici padocurile, strălucind în culori de roșu și verde, precum și umbrele micuțe ale turmelor care se întâmplau să treacă din loc în loc. În partea cealaltă, către vest, totul era inert. Deșertul părea complet neatins, cu nisipul vălurit în dune perfecte. Nathan văzuse acest peisaj de atât de multe ori și în atât de multe feluri, încât abia dacă îl mai observa, însă uneori, în lumina potrivită, tot îi tăia răsuflarea.

— La naiba, nu ar fi trebuit să îl aștept atât de mult pe Cam. Am stat o veșnicie aici, în mașină.

Bub a privit în depărtare, cu ochii mijiți din cauza soarelui. În afară de câte un val de umbră din când în când, nu se vedea aproape nicio mișcare.

— Habar n-am de ce am făcut asta. De aici se vede foarte bine că nu vine nici naiba.

Nathan știa că acesta e adevărul. O mașină în mișcare ar fi fost ușor de observat.

— Nu a fost vina ta, frate, a spus el într-un sfârșit. Putea să fi parcat pe undeva. Sau să vină din altă direcție.

— Mda, poate. Dar chiar dacă nu poți vedea, uneori poți simți cumva, nu-i așa? a întrebat Bub. Că se apropie cineva.

Nathan a încuviințat. Uneori. Cumva.

— În fine, mă simt ca un cretin. Dacă aș fi plecat atunci, aș fi ajuns la drum înainte să se însereze, aș fi putut da alarma mai devreme. Poate că nu ar fi fost prea târziu atunci, a spus Bub, și și-a plecat privirea în pământ.

Xander îi privea din mașină, fără să îi poată auzi.

— Și eu aș fi așteptat, a spus Nathan după o vreme.

— Pe bune? a ridicat Bub privirea mirat.

— Da.

Era adevărat.

— Stabiliiserăți să vă vedeți aici, a continuat Nathan, l-ai așteptat aici. Nu ai greșit cu nimic.

Bub nu a răspuns imediat.

— Eram supărat pe el. De-aia am plecat atât de târziu, a spus el fără să-l privească pe Nathan direct în ochi. M-am gândit că se împotmollse în nisip sau că avusese și el pană. Și am decis să îl las să transpire de unul singur o vreme.

— De ce?

— A fost o prostie. Ne-am certat dintr-un nimic, a oftat el. Mă bătea gândul să mă duc la Dulsterville anul viitor. Să vânez canguri.

— Chiar așa?

Nathan era surprins. Nu se gândise niciodată că Bub și-ar putea dori

să plece de pe proprietate într-o bună zi.

— Da, m-am gândit puțin la asta, poate. De ce nu? a spus Bub cu o voce vinovată.

Chiar, de ce nu? s-a gândit Nathan. Vânătoarea de canguri nu era o alegere rea pentru el și, cum asta era ocupația principală din Dulsterville, ar fi găsit oriunde de lucru acolo. Nathan trecuse de câteva ori prin orașelul aflat în deșert, în drumurile sale spre est. Văzuse în parcuri camioanele modificate și pregătite pentru munca de noapte. Faruri și suporturi pentru puști, montate pe uși, astfel încât să se poată trage prin geamurile deschise. Cuștile mari din spate, cu agățători pentru carcase. Punctul de colectare de la marginea orașului, unde cangurii erau etichetați și transformați în bani cash pentru vânzători și în hrană pentru animalele de companie sau produse din blană pentru consumatori. Era un mod de a-ți câștiga existența.

— Deci o să te duci? a întrebat Nathan.

Bub a clătinat din cap.

— Cam a zis că era o prostie. Că ar trebui să rămân și să mă ocup de ceea ce e pe aici.

— Așa, și? Nu ai nevoie de permisiunea lui Cam.

— Dar am nevoie de bani, totuși. De cash, adică. Nu ăia care sunt investiți pe veci în proprietăți și altele. Am nevoie de echipament ca să aranjez Land Cruiserul. Să-mi găsesc ceva de locuit, genul ăsta de lucruri.

Bub a mijit ochii în soare. Era greu de spus ce simțea cu adevărat.

— Nu am cerut nimic care nu mi se cuvenea. Am vrut doar să am acces la niște bani, *bani mei*, de aici.

— Și Cameron a spus nu?

— Nu chiar imediat. Dar mi-a cerut să mă mai gândesc la asta. Să mai vorbim la anul. Să mă asigur că fac ceea ce trebuie.

— Sună rezonabil.

— Dar tu ce părere ai de ideea mea? a întrebat Bub sincer interesat.

— Eu? Habar n-am, frate.

Poate că interesele lui Cameron și ale lui Bub nu coincideau tot timpul, însă Cam avusese probabil dreptate să îi sugereze lui Bub să se gândească bine înainte de a hotărî ceva.

— Depinde. Nu vrei să te pripești. Adică, uită-te la mine, am vândut doar o parte și tot am ajuns în rahat.

— Mda, cred că ai dreptate.

Bub părea demoralizat, iar lui Nathan i-a părut rău. Ca să fie sincer, fratele lui probabil că ar fi fost un bun vânzător de canguri.

— Uite, a zis el, nu e un plan rău.

— Ei bine, spune-i asta lui Cam.

După o clipă de tăcere stânjenitoare, Bub a continuat, ridicând din umeri:

— Dar ar fi bine, totuși. Te-ai gândit vreodată să o faci? Bani câștigați pe nimic.

— Nu. Nu e pentru mine.

— Nu ai suficient curaj pentru asta?

— Cam așa ceva, a răspuns Nathan încercând să-și păstreze tonul ușor nepăsător. Și nici nu mai am permis pentru asta.

— Stai! s-a holbat Bub la el, uimit. Nu mai ai permis de portarmă?

— Nu.

— De ce nu?

— A expirat.

— Cred că glumești, frate! Când?

— Nu știu. Acum câteva luni.

Aproape șase. Nathan simțise că o bucățică din sufletul său se schimbase anul trecut, când îi murise câinele, Kelly. Steve îl sunase de la clinică și îl pusese să răspundă la tot chestionarul acela legat de felul în care se simte și alte lucruri de genul ăsta. Nathan își „îndulcise” răspunsurile, însă după aceea se trezise prin zonă ba cu Glenn, ba cu Steve, cam la fiecare două săptămâni.

Începuse să le fie milă de ei, cum băteau tot drumul acela ca să îl verifice, cu scuze atât de cusute cu ață albă. Așa că, atunci când îi expirase permisul, sa gândit că era mai bine să mai amâne reînnoirea lui, măcar ca să se mai liniștească cei doi.

Nathan știa că aveau prin sertare o listă cu oameni care trebuie supravegheați, și știa că numele lui cu siguranță figura pe ea. Probabil că pe la început, dacă nu chiar în vârful listei. Indiferent cum era, accesul facil la o armă de foc nu avea cum să facă parte din recomandarea vreunui plan de tratament și era clar că acest lucru îi neliniștea. Așa că îi predase armele lui Glenn. Acum, ușa de la dulapul de puști al lui Nathan era larg deschisă, niciodată încuiată, iar uneori, când se trezea în fața lui, nu vedea decât niște rafturi goale.

Nathan s-a uitat către mașină, după fiul său.

— Auzi, să nu-i spui lui Xander. Se poate enerva din nimic uneori.

Bub încă se holba la Nathan, de parcă i-ar fi spus că și-a ciopârțit brațul drept și l-a aruncat pe undeva. Xander i-a surprins expresia și a strigat ceva pe geam. Cuvintele s-au pierdut în vânt.

— Ce ai zis? a strigat Nathan înapoi.

Xander a deschis portiera și a venit către ei.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Tu ești OK?

— Așa cred. Auzi, de ce Jenna nu i-a zis nimic mamei? a întrebat Xander, care probabil că întorsese subiectul ăsta pe toate părțile în ultima oră. Când a dus-o acasă.

Părea supărat. Unchiul Cam îi dăruise, pe când avea cinci ani, un ponei numit Domnul Tupps. Poneiul purta o pălărie de pai, cu găuri

pentru urechi, iar Xander se înroșise tot entuziasmat. Îl sunase apoi săptămânal pe Cam, luni întregi, ca să îl țină la curent cu povești despre ce mai făcuse Domnul Tupps.

— Da, a răspuns Nathan, e una dintre întrebările pe care și le-au pus și alții la acel moment.

Jenna și Jacqui petrecuseră singure în mașină aproape trei ore. Se pare că Jenna fusese cam tăcută, iar la fel trebuie să fi fost și Jacqui, care era și ea destul de obosită și mahmură, asta dacă Nathan își amintea bine.

— Mama ar fi ajutat-o.

— Oricine ar fi ajutat-o, prietene. Nu suntem monștri.

— Nu asta am vrut să...

— Da, știu. Bineînțeles că mama ta ar fi ajutat-o. Dacă ar fi spus ceva.

Și nu fusese doar asta. Nathan mai știa și că, după ce au făcut ce-or fi făcut ei printre dune, Cameron se oferise să o conducă pe Jenna înapoi în oraș, iar ea acceptase. Poate că nici nu avea prea multe opțiuni la acea oră târzie din noapte, s-a gândit Nathan. Când Cam a tras mașina în fața barului, proprietarul văzuse două persoane aplecate una către alta, pe scaunele din față ale mașinii, sărutându-se în lumina palidă și gălbuie din plafon. Jenna sărise apoi din mașină și se îndepărtase în întuneric, către clădirea în care erau cazați angajații.

— Părea complet în regulă, povestise oamenilor, mai târziu, proprietarul. Nu era absolut nimic în neregulă.

— Iar Jenna nici n-a spus nimănui cât a stat în oraș, în dimineața aceea? a întrebat Xander cu un ton nesigur.

— Nu.

Tocmai această întârziere fusese cea care influențase cel mai mult păreriile celorlalți, mai mult decât firea cea bună a lui Cameron și mai mult decât orice văzuse sau nu văzuse cineva la petrecere. În dimineața care urmase petrecerii, Jenna stătuse la o masă de la brutărie și băuse o cafea în așteptarea lui Jacqui. Secția de poliție se putea vedea prin geam, de la patiserie, iar centrul medical era la capătul străzii. Nu fusese în niciunul dintre aceste locuri.

— Din câte știu, nu a spus o vorbă despre asta până când prietenul ei a aflat ce se întâmplase la petrecere, a spus Nathan, după care și-a șters mâinile de praf pe cămașă și a arătat din cap către mașină: Du-te și verifică stația radio, să vedem dacă merge.

— Și totuși, e atât de ciudat că Jenna La căutat pe unchiul Cam acum! a spus Xander.

— Da. Încearcă stația.

— Pentru că, dacă nu este o coincidență, atunci este remarcabilă sincronizarea...

— Știu. Sincronizarea e de tot rahatul. Statia!

— Deci, a continuat Xander fără să se urnească, crezi că e posibil ca la acea petrecere chiar să se fi întâmplat ceva rău?

— Dacă aş fi crezut asta, aş fi spus-o atunci.

Nathan a trecut pe lângă el, a deschis portiera maşinii şi a încercat el statia radio.

— Dar chiar dacă nu ai crezut asta atunci, poate că acum... La auzit pe Xander în urma lui.

— Nimic, prietene.

În staţia radio s-a auzit un bip. Releul era funcţional.

— L-am reparat. Putem pleca.

— Şi dacă...

— Uite ce este, La întrerupt Nathan cu o voce mai ridicată decât intenţionase, ceea ce La făcut să ia o gură mare de aer, ca să şi-o tempereze. E vorba despre unchiul Cam. E parte din familie. Îl cunoşti.

Îl cunoştea.

— Da, ştiu, a lăsat Xander ochii în jos.

— A fost şocat atunci, când a auzit ce spunea fata.

Era adevărat. Cameron se aşezase pe treptele verandei şi plânsese de se cutremura tot, cu Liz lângă el. Îl tot mângâiasse pe spate cu o mână, în timp ce cu cealaltă îşi ciupea pielea dintre sprâncene, cu ochii strâns închişi.

— Iar el a fost mereu foarte deschis în legătură cu cele întâmplate, i-a spus Nathan fiului său. A fost chestionat deseori în zilele acelea, de tatăl nostru, de bunica ta, de poliţistul local de atunci, şi întotdeauna a spus acelaşi lucru.

Cam o cunoscuse pe Jenna la petrecere. Vorbiseră, băuseră, se duseseră în spatele dunelor de nisip şi făcuseră sex. Da, fusese dorinţa amândurora. Nu, ea nu-i spusese că avea un prieten. Da, bineînţeles că mersese de bunăvoie cu el. Nu, nu-i spusese nimic care să îl îngrijoreze. Absolut nimic. Nici în timpul partidei de sex, nici după.

Nathan s-a apucat să strângă lucrurile din jurul releului.

— Şi totuşi, cum ar putea şti cineva ce s-a întâmplat cu adevărat?

Felul în care Xander pusese întrebarea îl făcuse pe Nathan să se uite lung la el. Şi Bub îi privea, după ce încetase să mai încarce maşina şi stătea cu mâinile încrucişate la piept. Xander a devenit deodată uşor agitat.

— După cum ai povestit, reiese că e imposibil ca cineva să ştie exact ce s-a petrecut de fapt atunci şi acolo.

— Atunci înseamnă că am povestit prost.

— Nu-i din cauză că... a început Xander, dar s-a oprit brusc. Dar doi oameni îşi pot aminti versiuni diferite ale aceluiaşi lucru şi amândoi pot să creadă că acela e adevărul.

— Chiar aşa?

— Da, bineînţeles. Tu şi mama faceţi mereu asta.

— Nu cred că există grad de comparație între cele două situații, prietene.

— Știu. Zic doar că nu contează ce crede cineva că a văzut sau ceea ce ar fi trebuit să facă Jenna. Acolo au fost doar doi oameni, iar...

Xander a tăcut. Nu și-a terminat gândul cu voce tare, dar nici nu era nevoie să o facă. Nathan știa ce voise să spună. Doar doi oameni fuseseră acolo în acea noapte, iar acum unul dintre ei era mort.

Capitolul 16

La o oră după ce au luat-o înapoi spre casă, li s-a spart un cauciuc.

Bub și-a pus mâinile în șold și privea roată în jur, în timp ce lui Nathan îi picura sudoarea peste cric, pentru că stătea aplecat, cu soarele după-amiezii bătându-i în spate.

— Da, a zis Bub, tot pe aici m-am blocat și eu. Îmi amintesc pietrele alea mari.

— Minunat. Ar fi fost bine dacă le vedeai mai devreme, a bombănit Nathan, în timp ce Xander se tot învârtea pe lângă el, încercând să ajute, dar de fapt mai mult îl încurca.

— Așa este. Ar fi fost mai bine. Nu m-am gândit.

— Nu.

Pe arșița aceea, lui Nathan i-au trebuit patruzeci și cinci de minute și doi litri de apă ca să facă mașina să-și poată continua drumul. Nu au mai vorbit, iar restul călătoriei a părut mai lung din cauza tăcerii. De câte ori îl verifica în retrovizoare, Xander privea departe, pe geam, adâncit în gânduri.

Când au oprit în fața casei, ziua se îngemăna cu seara. Nu mai era mult până la cină și Nathan i-a putut auzi pe nomazi în bucătărie în timp ce își curăța uleiul și praful de sub unghii, în mica baie din capătul holului. A ieșit, cu mâinile pe cât de curate se putea, și a zărit o lumină pe sub ușa din stânga sa. Biroul. Biroul lui Ilse, acum.

A auzit o voce subțire și a împins ușa. Sophie și Lo erau întinse pe jos, înconjurate de jucării și de cărți răspândite peste tot. Lo stătea pe burtă și desena hotărâtă într-o carte de colorat. Sophie stătea cu picioarele încrucișate și se chinuia să joace un joc video pe un aparat mic, cu o mână în fașă. Nathan și-a amintit subit de el și de Cameron. Erau cei mai buni prieteni la vârsta asta, poate doar pentru că nu aveau alternativă, însă efectele erau aceleași. Ambele fete au sărit în sus când l-au văzut pe Nathan.

— M-ai speriat, am crezut că ești mami, a spus Sophie, după ce a sovăit o clipă.

— Nu. De ce? Nu aveți voie aici?

Nathan a intrat în cameră. Era ordine, iar pe birou se aflau teancuri frumos aranjate de dosare și documente. Deasupra era registrul anual al angajaților, în care ultimele nume adăugate erau cele ale lui Simon și Katy. Pe perete era atârnat un calendar mare, pentru cele douăsprezece luni care urmau, în care erau deja marcate datele livrărilor sau ale plății facturilor esențiale și orice alt lucru important pentru buna funcționare a proprietății. Și-a trecut privirea peste el.

— Sophie ar trebui să citească, nu să se joace, a spus Lo, fără să ridice privirea. De aceea își făcea griji.

— Înțeleg.

Era ceva notat cu roșu, în calendarul de pe perete, în dreptul câtorva date diferite. Cuvintele fuseseră scrise și tăiate apoi, cu o linie neagră.

— Oricum, nouă ne dă voie mama să stăm aici, a spus Sophie cu un ton autoritar. Ție ți-a dat?

— Hmm, nu știu, a zis Nathan, cu ochii încă la calendar.

Adevărul este că i se părea și lui că încălcase cumva niște limite intrând aici. Cât fusese tatăl lui bărbatul în casă, Nathan și frații săi nu pusese ră niciodată piciorul în birou.

— Are voie.

Vocea lui Ilse s-a auzit din cadrul ușii, l-a zâmbit obosit lui Nathan.

— Cina e aproape gata. Apucați-vă de strâns, fetelor.

Chiar dacă avea mâinile curate, când Ilse a intrat în cameră, Nathan a devenit brusc foarte conștient de faptul că avea o cămașă pe care se uscaseră sudoarea, iar părul plin de praf. Nu a avut nicio reacție, doar s-a dat o jumătate de pas în lături când Ilse s-a apropiat de el, în fața calendarului de perete. De-a lungul vremii, descoperise că lucrurile erau mai ușoare pentru el dacă lăsa un oarecare spațiu fizic între ei doi.

Nathan se întrebase uneori dacă fratele lui, Cameron, știa ce se întâmplase atunci, demult, între el și Ilse. Nathan nu-i spusese nimic. Deși fusese tentat o dată sau de vreo două ori, când Cam fusese măgar. Cam ar fi putut să o întrebe pe Ilse – știa că Nathan fusese interesat de ea, atunci, demult –, însă faptul că Nathan nu auzise nici măcar o vorbă despre asta îl făcea să fie destul de convins că secretul împărtășit de el și de Ilse rămăsese totuși un secret.

Nathan își ținuse gura și păstrase distanța de fiecare dată începând cu acea zi în care dăduse peste ea în bucătărie. Era primul Crăciun de după exilarea sa. Nu se vedea vreun semn că sezonul sărbătorilor iar fi făcut pe oameni mai iertători, iar Jacqui își menținuse decizia de a nu i-l trimite pe Xander chiar și pentru câteva zile. Nathan ar fi fost bucuros să poată zăcea într-o cameră întunecată, cu un cearșaf peste cap, însă Liz insistase să vină să stea la ei. Atât de mult insistase, că până la urmă i se păruse mai comod să cedeze decât să se certe cu ea. Istovit de efort și plin de praf de pe drum, se dusese la bucătărie să caute o bere și acolo o găsisese pe Ilse.

Avea în mână o cană cu apă când se întorsese și o văzuse, și, pentru o clipă de entuziasm nebunesc, Nathan a crezut că venise acolo pentru el. Apoi a intrat și Cameron în bucătărie și s-a dus direct lângă ea, iar Nathan a părut că primise un pumn în burtă, rămânând fără aer.

— Ați făcut cunoștință? a întrebat Cameron, iar lui Nathan i s-a părut că fratele său îi făcuse cu ochiul.

Nathan simțea că i se învâрте capul. A încuviințat ușor și a rămas tăcut toată cina, în timp ce restul familiei legase o conversație cu noua

prietenă a lui Cameron. Orice încercare de a-l atrage și pe Nathan în discuție se soldase cu mormăieli. Nu avea suficientă încredere în el însuși ca să poată vorbi.

După cină, s-a tot învățit prin hol, întrebându-se dacă nu ar fi fost mai bine să plece, pur și simplu, când Ilse a dat peste el. Erau singuri și destul de aproape unul de altul, dar nu foarte. Era o distanță cuvenită între ei.

— Mă bucur să te văd iar, spusese ea.

— Și eu.

Spuneau adevărul, și mințeau în același timp.

— Nu te-ai mai întors la bar.

— Nu.

Își frecase bărbia și simțise o nevoie copleșitoare să se așeze lângă ea și să îi povestească totul. Toate acele lucruri care îi apăsau atât de tare pe suflet. Cât de grele fuseseră ultimele luni, cât de profund regreta ce îi făcuse lui Keith, cât de tare îl speria viitorul. Cât de dor îi fusese de ea. Apoi s-a auzit, cumva pierdută, vocea lui Cameron, venind de undeva de afară. Nathan trăsesse o gură de aer.

— Am avut niște probleme.

— Am auzit.

Ilse a tăcut și a așteptat. Apoi, când a văzut că el nu mai zice nimic, a continuat:

— Se vede că ai avut o perioadă grea.

— Sunt bine, a răspuns el cu o voce frântă și a înghițit în sec. O să fiu bine.

S-a uitat la ea și și-a dat seama ce ar fi trebuit să spună. Deja simțea pe limbă cuvintele prin care voia să își ceară iertare, când în capătul holului s-a trântit o ușă și amândoi au tresărit surprinși, Ilse a făcut un pas mic în spate, apoi încă unul. Distanța dintre ei se mărise prea mult ca să mai poată vorbi deschis.

— Adevărul e că nu m-am așteptat să te văd aici, a spus ea, ușor stânjenită.

— Păi, Cameron e fratele meu.

— Știu, însă el a spus că...

Ilse s-a oprit.

— Nathan, nu știam atunci când l-am cunoscut, a zis ea uitându-se fix în ochii lui. Îmi pare rău.

Nathan s-a străduit să-i susțină privirea, apoi a ridicat din umeri.

— Dar chiar nu mă deranjează.

Ilse și-a încleștat maxilarul, apoi a zâmbit, cu o fracțiune de secundă mai târziu decât ar fi fost normal.

— Bine.

Poate că Ilse nu știa că erau frați, și-a zis Nathan, însă Cameron, evident, știa. Și, cu siguranță, Ilse era o femeie în toată firea și nu se

putea spune că devenise proprietatea lui Nathan după o tăvăleală pe bancheta din spate a mașinii sale. Și poate că s-a înșelat amarnic atunci când i se păruse că fratele lui nu era atât de interesat de ea înainte ca Nathan să-i fi spus rugător.

— *Te rog, Cam. E o fată acolo. Una foarte drăguță. Lucrează la bar.*

— *O, da. Am văzut-o. E OK.*

Sophie se născuse zece luni mai târziu, iar Cameron și Ilse se căsătoriseră după alte patru luni. Nathan nu se dusesese la nuntă. Condusesese optsprezece ore până la Brisbane. Se înființase în pragul ușii lui Jacqui, cu contractul lui de custodie în mână, și țișaseră unul la altul până când cineva chemase poliția.

Acum o privea pe Ilse cum le îndruma pe fete să își strângă jucăriile. Părea cu gândurile în altă parte și i sa părut că ar fi vrut să vorbească despre ceva – probabil despre Jenna Moore –, dar nu putea, cu fetele în cameră. Nathan a arătat cu degetul înspre însemnele de pe calendar:

— Ce-s astea? Cam intenționa să schimbe datele pentru adunarea turmelor, la anul?

— O, a spus Ilse ridicându-se și a venit alături de el, în fața calendarului. Nu. Adică a fost doar o idee.

Nathan se chinuia să descifreze notele. S-a încruntat.

— Ce ar fi însemnat asta? Să le mute aici, și aici?

— Da. Și încă o dată, mai târziu.

Ilse a luat o agendă groasă de pe birou și a deschis-o să-i arate ceva.

— Se pot muta datele așa, a arătat ea cu degetul și mâna ei i-a atins ușor brațul. Evităm blocajele și conflictele contractuale cu Atherton care apar în fiecare an. În plus, mă gândeam că ne-am putea coordona cu tine, dacă ești interesat și tu, desigur, și să obținem astfel un profit mai mare.

Nathan s-a încruntat în timp ce răsfoia paginile umplute cu scrisul ei ordonat.

— Mda, poate.

— Crezi că ar merge?

— O să mă gândesc bine la asta. Dar cred că ar merita o încercare.

— Să știi că a fost ideea lui Bub, de fapt. Eu doar am plănuیت datele și logistica.

— Bub s-a gândit la așa ceva? a întrebat Nathan surprins.

— Cred că se săturase să aibă aceleași probleme în fiecare an și a vrut să încerce altceva. Chiar se pricepe la astfel de lucruri. Cameron spunea că e din cauza faptului că e leneș, însă ce contează, dacă astfel face lucrurile să meargă mai bine?

Nathan a auzit pași pe hol. Fetele strânseseră toate jucăriile. Lo părea să le numere atent, verificându-le pe fiecare în parte, iar Ilse s-a încruntat puțin urmărind-o. Ușa biroului s-a deschis și Bub a băgat

capul înăuntru.

— Mama zice să veniți la masă.

I-a văzut pe Nathan și pe Ilse analizând calendarul și s-a întunecat ușor la față, în timp ce fetele ieșeau în hol pe lângă el, zdrăgănându-și jucăriile.

— Despre ce vorbeați? a întrebat Bub, și a intrat în birou. Despre asta?

Fără mine? a rămas nerostit.

— Îi povesteam lui Nathan despre ideea ta cu adunatul turmelor, a spus Ilse.

Bub a părut să se mai îmbuneze puțin.

— Ah, da. Nu e o idee rea, nu?

Nathan a dat din cap arătând către calendarul de pe perete:

— De ce sunt șterse toate alea?

— Erau niște hibe în acel plan, a spus Ilse. Cam voia să le rezolve înainte să se apuce de făcut mari schimbări. Se gândea să amâne cu un an, ca să se asigure că totul avea să funcționeze cum trebuie.

— Sigur că da, a bombănit Bub. N-o să-l vorbesc de rău acum pe Cam, că nu mai e aici, însă știm cu toții că, dacă ar fi fost ideea lui, am fi pus-o în practică deja. Scuze, dar așa este. Singurul defect al ideii ăsteia e că nu a fost a lui Cameron.

Bub s-a apropiat de calendar și a citit ce scrisese Ilse. S-a lăsat liniștea în birou, pentru câteva clipe.

— Am putea să o facem, totuși, a spus Bub cu un ton prea lejer. Noi trei.

Când s-a întors cu fața către ei, Nathan și-a dat seama că Bub se gândise la asta dinainte. Se simțea ceva în atmosferă, era aproape o complicitate între ei, care nu era chiar confortabilă. Nathan nu știa ce putea să răspundă, așa că nu a zis nimic, iar Bub a ridicat, într-un sfârșit, din umeri:

— În fine. Mai gândiți-vă la asta, a spus el, și a pornit-o către ușă. Dar nu văd niciun impediment aici.

S-au uitat în urma lui, iar Ilse a clătinat din cap, cu o expresie ciudată pe față.

— Știi, ce a zis Bub despre faptul că nu era ideea lui Cameron... Nu asta a fost singurul motiv. Și Bub știe asta. În sfârșit...

Ilse a așezat agenda la loc pe birou.

— Nu știi. Nu mă pot gândi la asta acum. Dacă vrei să îți faci o idee mai bună, găsești toate detaliile aici.

A luat-o înainte, iar Nathan a plecat după ea, stingând lumina din birou. În bucătărie era mult prea cald, iar Nathan simțea că se topește.

— Ce-ați făcut la Lehmann's? a întrebat Harry imediat cum s-a așezat la masă.

— Am rezolvat, a răspuns Nathan. Nimic prea complicat.

— Trebuie să ai mare grijă la Lehmann's Hill.

Vocea firavă părise să vină de nicăieri, iar lui Nathan i-au trebuit câteva clipe ca să își dea seama că Lo era cea care vorbise. Nu mânca, ci mângălea furioasă o bucățică de hârtie.

— De ce? a întrebat Ilse întinzând o mână ca să o mângâie pe păr.

— Tați trebuia să se ducă la Lehmann's Hill și nu s-a mai întors niciodată.

Mâna lui Ilse a înțepenit în părul fiicei sale.

— Tați nu s-a dus acolo, Lo. Nu are nicio legătură cu faptul că nu a mai venit înapoi.

— Știu asta. Știu de ce nu a mai venit tati înapoi.

O vreme, toată lumea a tăcut.

— De ce, Lo? a rupt tăcerea Harry.

Fetița și-a ridicat privirea și, când a observat că toată lumea se uita la ea, și-a coborât-o din nou.

— Lois? Te-am întrebat ceva.

— Nu e nimic. N-are importanță, a spus Lo cu o voce abia auzită.

Ilse i-a pus un braț în jurul umerilor:

— E în regulă, iubita mea.

— Las-o să vorbească, Ilse, a spus Harry.

— Dar nu vrea.

— A vrut, acum câteva secunde.

— E un copil, Harry.

— Chiar vreau să aflu ce voia să spună cu...

— Ilse are dreptate.

Era primul lucru spus de Liz de când se așezaseră la masă. Nathan își dădea seama că plânsese din nou. Și slăbise, în ultimele zile, iar pielea de pe față i se lăsase.

— O sperii, Harry.

Lo a rămas complet nemișcată, cu ochii privind fix pe masă. Apoi și-a luat creionul și a continuat să deseneze.

— Tați nu s-a mai întors pentru că era trist, a spus Lo de parcă ar fi vorbit cu hârtia din fața sa. Îl întristau toate lucrurile alea care dispăreau.

Aproape toți au oftat la unison, de ușurare.

— O, Doamne, nu din nou! E în regulă, Lo.

Ilse a luat-o de-o mână și a strâns-o într-a sa. Apoi a văzut confuzia de pe fețele lui Nathan și Xander.

— Lo a fost speriată o vreme pentru că ar fi existat un hoț care...

— Chiar este! și-a smuls Lo mâna cu hotărâre, mângălind din ce în ce mai înversunată.

— Iubita mea, nu este nici...

— Atunci, e o fantomă.

— Nu e nici fantomă, a spus Ilse, după care a clătinat ușor din cap și

s-a uitat la Nathan: Crede că s-au pierdut niște lucruri. Câteva jucării de-ale tale și alte lucruri mărunte au făcut picioare, nu-i așa, Lo?

— Nu au făcut niciun picior! A venit cineva aici și le-a luat.

La capătul celălalt al mesei, Simon a râs într-un mod cam neinspirat.

— Poate că a fost Moș Crăciun, a zis el încercând să destindă atmosfera.

Lo i-a aruncat o privire nimicitoare:

— Nu a fost Moș Crăciun, a spus ea, lăsând să se înțeleagă că își făcea loc și un *tâmpitule*. A fost altcineva. Cineva rău.

Părea foarte supărată acum, iar Ilse i-a luat creionul din mână.

— Lo, dacă ar fi intrat cineva pe proprietatea noastră, am fi aflat. Nu a fost nimeni aici.

Însă Nathan a sesizat o ezitare în tonul ei. Ilse a aruncat o privire pe fereastră, la cerul care începuse să se întunece odată cu înserarea.

— Am crezut că dispăruseră niște lucruri, dar le-am găsit, nu-i așa?

— Ce fel de lucruri? a întrebat Xander, foindu-se în scaunul său.

— Jucăriile și hainele mele, a spus Lo.

— Dar le-am găsit, a repetat Ilse cu fermitate în voce.

— Nu pe toate, și nu imediat. În fine, a spus Lo dând la o parte mâna mamei sale, tati nu și-a mai găsit niciodată lucrurile.

— Cum adică? a întrebat Harry.

Lo nu a răspuns. Părea să nu se simtă în largul ei. Și-a întins mâna către creionul confiscat și și-a ascuns fața în păr.

— Nu, a spus Harry pe un ton neobișnuit de autoritar. Răspunde, te rog, Lo.

— Iubita mea, s-a aplecat Ilse către ea. Ce lucruri?

— Bani, cred, a răspuns Lo șoptit.

Nathan a trebuit să facă eforturi pentru a o auzi.

— Și alte lucruri. Nu știu care. Tati le căuta, dar nu le găsea.

— Despre câți bani este vorba? a întrebat Harry.

— Pentru numele lui Dumnezeu, La țintuit Ilse cu privirea, abia reușește să numere până la o sută, nu are cum să știe asta! Și, oricum, lui Cam nu-i dispăruseră nici bani, nici orice altceva. Haideti să nu facem din țânțar armăsar.

Lo a făcut ochii mari.

— Ba da! îi dispăruseră, mami! îi căuta peste tot. A fost cineva aici și...

— Jenna.

Numele acesta ieșise de pe buzele cuiva, dar Nathan nu a știut sigur ale cui până când Liz a amenințat hotărât cu degetul peste masă:

— Taci. Bub! și vorbesc serios.

— ... și lui tati *chiar* i-au dispărut lucruri, a continuat Lo, cu tonul ușor ridicat. Eu știu, l-am văzut. Căuta prin magazii, prin staul și peste

tot. Știam eu că n-o să mă crezi, mami.

— Nu e vorba despre asta, a protestat Ilse, aproape acoperită de vocea fiicei ei. Dacă lui tati i-a dispărut ceva, de ce nu ne-a spus?

— Pentru că știa că n-o să-l crezi nici pe el, așa cum nu mă crezi pe mine, a spus fetița pe un ton ridicat. Probabil din cauza asta a și spus să păstrăm secretul.

S-a făcut brusc liniște, iar Lo și-a acoperit gura cu palma ca și cum ar fi vrut să își ia cuvintele înapoi. Se înroșise la față.

Ilse a încremenit. S-a uitat la fiica mai mare, care părea șocată. Sophie a clătinat din cap. *Habar nu am*. Ilse i-a întors scaunul lui Lo astfel încât să se privească față în față:

— Lo, este foarte important, ce anume a spus tati?

Fata a clătinat din cap, hotărâtă să păstreze tăcerea.

— Pentru numele lui Dumnezeu... s-a auzit vocea frustrată a lui Harry.

— Harry.

Vocea lui Liz a sunat ca un avertisment. Afară, se auzeau din nou dingo urlând. Păreau destul de aproape.

— Lo, e în regulă, s-a aplecat Ilse către ea. Nu pățești nimic. Doar spune adevărul. Ești sigură că tati căuta ceva?

Fata era încordată și preocupată:

— Da, l-am văzut eu.

— Și tati ți-a spus să păstrezi secretul față de toată lumea?

— Nu față de toată lumea, a spus Lo uitându-se la mama ei. Doar față de tine.

Capitolul 17

Nathan stătea pe verandă și privea cum se lasă seara. Roșul pământului s-a unit cu al cerului și au sângerat unul în altul până când s-a făcut întuneric. Lo nu mai putuse – sau nu mai voise – să ofere și alte informații utile, iar Ilse o dusesese până la urmă la culcare.

Nathan s-a dus să pună la loc manualul cu instrucțiuni al lui Cameron și a descoperit, în dulapul de pe hol, o chitară. Xander citea în camera lui, așa că a luat-o pe Duffy și s-au așezat pe verandă. Chitara era dezacordată, iar sunetele scoase de corzi, pe care Nathan încerca să le întindă din cheițe, zgâriau timpanele. În capătul celălalt al curții, luminile erau încă aprinse în rulota nomazilor și se auzea murmur de voci. Nu a reușit să înțeleagă despre ce vorbeau, însă după ton părea să fie o ceartă. Dincolo de rulotă nu se mai putea vedea nimic. Cânta fără să facă prea multă gălăgie, încercând să găsească finalul potrivit, când a auzit ușa din spatele său deschizându-se și s-a uitat să vadă cine era.

— E chitara mea.

Sophie. Sprijinită de ușă, cu un halou de lumină galbenă în jurul capului.

— Scuze. Am găsit-o.

— E în regulă. Tu ai scris cântecul acesta? a întrebat ea așezându-se lângă Nathan, în timp ce el începea să cânte din nou.

— Da. Acum aproape zece ani.

— Are un nume?

Îl scrisese pentru Ilse.

— Nu, a răspuns el. E fără titlu. Ce părere ai?

— Nu știu. Sună cumva trist. Dar și plin de speranță. Cumva. L-ai putea numi „Răsărit de soare” sau așa ceva.

— E un nume bun.

Și mult mai potrivit decât „Pentru Ilse”. A continuat să cânte.

— E drăguț. Dar sfârșitul nu e cum trebuie, totuși.

— Nu. Știu. Nu am reușit niciodată să îi dau de cap.

— Dacă nu ai reușit în zece ani, poate că ar fi cazul să renunți.

— Probabil că ai dreptate, i-a zâmbit Nathan. Deci, cânti și tu?

— Când nu am asta, și-a ridicat Sophie orteza la vedere.

Apoi a tăcut și a ascultat ceva mai mult timp.

— Dar chiar te pricepi.

— Am foarte mult timp pentru studiu, a spus Nathan încercând să nu sune plin de amărăciune.

— Cânti în fiecare zi?

— Dacă pot, da. Cam de când eram de vârsta ta.

— Asta înseamnă foarte demult.

Părea atât de uluită, că Nathan nu s-a abținut să râdă.

— În fiecare zi?

— Aproape. Cu excepția acelor doi ani când nu am mai avut chitară.

— De ce nu ai mai avut?

Zâmbetul lui Nathan s-a stins.

— S-a stricat.

De fapt, asta era cea mai clară amintire legată de tatăl său, ceea ce era surprinzător, pentru că era departe de a fi cea mai rea. Se întâmplase în ziua aceea în care Nathan și Cam încercaseră să fugă, iar Carl Bright îi prinsese la mormântul păstorului. Nathan își amintea cum stătea în camionetă și își privea tatăl din spate, dorindu-și să vină mai repede momentul când urma să țipe la ei. Tăcerea lui îl speria. Nathan își amintea foarte clar că nu văzuseră nicio altă mașină sau persoană tot drumul până acasă. Nu era ceva neobișnuit, însă în ziua aceea reținuse că așa se întâmplase. Nu mai era nimeni prin jur.

Nathan știa cu siguranță ce îi aștepta când ajungeau acasă, însă, spre surprinderea lui, Carl ieșise din mașină fără să spună o vorbă, lăsându-și fiii să se uite lung unul la altul. Merseseră pe vârfuri toată ziua, în așteptare. Abia seara târziu, după ce Harry le urase noapte bună, Carl se uitase într-un sfârșit spre ei. Aproape că se simțiseră ușurați când îl auziseră, mai mult șoptind în barbă.

— Afară, amândoi!

Nathan se îmbărbătase și încercase să își controleze reacția. Lui Carl nu îi plăcea să își vadă copiii arătând speriați. Le spusese să facă un foc, iar ambii băieți se holbaseră la el până când mai spusese o dată, mai tare, și îl apucase pe Nathan de umăr, împingându-l spre stiva de lemne. Uimiți, se cam împleticiseră într-acolo.

Cari nu mai spusese nimic până când focul de tabără ajunsese suficient de puternic. Cu o voce dureros de calmă și cu fata lucind în lumina flăcărilor, i-a trimis pe băieți înăuntru, fiecare să își aducă obiectul preferat. Nathan, cu un nod strâns și fierbinte în gât, a adus afară bicicleta.

— Bună încercare, a spus tatăl lui strângându-l atât de tare de braț, încât deja simțea cum se formează vânătăia. Vino cu obiectul la care ții, altfel îți arunc în foc tot ce aduci până vii cu ceea ce trebuie.

Nathan rămăsese multă vreme înăuntru, apoi ieșise totuși cu chitara lui mult iubită. Îi transpirase mâna și îi aluneca pe gâtul de lemn. Și chiar dacă știa că nu făcea decât să înrăutățească lucrurile, începuse să plângă și își implorase tatăl să nu o arunce în foc.

Liz era și ea de față, cu lacrimi în ochi.

— Te rog, Cari, încercase ea. Nu-și poate păstra chitara?

Soțul o ignorase și ea încercase din nou, până când bărbatul își luase privirea de la fiii lor și o privise în ochi:

— Vrei să le dau o altfel de lecție? întrebasese el într-un mod care îi făcuse pe Nathan și pe Liz să nu îl mai roage nimic.

Nathan îi întinsese chitara, cu greu văzând ceva printre lacrimi, însă tatăl său îl pusese să și-o arunce singur în foc. Ceea ce Nathan făcuse până la urmă, însă imediat încercase să o scoată din foc, din reflex. Se arsesse la mână și încă mai avea cicatricea.

Cameron își alesese obiectul corect de prima dată, bineînțeles. Adusese afară o carte de istorie ilustrată, cu povestiri din Al Doilea Război Mondial. Lui Nathan i se părea a naibii de plictisitoare, însă Cam era fascinat de ea. Cam chiar îl privise pe Carl în ochi, în timp ce își arunca în foc cartea, cu gâtul întors ca să poată face asta. Apoi spusese ceva în barbă. Cuvintele aproape – dar nu de tot – se pierduseră printre zgomotele lemnului care trosneau.

Cari încremenise:

— Mai spune o dată.

Cameron ezitase, însă apoi a rostit cuvintele cu o voce ușor ridicată, chiar.

— Naziștii ardeau cărți.

Liz s-a încordat și și-a ținut atât de brusc respirația, încât s-a auzit ca un scârțâit. A urmat o tăcere îngrozitoare, apoi, spre uimirea lui Nathan, Carl aproape că a schițat un zâmbet. Mai mult un spasm nervos, care i-a dezvelit dinții. Părea aproape amuzat privindu-l pe Cameron. Și-a încleștat și și-a descleștat pumnul, o singură dată, apoi a deschis gura.

— Adu-le și pe celelalte.

Cameron îl ascultase fără să clipească. Dispăruse înăuntru, de unde a ieșit câteva minute mai târziu cu un vraf de cărți în brațe. Nathan stătea pe trepte, lângă Liz, și se uita cum Cam le arunca în flăcări, una câte una. Nu i-a curs nicio lacrimă în timp ce le-a privit cum ardeau.

— Cere-ți iertare de la tatăl tău, spusese Liz după primele cinci.

Cameron nu o băgase în seamă și continuase să arunce cărți în foc. Carl își privea fiul cu o expresie pe care Nathan nu i-o mai văzuse niciodată. Îl uimea felul în care ambii păreau să se bucure, într-un mod ciudat, de confruntarea aceasta dintre ei.

Toată treaba a durat mai mult de o oră. Într-un sfârșit, pe când ardea și ultima carte, iar Nathan se uita neliniștit către casă, întrebându-se oare ce mai urma, Cameron privise direct în ochii lui Cari:

— Îmi pare rău, tata.

Apoi își coborâse privirea în pământ, părând să regrete, într-un final.

Nathan a simțit-o pe Liz cum se eliberează din tensiune. Până și Carl părea puțin ușurat, prin fulgii de cenușă care pluteau în aerul cald al nopții. Se uitase la Cameron ca și cum încerca să găsească ceva de spus, apoi s-a întors către Nathan cu o privire mult mai familiară.

— Dacă mai faceți vreodată o tâmpenie ca asta, oricare dintre voi,

vă promit că va fi de zece ori mai rău. Și nu mă refer doar la voi doi.

Nathan își simțise mama încordându-se din nou. Multă vreme apoi, și el, și Cameron făcuseră exact ceea ce li se ceruse.

Stând seara pe verandă în fața lui Sophie, Nathan și-a oprit degetele din alunecare pe corzi. Nu mai avea chef de cântat. Sophie nu s-a prins imediat. Se uita înapoi către casă, la fereastra întunecată de la dormitorul surorii ei.

— Ai vreo idee despre ce anume vorbea Lo la cină? a întrebat-o Nathan.

— Nu, a răspuns Sophie zgândărindu-și orteza. Probabil că nici ea nu știe prea bine. Inventează chestii câteodată.

— Părea speriată, a spus Nathan.

— Este. Crede că va veni cineva după ea.

— Cineva imaginar? Ca păstorul? Sau ea chiar crede că e cineva pe aici, prin preajmă?

— Nu știu, l-am spus că nu trebuie să-și facă griji, însă tot e speriată.

— Trebuie să vă fie greu acum, după cele întâmplate cu tatăl vostru. Sophie a încuviințat, dar nu a spus nimic.

— V-a vorbit vreodată tatăl vostru despre mormântul păstorului? a întrebat Nathan. V-a spus că ar fi un loc special pentru el?

— Nu cred. Era doar tabloul acela al lui. Dar nu am înțeles niciodată de ce l-a pictat, din moment ce credea că păstorul era un prost. Și chiar așa era.

— Serios?

— S-a împușcat din greșeală. S-a urcat pe un gard și nu a fost suficient de atent, l-a alunecat piciorul și și-a zburat singur creierii, cu propria armă.

— Cine ți-a spus asta?

— Tati.

— Am înțeles.

Nu era adevărat, însă lui Nathan nu i s-a părut momentul potrivit ca să-i spună asta. Și-așa avea amintiri suficient de confuze cu tatăl ei, nu era nevoie să-i mai fure și el unele mărunte dintre ele.

Sophie a oftat și s-a uitat la chitară.

— Poți să mai cânti ceva?

— Dorința dumneavoastră e ordin pentru mine.

Fetița i-a spus numele unui cântec pe care nu îl știa, al unei formații de care nu auzise, așa că ea i l-a fredonat puțin și el a reușit să îl prindă. La sfârșit, Sophie zâmbea deja, puțin, în special din cauza greșelilor lui.

— O să studiez când mâna mea o să se facă bine, a spus ea. Cât nu este școală.

Se referea la școala la distanță, desigur. Nathan o făcuse și el,

frecând menta de multe ori în loc să asculte de vreun profesor aflat departe, care se auzea printre pocnetele și trosnetele stației radio. Greul predării cădea pe umerii persoanei care trebuia să o supravegheze de-acasă, însă, și și-o amintea foarte bine pe Liz cum făcea tot posibilul și îl implora să se concentreze și el la fel cum o făcea Cameron. Acum, totul se făcea online, ținându-se pasul pe cât posibil cu termenele și structura școlii fizice. Măcar acum profesorii și elevii puteau vorbi video, vreo două ore pe zi, ceea ce Nathan bănuia că era mai bine decât prin radio. S-a încruntat la gândul care i-a trecut prin minte.

— Deci acum Katy e cea care îți verifică lecțiile?

— Da. Obişnuia să o facă mami, dar acum se ocupă Katy. Ea trebuie să ne supravegheze și în zilele de vacanță.

Nathan i-a observat expresia de pe chip și a întrebat:

— Nu e bine?

— E plictisitor. Katy nu are idei amuzante. În ziua în care a dispărut tati, doar ne-a spus să stăm în sala de clasă și să ne uităm la filme, tot timpul.

— A stat și ea cu voi?

— Da, a fost acolo, însă nu a făcut nimic. Tot făcea pauze și era tare prost dispusă.

— Reușește mai bine să vă ajute la lecții?

Sophie și-a încreștit nasul.

— Nu prea. Nu știe ce ar trebui să facem și nici nu se asigură mereu că reușim să înțelegem. Am auzit-o pe mami spunându-i lui tati că nu ar fi trebuit să o angajeze, pentru că e...

Fetița a privit în stânga și-n dreapta înainte de a șopti atentă:

— ... de rahat.

Nathan și-a stăpânit un zâmbet.

— Așa a spus mami?

— Printre altele. Dar cred că mami are dreptate, chiar e... de rahat, nici nu cred că e profesoară cu adevărat, a spus Sophie și s-a aplecat înspre el.

— Nu e? a întrebat-o Nathan aruncând o privire înspre rulotă, unde lumina era încă aprinsă. De ce crezi asta?

— Ne tunde, a spus Sophie. Foarte bine. Cred că e coafeză.

Nathan s-a uitat la părul lui Sophie. Avea o tunsoare bob până la umeri, care se ondula la vârfuri. Nathan nu ar fi putut pretinde că era vreun expert; singurul lucru legat de păr pe care îl făcea era să aștepte să-i crească niște lațe prea lungi ca să se mai descurce cu ele, apoi și le tunde singur cu mașina, umplând cu păr chiuveta de la baie. Însă chiar și așa, tunsoarea fetei îi părea și lui destul de profesionistă.

Nathan s-a uitat din nou înspre rulotă. În lumina lămpii, putea vedea pe cineva mișcându-se în spatele perdelei subțiri. Voci slabe

ajungeau până la el. Încă se mai certau. Deci o coafeză, nu o profesoară, și-a spus Nathan în minte. Nu era un lucru neobișnuit pentru niște nomazi să-și umfle CV-urile. Mai bine zis, chiar ar fi fost neobișnuit ca vreunul dintre ei să nu o facă, însă se punea mereu o întrebare legitimă: dacă nu sunt ceea ce pretind a fi, atunci cine sunt ei, de fapt?

— Ne-am întors într-o zi acasă după ce-am călărit și erau amândoi aici, a spus Sophie. Tati nici nu ne spusese că urmau să vină. Cred că de asta a fost mami așa de nervoasă.

— De ce am fost nervoasă? s-a auzit mai întâi scârțâitul ușii, apoi vocea lui Ilse.

— Din cauză că au venit aici Simon și Katy, a spus Sophie.

— O, s-a încruntat Ilse. A fost o surpriză, atâta tot. Să nu mai spui nimănui treaba asta, te rog, Sophie. O să simtă că nu sunt bine primiți aici.

— Cum mai e Lo? a întrebat Nathan.

— Adormită, în camera mamei tale. E rândul tău acum, i-a făcut Ilse semn lui Sophie.

— Dar...

— Sophie, te rog. Nu în seara asta.

Fetița s-a ridicat fără nicio trageră de inimă.

— Noapte bună, a spus ea, apoi s-a uitat nemulțumită la mama ei: Vii să mă culci?

— Într-un minut, a răspuns Ilse. Du-te și pregătește-te.

Fetița a trântit ușa de plasă în urma ei. Chiar și așa, cu lumina venind doar din spate, lui Ilse i se citea extenuarea pe chip. Stătea rezemată de balustradă și a părut că vrea să spună ceva, dar a tăcut. Părea să nu știe cum să înceapă.

— Ce crezi despre cele spuse de Lo mai devreme? a încercat să deschidă subiectul Nathan.

— Chiar nu știu. Cameron nu mi-a spus niciodată nimic. Evident.

Simțea amărăciune în vocea ei. A continuat, cu ochii în întunericul nopții:

— Ca să nu mai vorbesc despre treaba aia cu femeia care încerca să dea de el.

— Cam ți-a povestit totuși despre Jenna?

— Bineînțeles, a răspuns Ilse, și fața i s-a întunecat. Mi-a spus că era o fată pe care o întâlnise odată la o petrecere și care avea un iubit gelos. Părea amuzant, o simplă neînțelegere.

Nathan a tăcut. Fusesse în multe feluri acea întâmplare, însă în niciun caz amuzantă.

— A fost foarte stresat în ultima vreme. Era...

Ilse a rămas o clipă cu ochii pierduți în întuneric.

— Se schimbaseră ceva în ultimele săptămâni. Acum îmi dau seama

că trebuie să fi fost cam în aceeași perioadă când ea a încercat să dea de el.

— Probabil că a fost puțin șocat.

— Da. Și eu cred că a fost.

Ilse s-a uitat la Nathan. Se putea auzi adierea blândă a vântului din noapte. Din casă a ajuns până la ei o voce subțirică.

— Mami, sunt gata.

— Un minut, a strigat Ilse, apoi s-a întors iar către Nathan, cu un aer mai grăbit de data asta: Auzi, nu-i așa că nimeni nu a crezut atunci ce a spus fata aceea?

— Nu. Bineînțeles că nu.

Nathan a dat să spună ceva, dar s-a răzgândit.

— Ce e? Spune-mi!

— Nimic. Pe bune. Voiam să zic că...

A dat ușor din mână:

— Poate Steve să o fi crezut, pentru o vreme.

— Steve Fitzgerald? De la clinică?

— Mda. Poate. Nu știu dacă chiar a crezut-o, a spus Nathan, încercând să își amintească. Adică, cred că a luat-o în serios. Pentru că asta este sarcina lui, nu-i așa? Ca asistent medical. Și mai e și genul ăsta de om.

Se gândea la cât de sâcâitor fusese Steve. La vizitele lui neanunțate și întrebările constante, și insistenta cu care îi ceruse lui Nathan să vină la clinică. Insistase foarte mult, devenise aproape intruziv.

— Totuși, nu a luat-o suficient de în serios cât să acționeze oficial, a spus Ilse.

— Nu. Nu a mers nici pe departe până acolo.

Ilse a răsuflat ușor.

— Cameron nu a fost niciodată prea prieten cu Steve.

— Nu. În fine, presupun că îți amintești genul ăsta de lucruri.

Vocea lui Sophie s-a auzit din nou:

— Mami!

De data asta, Ilse a ignorat-o, continuând să-l privească pe Nathan.

— Dar tu Lai crezut mereu pe Cam?

— Da. Categorie.

— N-ai avut nicio îndoială?

Nathan a simțit o nuanță ciudată în tonul ei, însă nu știa exact ce este. Expresia de pe chipul ei era greu de descifrat în lumina plăpândă de pe verandă, și a simțit, ușor agitat, cum un sentiment de vină de mult îngropat iese din nou la suprafață.

— Nu, a spus el hotărât. Nicio îndoială.

Pentru o clipă, pe chipul lui Ilse s-a instalat o altă expresie, și nici pe asta nu a știut Nathan cum să o interpreteze. Vocea lui Sophie a răsunat din nou.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Mai bine mă duc la ea.

A deschis ușa, apoi s-a oprit pentru o clipă.

— Noapte bună, Nathan!

— Noapte bună!

Ilse a dispărut în casă. Nathan s-a uitat la Duffy, care dădea din coadă în liniște. A mai rămas un minut acolo, apoi a pus jos chitara lui Sophie și a coborât treptele verandei, intrând în bezna din curte. Duffy îl urma la picior. A așteptat să i se obișnuiască ochii cu întunericul adânc. Dinspre rulota nomazilor nu se mai auzea niciun zgomot. Probabil făcuseră pace, cel puțin pentru moment.

Când a reușit să vadă suficient de bine cât să detecteze mormântul lui Carl Bright de sub eucalipt, s-a dus acolo și s-a așezat pe margine, neputând să scape de sentimentul că o dăduse în bară. Intenționase să o liniștească pe Ilse, dar nu reușise. Nu reușise să îl apere pe Cameron, și nu era pentru prima dată. Nathan s-a uitat către mormântul tatălui său.

— Ce e rahatul ăsta pe care l-am auzit, în legătură cu o fată? întrebese Cari.

Tocmai închisese telefonul după discuția cu sergentul și îi convocase pe băieții săi mai mari.

Nathan și-a amintit cum rămăsese încremenit, cu spatele lipit de perete, în timp ce Cameron se bălbâia încercând să explice. După câteva clipe, Carl i-o tăia se și se întorsese către Nathan.

— Tu unde erai când s-au întâmplat toate astea? Umblai tot după coada cățelei ăleia din vecini?

— Ai vrut să spui Jacqui.

Lovitura care venise pe neașteptate îl dăduse pe Nathan cu capul de perete. Nici măcar nu se obosise să se uite cum trebuie la el când ridicase mâna și îi trăsese una, în timp ce era atent la Cameron. Sângele țâșnise prea repede pentru ca Nathan să se poată apăra – nu că ar fi vrut neapărat să facă asta. Uneori era mai ușor să nu o facă. Și-a dat seama că tatăl lui încă aștepta un răspuns, așa că doar a încuviințat, de data asta. *Da, eram cu Jacqui.*

— De ce nu erai cu ochii pe fratele tău?

Nathan habar n-avea ce ar fi trebuit să-i răspundă.

— Măcar i-ai văzut? a continuat Carl să țipe la Nathan, în timp ce arăta spre Cam. Haide, spune-mi! A făcut ceva de care ar trebui să mă îngrijorez?

Cari se uita la el de data aia. Ajunseseră de curând să aibă privirea la același nivel, iar Nathan s-a întrebat de ce oare continua să se simtă la fel de terorizat cum se simțise toată viața lui? Senzația aceea pe care o simțea de fiecare dată când Carl ridica vocea, sau mâna, sau ambele. Când fusese obligat să își ardă chitara.

Într-un moment de cruntă luciditate, Nathan și-a dat seama că

lucrul acesta nu avea să se schimbe niciodată. Carl nu avea să se oprească, iar Nathan nu părea să fie capabil să îl oprească el, așa că, probabil, erau condamnați să trăiască astfel tot restul vieților lor. Numai gândul ăsta și se simțea extenuat. Capul îl durea de la lovitură. S-a uitat la Cameron și, brusc, a simțit că se săturase de toate, indiferent dacă fratele său făcuse sau nu ceva rău.

Nu mai voia nimic din toate acestea. Nu el adusesese problemele astea acasă. El măcar avusese naibii grijă ca Jacqui să-și dorească și ea – să fi dat din cap – înainte să își scoată pantalonii. Nathan simțea cum i se învâрте capul în timp ce se uita de la unul la altul, și deodată și-a dat seama că nu mai vrea să știe nimic de ei. Voia să fie singur, undeva foarte departe. La toate astea se gândea când Cameron i-a dat un cot foarte discret, aducându-l înapoi în prezent cu o tresărire. Nathan a realizat ce greșeală făcea, așa că a făcut ceea ce Cam aștepta de la el: i-a acoperit spatele.

— Nu, a spus el. Cam nu a făcut nimic.

Însă răspunsul venise cu o clipă mai târziu decât ar fi trebuit. Nici măcar: cu jumătate de clipă. O întârziere atât de mărunță, încât abia dacă o puteai observa. Dar Carl o observase, iar ochii lui au alunecat de la un fiu la altul.

— Bine, a spus el, cu o voce care putea sugera că măcar o dată își înțelegea cum trebuie băieții. Pleacă!

Trebuie să vorbesc cu fratele tău.

Deci Nathan era îndepărtat.

Se dusesse în mașină și stătuse cu portierele închise, astfel încât să nu audă nimic din ce se întâmpla în casă. L-a văzut pe Bub strecurându-se afară și i-a deschis portiera din dreptul pasagerului, ca să intre și el. I se citeau întrebările pe chipul lui Bub, iar Nathan a simțit că ar fi trebuit să-i răspundă, însă niciunul dintre ei nu și-a găsit cuvintele, așa că au stat pur și simplu împreună, într-o tăcere stânjenitoare.

În tot acest timp, Nathan, frământat de un sentiment de vină, și-a tot repetat în minte ceea ce avea să îi spună lui Cameron. *Nu am intenționat să am momentul ăla de ezitare. Nu am vrut să spun nimic cu asta.* Învățase cu mult timp în urmă să gândească mai întâi înainte de a vorbi, deoarece lui Carl nu-i plăcea să primească răspunsuri greșite. *Mi-era teamă, Cam. Mi-era teamă de tata. Îmi pare rău. Știu că nu ai făcut nimic greșit.* Nathan voia să îi spună toate astea și ceva în plus. Și chiar a făcut-o, de mai multe ori. Dar nu a contat.

A trecut multă vreme până când Cameron La putut privi în ochi din nou pe Nathan. Iar când a făcut-o, vâlul trădării era încă acolo, în privirea lui. Nu dispăruse niciodată cu totul, nici după douăzeci de ani.

Capitolul 18

Camera lui Xander era goală când Nathan a intrat înapoi în casă, însă din baie se auzea dușul curgând. Pe patul băiatului se odihnea deschisă o carte citită pe jumătate. Nathan a remarcat cu iritare că era aceeași pe care i-o cumpărase și el fiului său ca dar de Crăciun. Însă, după cartea de vizită folosită drept semn de carte, părea un cadou de la tatăl vitreg al lui Xander, Martin, un arhitect ale cărui lucrări cu suprafețe metalice atât de lucioase încât reflectau într-un mod orbitor lumina erau uneori descrise în ziare drept „polarizante”. Nathan a respirat adânc, a închis ușa și s-a întors în sufragerie.

Pe fereastră putea încă desluși conturul întunecat al rulotei nomazilor. A privit o vreme, cu gândul la ceea ce spusese Sophie, apoi s-a întors și s-a dus să deschidă calculatorul aflat pe un birou din colț. După zece minute, reușise să intre pe internet și aștepta să i se afișeze complet o pagină de social media. Când într-un sfârșit pagina s-a încărcat, a apăsă pe bara de căutare și a tastat numele lui Katy.

Computerul a hârâit ușor în timp ce Nathan derula rezultatele căutării – încet prima dată, apoi de încă două ori. Nimic. Sau, în orice caz, nimic care să-l intereseze. Erau multe persoane cu același nume ca al fetei ăsteia, însă niciuna cu un profil sau o fotografie care să pară că i s-ar potrivi. S-a uitat la ceas. Nu mai era mult până când trebuia oprit generatorul peste noapte. A tastat și numele lui Simon și s-a grăbit să deruleze și lista aceasta de rezultate, pe cât de repede îi permitea tehnologia asta hârâitoare. Era la a treia pagină când a auzit un scârțâit de dușumea în hol. În pragul ușii s-a ivit Harry. S-a uitat spre computer, însă, din locul în care stătea, nu putea vedea ecranul.

— Am vorbit cu Bub, a spus el.

— A, da?

Nathan își putea da seama după fața lui despre ce fusese vorba.

— Știm amândoi că Bub se înșală uneori asupra unor lucruri, a spus Harry.

— Uneori.

— Deci sper din tot sufletul că se înșală și când crede că nu mai ai permis de portarmă.

— N-am găsit ocazia potrivită să îl reînnoiesc.

— Minciuni. Vrei să spui că pentru prima dată în viața ta ți-a ieșit complet din mînt chestia asta?

Nathan nu a răspuns.

— I-ai predat lui Glenn toate armele tale?

— Așa sunt regulile, Harry.

— E echipament esențial, prietene...

— O să-l reînnoiesc.

— Ești complet singur acolo, atât de departe. Îți închizi stația radio

zile întregi, uneori...

— Iisuse, Harry, ți-am spus că o să-l reînnoiesc!

— Mama ta știe că trăiești așa?

— Sunt sigur că îi vei spune tu.

— Dar Xander?

Întrebarea a rămas undeva în aer.

— Mai vrei ceva, Harry? a întrebat Nathan într-un sfârșit, cu un ton rece.

Harry i-a susținut nemișcat privirea, până când Nathan s-a uitat în altă parte.

— Generatorul se oprește în zece minute, a spus Harry, și a dispărut din cadrul ușii.

Nathan a rămas cu ochii fixați în ecranul calculatorului până când lumina acestuia l-a făcut să lăcrimeze. A clipit, apoi s-a uitat din nou la ceas. Nu făcuse cine știe ce progrese, însă era suficient cât să-și dea seama că nu avea să afle prea multe Online despre nomazi.

Nu era ceva nemaivăzut. Însă era neobișnuit. Nathan îi putea număra pe degetele de la o mână pe nomazii pe care îi cunoscuse și care rezistaseră tentației de a încărca pe paginile lor de socializare un șir lung de fotografii identice cu stâncile, și cu cerul, și cu vitele, pentru cei lăsați acasă. S-a mai uitat o dată la ceas, apoi a deschis pe cât de repede i-a permis calculatorul o fereastră de căutare nouă. A tastat un alt nume. Erau foarte multe rezultate pentru Jenna Moore din Marea Britanie. Probabil că i-ar fi luat ore întregi să le cearnă, însă cineva i-o luase deja înainte.

Chiar în fruntea listei, un link era scris cu font de culoare diferită, ceea ce însemna că cineva îl accesase cel puțin o dată, înaintea lui, pe același calculator. Nathan nu știa dacă ar fi putut afla când se întâmplase asta. Poate că Xander știa. Deocamdată, a apăsă din nou pe link.

Ajunsese florăreasă. Avea propria afacere și era acolo o poză cu ea în timp ce planta o floare înaltă și verde într-un ghiveci. Cosițele dispăruseră și cei peste douăzeci de ani care trecuseră se citeau pe fața ei, însă era Jenna Moore.

Avea un zâmbet larg, pentru fotografie, dar ușor afectat, care îi lăsa lui Nathan impresia că făcuseră mai multe încercări până se hotărâseră asupra unei poze. Jenna își îngropase degetele pe jumătate în pământ, dar nu se vedea nicio verighetă. Nathan s-a întrebat ce-o fi făcând acum iubitul Jennei din acele vremuri, însă nu a fost chip să își amintească numele tipului. Nici măcar nu era sigur că îl știuse vreodată. S-a uitat la chipul Jennei. Sus, pe ecran, era un număr de telefon. Nathan a căutat un creion, l-a notat și s-a ridicat în picioare.

Holul era gol, iar bucătăria și biroul lui Ilse erau cufundate în întuneric. Nathan a pus mâna pe telefon și a format numărul. În timp

ce asculta cum sună, și-a dat seama că habar n-avea cât era ora în Anglia. Apoi cineva a răspuns:

— Bună dimineța. Northern Bloom, s-a auzit o voce voioasă.

— Aș putea vorbi cu Jenna Moore, vă rog?

— Mi-e teamă că este în concediu. Vă pot ajuta eu cu ceva?

Nathan a ezitat.

— A încercat să ia legătura cu fratele meu, a spus el.

A așteptat puțin, însă n-a primit nicio reacție, așa că a adăugat:

— Voiam să îi transmit o informație. Are un alt număr la care aș putea face asta?

— Ah, nu, îmi pare rău, a răspuns fata părând că regreta sincer. Nu unul pe care să vi-l pot da, din păcate. Dar oricum nu v-ar fi de prea mare ajutor, pentru că Jenna este plecată în străinătate, într-un loc în care mobilul nu are acoperire.

Nathan s-a uitat la firul telefonului din mâna sa.

— Sigur...

— Pot să notez numărul dumneavoastră, dacă doriți.

— Întâmplător, și eu mă aflu acum într-un loc în care mobilul nu are acoperire.

— Serios? s-a auzit fata ușor amuzată de întâmplare. Presupun că totuși nu vă aflați pe o plajă în Bali, ca să faceți yoga?

— Nu, a răspuns Nathan. Nu sunt acolo.

— Asta chiar că ar fi fost o mare coincidență, a râs fata.

Nathan a auzit un *uuuup* discret, electronic, și toată casa s-a cufundat în întuneric. Fusese oprit generatorul. Lumina din hol îi lăsase o urmă fantomatică în ochi, a trebuit să clipească de câteva ori, ca să se obișnuiască cu întunericul.

— Unde aveți sediul? a întrebat el după ce contururile mobilei au început să prindă formă în ochii lui.

— În capătul străzii Bell.

— Scuze, am vrut să spun în care oraș.

— A, Manchester.

Nathan nu știa sigur pe unde se afla orașul acesta. Bănuia că undeva prin nord.

— Oricum, s-a auzit vocea fetei, o să se întoarcă peste... o secundă... unsprezece zile, în caz că doriți să reveniți cu un telefon.

Și atunci, Nathan a auzit zgomotul. Nu la telefon. Ci, undeva, pierdut în încremenirea nopții. Poate era Harry? Fereastra de lângă el nu era decât un pătrat negru. Nu putea vedea nimic în afară de propria reflexie în geam.

— Cu siguranță Jenna se află în Bali? a întrebat el.

Zgomotul s-a auzit din nou, iar Nathan s-a uitat în spatele său, peste umăr. Se auzise cumva dinăuntrul casei? Și-a ținut răsuflarea. Încă un zgomot mic și surd. Nu, era afară. S-a întors către fereastră. Tot nimic.

— Da. Și nu se grăbește să se întoarcă aici, la vremea asta geroasă. A spus chiar că acolo ar fi aproape *prea* cald, dacă vă puteți imagina așa ceva.

— Serios? a spus Nathan căutând cu privirea prin întunericul de cerneală. Bine, mulțumesc pentru ajutor.

— Cu plăcere. Și vă mulțumesc pentru interesul acordat firmei noastre, Northern Blooms!

Nathan a închis telefonul. Afară, curtea era întunecată. Nu era nici cea mai mică mișcare. A așteptat un minut, apoi două. Nimic. Tocmai se pregătea să plece, când a auzit din nou zgomotul.

Capitolul 19

Nathan a pășit în întuneric și a așteptat să i se obișnuiască ochii cu lumina zgârcită a lunii. Ușa din spate a scârțâit în spatele său și a tras-o ca să o închidă. Apoi a rămas nemișcat și a ascultat.

Un bocănit înăbușit.

A luat-o pe urma sunetului, pe lângă colțul casei. Pe sub ușa garajului se scurgea afară o rază subțire de lumină, nu foarte puternică, dar suficientă pentru a-i îngreuna vederea nocturnă. A mers încet într-acolo, spunându-și în minte să încerce să nu fie ridicol. L-a recunoscut imediat pe cel pe care îl vedea din spate. Era băgat pe jumătate într-un dulap scund, iar lângă el un felinar de vânt, alimentat cu baterii, desena pe perete umbre încremenite.

— Și iată cum îmi irotesc eu șansa de a da peste tâlharul lui Lo, cel cu mâinile pătate de sânge, a spus Nathan rezemându-se de ușă.

Xander s-a întors către el și i-a aruncat o privire.

— Ce se întâmplă? a arătat Nathan din cap către dulapul prin care scotocea băiatul. Nu poți dormi?

— Nu, s-a ridicat Xander în picioare, ștergându-și palmele de blugi. Nu-mi iese din minte ce spunea Lo despre unchiul Cam, că el căuta ceva.

— Sophie crede că ar putea fi confuză cea mică.

Xander s-a șters cu palma peste frunte, lăsând o urmă de praf.

— Ilse ce a spus despre asta?

— Nu știu. Nu prea a vorbit despre acest subiect.

— A, bine. Am crezut că ți-a spus.

Nathan a tras spre el un scaun din plastic crăpat și s-a așezat. Garajul părea să fi fost și un loc de refugiu pentru Cameron, judecând după hiatul de lucru și biroul tocit instalate într-un colț.

— Deci, ai găsit ceva?

— Nu. Habar n-am ce ar trebui să caut și asta nu mă ajută deloc. Ar putea fi orice. Sau poate că nimic.

Nathan s-a uitat lung la Xander. De fiecare dată când se uitase la el, în ultimele zile, i se păruse și mai matur. Însă, așa cum stătea în fața lui, cu umerii lăți și mâinile pline de praf, părea de-a dreptul bărbat.

— Unde ai căutat?

— Aici, deocamdată, a răspuns Xander făcând un gest vag cu mâna către o parte a garajului.

— Mai ai mult?

— Nu știu. Până când găsesc ceva, poate. Sau până obosesc, a ridicat el din umeri.

— Atunci hai să îți dau o mână de ajutor.

Nathan s-a ridicat în picioare și a deschis ușa primului dulap de lângă el. Unelte frumos aranjate, una peste alta.

— Acolo am căutat deja, mai bine încercă dincolo, i-a arătat Xander cu degetul.

— OK.

Nathan s-a dus în colțul opus al garajului. Nu se aștepta să găsească ceva – nu avea nici cea mai mică idee dacă Lo avea dreptate în legătură cu obiectele rătăcite de Cam, dar chiar dacă ar fi avut, îi venea greu să creadă că fratelui său nu i-ar fi dat prin cap să se uite în propriul garaj. Bănuia că și Xander gândea la fel, dar știa că uneori e mai important să faci ceva, orice, chiar dacă acel ceva înseamnă pur și simplu să scormonești prin sertare prăfuite. Au lucrat umăr la umăr, într-un fel de ritm comun, dobândit pe măsură ce înaintau prin garaj. Deschizi, verifici, închizi. Avea grijă să fie atent totuși unde punea mâinile și picioarele. Prin părțile astea trăiau o groază de șerpi și chiar nu dorea să fie luat prin surprindere.

Munca lor părea să fie în zadar, însă Nathan se bucura să poată face ceva pentru Xander, să se simtă el mai bine. Când se căsătorise cu Jacqui, ea fusese cea care insistase să facă un copil. El nici măcar nu fusese de acord, de fapt, însă nici nu își exprimase împotrivirea, așa că se întâmplase. Indiferent de certurile dintre ei, Nathan îi era încă foarte recunoscător lui Jacqui pentru asta. Ba chiar se gândea uneori că nu l-ar fi deranjat să mai aibă vreo doi copii, dacă lucrurile ar fi stat altfel între ei.

Nathan a fost destul de dezinteresat de evoluția sarcinii, impunându-și punctul de vedere doar când sa pus problema să salveze copilul de vreo propunere idioată de nume. Nu fusese înnebunit după Xander – și nici acum nu era, sincer vorbind. Măcar de ar fi fost Alex, un nume care sună OK când îl strigi de departe, într-un țarc. Însă când Jacqui începuse să se gândească serios la eventualul nume Jasper, Nathan se grăbise să își manifeste susținerea totală pentru numirea fiului lor Alexander.

Până la urmă, Jacqui avusese dreptate, s-a gândit Nathan. Xander se potrivea foarte bine stilului de viață pe care ajunsese să îl ducă acest copil.

— Deci, te gândești să mergi la facultate, da? a spus Nathan, făcându-l pe Xander să își ridice ochii din cutia prin care cotrobăia. E foarte bine.

— A, da. Mulțumesc.

— Presupun că, pentru asta, e nevoie să iei note bune.

— Da.

— Știi, mama ta a spus că acum ar trebui să stai în Brisbane pe perioada vacanțelor. Să ai timp să înveți ceva mai mult, să-ți faci cum trebuie temele.

Pauză.

— Ar cam trebui.

— Dacă așa e...

Nathan a trebuit să facă un efort să continue.

— Atunci e în regulă pentru mine, fiule. Orice e nevoie să faci pentru a-ți fi bine e în regulă pentru mine. Adică e în regulă și dacă vrei să îți aduci cărțile cu tine aici. E liniște, nu te-aș deranja cu nimic...

— Aș avea nevoie de un semnal bun pentru internet. Cele mai multe lucruri sunt online.

— Ah, am înțeles. Da. Mai bine la Brisbane. E logic.

— Îmi pare rău.

— E în regulă, amice. Pe bune.

— Adică nu înseamnă că nu îmi place să vin în vizită...

— Știu.

— ... pentru că îmi place. Este...

— Știu. Trebuie să te ocupi de unele lucruri acum. Am înțeles. Și chiar trebuie să faci asta. Să ieși note bune, să te duci la facultate... Ești suficient de deștept ca să reușești.

— Mulțumesc, i-a zâmbit ușor Xander. Tu nu te-ai gândit niciodată să te duci?

Nathan a clătinat din cap.

— Nu e de mine.

De fapt, nici nu luase în calcul această opțiune vreodată, își închipuise mereu că avea să rămână pe proprietatea familiei, unde vitele nu cer să îți vadă diplomele. Apoi avusese surpriza ca fratele său Cameron să se înscrie la un curs de la universitatea din Adelaide. Se întorsese după trei ani, cu o licență în afaceri agricole, o mulțime de idei și câțiva noi prieteni care veneau uneori în vizită la ei, cât să-și umple de praf nepotriviții lor pantofi de oraș și să se uite, mirați și amuzați, prin jur. Îi vorbeau rar lui Nathan, iar când o făceau vorbeau ceva mai tare și mai rar decât ar fi fost normal.

— E ciudat, a spus Xander, cu mâinile băgate într-o cutie deschisă. Să te uiți așa prin lucrurile cuiva care a murit. Toate acestea erau importante pentru unchiul Cam, iar acum cineva va trebui să le arunce, probabil.

— Da. Dar sunt încă multe lucruri utile pe-aici, a spus Nathan. Proprietatea asta va trebui administrată în continuare.

— De către tine?

— Am suficiente bătaie de cap cu a mea.

— Atunci de către cine? De Bub?

— Probabil că vor angaja un administrator. Presupun că decizia îi va aparține lui Ilse. Ea moștenește jumătatea lui Cam.

Xander a trasat o linie cu degetul prin stratul subțire de praf de pe capacul cutiei vechi de depozitare.

— Cam nu i-a dat o parte mai mare lui Bub? Sau nu a lăsat ceva și

pentru Harry?

— Nu prea cred. Bub își are totuși treimea lui.

— Asa este, însă tu și cu Ilse aveți restul.

Tonul folosit de Xander l-a surprins pe Nathan, care s-a uitat lung la el:

— Și?

— Și nimic, cred. Însă jumătatea ei plus șesimea ta înseamnă o majoritate. Mă întreb ce părere are Bub despre asta.

— N-ar trebui să aibă vreo părere anume. Este exact aceeași împărțire de când trăia Cam.

— Și totuși, nu e chiar același lucru, nu-i așa? Când trăia Cam, controlul îl aveau el și cu Bub...

— Nu sunt sigur că Bub vedea așa lucrurile, a spus Nathan, amintindu-și de expresia încruntată cu care fratele său studiasse calendarul din birou.

— În fine, în orice caz, e clar că tu erai în minoritate. Acum pare că s-a mutat controlul în mâinile lui Ilse și ale tale. E o dinamică diferită.

— Nu e. Nu este nicio...

— Tată! l-a întrerupt Xander, cu un zâmbet în colțul gurii. Este.

Nathan a simțit un val de căldură pornind de la baza gâtului. Nu a mai spus nimic.

— Nu-ți face griji, i-a răspuns Xander parcă ghicindu-i gândurile. Nu cred că a mai observat cineva. Însă ar trebui să te gândești la asta, totuși. De partea cui vei vrea să fii când se va pune problema să se ia vreo hotărâre? A lui Ilse sau a lui Bub?

— De nicio parte. O să fac ce e mai bine pentru proprietate. Așa o să fac, a accentuat Nathan văzând expresia de pe fața fiului său.

— Bine. Dar Bub știe asta? Sau Ilse?

— Da, sigur, s-a încruntat Nathan.

Bineînțeles că știa, doar ăsta era adevărul.

— Atunci e totul în regulă, a conchis Xander, și a deschis un alt dulap.

Nathan a tras o altă cutie de pe un raft. Părea să nu conțină altceva decât fire electrice vechi. Și-a reprimat un căscat. Începuse să simtă oboseala, însă nu dorea să fie el cel care pune capăt zilei. Și-a trecut neatent mâna prin cutie, cu ochii la peticul negru de noapte de dincolo de ușă. Nu se putea vedea nimic, însă Nathan știa că privește înspre sud. Undeva în depărtare, în acea direcție, se afla mormântul păstorului, iar dincolo de el, proprietatea lui Nathan.

Dinspre acel orizont invizibil, aproape că simțea cum casa lui îl trage spre ea – casă care trebuie să fi fost goală acum. Era o casă decentă, cu mobilă destul de frumoasă. Când plecase, Jacqui nu se obosise să ia cu ea absolut nimic în afară de Xander. Cu pământul din jurul casei, însă, era o problemă. Îi dădea constant bătăi de cap, însă

așa cum era, era locul în care trăia Nathan, iar el nu ar fi putut să îl lase de izbeliște, în niciun caz. Însă uneori, de fapt mereu, își dorea să se poată duce în altă parte. Ura casa aceea. Locul acela îi părea o imensă gaură neagră care îi stinsese toate luminile din viață.

Se gândise serios să-și abandoneze proprietatea, chiar de mai multe ori. Să-și pună în cui uneltele, să lase ușa larg deschisă și să plece departe. Poate să-și caute de lucru în minele din vest, deși se temea că era deja cam bătrân pentru asta. În plus, poate că putea abandona pământul, însă datoriile nu avea cum să le abandoneze. Făcuse credite la bănci și trebuia să le plătească cumva. Slavă Domnului că Liz și Harry îl convinseseră să își păstreze partea – șesimea – din Burley Downs! După ce își plătea toate cheltuielile, veniturile de acolo nu îi ajungeau să îl țină pe linia de plutire, dar măcar era ceva.

— Vinde-ți proprietatea lui Cam, îi spusese Harry acum doi ani, de Crăciun, după un an deosebit de prost, care îl lăsase pe Nathan negru de supărare. Duci mereu lupte de unul singur. Lasă-l pe el să ți-l cumpere, prietene. Înțelege odată!

Nathan îi răspunsese că avea să se gândească la asta. Până atunci, îi întrebase pe frații săi, deja, de trei ori. Cam analizase atent tabelul pe care i-l pregătise Nathan, punând întrebări și lovindu-și gânditor bărbia cu degetul când Nathan încercase să găsească răspunsuri pozitive chiar și acolo unde nu existau. Cam îi răspunsese în același fel și atunci când Nathan îl rugase să se uite pe tabel, și când îl implorase să îi pună o vorbă bună în oraș.

Cam ezitase. O fracțiune de secundă. La fel cum ezitase și Nathan cândva, sub privirea neîndurătoare a tatălui lor, când lucrurile stăteau complet diferit și cel care avea nevoie de ajutor atunci era Cameron, pe vremea aia adolescent. Nathan era mereu surprins cât de încărcat de semnificații putea fi un astfel de moment infim de tăcere.

Răspunsul lui Cameron fusese de fiecare dată nu.

Acum însă, în timp ce privea înspre sudul îndepărtat, Nathan s-a gândit că Xander avea dreptate. Și Bub, la drept vorbind. Lucrurile erau cu totul diferite fără Cam. Nathan și-a dat seama că acum probabil ar vinde fără probleme, dacă i-ar putea convinge pe Ilse sau pe Bub. A încercat să își imagineze pentru o clipă ce ar putea însemna asta și, pentru prima dată de când trecuse de creastă și îi văzuse trupul lui Cameron sub prelată, Nathan a simțit că poate respira cu ceva mai multă ușurință.

— Tata!

Și-a mutat cu greu atenția înapoi în garaj. Xander ținea în mână un obiect pătrat, care părea destul de greu, acoperit parțial în folie de plastic de protecție. La picioare lăsase să îi cadă o pungă mare, de hârtie.

— Ce e asta? și-a scuturat Nathan mâinile de praf și s-a îndreptat

către el.

Pe pungă era numele lui Ilse, scris de mâna lui Cameron, cu litere mari.

Xander s-a dus unde era lumina mai puternică, pentru ca Nathan să poată vedea ceea ce îi arăta. Era unul dintre desenele lui Lo, înrămat ca o operă de artă. Era o familie de patru persoane, dintre care Cameron era foarte ușor de recunoscut, alături de soția și de cele două fiice ale lor. De data aceasta, toată lumea din desenul lui Lo zâmbea.

— E și o felicitare aici.

Xander i-a întins micul cartonaș cu nuferi pictați deasupra. Nathan și-a dat seama, după expresia băiatului, că deja citise ce scria înăuntru. A deschis și el felicitarea și a citit cuvintele scrise clar de mâna lui Cameron:

Iartă-mă.

Capitolul 20

Dimineață, Ilse plecase deja.

Nathan se trezise mult mai târziu decât de obicei, pe când lumina zilei deja se strecura printre perdelele din camera de zi. Rămăsese până târziu în noapte cu Xander, la lumina felinarului aprins în garaj, uitându-se împreună la cuvintele scrise de Cameron.

Iartă-mă.

Într-un final, Nathan luase felicitarea și o băgase în buzunar.

— L-o arăți lui Ilse? întrebese Xander.

— Da. Măine.

Însă casa era tăcută, în timp ce Nathan se îmbrăca. Putea zări pe fereastră siluetele micuțe ale lui Sophie și Lo jucându-se în grădină, sub supravegherea lui Liz. Chiar și de la distanța aceasta îi putea vedea umerii căzuți, curba istovită a spatelui. Nu se vedea nici urmă de Ilse prin preajma lor.

Nici în bucătărie unde era doar Katy, singură, făcând curățenie. Nici în birou. Nathan a continuat pe coridor până la camera lui Xander, care încă dormea relaxat, cu capul pe pernă, părând mai tânăr decât noaptea trecută. Nathan a închis ușa. De partea cealaltă a holului se afla dormitorul fetelor. Fusesse camera lui Cameron în copilărie. Nathan s-a oprit o clipă amintindu-și toate acele dimineți când deschidea ușa și îl vedea acolo pe fratele său, aruncându-și priviri cu ochi mijiți din cauza trezirii înainte de răsăritul soarelui. De când preluase conducerea proprietății, Cameron dormise în dormitorul principal, cel din capătul holului. Cameron și Ilse, adică. Liz se mutase în dormitorul mai mic, de lângă fete, unde spunea că se simte mai bine.

Ușa dormitorului principal era deschisă, iar Nathan s-a dus să arunce o privire. Deși obiectele mari de mobilier nu păreau să fi fost schimbate de pe vremea când camera le aparținuse mamei și tatălui lor, încăperea avea cumva un aer nefamiliar. Cineva – Ilse, probabil – zugrăvisse pereții și adăugase câteva fotografii ale fetelor, plus alte câteva detalii personale.

Se vedea că era o cameră îngrijită, însă părea – și aici Nathan a ezitat să găsească în minte cuvântul – tulburată. Patul era făcut, însă dezordonat, iar pliurile adânci ale pernei sugerau o noapte prost dormită. Cești vechi de cafea lăsaseră urme circulare pe una dintre noptiere – cel mai probabil, a lui Ilse. Printre ele se vedeau câteva pastile căzute dintr-o cutie cu analgezice care se afla și ea pe noptieră, fără capac.

Nathan s-a uitat spre camera fetelor, apoi spre cutia de pe noptieră. A ezitat o clipă, apoi a intrat în dormitor, făcând podeaua să scârțâie sub ghețe. A adunat pastilele, le-a băgat la loc în cutie și a închis cu

grijă capacul de siguranță. Apoi s-a uitat pe etichetă. Era doar paracetamol, însă era mult. După câteva clipe de gândire, a pus cutia la loc de unde o luase.

A ieșit din nou în hol, unde s-a lovit din plin de cineva. S-au auzit bombăneli și amândoi s-au oprit debusolați. În lumina zgârcită a dimineții, Nathan a avut nevoie de o secundă ca să își dea seama cine era bărbatul din fata lui.

Simon.

Simon a aruncat o privire peste umărul lui Nathan, către dormitorul din spatele acestuia, apoi expresia de pe chipul lui a devenit greu de descifrat.

— Te căutam, a spus el.

— O căutam pe Ilse, a spus și Nathan.

Tonul său avusese în mod clar o nuanță defensivă, iar Nathan a tușit ca să își dregă vocea. Nu avea de ce să dea explicații.

— S-a dus să călărească, acum vreo oră.

— A, mulțumesc. Și tu ce voiai?

— Te-a sunat cineva.

— Pe mine? s-a mirat Nathan, căruia nu îi putea trece prin cap nici măcar o persoană care să fi vrut să vorbească cu el. Cine e?

Simon a ridicat din umeri:

— Se pare că e cineva de care ai încercat tu să dai.

Era electricianul.

— Dave, a spus Nathan, după ce i-a auzit vocea electricianului. Cum e camera mea frigorifică?

— N-aș putea să-ți spun, amice. Am fost vineri la tine acasă, așa cum stabillserăm, dar nu am putut intra.

— În camera frigorifică?

— În casă. Era încuiată.

— Dar... a închis ochii strâns Nathan. La naiba.

Singura dată când își încuiase ușile fusese când a stat Xander acolo. Probabilitatea ca cineva să îi fure laptopul era zero, însă părea că așa se simțea mai bine copilul. Vocea lui Dave se auzea impecabil la telefon, ceea ce nu era semn bun. Însemna că era undeva într-o zonă bine populată.

— Te rog, spune-mi că încă ești prin zonă, a spus totuși Nathan.

— Nu sunt, îmi pare rău. A trebuit să mă grăbesc acasă. Crăciun cu copiii.

— Hristoase!

Nathan așteptase trei săptămâni pentru ca electricianul să adune suficiente solicitări cât să merite drumul de la St Helens.

— Nu puteai să spargi și tu ușa?

— Ba puteam, a răspuns Dave cu un ton ușor ofensat. Însă nu știam ce părere ai fi avut tu despre treaba asta.

— Aș fi avut o părere bună. Am mare nevoie de nenorocita aia de cameră în bună funcțiune.

Dave și-a exprimat discret dezacordul față de tonul lui Nathan printr-o tăcere scurtă. Nathan a tras o gură mare de aer:

— Scuze, prietene. Nu ești tu de vină. Când te întorci?

— Nu înainte de prima săptămână din februarie.

— Februarie!

— Și doar dacă se mai ivesc vreo două treburi de făcut.

— Dar nu pot aștepta până atunci. Am nevoie de reparații acum. Harry e sigur că vin apele.

— Dacă vin apele, atunci va dura și mai mult.

— Și eu ce mă fac?

— Uite, aș putea să îți explic acum câteva lucruri, a spus David. Ai un pix?

Nathan a căutat prin jur și a găsit unul sub telefon. Vechiul registru al familiei era și el pe masa de alături, deschis, așa că Nathan a căutat în el o foaie goală, mai spre sfârșit, și a început să noteze.

— Pe asta am încercat-o deja, a spus el după câteva minute.

— În regulă, atunci, în cazul acesta...

Și Dave a început din nou să vorbească. Nathan s-a oprit din scris după câteva cuvinte. O încercase și pe asta. Era aproape sigur că lipsea o piesă din camera frigorifică. A dat să închidă registrul, dar s-a oprit. În timp ce Dave continua să îi vorbească în ureche, a dat câteva pagini în urmă.

În principiu, oricine intenționa să treacă dincolo de gardul proprietății trebuia să noteze unde se ducea și când plănuia să se întoarcă. Teoretic vorbind, trebuia să se scrie tot timpul ceva în registru. Practic, se făceau note în el doar din când în când, după cum își aducea cineva aminte să o facă.

Atent doar pe jumătate la ce-i spunea Dave, Nathan a citit cele mai recente note. Harry părea să fie plecat în momentul acela, în inspecție la un puț, în timp ce Ilse – Nathan i-a urmărit cu degetul scrisul – plecase într-adevăr să călărească, în padocul de lângă șosea. Așa cum îi spusese Simon. Nathan și-a amintit că se afla în același loc în care era și în dimineața în care dispăruse Cameron. Atunci când soțul ei se opri să îi vorbească pentru ultima dată, înainte de plecare.

— Îmi pare rău, amice, a spus Dave, iar Nathan și-a mutat din nou atenția către conversația telefonică, deoarece omul părea să aștepte un răspuns.

— Ți mulțumesc, oricum. Se pare că va trebui să încerc să o fac și pe asta cu mâna mea, a spus Nathan.

— Nu mă refeream la camera frigorifică, a spus Dave, și Nathan aproape că i-a auzit la telefon sprâncenele încruntându-se. Spuneam că îmi pare rău pentru ceea ce i s-a întâmplat lui Cameron.

— A, OK. Mulțumesc.
— Îmi plăcea mult de el. Era un tip de treabă.
— Da.
— Cred că a fost un șoc.
— A fost.
— Aveți vreo idee, știi tu, despre motivele pe care lea avut ca să facă ce a făcut?

Nathan a răsfoit registrul până la data la care dispăruse Cam. A văzut scrisul fratelui său, cu majuscule: LEHMANN'S HILL. A simțit o greutate în piept. Cameron notase acolo că se aștepta să se întoarcă acasă cel mai târziu a doua zi, pe la cină. Nathan a scos din buzunarul de la spate felicitarea lui Cameron. Două cuvinte cu același scris de mână. *Iartă-mă.*

— Nu, a răspuns Nathan. Nicio idee.

Rândul de deasupra notiței lui Cameron era completat cu literele cursive ale lui Liz, care notase că avea să îi ia calul lui Sophie la o mică plimbare de antrenament și că se întorcea după-amiază. Iar cu un rând și mai sus, Harry scrisese că el și cu Simon se duceau să verifice puțurile, cu intenția de a veni înapoi acasă până la cină. Mâzgăleala indescifrabilă a lui Bub de cu o zi înainte arăta că acesta avea să rămână în padocul de nord și apoi avea să se ducă la întâlnirea cu fratele său de la Lehmann's Hill. Nathan a urmărit cu degetul rândurile vecine, însă nu mai erau și alte notițe referitoare la ziua în care dispăruse Cameron. S-a mai uitat câteva pagini înainte și înapoi, după care a închis caietul.

— În fine, La auzit pe Dave spunând, cu un ton ciudat. Îmi dau seama că nu treci printr-o perioadă prea bună acum, însă tot sunt nevoit să îți trimit o factură.

— Am înțeles.

Și-a dat seama că a spus-o cu mai multă amărăciune decât intenționase.

— Mi-e teamă că nu am de ales. M-a costat o sută carburantului, să vin pe drumul ăla din nord.

— Știu.

Nathan își simțea inima rupându-se în bucăți mici, ca de obicei în ultima vreme, când venea vorba despre bani.

— Uite, dat fiind că e Crăciunul, o să reduc puțin suma de plată pentru intervenția la domiciliu.

— Da? Mulțumesc.

— Nicio problemă. A trebuit să trec și pe la Atherton joi, deci nu a fost un drum făcut chiar degeaba.

— Ai fost la Atherton?

Ceva nedefinit a străbătut brusc mintea lui Nathan, dar nu a apucat să își dea seama despre ce anume era vorba.

— Da. Probleme cu generatorul. Și încă o dată, îmi pare rău pentru Cam. Ce ghinionul naibii că nu l-a văzut nimeni la timp, să îl poată ajuta.

Din nou acea înțepătură. Mai ascuțită de data asta, dar a dispărut la fel de repede.

— Mersi, Dave.

— Mult noroc cu camera frigorifică!

Nathan chiar avea nevoie de noroc. A închis telefonul și a rămas o vreme privind în gol. Când în cele din urmă a dat să plece de-acolo, a sărit ca ars când l-a văzut pe cel care-l privea, rezemat de ușa biroului lui Ilse. Simon, din nou. Nathan s-a întrebat de când stătea oare acolo.

— Mai dorești ceva?

A făcut un pas ca să treacă pe lângă el, în același timp când Simon a încercat să o ia înainte, așa că s-au oprit amândoi, jenați.

— Au mai spus polițiștii ceva despre ceea ce cred ei că i s-a întâmplat lui Cameron?

— Nu. De ce?

— Sunt doar curios. Îmi plăcea mult de el. Oare ia în serios poliția cazul acesta?

— Așa cred. Însă pe-aici există un singur polițist, deci...

— Știu. E foarte ciudat, a zămbit Simon pe jumătate. O să vină aici să vorbească cu noi toți?

— Aici, acasă?

Agitația evidentă cu care bărbatul a îngânat o confirmare i-a dat o senzație foarte neplăcută lui Nathan.

— Ar fi o problemă dacă vine?

— Nu. Sigur că nu.

Simon a dat să mai spună ceva, apoi a părut să se gândească mai bine și a renunțat. Au rămas uitându-se unul la altul.

— Îmi mai zici o dată cum l-ai cunoscut pe Cameron?

— La bar. Când am ajuns în oraș.

— Din vestul îndepărtat.

— Asa este.

— E cam dificil să ajungi aici dinspre vest în perioada asta a anului, a spus Nathan. Drumurile din deșert sunt în general închise.

— Mie-mi spui? Am fost nevoiți să o luăm pe drumul turistic. Am făcut un ocol pe la sud.

— Am înțeles.

Numărul slujbelor era întotdeauna mai mare decât cel al nomazilor dispuși să le accepte, acolo în mijlocul pustiului, însă Nathan tot s-a întrebat cum de alesese Cam cuplul acesta. În perioada aceasta a anului, nici măcar nu era atât de multă treabă de făcut. Și-a amintit de telefonul din seara precedentă. „*Vă mulțumesc pentru interesul acordat firmei noastre, Northern Blooms!*”

— De unde ziceați că sunteți voi?

— Din Anglia? Hampshire.

— E cumva în nord?

— Nu. Sud. De ce?

— Nu contează.

— Are legătură cu acea femeie despre care vorbiți cu toții, Jenna? a întrebat Simon cu o voce joasă, care l-a făcut pe Nathan să se întoarcă spre el.

— Știi ceva despre asta? Sau despre ea?

Simon și-a dat seama ce gândea Nathan și a răspuns:

— Nu. Bineînțeles că nu. De unde aș putea ști ceva?

— Tu ai adus vorba despre asta.

— Uite ce este... a început Simon aruncând o privire spre bucătărie, de unde se auzea Katy zdrăngănind din vase. Cred că am pornit cu stângul în povestea asta. Nu ne cunoști, pot înțelege acest lucru. Însă, indiferent ce s-a întâmplat cu fratele tău...

Simon a făcut o pauză și a mai coborât vocea puțin:

— ... nu pentru mine sau Katy ar trebui să-ți faci tu griji.

Nathan s-a încruntat. Tipul era atât de surprinzător și imprevizibil, încât nu își dădea seama ce gândea cu adevărat.

— Ce vrei să spui cu asta? Că ar trebui să îmi fac griji pentru altcineva?

— Poate nu chiar griji, propriu-zis...

— Dar exact asta ai spus.

— Știu, dar am vrut să spun că, *dacă* ar fi să-ți faci griji.

— Pentru numele lui Dumnezeu, zi-o de-a dreptul, amice!

Simon a înghițit în sec, iar mărul lui Adam i-a săltat vizibil.

— L-am auzit pe Cameron certându-se cu cineva. Cu Harry. Cu o săptămână înainte să moară.

— Și? a întrebat Nathan, pentru că nu știa ce altceva ar fi putut spune.

De afară, s-a auzit un zgomot ușor. Cineva îl striga:

— Nathan?

Ilse. S-a întors în direcția din care se auzise vocea, apoi s-a uitat din nou, fix, la Simon.

— Credeam că vrei să știi, a continuat el. Era într-o noapte, când Harry se dusesese să oprească generatorul, l-am auzit din rulotă. Nu se auzea clar ce spuneau, deși am încercat să ascult, dar cu siguranță își spuneau lucruri nu tocmai plăcute.

— Nathan?

De afară s-au auzit ghetele lui Ilse bocănind pe treptele din lemn de pe verandă.

Simon s-a mai apropiat cu o jumătate de pas:

— Cameron părea foarte nervos. Nu îl mai auzisem niciodată așa. Și

Harry se înfuriase, spunea că stătuse aici mai mult de patruzeci de ani, cu mult mai mult decât Cameron. Ceva de genul: „Știu mai multe despre ceea ce se petrece acum decât îți închipui tu”.

— Ce o fi vrut să spună cu asta?

— Nu știu, a ridicat Simon din umeri. Cam asta a fost tot. Cred că, după aceea, Harry a plecat. Și poate că nu m-aș mai fi gândit la asta, dar...

S-a oprit în momentul în care ușa de plasă de la capătul holului s-a deschis. În lumină s-a conturat silueta lui Ilse.

— Ah, bine că ești aici! a spus ea, cu răsuflarea puțin tăiată. Harry nu e prin zonă. Ești ocupat? Am nevoie de ajutorul tău.

— Da. Lasă-mă doar o secundă, i-a răspuns Nathan, apoi s-a întors din nou către Simon: Dar ce? Repede.

— Dar Harry nu a pomenit niciodată despre acea discuție.

Capitolul 21

Îeșiseră de pe drum cu trei kilometri mai devreme și mașina lui Nathan hurducăia pe pământul denivelat.

— Sper că e încă imobilizat, a spus Ilse când țarcul a început să se vadă, la distanță.

— Da.

Și Nathan spera același lucru. Un vițel blocat în gardul de sârmă era una, dar un vițel care fuge înfășurat în sârmă era o adevărată pacoste.

— Uite acolo! Se vede! a arătat Ilse cu degetul prin parbrizul prăfuit.

Erau primele cuvinte pe care le schimbaseră în cincisprezece minute.

Felicitarea lui Cameron stătea deschisă la vedere pe scaunul dintre ei. *Iartă-mă.*

Nathan a scanat cireada dintr-o privire. Vacile au început să se agite la auzul motorului mașinii și să se deplaseze brusc, de parcă erau o singură ființă. Un singur animal a rămas nemișcat, să-și păzească puiul care se lupta cu capcana de sârmă în care își prinsese piciorul din spate.

— L-am văzut pe când călăream, îi spusese Ilse mai devreme, pe holul din casă. Dar nu aveam la mine nimic cu care să îl pot elibera.

— Bine, spusese Nathan, pentru că oricum o treabă ca asta se făcea mai bine în doi. Lasă-mă un minut. Ne vedem la mașină.

O ezitare ușoară.

— A mea nu merge. O luăm pe a ta?

— Nicio problemă. Cheile sunt pe scaun.

De fapt, unde era mașina de teren a lui Ilse? s-a întrebat Nathan uitându-se în urma ei. Nu o văzuse de când venise aici.

Nathan își notase destinația în registrul de lângă telefon, apoi rupsese o pagină goală din el și îi mâzgălise un mesaj lui Xander. S-a uitat apoi din nou către Simon, care încă pierdea vremea.

— Ești sigur de ceea ce ai auzit între Cam și Harry? 1- a întrebat el. Nu încerci să creezi probleme?

— Nu. *Nu.* De ce aș face asta?

— Ai mai spus cuiva? Lui Bub sau oricui altcuiva?

— Nu.

— De ce nu?

— Bub și Harry par să fie foarte apropiați.

— Harry e apropiat de toți de pe-aici.

— Nu și de tine. Ești un fel de...

Simon s-a oprit și a ridicat din umeri.

— În fine. Uite, nu îl cunoșteam bine pe Cameron, dar a fost bun cu noi. Și îmi place să cred că și eu sunt un om bun, a zis el, apoi l-a

privit pe Nathan: Și aş risca să spun că și tu ești.

Nathan nu a știut cum să răspundă la asta. În cele din urmă a plecat, urmând-o pe Ilse afară și lăsându-l pe Simon să privească în urma lui.

Ilse se instalase deja pe scaunul pasagerului, cu motorul pornit. Când a intrat în mașină, Nathan a remarcat cu ușurare că aerul condiționat era și el pornit. A dat în spate, apoi au luat-o către lungul drum. Când au vorbit pentru prima dată, casa rămăsese demult în urmă.

— Ilse, am găsit ceva de la Cam...

— Ce voia Simon?...

Vorbiseră în același timp. Ilse a ridicat din sprâncene.

— Ce ai zis? a întrebat ea. Ceva de la Cameron?

Nathan a scos felicitarea din buzunarul de la spate, iar Ilse pur și simplu i-a smuls-o din mână. Atent la drum, Nathan i-a povestit unde o găsisese, împreună cu Xander, în același loc cu desenul înrămat, cel cu toată familia, Ilse a rămas minute întregi nemișcată și cu capul plecat, cu părul căzut peste ochi.

— Ilse... spusese Nathan într-un sfârșit.

Ea își dresese vocea și lăsase felicitarea să cadă pe scaunul de alături ca și cum, dintr-odată, nu îi mai suporta atingerea.

— E OK. Sunt OK. Nu știu ce să îți spun. Pe zi ce trece... a început ea clătinând ușor capul. Pe zi ce trece, simt că îmi înțeleg soțul din ce în ce mai puțin.

Apoi nu mai vorbiseră deloc până când ajunseseră la cireadă.

Nathan a oprit mașina la o distanță măricică de țarc, astfel încât să nu streseze mai mult decât era necesar vițelul și pe mama lui care aștepta. Au ieșit din mașină, iar Nathan a deschis portbagajul, să caute ceva în geanta cu scule. A găsit vreo două foarfeci pentru sârmă, de mărimi diferite, și s-a întors către Ilse, care rămăsese aproape și îl privea. De fapt, după felul în care și-a mutat brusc privirea, Nathan și-a dat seama că nu se uita la el, ci privea dincolo de el. Pe bancheta din spate a mașinii lui de teren, unde fuseseră cândva împreună, acum un milion de ani. Nathan a închis ușa portbagajului și a pornit către vițel. Animalul îi privea precaut în timp ce se apropiau. Mama a încremenit, zvâcnind doar din coadă. Tot restul cirezii îi urmărea.

— Am auzit că așa a murit păstorul, a spus încet Ilse. Strivit de copite, într-o învâlmășeală cauzată de panică.

— Pe bune? Nu... a început Nathan, dar s-a oprit pentru că vițelul începuse să mugească, iar mama lui să-și plesnească coada, agitată și încordată. Să stai cu ochii pe ea, totuși. Nu-i va plăcea ce o să fac acum.

I-a întins lui Ilse foarfecile de sârmă.

— Te descurci cu astea?

— Am mai făcut-o și altădată. Doar să îmi spui când.

Nathan s-a apropiat cu grijă, lăsându-le timp suficient animalelor să se uite la el. În caz că asta folosea la ceva. Cireada era învățată atât de mult cu libertatea, încât vitele erau aproape animale sălbatice. Nu prea erau obișnuite să vadă oameni. Mama îl fixa cu privirea în timp ce se apropia de puiul ei. Putea vedea deja că sârma nu era chiar foarte strâns înfășurată în jurul piciorului vițelului. Încă puțin și sar fi putut elibera și singur. Însă acum era totuși blocat. În spatele său, mama se auzea pufnind.

— E în regulă acolo în spate? a strigat Nathan.

— Da, a răspuns Ilse. Încă se ține la distanță.

La câțiva metri în fața lor, în praf, Nathan a zărit urmele clare ale trecerii unui șarpe. Probabil că plecase de mult de acolo, dar tot a considerat înțelept să se uite bine în jur. Antiveninul era scump și avea termen de valabilitate scurt, așa că centrul medical din oraș nu avea astfel de provizii.

— Ce se întâmplă dacă ești mușcat?

Nathan auzise întrebarea asta de la mai mulți nomazi cărora nu le venea să creadă.

În niciun caz ceva bun, era răspunsul, mai ales cu șerpii care obișnuiau să se simtă la ei acasă în zona aceasta. Nathan trăia însă după regula de aur, dacă era mușcat, murea. Punct. Dar acum nu avea încotro și a trebuit să pășească înainte, către vițel.

— Încep.

— OK. Să-mi spui când ești gata.

Dintr-o singură mișcare, Nathan a pus mâinile sub vițel și l-a ridicat. Înainte ca animalul să își dea seama ce i se întâmplă, l-a pus jos, pe o parte, și l-a ținut acolo cu toată greutatea lui. Vițelul, uimit, a început să mugească nervos drept în fața lui Nathan. Dădea din picioare și se zbătea, așa că Nathan s-a întins peste el, folosindu-și genunchii și coatele ca să îl țină aproape nemișcat la pământ.

— Acum! a mormăit el, însă Ilse era deja acolo, aplecată deasupra picioarelor din spate ale vițelului, cu foarfecă în mână.

Simțea căldura trupului vițelului și îi auzea bătăile inimii în piept. Se împotriva și lovea cu picioarele în toate părțile.

— La naiba! a auzit-o pe Ilse spunând.

— Te-a nimerit? s-a apăsă el și mai tare peste animal, până când La putut stăpâni complet.

— Sunt bine.

O auzea mișcându-se.

— Trebuie să încerc cu foarfecă mai mică. Nu vreau să îi prind și pielea.

Nathan trebuia să depună un efort cam mare ca să țină vițelul. Avea doar vreo două luni, dar era puternic. Sigur cântărea mai mult decât

Ilse, iar Nathan a estimat că el însuși abia dacă o fi avut vreo douăzeci de kilograme mai mult decât vițelul. Dar nu avea importanță, totuși. El era mai puternic și asta era suficient să îl domine. Rămăsese lungit, nemișcat.

Nathan asculta bătaile speriate ale inimii bietului animal. Și de nicăieri, fără să se poată controla, gândurile i-au fugit la Cameron.

— Ilse? a strigat-o el.

— Da, a răspuns ea, întoarsă spre picioarele din spate ale vițelului.

— Am încercat să o sun pe Jena Moore. În Anglia.

Nu o putea vedea, dar simțea că încremenise.

— Și?

Nathan a clătinat din cap, atât cât a putut face asta:

— Nu era acolo.

— Unde este?

Nathan simțea tensiunea din vocea lui Ilse. De jos de undeva se auzea și zgomotul slab al foarfecii care tăia.

— Bali, din câte mi-a spus colega ei.

Vițelul s-a încordat, iar ochii i s-au rotit în cap. A verificat dacă mama lui îl păzea, încă, de la distanță, apoi s-a întins către ea.

— Oriunde ar fi, se pare că se află într-o zonă fără acoperire pentru mobil.

Niciunul nu a mai zis nimic timp de un minut. *Hârșt. Hârșt.*

— De ce ai sunat-o?

Nathan tot nu putea să o vadă pe Ilse, dar vocea îi sunase mai aproape acum. A încercat să își ridice capul, iar vițelul a profitat de oportunitate. A trebuit să îl apuce și mai bine.

— Nu știi, a mormăit el.

— Ți-ai schimbat părerea despre cele spuse de ea în legătură cu Cam?

— Nu, a răspuns el, cumva prea prompt. Nu e asta.

Ilse nu a răspuns. Într-un sfârșit, Nathan și-a dat seama că se ridicase în picioare.

— Am terminat, a spus ea.

Nathan a eliberat vițelul de sub greutatea lui, iar acesta s-a ridicat imediat în picioare și a țâșnit-o către mama sa, care se uita încă urât la ei. Vaca i-a aruncat lui Nathan o privire lipsită de recunoștință, după care și ea, și puiul au luat-o la goană fără să se uite înapoi, fericiți să se afle din nou în libertate.

Nathan s-a așezat pe jos, gâfâind. Îl dureau mușchii după efortul de a-l ține pe vițel la pământ. În picioare, Ilse rămăsese în mâini cu firele de sârmă tăiate. Avea lacrimi în ochi.

— Rahat, Ilse...

S-a ridicat și el în picioare.

— Nu știi de ce am sunat. Doar eram curios ce avea de spus.

Ilse se juca cu firele printre degete.

— Bali.

— Așa se pare.

Ilse nu a mai spus nimic o vreme, după care și-a ridicat ochii și a privit către orizont:

— Sunt o mulțime de zboruri între Bali și Brisbane.

Nathan nu a răspuns. S-a dus către mașină, ca să ia o bucată de sârmă și să repare gardul.

— Ai crede că întotdeauna poți vedea pe cineva de aici, a spus Ilse când el s-a întors.

Ochii i se uscaseră acum.

— Dar nu poți, nu-i așa? Dacă cineva stă nemișcat sau dacă a parcat la mare distanță. Doar după ce începe să se miște îți poți da seama că a fost cineva acolo.

Nathan s-a gândit la Lehmann's Hill:

— Și Bub zicea ceva asemănător zilele trecute.

Ilse a încuviințat:

— L-am auzit pe Bub vorbind despre asta. Despre cum poți să știi dacă e cineva prin preajmă.

Nathan s-a lăsat pe vine și a răsucit cu un clește firul nou de sârmă peste marginile rupte ale celui vechi.

— Cred că are dreptate.

— Serios? a întrebat Ilse părând surprinsă. Cameron spunea mereu că e ridicol.

— Oh!

— Dar simți și tu asta, nu?

— Habar n-am, a spus Nathan. Uneori. Poate. E ca și cum...

Nu prea putea explica ce simțea. Ca un puls pe pământurile pustii. O apăsare ciudată, de parcă împărțea aerul cu altcineva. O recunoaștere inconștientă a faptului că e ceva în neregulă în peisaj.

Nimic mai mult de atât, nici mai clar. În ultima vreme, avusese câteva alarme false chiar pe proprietatea sa. Și probabil că, de-a lungul anilor, fuseseră sute de dați când cineva necunoscut se aflase la orizont pe acolo.

— Poate că avea dreptate Cam, a spus el într-un sfârșit.

Ilse a rămas încremenită. Doar privirea mătura împrejurimile:

— Și acum?

— Crezi că e cineva aici și acum?

— Da.

Avea o expresie serioasă pe chip.

— Ilse, nu e o știință. Nu e nici măcar o chestie.

— Știu. Dar poți să simți pe cineva?

Nathan s-a uitat la ea. Îi auzea respirația și vedea cum vântul îi flutura ușor vârfurile părului. Nu-i putea auzi bătăile inimii, însă pe

ale lui, da.

— Suntem doar noi aici, a spus el foarte sigur.

Apoi s-a întors la gard. Simțea că Ilse îl fixa din priviri, însă nu s-a uitat în spate. O vreme, s-a concentrat la ceea ce avea de făcut, după care a spus:

— Ascultă, nu e nicio posibilitate ca Jenna să fie pe-aici. Am fi auzit dacă venea prin oraș.

— Dar poate că nu a venit prin oraș.

— N-ar avea cum altfel. Știi prea bine asta. N-ar putea să se deplaseze pe ascuns. Ar trebui să ai foarte multe provizii ca să te ții complet departe de șosele.

— Și totuși, nu e imposibil. Tu ai făcut asta. Bub a făcut-o. Și Cameron.

— Și câți turiști au murit în mașinile lor, încercând să o ia pe scurtătură?

Nathan a răsucit ultima bucată de sârmă și a verificat dacă e bine întins. Mulțumit, s-a ridicat în picioare, însă s-a oprit brusc când a văzut expresia de pe chipul lui Ilse:

— Ce se întâmplă? De ce te preocupă atât de mult treaba asta?

— Și Cameron a încercat să o sune pe Jenna, a răspuns Ilse. De trei ori.

Nathan a făcut ochii mari:

— Când?

— O dată acum două săptămâni, apoi de încă două ori cu o săptămână înainte să moară. A sunat-o de la telefonul din birou, nu de la cel din casă. Încă îi văd numărul de telefon de pe factura online. Are o florărie în Anglia, nu-i așa? Am căutat-o după nume.

Nathan a încuviințat.

— Nu cred că a vorbit cu ea, a spus Ilse. Apelurile sunt foarte scurte, toate au durat mai puțin de treizeci de secunde.

— Dar de ce să fi așteptat atât de mult înainte să o sune? Știa deja de câteva săptămâni că Jenna voia să ia legătura cu el.

— Poate că ei îi luase atât de mult timp ca să dea de el, de fapt, a spus Ilse. Poate că el primise un e-mail sau ceva. Nu știu. Nu îi cunosc parola.

S-a oprit o clipă.

— Sau poate că ea nu l-a contactat, iar el simțea că înnebunește așteptând. Dacă mă gândesc bine, începuse să se îngrijoreze de cum aflase că ea sunase la poliție, însă lucrurile se înrăutățiseră. Iar în ultima săptămână mai dăduse niște telefoane.

— Unde?

— La St Helens. Unul dintre ele, la centrul medical de acolo.

— Era bolnav?

— Nu mi-a spus că ar fi fost. Și, din câte știu, nici pacient acolo nu

fusesse. Însă oricum lui Cameron nu-i plăcea să se ducă și să-l vadă pe Steve la clinică, deci cine știe? A sunat și la unul dintre hotelurile din St Helens.

— La care?

În St Helens erau doar trei posibilități de cazare.

— Cel ieftin.

— A făcut o rezervare?

— Dacă a făcut una, înseamnă că nu a făcut-o pe numele lui, a răspuns Ilse, cu o expresie dură pe față. Nici pe numele Jennei nu am găsit nimic. Și nici la celelalte două hoteluri.

Pe Nathan La trecut un fior ciudat și a simțit nevoia acută să privească înapoi peste umăr. Nu se vedea nimic până la orizont, în afară de vite și de iarba mărunță și deasă. Liniște absolută, Ilse îl privea atent.

— Chiar crezi că fratele tău nu trebuia să își facă nicio grijă în privința acelei femei? a întrebat ea.

Nathan a ezitat să răspundă. De data asta, chiar a ezitat. O tăcere lungă și nesigură, care s-a lăsat între ei și a spus mai mult decât cuvintele.

Ilse a dat din cap.

— Pentru că el se comporta de parcă ar fi trebuit.

Capitolul 22

Abia dacă au schimbat o vorbă pe drumul de întoarcere. Nathan conducea, iar Ilse se uita pe geam, în timp ce-și rodea unghiile și răsucea printre degete felicitarea lui Cameron.

— Trebuie să îi spui lui Glenn, a zis Nathan. Că soțul tău a încercat să o sune pe Jenna.

— Am încercat deja, a răspuns Ilse fără să se uite la el. Dar nu era la secție aseară, când am sunat eu.

— Ai lăsat un mesaj?

— Nu. Apelul a fost redirecționat la Brisbane. Nu am vrut să...

Ilse a oftat, privind în continuare peisajul care se derula pe geam.

— O să încerc din nou să dau de Glenn.

A rămas în tăcere până când s-a ivit casa la orizont.

— O să cobor aici, a spus ea pe când treceau prin fața staulelor. Am lăsat în grabă iapa aici mai devreme, vreau să văd ce face.

Nathan a oprit mașina.

— Ilse, a strigat-o el după ce a coborât, iar femeia s-a oprit așteptând să continue.

Ar fi vrut să îi spună că totul va fi bine. În loc de asta, însă, doar a clătinat din cap:

— Nimic.

Ea a trântit portiera și Nathan a rămas uitându-se în urma ei. Când a ajuns în fața casei, le-a văzut pe fete, de departe, călărind în curtea pentru antrenament. Liz le supraveghea, iar Xander stătea pe-aproape, la umbră, și răsfoia carnetul de schițe din poală.

Nathan s-a dus către ei. S-a oprit lângă mama lui și s-a sprijinit de balustradă. A așteptat ca Liz să îi spună lui Lo că trebuie să își țină călcăiele mai jos, dar ea nu a făcut asta. Ochii ei priveau în gol.

— E totul în regulă? a întrebat el.

— A sunat Steve de la clinică. A terminat a...

Liz a făcut un efort să poată pronunța cuvântul.

— ... autopsia. Putem să organizăm înmormântarea.

Nathan s-a gândit la telefonul pe care Cameron l-a dat la centrul medical din St Helens.

— Nu au găsit și alte probleme de sănătate?

Liz a dat vag din cap fără să întrebe de ce. Xander însă a ridicat privirea spre el.

— Vrei să te odihnești? a întrebat-o Nathan. Pot să le ajut eu pe fete cu caii.

Se aștepta la un refuz din partea lui Liz, însă aceasta doar a încuviințat. Cu un efort vizibil, s-a dezlipit de balustradă și s-a îndreptat spre casă, târșâindu-și picioarele.

— Nu s-a simțit bine toată dimineața, a spus Xander, cu vocea puțin

cam rece. Lo aproape că a căzut, iar ea nici nu a observat.

— Am înțeles, a spus Nathan. Prietene, îmi pare rău că m-am dus fără tine, însă...

— E în regulă.

Nathan se temea că nu era deloc în regulă, însă Xander părea preocupat de alt gând când și-a ridicat capul din caietul cu schițe:

— Lai arătat lui Ilse felicitarea de la unchiul Cam?

— Da.

Nathan i-a povestit ce spusese Ilse. După o mică ezitare, i-a spus și despre telefoanele către St Helens, despre care îi pomenise ea.

Xander s-a încruntat:

— Oare Cam credea că Jenna ar putea fi la St Helens?

— Nu știu. Poate că da.

Xander și-a lăsat din nou privirea în caietul din poala sa. Era plin de desenele lui Lo.

— La ce te uiți? a întrebat Nathan.

Xander i-a înmănat caietul, deschis la pagina la care se uita. Nathan a aruncat o privire. Erau desenate două fete, una mai mică decât cealaltă, ambele cu părul blond-închis. Era greu de spus ce vârstă aveau, însă cea mare avea un braț într-o orteză viu colorată.

Cele două fete se aflau în prim-planul desenului, iar pământul de sub picioarele lor era de un portocaliu aprins. În spate se profila uriașă o formă întunecată care acoperea toată linia orizontului.

Fusese desenată de către cineva tânăr, dar talentat, și era complet recognoscibilă.

— E mormântul păstorului, nu-i așa? a spus Nathan.

În spatele pietrei funerare, Lo desenase o altă formă. Era mai mult o umbră și era neterminată, însă sugera într-un mod bizar un om. O femeie, s-a gândit Nathan, fără să-și poată da seama de ce. Prin comparație cu fetele, care erau clar ușor de identificat, trăsăturile femeii erau pierdute, lipsite de formă. Nathan a ridicat ochii din desen. Fetele lui Cameron călăreau acum pe lângă latura țarcului cea mai îndepărtată.

— Nu știam că au fost la mormânt, a arătat Xander cu degetul către orteza de pe brațul fetei. În niciun caz, nu recent.

— Nici eu, a răspuns Nathan.

Le-a strigat pe fete, iar ele și-au îndrumat imediat caii către el.

— Veniți aici! Trebuie să vorbesc ceva cu voi.

— Am făcut ceva rău? a întrebat Sophie galopând și oprindu-se în fața lui într-un vârtej de praf.

— Nu. Voiam să te întreb de desenul acesta, Lo.

Lo s-a aplecat către el, însă când a văzut desenul, sa schimbat la față. Nu a întins mâna să îl ia. În spatele ei, Sophie se străduia și ea să vadă despre ce este vorba. Calul ei era neliniștit și se rotea în cercuri

strânse. Nathan a văzut cum Sophie îi strângea cu putere hăturile, iar pielea lor îi mușca din carne în palme.

— Ce e cu desenul acesta, Lo? i-a cerut Nathan explicații fetei.

— Evident că este mormântul păstorului, i-a răspuns ea răstit.

Nu mai era fetița vorbăreață de cu o seară în urmă. Era precaută acum, iar Nathan a observat că mâinile ei strângeau și mai tare hăturile.

— Nu știam că ati fost acolo.

— O dată. Cu mami.

Nathan a arătat cu degetul spre silueta neclară de femeie:

— Asta e mama voastră?

— Bineînțeles, a intervenit Sophie înainte ca Lo să poată răspunde. Cine altcineva ar putea fi?

— Nu știu, a răspuns Nathan, cu sinceritate. Poate vreo prietenă deale ei?

— Mami nu are nicio prietenă. Ce? a spus Lo când Sophie i-a aruncat o privire încruntată. Nici noi nu avem.

— Deci v-ați dus acolo cu mama voastră? a întrebat Xander. Când?

— Acum o veșnicie, a răspuns Lo.

— Nu, nu acum o veșnicie, ci chiar după ce mi-am rupt mâna, a spus Sophie.

Calul ei se învârtea din nou și fata era obligată să își întoarcă mereu capul ca să se poată uita la Nathan.

— Ce ați făcut acolo?

Fetele au făcut un schimb rapid de priviri, însă Nathan a avut impresia că ezitarea lor nu era intenționată.

— Nimic. Ne-am dus până acolo, apoi...

Sophie a continuat încruntată:

— Apoi ne-am întors imediat acasă. Mami a zis că ar fi trebuit să facem un picnic.

— Dar nu aveam la noi nimic de mâncare, a spus Lo.

— Ba aveam. Îți aduci aminte că mai târziu am mâncat lângă staul?

Lo s-a încruntat și ea, iar pe față i-au apărut mai multe încrețituri.

— Am stat la mormânt doar câteva minute, a spus Sophie.

— Așa e, a dat Lo din cap. Nu mi-a plăcut deloc.

— Și nu s-a întâmplat nimic altceva? Nimic-nimic?

Fetele au clătinat din cap în același timp.

— Bine, a spus Nathan. Mulțumesc, fetelor.

Calul lui Sophie era încă agitat și își rotea privirea nervos. Fetița i-a slăbit hăturile și calul a țășnit către partea opusă a țarcului.

Lo a rămas în urmă, pe poneiul ei mai docil:

— Mami o să aibă necazuri?

— Nu. De ce ar avea?

— Pentru că pari trist.

Oare as a era?

— Îmi pare rău.

Nathan a încercat să-și schimbe expresia de pe chip, într-una mai neutră, spera el. Se pregătea să închidă caietul de schițe, apoi s-a oprit:

— De ce nu ai terminat-o de desenat pe mama ta aici?

Lo a devenit brusc nesigură și s-a uitat după sora ei, care era destul de departe și nu îi mai putea auzi. A ezitat puțin, apoi s-a aplecat de pe poneiul ei.

— Lui tati nu i-a plăcut, a șoptit ea.

— Cum adică?

— A văzut desenul și s-a supărat pe mami. Nu am vrut să fac mai rău.

Ilse nu se mai afla în staul când Nathan a condus înapoi caii fetelor. Lo fusese distrasă și își pierduse concentrarea și controlul poneiului său de vreo două ori. Spunea că nu știa de ce fusese supărat tati, doar că așa crezuse ea că fusese. Nathan și Xander avuseseră un schimb de priviri când observaseră că Lo era din ce în ce mai îngrijorată, și nu insistaseră. După ce Lo aproape căzuse de pe cal pentru a doua oară, Nathan îl rugase pe Xander să le ducă pe fete în casă și să găsească ceva mai puțin periculos de făcut. El dusesse caii în staul și zăbovisse ceva mai mult să îi instaleze acolo, ca să se poată gândi la diverse lucruri.

Abia pe lungul drum de întoarcere auzise acel sunet. Se afla sub fereastra unuia dintre bungalow-uri și atunci s-a oprit din mers. A respirat discret. Cineva plângea. A luat-o către intrare și a urcat treptele.

Interiorul bungalow-ului a fost o surpriză pentru el. Fusese transformat într-o sală de clasă cum scrie la carte, cu o tablă albă și mese mici și afișe cu alfabetul lipite pe pereți. Multe dintre ele păreau făcute în casă, iar lui Nathan i s-a părut că recunoaște munca lui Ilse în cea mai mare parte.

Katy stătea pe un fotoliu beanbag în colțul de lectură. Când a intrat Nathan, s-a șters la ochi.

— Scuze, a spus el. Te-am auzit de afară.

— E în regulă.

Katy și-a suflat nasul într-un șervețel mototolit. S-a ridicat cu dificultate în picioare.

— Oricum ar trebui să mă întorc.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Vrei să-l caut pe Simon?

— Nu. Sunt bine.

Nathan a găsit o rolă de prosoape de hârtie în zona de artă și i-a întins o bucată:

— Mai stai un minut, să te liniștești.

— Mersi.

Katy a luat rola recunoscătoare și și-a șters ochii.

În timp ce fata încerca să-și revină, Nathan s-a plimbat prin cameră. Sala aceea de clasă era cu mult mai drăguță decât orice altceva avuseseră la dispoziție Cam și Bub în copilărie. Ei își făceau temele la masa din bucătărie, în cazul în care chiar și le făceau. Pe catedră era un laptop acum, cu câteva notițe scrise de mâna lui Katy pe post-it-uri, a presupus el.

Un dosar gros, primit de la școala prin corespondență, stătea deschis, iar Nathan și-a adus aminte de conversația avută cu Sophie pe verandă.

Nu cred că e profesoară cu adevărat.

Și-a ridicat privirea. Katy își sufla din nou nasul. A răsfoit câteva pagini din dosar. Erau prezentate lecțiile pe care supraveghetorul de acasă trebuia să le țină cu copiii.

Prezentați-le elevilor noul capitol, a citit el. Ridicați cartea și spuneți-le: „Astăzi vom învăța despre cărțile desenate și despre personajele din această poveste”. Arătați-le elevilor prima copertă. Cereți-le să citească titlul cu voce tare.

Nathan s-a încruntat. A continuat să citească. Toate instrucțiunile erau acolo. Nu părea să fie dificil să lucrezi cu copiii dacă le urmai întocmai. Poate că sar fi putut descurca chiar și el, dacă ar fi fost nevoie. A închis dosarul și a văzut că fata îl privea.

— Ești mai bine? a întrebat el.

— Da.

Vocea ei a sunat cumva prea veselă, în timp ce machiajul ușor prelins le dădea ochilor ei un aer ciudat de dramatic.

— Mi-e puțin dor de casă. O să îmi revin.

— Te întorci în casă? a spus el. Putem merge împreună.

Katy a deschis ușa bungalow-ului și Nathan a coborât treptele în urma ei, în lumina orbitoare a zilei.

— Tu ești acum șeful aici? l-a întrebat Katy pe drum.

— Eu? Nu.

— Dar cine este?

Bună întrebare.

— Ilse, cred. Depinde de ceea ce vrei.

Nathan a privit către fată la timp cât să prindă o ușoară umbră care i-a acoperit chipul.

— Simon și cu mine trebuie să plecăm în curând. Nu din cauza celor întâmplate, a adăugat Katy repede. Chiar discutasem cu Cameron despre asta, dar...

S-a oprit.

— Am înțeles, a spus Nathan. Când vă gândiți să plecați?

— Nu sunt sigură. Curând. Poate săptămâna viitoare. Trebuie să discut cu Simon.

— Să vă asigurați că vă luați rămas-bun de la cineva înainte să plecați. Dacă lipsește un lucrător, suntem obligați să raportăm, pentru cazul în care...

S-a oprit și el. *Ar zăcea mort în mijlocul pustiei.*

— Pentru siguranța lui.

— Nu e din cauză că nu am fi recunoscători pentru slujbele noastre, a spus repede Katy.

— E în regulă. Nimeni nu rămâne pe vecie. Vă întoarceți în Anglia?

— Eu așa aș vrea, dar Simon nu e pregătit încă, a spus Katy clătinând din cap. Lui îi place aici.

— Am înțeles, a spus din nou Nathan, cu sentimentul clar că îi scăpa ceva. Sunteți de mult împreună?

— De trei ani, a răspuns ea fără vreo inflexiune în voce. Suntem logodiți.

Așa or fi fost, însă Nathan și-a dat seama cu surprindere că de data asta Bub avusese dreptate: fata nu era fericită.

— Dacă simți nevoia să vorbești cu cineva... a spus el într-un sfârșit. Adică cu cineva care nu este de aici, de pe proprietate, îl poți găsi oricând pe Steve la clinică.

— De ce spui asta? a întrebat Katy cu asprime.

— Așa. Uneori, cei care lucrează pe aici au chestii pe care nu doresc să le discute cu angajatorii lor. Asta-i tot.

— A, a dat ea din cap. Scuze. De obicei, eu nu sunt așa, îți jur. Doar că acum mi-e puțin mai greu, din cauza lucrurilor care s-au întâmplat.

— E în regulă. Nu te învinovățesc pentru asta.

— Mintea îmi fuge aiurea tot timpul, a spus Katy. Știu că era fratele tău și că eu îl cunoșteam de doar câteva luni, însă nu mă pot opri să mă gândesc la tot ce s-a întâmplat.

În partea cealaltă a curții, ferestrele casei se zăreau întunecate în lumina soarelui. Nu se vedea nimeni altcineva prin preajmă și părea că erau singuri. Mașina lui Harry încă lipsea de pe cărare.

Nathan a ezitat. Se simțea puțin perfid.

— Simon zicea că i-a auzit pe Cameron și pe Harry certându-se într-o noapte.

— Ah, da, a spus Katy. Mi-a zis și mie. Probabil că nu a fost chiar o ceartă, din moment ce nu m-a trezit din somn.

— Crezi că Simon a interpretat ceva greșit din cele auzite?

— Nu știu. Simon ținea mult la Cameron. Îl considera un șef bun și îi plăcea să lucreze aici. Poate că a exagerat puțin. Și totuși...

Fata a încetinit pasul, apoi s-a oprit de tot.

— Ce? a întrebat el.

— Ascultă, eu doar lucrez aici, a spus Katy în cele din urmă, privind în jur. Nu am lucrat aici ca să îmi fac prieteni sau să mă implic în altfel de lucruri. Tot ce vreau e să câștig niște bani. Și nu știu ce se întâmplă aici, s-a întors ea spre Nathan, însă este ceva de-a dreptul suspect în ceea ce s-a întâmplat cu Cameron.

Nathan a așteptat, simțind presiunea tăcerii.

— Când l-am văzut pe Cam în ultima dimineață, mia spus că avea să se întoarcă a doua zi, a spus Kathy. Și nu pot explica de ce anume, așa că nu mă întreba, dar sunt sigură că exact asta intenționa să facă. Nu știu ce s-a întâmplat apoi, însă în dimineața aceea, Cameron se gândea să se întoarcă acasă. Mi-ar fi plăcut să mai fie cineva de față atunci, să îl vadă. Simon sau chiar fetele. Ți-ar fi putut confirma.

— Păi, era Ilse, a spus Nathan după o ușoară ezitare. Ea l-a văzut.

— Da. Probabil că l-a văzut, a spus Katy, și a pornit-o din nou către casă.

— Și ea spune că i-a zis cam același lucru. Că avea să se întoarcă a doua zi.

— Așa o fi, a ridicat ea din umeri. Eram prea departe ca să aud, deci trebuie să o cred pe cuvânt pe Ilse că asta a zis.

— Și pe tine.

Auzindu-l, Katy a ridicat privirea spre el, apoi i-a zâmbit cu jumătate de gură.

— Adevărat. Deși...

S-a întrerupt brusc, cu ochii la casă. Nathan i-a urmărit privirea și a observat o umbră la una dintre ferestre. Simon. Se uita la ei, cu ochii feriți de reflexia sticlei.

Katy a grăbit pasul și Nathan aproape că a trebuit să alerge ca să o prindă din urmă.

— Deși ce? a întrebat el. Ce voiai să spui?

— Nimic. Nu contează.

— Ba contează.

— Sincer, chiar nu doresc să tulbur și mai mult apele, încerc să îmi văd de treaba mea.

— Haide, Katy, a spus Nathan oprindu-se din mers. Te rog. E mort.

— Știu.

S-a oprit și ea.

— Bine. Ideea este că, dacă acesta e singurul lucru pe care Cameron și Ilse și l-au spus în acea dimineață, înseamnă că le-a luat ceva timp să și-l spună.

A ezitat o clipă, ca și cum nu s-ar fi hotărât dacă să continue.

— În plus, Ilse nici nu i-a făcut cu mâna la plecare.

— Și? Asta nu înseamnă nimic.

— Poate că nu, i-a aruncat Katy o privire care nu spunea nimic, cu

ochii ei întunecați și mânjiți de fard, însă ea face cu mâna când pleci undeva.

S-au uitat un moment unul la altul, apoi Katy a ridicat din umeri:

— Ți-am spus că nu e nimic, a zis ea, apoi și-a îndesat șervețelul în buzunarul de la blugi. Îți mulțumesc pentru mai devreme, apropo. Mă simt mai bine acum.

A privit în urma ei. Apoi s-a uitat către casă, dar Simon dispăruse, și toate ferestrele erau din nou întunecate.

Capitolul 23

E curios cât de diferite par lucrurile văzute de aproape, s-a gândit Nathan. Stătea singur în camera de zi, privind mai de aproape tabloul lui Cameron. Imaginea mormântului păstorului era atârnată la nivelul ochilor pe perete. Afară se lăsa întunericul și era greu să distingi detaliile în lumina artificială care venea din tavan. Și totuși, era aproape ușor hipnotic să urmărești liniile pensulei și felul în care două culori se îngemănaseră creând ceva nou. Era pe punctul de a se îndepărta, când privirea i-a fost atrasă de ceva în stânga tabloului. La orizont se vedea o pată de culoare închisă, pe care nu o observase niciodată până acum. Un semn cenușiu, neclar, estompat până aproape de transparență.

Nathan s-a încruntat și s-a aplecat să vadă mai bine ce este. Ce naiba putea fi acolo? O persoană? O umbră? Doar o urmă de murdărie? A întins mâna și și-a trecut ușor un deget peste ea. Nu, clar era pictată. Intenționat și permanent din partea lui Cam, deci.

— Cameron te-ar ucide pentru asta, s-a auzit vocea lui Ilse de pe hol, iar Nathan a întors capul. Nu atinge tabloul! Regula de aur în casa asta.

Nathan a ridicat mâinile și a făcut un pas în spate.

— Așa este probabil mai sigur.

Ilse a zâmbit vag. Nathan auzea din bucătărie zgomote de farfurii, semn că se strângea masa după cină. Masa fusese în mare parte tăcută și rapidă.

— Ilse, a spus Nathan când ea dădea să plece.

Femeia s-a oprit, în așteptare.

— Am vorbit cu fetele mai devreme. Mi-au spus că le-ai dus acolo, a spus Nathan făcând un semn din cap către tablou.

— La mormânt? a întrebat Ilse. Cum a venit vorba despre asta?

— Lo l-a desenat.

Chipul lui Ilse a fost traversat de un surăs.

— Am înțeles. Desigur, a adăugat ea, și a intrat în cameră, venind lângă el, în fața tabloului. A fost o idee tâmpită. Le-am dus la picnic, acum câteva săptămâni, după ce Sophie s-a rănit la mână, încercam să găesc ceva să le mut gândurile de la asta și m-am gândit că pe Lo ar putea să o ajute dacă vede mormântul. Să elimine misterul, cred.

— Sophie a zis că n-ați stat mult acolo.

— N-am stat, a râs Ilse cu jumătate de gură. Am știut că fusese o idee proastă din clipa în care am ajuns acolo. Era prea cald. Lo era speriată. Pur și simplu le-am împins la loc în mașină și am plecat de acolo. Am făcut un drum prea lung pentru doar cinci minute, dar a fost mai bine așa. Până la urmă, ne-am oprit pentru picnic lângă staule. Ceea ce ar fi trebuit să facem de la bun început.

În timp ce se uita la tabloul lui Cameron, Ilse a înaintat încet, până când a ajuns la fel de aproape de el precum stătuse Nathan.

— Cameron nu s-a bucurat când a aflat că fuseserăm acolo, a spus ea.

Nathan îi putea vedea chipul acum.

— De ce?

— Nu i-a plăcut că le-am dus atât de departe pe fete. A spus că era un loc prea izolat și prea expus în perioada aceasta a anului.

Ilse s-a aplecat să examineze și ea reproducerea întunecată a mormântului. A ridicat încetișor o mână și și-a întins degetul arătător:

— Spunea că era periculos.

Degetul plutea la doi centimetri distanță de pânză.

— E cumva amuzant, a spus ea cu o voce care sugera exact contrariul, cât de multă dreptate s-a dovedit că avea.

Un centimetru.

— Nu! Nu atinge tabloul, mami!

Vocea de pe hol a sunat îngrozită. Nathan s-a întors și a văzut-o pe Sophie, încremenită, Ilse și-a retras imediat mâna și și-a lăsat-o pe lângă corp.

— Tabloul lui tati este *zonă interzisă*, a spus răspicat Sophie.

— Știu.

Ilse s-a dat un pas în spate, iar expresia de pe fața lui Sophie era un amestec de ușurare și confuzie. Apoi a zărit berea din mâna lui Nathan.

— Nici cu mâncare sau băutură nu e voie pe lângă tablou!

— Da, știm amândoi asta, Soph, a spus Ilse. Nimeni nu îl atinge, doar ne uitam.

— Aduce ghinion. Păstorul o să se supere.

Ilse părea că abia se abține să-și dea ochii peste cap. A reușit, dar cu greu.

— Scumpa mea, singura persoană care se putea supăra dacă vedea urme de degete pe tablou era tata. Haide, e ora de culcare, oricum.

Sophie i-a aruncat o ultimă privire de avertisment lui Nathan, apoi a dispărut din nou, fără nicio tragere de inimă, pe hol. Ilse a urmat-o, însă s-a oprit în cadrul ușii:

— Are dreptate, totuși, a spus ea. Cam nu accepta sub nicio formă să îi atingă cineva tabloul.

— Atunci ar fi mai bine să îl las și eu în pace.

Ilse a încuviințat și a plecat. Rămas din nou singur, Nathan s-a prăbușit pe canapea. A luat o gură de bere, apoi privirea i-a fost atrasă de fereastra scăldată în întuneric. S-a oprit cu berea la gură. Ceva era diferit. Cumva, noaptea nu mai era atât de neagră pe cât fusese.

Nathan a tras de el să se ridice din nou în picioare și s-a dus să se uite pe geam. Reflexia lui l-a privit înapoi, cu o expresie pe care nu și-

o recunoștea. S-a uitat dincolo de ea, departe, în noapte. Din unghiul acela, i-au trebuit câteva clipe ca să își dea seama ce anume vedea.

O pereche de faruri străpungea întunericul. Se auzea și un bâzâit ușor. Pe poteca altfel pustie, mașina lui Cameron avea motorul pornit.

Lumina albă era orbitoare. Nathan și-a pus o mână pavăză la ochi, ca să se ferească de lumina farurilor, dar degeaba. Vederea pe timp de noapte îi era complet blocată. A rămas singur pe drum. Nu putea vedea în interiorul mașinii. Nu putea vedea nimic, de fapt, în afară de conurile sclipitoare de lumină.

S-a îndreptat către partea șoferului și a pus mâna pe portieră înainte să se audă zgomotul de deschidere, în interior s-a aprins lumina. Deși nu era la fel de puternică precum farurile, ochii lui Nathan tot au avut nevoie de câteva secunde ca să se adapteze.

În spatele volanului se afla Xander.

— Iisuse! a lăsat Nathan mâna jos. M-ai speriat.

Xander nu a spus nimic, doar a continuat să se uite pe geam. Nathan a ocolit mașina prin față, întrerupând perfecte fascicule de lumină. A încercat să deschidă portiera pasagerului. Era blocată. Pentru o fracțiune de secundă, Nathan s-a gândit că de fapt nu știa ce urma să facă fiul său. A mai trecut o secundă.

Apoi Xander s-a aplecat spre el, a ridicat vechiul mâner mecanic și l-a lăsat să intre.

— Nu puteai să stingi farurile? a clipit Nathan. Nu mai văd nimic.

Nicio scuză. Asta era ceva nou. Cu privirea confuză în continuare, Nathan s-a uitat către fiul său adolescent prăbușit în scaun și, probabil pentru prima dată în viața lui, s-a trezit întrebându-se ce l-ar sfătui fosta lui soție să facă acum.

— Ce faci? a întrebat el.

— Nimic.

Probabil că era pe jumătate adevărat. Xander nu purta centură, iar mașina era scoasă din viteză. Aerul condiționat mergea, dar nu părea că băiatul intenționa să plece undeva.

— OK.

Nathan s-a lăsat pe spate. În lumina slabă a plafonierei, vedea dărele de murdărie lăsate de insecte moarte și praf pe geamuri. După nașterea lui Xander, își dăduse seama că reticența sa față de ideea de paternitate se datorase în mare măsură fricii. Era adânc înrădăcinată în el, iar Nathan încerca să o păstreze îngropată. Nu îi vorbise lui Jacqui despre asta. În schimb, se străduise să treacă peste toate întrebându-se cum ar fi reacționat tatăl său într-o situație sau alta și făcând apoi – cu eforturi considerabile, uneori – fix opusul. De multe ori, asta însemna pur și simplu să tacă, și exact asta a făcut și în această situație.

S-a instalat confortabil pe scaunul uzat al mașinii. Xander a întors capul, dar nu a zis nimic când l-a văzut pe Nathan cu ochii închiși. Nathan nu își făcea griji: se pricepea să fie tăcut mai bine decât orice altă persoană pe care o cunoștea. Putea sta chiar săptămâni întregi fără să vorbească și deja făcuse acest lucru, de mai multe ori. Xander, crescut în forfota orașului și în mijlocul unui zgomot constant, avea să vorbească primul.

— Chiar îmi plăcea de unchiul Cam.

Nathan a deschis ochii. Nici măcar trei minute, după cum arăta ceasul de pe bord.

— E ciudat fără el, a continuat Xander cu voce înceată.

— Știu.

Nathan chiar înțelegea. Uneori i se părea că, indiferent în ce direcție se uita, totul îi amintea de Cameron. Ei doi copii, antrenându-se la crichet în curte, apoi adolescenți, întrecându-se călare, apoi bărbați, încercând să își câștige traiul din rodul pământului acela. Cameron fusese mereu foarte metodic în tot ceea ce făcuse. Se gândise la ce avea nevoie pentru a-și atinge scopurile propuse, apoi făcuse exact cum plănuiise. Lui Nathan îi plăcea să încerce lucruri noi, sperând că va reuși. De fiecare dată, calea aleasă de Cameron se dovedise a fi mai bună.

— Am ieșit să mai fac niște cercetări, a arătat Xander din cap către cea mai apropiată magazie. Să văd dacă reușesc să îmi dau seama ce anume pierduse unchiul Cam.

— Asta dacă Lo nu se înșală.

— Da, exact. Cine știe? a clătinat Xander din cap. Și oricum nu are niciun rost. Poți să cauți pe-aici ceva până mori și tot să nu-l găsești vreodată. E o suprafață al naibii de mare aici!

— Probabil.

— Așa este, a spus Xander, și s-a întors către Nathan, cu o voce mai autoritară acum: M-am gândit. Ar trebui să pleci de aici.

Nathan a clipit:

— Ce vrei să spui?

— Să îți lași proprietatea. Să te muți. Să faci ceva complet diferit.

— Mai exact, *ce anume*? Despre ce vorbești?

— Vino la Brisbane.

— Nu pot să vin la Brisbane. Ce să fac acolo?

Nathan a încercat să se închipuie la oraș. Asfalt sub ghetă. Pereți peste tot. Și mașini cât vezi cu ochii.

— Să faci orice, a răspuns Xander. Trebuie să existe și altceva ce poți face. Să lucrezi într-un parc sau ceva. Nu e obligatoriu să stai într-un birou.

— Și cu pământul ce fac?

— Îl abandonezi.

— Nu pot, amice, a spus Nathan coborând vocea, deși erau doar ei doi acolo. Nu îmi permit să fac asta. Am datorii la bancă. Ar trebui să îl vând.

— Atunci, vinde-l!

— Iisuse, Xander! Cui?

— Nu știu. Doar scapă de el cumva. Te rog, tata. Trebuie să pleci de acolo. Nu e bine deloc.

— Ce s-a întâmplat, amice? De ce spui asta așa, dintr-odată?

Știa perfect de ce o spunea.

— Pentru că...

Nathan a așteptat. De data aceasta, mai puțin de treizeci de secunde.

— Pentru că nu vreau să sfârșești și tu ca unchiul Cameron.

— Xander...

— Ce? s-a răstit Xander. Nu o să se întâmple? Asta voiai să îmi spui? la să vedem, tu ești perfect în regulă și în niciun caz nu s-ar pune problema să-ți treacă prin minte să faci ce a făcut unchiul Cam, nu-i așa?

Nathan nu a răspuns.

— Pentru că toată lumea credea că și Cam era în regulă, a continuat Xander. În fine, poate nu chiar perfect în regulă, în ultimele două săptămâni. Însă în orice caz cu mult mai în regulă decât tine.

Nathan nu își mai văzuse niciodată fiul așa și s-a speriat puțin.

— Nimeni nu zice niciodată că tu ai fi în regulă, tata. Când vin în vizită sau când vorbesc cu bunica la telefon. Nimeni nu zice niciodată că tu o duci bine.

Nathan a rămas tăcut.

— Harry spunea că ai renunțat la permisul portarmă.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Harry ar trebui să își vadă de treburile sale!

— Ai de gând să ți-l iei înapoi?

— Da, probabil că așa o să fac, din moment ce văd câte griji le provoc altora.

Nathan a încercat să își tempereze tonul:

— Credeam că ai să te bucuri, totuși. Nu ți-a plăcut niciodată să fii în preajma armelor.

— Nu ai încredere în tine însuși când te afli în preajma armelor. De ce m-aș bucura? a întrebat Xander cu un aer deodată extenuat.

— Dar nu acesta e motivul, prietene.

— Nu?

— Nu, a spus Nathan, și s-a uitat la el. Nu. Adică, totuși aici e un dulap plin cu arme, nu-i așa? Nu am nicio problemă cu asta.

— Dar aici nu ești singur.

Nathan a tras adânc aer în piept, ca să se calmeze puțin.

— Ascultă. Îmi pare rău. Nu ar trebui să fii obligat să îți faci grijile...

— Nu trebuie să îți pară rău, l-a întrerupt Xander. Fă ceva! Mută-te. Undeva unde sunt și alți oameni, începe o viață nouă. Poate că mama ți-ar putea împrumuta niște bani. Știu că ea te-a părăsit, dar...

— Despărțirea a fost o hotărâre de comun acord, fiule. Mersi.

— ... dar e mult mai fericită de când e cu Martin. Pariez că te-ar ajuta dacă le-aș cere...

— Nu cere! Și vorbesc serios, Xander. Nu îi cere mamei tale nimic.

— Iisuse, tata, atunci chiar trebuie să faci *tu* ceva! Mă ascuți? a spus Xander trecându-și o mână prin păr. Mi-e frică, ai înțeles? Că proprietatea asta, și că toate astea – a făcut un gest larg către nimicul de dincolo de geamuri –, că nenorocitul ăsta de *deșert* o să te răpună și pe tine, așa cum au făcut cu unchiul Cam.

Linuștea care s-a lăsat era aproape mai zgomotoasă decât zumzetul motorului. Nathan nu-și dăduse seama că era posibil ca situația lui să-l îngrijoreze.

— Nu trebuie să îți fie frică. Ce aș putea face ca să te simți mai bine?

— Ai putea să-ți deschizi stația radio pentru început.

— Bine. Asta e ușor de făcut.

— Și să o folosești din când în când. Să știe lumea că mai trăiești.

— Dar fac deja asta. Am sistemul acela.

Cu un an în urmă, după ce proprietatea lui Nathan fusese inundată și era imposibil să fie contactat telefonic timp de două săptămâni, Harry venise până la el și îi adusese un sistem GPS, de urmărire prin satelit.

— M-au trimis să îți dau asta, spusese el. Apeși pe butonul acesta dacă ești OK și pe butonul acesta când nu ești OK. Trimite un semnal la Burley Downs. Să apeși în fiecare seară, Nathan, fără excepție!

Ceea ce Nathan și făcuse.

— De asemenea, ar trebui să îți iei alt câine, a continuat Xander.

— Nu vreau altul.

— Presupun că nu s-ar supăra nimeni dacă Lai lua pe al lui Cam. Pare să te placă.

— Dar nu îl vreau.

— De ce?

— Pentru că nu vreau să îl momească cineva așa cum s-a întâmplat cu Kelly.

Xander a tăcut.

— Credeam că Kelly nu a fost momită, până la urmă.

— Ba a fost, a clătinat Nathan din cap. Crezi că nu știu despre ce vorbesc?

— Nu. Te cred. Doar îmi aduceam aminte de Glenn, care a zis că nu

s-a găsit nicio momeală și că a fost probabil bolnavă sau așa ceva.

— De unde știi ce a zis Glenn?

— Asta mi-a zis mie ultima dată când am fost aici.

— Am înțeles. În ordine, a spus Nathan, și și-a fixat privirea înainte. Simțea o tensiune între ei cu care nu era obișnuit.

— Ascultă, tata, lumea își face griji pentru că acolo nu trebuie prea mult ca lucrurile să ia o turnură neplăcută. Și toți știm că ai avut greutăți mai mari decât oricine. Mai mari decât unchiul Cam si...

Xander a oftat.

— Adică nici măcar el nu a putut face față până la sfârșit.

— Știu că lucrurile nu au stat prea bine în ultima vreme. Însă, cinstit vorbind, nu proprietatea în sine este problema, amice. Sau nu doar ea, în orice caz.

— Atunci care este?

Nathan nu a răspuns imediat.

— Nu știu. Sunt o groază de lucruri. Am făcut unele alegeri greșite. Am făcut prostii. Chestia aia cu nenorocitul de Kei... cu bunicul tău.

Nu a continuat, însă putea să meargă cu ochii închiși pe drumul acesta atât de bătătorit, al tuturor acelor *dacă*. Dacă nu s-ar fi dus în oraș în ziua aceea? Dacă ar fi alimentat cu benzină cu o seară în urmă și n-ar fi dat peste socrul său? Dacă ar fi plecat spre casă cu o oră mai devreme sau cu o oră mai târziu și nu l-ar fi văzut niciodată pe Keith oprit pe marginea drumului? Dacă nu ar fi trecut pe lângă un om care avea nevoie de ajutor? Dacă ar fi fost el un om mai bun decât este?

De fiecare dată când îi treceau prin minte toate astea, gândurile lui Nathan se opreau în același loc. Răspunsurile rămâneau undeva în aer, într-un vârtej leneș deasupra strălucitorului drum pe care el nu o luase atunci.

— Nu e vorba doar de proprietate, Xander, a spus el din nou.

Era adevărat, și-a spus în sine în timp ce asculta cum toarce mașina fratelui său. Mai era și o stafie radio tăcută, și faptul că nu putea găsi lucrători onești, și oceanul de extrase bancare pe roșu, și o cameră frigorifică defectă, și acum – și-a amintit el nervos pe fiul său care îl dusesse cu gândul către casa sa încuiată – o factură de la un electrician pe care trebuia să îl plătească degeaba pentru nenorocitul ăla de drum dus-întors. Mai era și Ilse...

Mintea lui Nathan a luat-o din nou la goană și trenul gândurilor i-a frânat cu scârțâit de roți. S-a încruntat. Ce îl făcuse să se oprească? Ilse. Nu, nu ea, de data asta. Proprietatea sa? Pe jumătate, dar nu era totul. Electricianul. Poate. Da. Ce era cu el? Nathan a încercat să își aducă aminte conversația lor telefonică de mai devreme.

— Deci nici măcar nu te gândești să pleci? a întrebat Xander pe un ton rece necunoscut lui Nathan.

— Nu e vorba că nu m-am gândit la asta...

Nathan a făcut un efort să se concentreze. Simțea că îi scapă ceva, undeva în profunzimea minții. Ce spusese electricianul? Că nu putuse să repare camera. Că trebuia să îl factureze oricum pe Nathan. Dar că avea să reducă din suma datorată pentru că oricum făcuse și un drum la Atherton în acea zi...

— Dar despre ce e vorba atunci? l-a privit Xander. Ce te tine aici? E ilse? Asta era?

— Nu, prietene.

— Indiferent ce ar fi, a spus Xander, este mai important decât mine?

— Nimic nu este mai important decât tine, Xander.

— Atunci măcar o să te gândești la asta? Te rog, tată!

Indiferent ce s-a întâmplat cu Cam, indiferent ce l-a făcut să conducă până acolo...

Gândul acela vag din nou. Nathan a încercat să îl apuce de un capăt și să îl extragă din mulțimea de gânduri. Părea pierdut într-o încurcătură tulbură.

— Nu vreau să ți se întâmple și ție așa ceva, tata, ai înțeles?

Pauză.

— Am înțeles.

Răspunsul venise prea târziu. Xander s-a holbat la el.

— Nici măcar nu ești atent la ce îți spun!

— Ba da, Xander, sunt. Jur.

— Ba nu ești. Se vede că nu ești.

— Sunt. Doar că mă gândeam la...

— Rahat, a spus Xander, și a deschis portiera.

— Hai, te rog...

— Las-o baltă.

Xander a răsucit cheile în contact și a oprit motorul. Farurile au clipit și apoi s-au stins, lăsându-i pe amândoi în beznă.

— Nu-mi pasă. Fă ce vrei. Mă duc la culcare.

La aruncat cheile lui Nathan și a trântit portiera. Cheile lui Cameron au aterizat pe scaunul de vinilin.

Nathan a întins mâna după ele, simțind căldura metalului colțuros. Și-a încolăcit strâns șnurul în jurul degetelor. A rămas stând așa, singur în întuneric, cu mintea hoinărind febril, când deodată l-a prins. Gândul pe care îl tot căuta. S-a strecurat până la el, rece, tulburător și foarte clar.

— Hei, a strigat el în noapte.

Însă era prea târziu. Nu mai era nimeni acolo să îl audă. Xander plecase deja.

Capitolul 24

Scaunul pasagerului de lângă Nathan era gol și, de data aceasta, îi provoca un sentiment bizar. Se obișnuise în ultima săptămână ca Xander să fie acolo, în stânga lui. Duffy a sărit pe scaun și a început să se uite pe geam dând din coadă, dar nu era același lucru.

Nathan se îndrepta către lanțul stâncos, pe un drum pustiu, în timp ce soarele dimineții urca pe cer. A aruncat din nou o privire către scaunul gol și gândul i-a zburat înapoi la expresia de pe fața lui Xander în lumina care preceda ivirea zorilor, când îl trezise să-i explice planul său.

— Vrei să vii și tu?

Xander se zgâise o vreme la el, apoi clătinase încet din cap:

— Nu.

Era în regulă, s-a gândit Nathan în timp ce încetinea și ieșea de pe drumul principal pe poteca ascunsă. Nu avea nevoie de nimeni. Nici măcar nu era o treabă pentru doi oameni. De data aceasta, a găsit din prima pasajul dintre stânci și a luat-o pe-acolo. În vârful pantei ușoare era un spațiu gol, unde stătuse mașina lui Cameron, cu patru zile înainte.

Nathan reușise să îl prindă pe electrician la telefon înainte de răsăritul soarelui. După voce, Dave nu păruse încântat nici de ora apelului, nici de apel în sine.

— Amice, e ziua mea liberă. Uite, îmi pare rău pentru camera frigorifică, da? Însă eu am fost acolo așa cum am stabilit și...

— Dave, nu e vorba de asta. Ascultă, ai spus că ai mers cu mașina până la Atherton joi. Ai luat-o pe drumul de nord, nu-i așa? Pe lângă hotarul meu?

— Da...

— La ce oră?

— Habar n-am, de obicei plec pe la aceeași oră, deci aș zice că era în jur de opt, cred. Sau imediat după.

— Deci era lumină. Suficientă cât să vezi?

— Bineînțeles. Nu conduc pe nenorocitul ăla de drum dacă e întuneric.

— Ai văzut ceva de la mine de-acasă?

— Cum ar fi?

— Orice. Sus pe stânci?

Un râs frustrat.

— Nu, din câte îmi amintesc. Însă nu sunt sigur ce vrei să mă întrebi, amice.

— Nimic, e în regulă. Nici eu nu sunt sigur. Doar încerc să lămuresc niște lucruri.

— Mi-e teamă că factura aceea e pe drum spre tine.

— Da. Abia o aștept.

Nathan a închis și l-a sunat imediat pe Glenn, la secție. A auzit bipul care îi semnala devierea apelului. Glenn McKenna fusese chemat în nordul sectorului său, l-a informat pe Nathan ofițerul care a răspuns la telefon. Un TIR lovise un autocar. Victime multiple, a mai spus vocea. Nu era de așteptat să se întoarcă la Balamara în mai puțin de două zile.

— Dar celălalt? Polițistul de la St Helens? Sergentul Ludlow.

Sunet de taste apăsate. Victime multiple, repetase vocea. Fusese chemat și Ludlow la fața locului.

— Vă pot ajuta cu ceva? mai întrebuse vocea.

— Unde ești? a întrebat și Nathan.

— La Brisbane.

— Deci nu mă poți ajuta.

— Dar pot să transmit un mesaj, prietene.

Nathan simțise mișcare pe hol, în spatele lui, însă când se întorsese nu văzuse pe nimeni.

— Spune-i sergentului McKenna că Jenna Moore nu e în Anglia. Nu știu dacă el poate verifica unde se află, însă...

Nathan a șovăit o clipă.

— Spune-i doar că trebuie să vorbesc cu el.

Nathan a mers de data asta cu mașina până sus pe colină. A sărit din mașină, dar a lăsat motorul pornit pentru ca Duffy să poată rămâne cu aerul condiționat. A deschis portbagajul Land Cruiserului și a scos de acolo o lopată și stegulețele pe care le folosea drept indicatori pe proprietatea sa. A analizat pământul. Nu se mai observa niciun semn că mașina lui Cameron fusese acolo, așa că Nathan a încercat să aproximeze cât se putea de bine locurile în care se aflaseră roțile acesteia și să înfigă acolo fanioanele.

Douăzeci de minute mai târziu, Nathan transpira abundant încercând să înfigă bine al patrulea băț în pământ. Enervat, l-a sprijinit până la urmă de unul dintre celelalte și a sperat că va rezista așa. S-a urcat înapoi în mașină și a fost izbit de o senzație bruscă de dejă-vu. Își amintea că făcuse exact la fel cu mașina lui Cameron, în același loc. *Nu chiar exact la fel.*

Nathan a zăbovit cu mâinile încremenite pe volan. Mașinile lor erau aproape la fel și parcase în aproape același loc, însă ceva era diferit de data asta. A încercat să își amintească de ce făcuse cu câteva zile înainte, când venise aici cu Bub, Harry și Xander. Se oferise să aducă el mașina lui Cameron acasă, așa că se urcase pe locul șoferului și se aplecase să potrivească poziția scaunului ca să ajungă bine la pedale...

Nathan s-a oprit. El și Cameron aveau aceeași înălțime. Așa fusese de când erau adolescenți. De ce trebuise să miște scaunul? L-o fi mișcat vreunul dintre polițiști când a făcut verificări? Nathan nu

credea asta, dar nici nu putea fi sigur. Cât de mult trebuise să corecteze distanța? Și fusese dat mai în față? Sau mai în spate? A rămas pe gânduri multă vreme. Nu își putea aminti.

Într-un final, a pornit motorul și a condus încet pe pantă în jos, apoi prin pasajul stâncos. În câteva minute a ajuns înapoi pe drum și a luat-o înspre hotarul dintre pământurile sale și drumul pietruit. A mers pe drumul pustiu până când s-a asigurat că se îndepărtase destul, apoi a făcut o întoarcere completă și a luat-o înapoi pe unde venise. A încercat să mențină o viteză constantă, nici prea repede, nici prea încet, sperând să fie una pe care ar fi putut-o avea un electrician pe care doar două intervenții îl mai despărteau de vacanța de Crăciun.

Și-a menținut privirea fixată înainte, făcând eforturi să nu se uite deloc pe geam, la stâncile care mărgineau drumul. După trei minute, le-a văzut.

A observat imediat steagurile, complet vizibile. Au rămas în raza vizuală timp de vreo două respirații de-ale lui Nathan, după care unghiul lanțului stâncos s-a schimbat, iar steagurile au dispărut din vedere.

Nathan a făcut un schimb de priviri cu Duffy, care părea foarte încântată de simplul fapt că se afla acolo. Apoi a întors mașina și a luat-o înapoi. A încercat din nou și, de data asta, aproape că le-a ratat, întorcând capul la timp ca să le vadă cum dispăreau din raza vizuală. A treia oară, atent, le-a văzut foarte clar încă o dată. În timp ce trecea pe lângă ele, a numărat. Steagurile fuseseră vizibile timp de patru secunde aproape. Și era vorba doar de niște steaguri, și-a zis el. Land Cruiserul alb al lui Cam ar fi fost mai vizibil.

Nathan a încetinit când s-a apropiat de trecerea ascunsă și a trecut înapoi prin ea. A parcat pe colină, gândindu-se din nou la poziția scaunului lui Cameron în timp ce cobora din mașină. Fanioanele erau cu mult mai ușor de smuls din pământ decât fuseseră de înfipt, așa că în mai puțin de un minut Nathan se afla din nou la volan.

— Am avut dreptate, amice, se gândea el că ar fi putut să îi spună lui Xander odată întors acasă.

Însă nu era sigur că asta avea să îi spună. Xander nu fusese prea impresionat dimineață de teoria lui Nathan, pe când stătea în pat și îl asculta.

— Ascultă, îi șoptise Nathan atunci, nevrând să trezească toată casa. Dacă Dave a mers către Atherton joi dimineață, ar fi trebuit să observe mașina lui Cam sus pe stânci.

Xander se frecase la ochi ca să înlăture urma de somn, și nu spusese nimic.

— Însă Dave nu a văzut mașina, continuase Nathan.

— A spus că nu a văzut-o.

— Dar de ce ar minți un contractor în legătură cu asta? Nici măcar

nu e de prin partea locului. Singura legătură pe care a avut-o cu Cam a fost că s-au salutat ori de câte ori a avut o treabă prin zonă. Dacă ar fi văzut mașina când a trecut pe lângă ea, ar fi spus.

— Te cred, însă...

Xander se sprijinise mai bine în perne, cu pieptul gol și părul ciufulit.

— Ce, amice?

— Poate chiar nu a observat-o.

— Cum să nu o observe? Glenn a văzut mașina, de pe drum. Ne-a spus asta.

— Glenn e polițist. Este antrenat să se uite după astfel de lucruri. Și venea ca să se întâlnească cu noi, deci știa că mașina lui Cam era undeva pe aici.

— Tocmai de aceea trebuie să mergem acolo și să verificăm, spusese Nathan. Să vedem cât de vizibilă era dinspre drum.

— Și ce se întâmplă dacă era vizibilă? a întrebat Xander pe un ton îngrijorat. Dacă se vedea atât de clar pentru a fi ratată și totuși contractorul a spus că el nu a văzut-o, ce o să zici? Că mașina nu se afla acolo joi dimineață?

— Nu știu. Poate. Cred.

— Dar Steve a spus că unchiul Cam era deja mort atunci, sau oricum aproape mort. Deci, dacă mașina nu era acolo unde am găsit-o, ce înseamnă asta? Că a mutat-o cineva?

Nathan nu spusese nimic.

— Cine să fi făcut așa ceva? Jenna?

Nathan tot nu răspunsese.

— Altcineva? Întrebase Xander. Cineva dintre noi, de la ferma noastră? Cineva din familie?

— Fii serios, amice!

— Atunci, ce? Începuse Xander să ridice tonul.

— Ascultă, chiar nu știu, se pomenise Nathan că se răstește și el. De aceea și vreau să verific înainte să trag niște concluzii.

— Nu o face, tata! Sună cumva...

Xander se uitase la el.

— Sună a nebunie.

Nathan a clipit și s-a uitat pentru prima dată cum trebuie la drumul din fața sa. A pus piciorul pe frână.

— La naiba!

O luase pe un drum greșit. Începuse să conducă fără să-și dea seama spre mormântul păstorului în loc să se întoarcă pe drum. Nu își dăduse seama de ceea ce făcea, iar o parte din el își puneă întrebarea dacă nu ar trebui să se îngrijoreze din cauza asta. Acum asculta motorul mergând la ralanti și încerca să își adune gândurile. Erau vagi și răzlețe, de parcă îi alunecau printre degete.

Duffy a început să zgârie nerăbdătoare scaunul, iar Nathan a apăsat pe accelerație. Se apropia de o creastă modestă, suficient de ridicată cât să ascundă drumul din spatele său. A ambalat motorul mașinii ca să urce panta, apoi a rotit volanul ca să facă o întoarcere largă. Din vârf, ar fi trebuit să vadă mormântul undeva în jos.

Dar, în loc de mormânt, a văzut un nor de praf.

Nathan s-a oprit cu botul Land Cruiserului în vârful crestei. Valul de praf s-a tot rostogolit în depărtare vreo jumătate de minut înainte ca el să poată observa prima strălucire metalică. A așteptat cu piciorul pe frână, urmărind mișcarea. Venea dinspre direcția de mers pe drumul de pământ și nu exista decât un singur loc în care se putea duce.

Nathan a oprit motorul și a ascultat zgomotul mașinii din depărtare. A întins mâna și a scotocit în torpedou după vechiul său binoclu. Duffy a scâncit lângă el. Fără aer condiționat, mașina devenea un cuptor.

A căutat cu binoclul vehiculul în mișcare. L-a recunoscut imediat. Îl văzuse parcat de ani buni pe proprietatea lui Cameron. Era o mașină de teren de uz curent, folosită mai ales de muncitorii sezonieri și, mai recent, de către Simon.

Mașina a încetinit cu câțiva metri înainte de mormântul păstorului. În parbriz i se reflecta numai cerul. Nathan și-a potrivit lentilele binoclului. Vehiculul s-a oprit, într-un unghi din care parbrizul îi apărea mai degrabă întunecat decât opac.

Nathan a continuat să privească fără să clipească. A observat mișcare în habitaclu, când șoferul s-a întins să ia ceva de pe scaunul pasagerului. De la distanță, prin geam, Nathan a putut vedea o mână și păr lung căzând peste un umăr. Cu siguranță, nu Simon se afla în spatele volanului. Era o femeie.

Capitolul 25

Portiera din dreptul șoferului s-a deschis și afară s-a zărit un picior îmbrăcat în blugi. Femeia era ascunsă de portiera deschisă, iar binoclul lui Nathan a alunecat puțin, pierzându-și focusul. L-a stabilizat la timp pentru a vedea portiera trântindu-se și o figură foarte familiară profilându-se pe țărâna roșiatică din jurul mormântului păstorului.

Ilse.

Nathan și-a dat seama că își ținuse răsuflarea și a expirat puternic, îndelung. Ocazia să își facă cunoscută prezența a venit și a trecut aproape imediat. Nu a claxonat și nici nu a coborât geamul, să strige ceva. Când s-a întrebat dacă ar fi trebuit să facă asta, era deja prea târziu.

Ilse stătea cu spatele la el, părând mică și retrasă. La picioarele ei se afla ceva negru. Probabil o geantă, s-a gândit Nathan, care spera ca femeia să nu se întoarcă cu fața spre el. Se afla la o distanță măricică, iar mașina lui era murdară, cam de aceeași culoare cu solul. Parcase cu botul către marginea crestei, iar felul în care cădea lumina soarelui îl avantaja. Măcar nu l- ar fi văzut cu totul dacă se întorcea. Însă, dacă s-ar fi uitat direct către el, i-ar fi văzut probabil mașina. Sau poate că terenul, distanța și atmosfera inertă erau suficiente ca să îl camufleze.

Nathan a lăsat jos binoclul, jenat. Abia putea să-o mai vadă pe Ilse, îngenunchată și cu mâna pe geantă. Duffy a scheunat din nou, iar Nathan i-a pus niște apă într-un pahar de plastic și i l-a întins. O picătură de sudoare i s-a scurs de pe tâmplă în ochi. Se făcea rapid cald în mașină, fără aerul condiționat. Nathan s-a foit iar în scaun, cu spatele ud de transpirație. A vrut să pună mâna pe chei. Dar nu putea porni motorul acum. Existau toate șansele ca Ilse să îl audă. A ridicat din nou binoclul.

Ilse a luat ceva din geantă, însă, din unghiul în care privea, Nathan nu își putea da seama ce anume. Era aplecată în față, aproape de bucata de pământ pe care fusese găsit soțul ei, și ascunsă pe jumătate vederii de piatra de mormânt. Nathan a tras puternic în plămâni o gură de aer cald, apoi a scurs ultimele picături din sticla de apă în paharul lui Duffy. Restul de apă nu se afla la îndemâna lui, era într-un bax în spate. În mașină era înăbușitor. A deschis puțin geamul. Nu era nicio diferență.

Acum câțiva ani, Glenn îi spusese o poveste despre James Buchanan din oraș, care se certase cu nevastă-sa. De fapt, fusese ceva mai mult decât o ceartă, iar când lucrurile luaseră o întorsătură urâtă, femeia reușise să se încuie în casă, lăsându-l afară pe John. Acesta bătuse la ușă și, când văzuse că ea nu îi răspundea, se dusese în spatele casei și

cu o bătă de crichet făcuse țândări aparatul de aer condiționat. Apoi se așezase și așteptase, cu bătă în mână. Nevastă-sa era prea speriată ca să deschidă ușile sau geamurile, povestea Glenn. Până la urmă, leșinase din cauza căldurii. Aproape că murise acolo, pe podeaua din bucătărie. Nathan s-a gândit că Glenn încercase să îl facă să se simtă mai bine. *Vezi? Și alți oameni fac lucruri nasoale.* Însă la vremea respectivă nu îl făcuse să se simtă mai bine, deloc chiar, iar acum, cu pielea lipită de scaun, nu se putea împiedica să se gândească la asta. S-a uitat la Duffy și a mai lăsat puțin geamul în jos.

S-a întrebat cât intenționa Ilse să rămână acolo. Probabil că îi era și ei foarte cald, acolo jos. Când s-a uitat din nou, a avut impresia că îi vedea umerii cutremurându-se. Plângea, oare?

A rămas îngenucheată încă un minut, timp în care el a continuat să asude, apoi, într-un final, s-a ridicat în picioare. Nathan a răsuflat ușurat. Ilse a mângâiat piatra funerară, apoi și-a luat geanta de pe jos și, aruncând o ultimă privire către mormânt, a deschis portiera.

Nathan a dat să-și șteargă fața cu mâna, însă a înlemnit brusc, pentru că Ilse se opri deodată. Se uita de jur împrejur, întorcând încet capul. Atunci când privirea ei s-a îndreptat exact în direcția lui Nathan, a părut să zăbovească o clipă. El și-a ținut respirația. Prin lentilele binoclului, era ca și cum s-ar fi uitat direct unul la altul.

Poți simți pe cineva acum?

Doar noi.

Nathan nu a îndrăznit să se miște. Își ținea binoclul la ochi și se uita la ea, simțind bubuiturile inimii în urechi. Îl văzuse oare? Nu era sigur, însă expresia ușor confuză de pe fața ei îl făcea să creadă că nu. Într-un final, Ilse și-a coborât privirea. A urcat în mașină și s-a auzit motorul pornind.

Nathan a rămas să se uite în urma ei, la dâra de praf ridicată de mașina care se îndrepta înapoi în direcția din care venise. A așteptat să dispară complet din vedere înainte să pornească și el motorul.

La început, aerul care a intrat în mașină a fost cald, însă el l-a respirat ușurat, trăgându-l cu poftă pe nas. A coborât și a luat niște sticle cu apă din spate, iar în timp ce și el, și Duffy beau, s-a uitat la ceas. Cu totul, Ilse petrecuse mai puțin de cincisprezece minute la mormânt. Părase că a stat mai mult, dar nu. S-a încruntat. Tot acel drum pentru cincisprezece minute. În cap a auzit vocea lui Sophie. *Nu am făcut nimic la mormânt. Ne-am dat jos din mașină, apoi ne-am întors acasă.*

Nathan a mai luat o gură de apă, s-a uitat către orizont și a ascultat. Nici praf, nici zgomot. Ilse plecase. A băgat mașina în viteză și a coborât încet dinspre creastă către mormânt. A parcat în apropiere și a ieșit din mașină. Cercul din țărâna din jurul mormântului dispăruse de mult, însă acum fusese înlocuit de urmele de pași ale lui Ilse. Se

puteau vedea în țărână adânciturile mici din locul în care îngenunchease. Poate că se rugase, s-a gândit Nathan. Nu păruse niciodată genul, însă moartea le face lucruri ciudate oamenilor. Nathan a pus mâna pe piatra de mormânt, fierbinte în bătaia soarelui. Ceva nu era în regulă, însă n-ar fi știut să spună ce anume. Apoi a îngenuncheat și el și, deodată, a văzut.

Groapa descoperită sub trupul lui Cameron era deranjată acum. Ultima dată când fusese aici, cu Bub și cu Harry, se umpluse aproape cu totul, la loc. Însă acum, arăta din nou diferit. Nathan a întins mâna și a atins țărâna. Era proaspăt răscolită. A scormonit puțin, să vadă dacă Ilse lăsase ceva acolo, însă nu a găsit decât sol nisipos. Mai erau și câteva boabe mici, ca niște semințe, iar Nathan s-a gândit la mormântul tatălui său. El și frații lui nici măcar nu îl iubiseră, și tot îi plantaseră un copac. Poate că Ilse făcuse același lucru pentru Cameron?

Soarele îl ardea pe spate, iar Nathan s-a târât în genunchi până la umbra pietrei funerare. Urmele lăsate de el în țărână i s-au părut atât de familiare, încât i s-a făcut greață. S-a ridicat atât de repede, încât a amețit.

Înapoi la adăpostul mașinii, Nathan a pornit din nou aerul condiționat. S-a lăsat pe spate, în confortul aerului rece, simțind cum fiecare fibră din corpul său reacționează la revenirea treptată la o temperatură normală.

Cameron ar fi luptat să supraviețuiască rămânând în mașină.

Gândul îi apăruse de nicăieri. Nathan a întins mâna după sticla cu apă și a luat o înghițitură lungă. Cameron știa ce înseamnă să fii afară, acolo, fără adăpost și fără provizii. Era o condamnare la moarte. Dacă ar fi fost forțat să se despartă de mașina lui, s-ar fi luptat. Nathan s-a uitat la mormânt. Și-a adus aminte de imaginea fratelui său atunci când prelata alunecase într-o parte. Nu văzuse nicio rană pe mâini sau pe față.

Nathan a mai luat o gură de apă și a continuat să rumege acest gând. După o oră, tot nu știa ce să creadă. Dar știa că trebuie să se întoarcă acasă. A doua zi urma să fie înmormântarea lui Cameron. Încă unul care intra la doi metri sub pământ. Nathan trebuia să se întoarcă acasă și să vorbească cu fiul său. Să vorbească cu Ilse. Dar Nathan a rămas în mașină, lângă mormânt, până când soarele și-a mutat umbra înconjurând aproape complet piatra funerară.

Nu a mai apărut nimeni.

Capitolul 26

Nathan a plecat aproape prea târziu ca să mai poată ajunge acasă înainte de căderea serii. Când a oprit în fața casei, în interior era lumina aprinsă. A trântit portiera și privirea i-a fost atrasă de eucaliptul mare din spatele curții. Sub el, greu de văzut în întuneric, dar imposibil de ratat, se căsca o groapă neagră.

Nathan s-a dus până acolo și a stat la marginea ei. Mormântul lui Cameron, adânc și gol, pregătit pentru următoarea zi. Urletele câinilor dingo nu se mai auzeau în seara aceea, iar în timp ce își țâra picioarele către casă, Nathan simțea căldura apăsătoare. Când a închis ușa de plasă în spatele lui, din bucătărie s-au auzit voci înăbușite, dar stăruitoare.

— Ai spus... Nu, nu-mi spune prostia asta acum... Ai spus că am putea încerca...

— Pentru numele lui Dumnezeu, știu, Bub, dar am o mie de alte lucruri de fă...

Trei perechi de ochi s-au întors către el când Nathan a intrat în bucătărie.

— Minunat. Ți-au venit întăririle, s-a răstit Bub către Ilse, care stătea așezată la masă.

Era îmbrăcată în aceleași haine cu care o văzuse Nathan mai devreme la mormântul păstorului și se uita fix într-un pahar cu vin. Bub părea să se agite de colo-colo, în timp ce Liz oscila într-un fel de *no man's land* între ei.

— Bub, calmează-te. Te rog, a spus Liz, apoi i-a aruncat o privire lui Nathan: Ai fost plecat foarte multă vreme.

— Am verificat ceva la gard. Ce se întâmplă aici?

— Nimic, a spus Ilse.

— Nimic pe dracu'. I-a spus Bub cu o voce de parcă ar fi fost băut. Nu ascult de niciun nenorocit de ordin...

— Dar nimeni nu ți-a cerut asta, Bub!

Bub s-a uitat către Nathan:

— Spune-i și tu. Ți s-a părut o idee bună planul meu cu adunarea cirezilor, nu-i așa?

— Stai puțin, a spus Nathan dezorientat. Despre asta e vorba?

— Spune-i, a repetat Bub, pe un ton ridicat. Spune-i că am dreptate. Nathan s-a încruntat.

— Dar nici măcar nu am apucat să...

— Nu. Sigur că nu. Iisuse, chiar știam că așa va fi! a închis Bub ochii. Ce rahat!

— De ce faci asta acum, frate? a întrebat Nathan. Hai să vorbim mai târziu. Măine îl îngropăm.

— Da, a deschis Bub ochii, și s-a uitat la Ilse. Unii trag foloase din

orice, nu-i așa?

— Bub! a spus Liz. Destul!

Ilse a rămas complet nemișcată, în timp ce Bub a ieșit din bucătărie, trântind ușa în urma lui, cu ecou. S-au uitat cu toții după el.

— Care e problema...? a început Nathan înainte ca Liz să se întoarcă spre el.

— Nici tu nu ești mai breaz. Ai vorbit cu fiul tău? Și-a făcut griji toată ziua pentru tine. La cerut lui Harry să plece amândoi să te caute.

Nathan a reacționat:

— Lam spus unde mă duceam.

— Ai lipsit mai multe ore.

— Păi...

— Stația ta radio a fost închisă. Din nou.

— Rahat. Da, în regulă. Îmi pare rău că...

— Nu mie trebuie să îți ceri scuze.

Nathan nu a apucat să răspundă, pentru că Liz s-a uitat către Ilse:

— Ești bine, măcar?

Ilse stătea încă la masă. Nu a făcut nicio mișcare, nu a ridicat privirea.

— Da.

— Bine, a spus Liz pe un ton resemnat. Mă duc să discut cu Bub.

Ușa s-a închis singură în urma ei. Ilse încă se holba la paharul pe care îl avea în față. Nathan a deschis frigiderul și a luat o bere, apoi s-a sprijinit de blat și a luat o înghițitură. În pliurile cămășii și ale blugilor lui Ilse putea vedea urme de nisip roșiatic. Avea și el unele la fel. *Doar întreb-o.* Însă în loc să facă asta, a arătat din cap spre ușă:

— Nu știam că pentru Bub e atât de serioasă treaba cu adunatul vitelor.

— Cred că are mai degrabă legătură cu cine ia deciziile pe aici de-acum încolo.

Nathan nu a răspuns.

— L-a sunat pe avocatul lui Cameron, a spus Ilse.

— Bub?

— A întrebat despre împărțirea proprietății și despre ce se întâmplă acum.

— Și avocatul ce a zis?

— Că fetele primesc partea lui Cam.

— Nu tu?

— Practic, nu. Sunt doar tutorele lor până când ajung la maturitate. Însă ideea e că nu o primește Bub. Sau tu.

Ilse l-a privit în sfârșit în ochi.

— Spune-mi, te rog, că deja știai asta.

— Da. E OK.

Ilse a părut ușurată. A ridicat un picior pe sub masă și a împins

puțin un scaun în afară. Nathan a ezitat, apoi l-a tras spre el și s-a așezat.

— Mă surprinde faptul că Bub știe cine era avocatul lui Cam, a spus el. Nu mai vorbesc despre faptul că s-a gândit să îl sune.

— Și mama ta a spus asta. Dar ți-am zis, Bub e mult mai preocupat de treaba asta decât vă închipuiți voi toți. Mai ales de treburile care țin de proprietate. Oricum, a oftat ea, presupun că era foarte dornic să afle.

— Oare îi promisese Cameron altceva?

— Nu știu. Dar așa cum sunt lucrurile împărțite acum între tine, și mine, și el, cred că Bub se simte...

Ilse a ezitat în căutarea cuvântului potrivit. A luat o gură din paharul ei.

— Lăsat pe dinafară, cumva.

— Poate că e îngrijorat din cauza a ceea ce intenționezi tu să faci aici.

— Doamne! Nici măcar nu m-am gândit la asta. Adică e clar că nu mi-am dorit să ajungem aici.

Probabil că i-aș vinde tot lui, dacă m-ar lăsa măcar să scot un cuvânt.

— Mă îndoiesc că își permite să cumpere, a spus Nathan.

— Sau ție, atunci.

— Eu clar nu îmi pot permite.

— Nici măcar la un preț pentru prieteni?

— Ar trebui să fim niște prieteni al naibii de apropiați.

Tăcerea ascundea lucruri nespuse. Erau amândoi prea bătrâni ca să se simtă jenați, iar lui Nathan i s-a părut că îi vede chiar colțul gurii ridicându-se ușor, Ilse s-a uitat la sticla de bere goală din mâna lui Nathan, apoi la el:

— Mai vrei una?

A ezitat. Încerca să evite să bea prea mult în preajma ei, preferând să își țină mintea trează. Și totuși. Stătea în fața lui și se uita la el. Putea să-și țină mintea trează.

Avea să plătească prețul pentru toate astea peste câteva zile, era sigur, când avea să se întoarcă în casa lui cea goală și tăcută. De-a lungul anilor, Nathan descoperise că, într-un mod bizar, izolarea aceasta a lui era mai ușor de suportat dacă petrecea singur perioade mai lungi odată. Așa, singurătatea devenea rutină și ajungea uneori să o simtă doar ca pe o durere surdă și vagă, undeva în plan secund. Dorința lui disperată de la început, după contacte umane, suferise și ea transformări. Compania altor oameni ar fi trebuit să îi aducă alinare, însă acum doar stârnea sentimente complicate pe care trebuia să le gestioneze ulterior, după ce rămânea singur, cu mult după ce oamenii plecaseră deja. Îi era din ce în ce mai greu să se refacă de

fiecare dată și îi lua mult mai mult să revină la normal – dacă putea să îi spună așa. Iar dacă timpul petrecut cu alți oameni îi făcea rău, cel petrecut cu Ilse era îngrozitor. Oricât de mult și-ar fi dorit să petreacă timp cu ea – iar cea mai mare și mai profundă parte a lui Nathan chiar și-o dorea –, pur și simplu nu se putea supune singur la așa ceva.

S-a uitat la ea, în timp ce ceasul din bucătărie ticăia zgomotos. A tras adânc aer în piept.

— Nu. Dar mersi.

Ilse l-a urmărit ridicându-se de la masă și, din senin, femeia i-a părut foarte singură. Și-a împins la loc scaunul.

— Trebuie să mă duc să vorbesc cu Xander.

Și chiar acesta era adevărul.

Ilse a lăsat ochii în jos spre masă, pentru o clipă, și a încuviințat.

— Părea îngrijorat.

— Ți-a spus ceva?

— Nu. Dar nici nu am prea fost azi acasă. L-am văzut doar puțin.

— A, da? a întrebat Nathan făcând eforturi să păstreze un ton nonșalant. Ce ai făcut azi?

Ilse a ridicat din umeri, în timp ce praful roșiatic se insinua și mai profund în cutele și țesătura hainelor sale.

— Simțeam nevoia să plec de aici, așa că am luat mașina muncitorilor și am făcut o plimbare.

Nathan s-a încruntat:

— Dar mașina ta ce a pățit?

Într-un mod ciudat, Ilse a părut aproape amuzată:

— Nu mă simt deloc în siguranță cu ea. M-am împotmolit de două ori.

— Cam și Harry nu au putut-o repara?

— Ba da, însă acum cred că are altceva.

— Vrei să arunc și eu o privire? Deși, dacă ei nu au putut-o repara, nu promit că eu o să reușesc.

Lui Nathan i s-a părut că aude mișcare în hol și amândoi au întors capetele către ușă. Însă nu venise nimeni, Ilse s-a uitat înapoi la el, cu o expresie ușor ciudată pe față:

— De ce nu? a spus ea. Se află în garajul cel mic.

— Nicio problemă, a răspuns Nathan, și s-a îndepărtat puțin de masă. *Întreb-o.*

— Pe unde te-ai plimbat azi?

Privirea lui Ilse a fugit din nou către ușa tot goală:

— Să nu spui nimănui.

— Bine.

— M-am dus la mormântul păstorului. Voiam să petrec puțin timp singură, să mă pot gândi la Cameron. Cu înmormântarea de mâine și cu toată lumea care va vorbi despre el...

A lăsat ochii în jos, apoi a continuat:

— Simt cum Cam, acel Cameron pe care îl știu eu, sar putea irosi printre toate astea. Înțelegi ce vreau să spun?

Nathan a încuviințat. Deși urmau să îl înmormânteze a doua zi, și-a dat seama că o parte din el încă se aștepta ca fratele său să apară de undeva de după un colț. Era aproape de necrezut că omul împreună cu care crescuse și cu care se luptase, și pe care îl iubise în felul său nu mai era printre ei. Că groapa aceea adâncă de afară era pentru Cameron.

— Da, a spus el într-un sfârșit uitându-se la Ilse, la ochii ei îngreunați de lacrimi și la gulerul ei murdar de țărână. Înțeleg ce vrei să spui.

Capitolul 27

Ușa de la dormitorul lui Xander era închisă. Nathan a bătut în ea.

— Pot să intru?

Niciun răspuns. A așteptat, apoi a deschis totuși ușa. Fiul său era întins pe pat și citea. Xander abia dacă i-a aruncat o privire.

— Te-ai întors.

Nathan s-a așezat la capătul patului.

— Scuze că am stat atât de mult.

Xander a rămas o vreme cu ochii în carte, însă nemișcați. Apoi și-a pus cartea pe piept.

— Ai făcut testul?

Vocea sa nu era prietenoasă.

— Da.

— Și ai putut vedea steagurile de pe drum?

Două din trei.

— Nu de fiecare dată.

— Deci, ce înseamnă asta?

— Nu știu.

Xander s-a lăsat pe spate și și-a luat din nou cartea.

— Bunica spune că ți-ai făcut griji.

Niciun răspuns.

— Chiar îmi pare rău, prietene.

Xander se uita în gol pe pagină. Nathan a așteptat cât de mult a putut, însă de data asta el a fost cel care a spart tăcerea:

— Nu am vrut să...

— E în regulă, a spus Xander și a dat pagina.

— Și totuși, nu este, nu-i așa? Nu este dacă ești nefericit.

Niciun răspuns.

— Xand...

Xander a scos un sunet iritat.

— Ce vrei să îți spun? Încerc să citesc.

— Aș vrea să...

— Să ce?

— Nu știu. Să repar lucrurile.

Xander a mai dat o pagină.

— Nu-ți face griji. Nu se poate discuta cu tine. Mama avea dreptate. Mereu ai fost așa.

— Așa cum?

Xander a clătinat din cap:

— Las-o baltă.

— Prietene, mie chiar poți să îmi spui...

— Nu, a răspuns Xander, cu fața ascunsă în spatele cărții. Fă ce vrei. Nu-mi mai pasă.

Nathan a așteptat. Au trecut minute lungi. Într-un sfârșit, când Xander a mai dat o pagină, Nathan s-a ridicat și a ieșit din cameră.

Mașina de teren a lui Ilse era acoperită de un strat de praf justificat de timpul petrecut în garajul cel mic. Era singura mașină de acolo și cineva descărnase o grămadă de cutii goale în fața ei. Păreau să se fi aflat de ceva vreme acolo. Cât timp fusese scoasă din circuit mașina aceea? Nathan și-a pus întrebarea în timp ce pescuia cheile din spațiul pentru picioare de sub volan.

După ce a urcat, a trebuit să potrivească distanța pentru scaunul șoferului și și-a amintit din nou că făcuse același lucru în mașina abandonată a lui Cameron. Încă nehotărât la ce-i folosea gândul acela, a renunțat la el și a încercat să pornească motorul. S-a înecat puțin la început, pentru că nu mai fusese folosită de mult, însă până la urmă a pornit cum trebuie. Nathan i-a ascultat zgomotul: era clar și uniform.

A aprins o lampă ca să poată vedea mai bine în lumina serii și a ridicat capota. S-a aplecat înăuntru și a început să verifice tot, de la locurile în care apar de obicei probleme la cele mai puțin problematice în mod normal. O oră mai târziu, se găsea culcat pe spate sub caroserie, cu o lanternă în mână și la fel de nelămurit ca la început.

În timp ce lucra, gândurile îi alunecaseră către Xander. Și în mod special către o amintire veche de câțiva ani, pe când fiul său trebuie să fi avut vreo opt ani. Făcuseră o excursie peste noapte, într-una dintre primele sale vizite singur, iar Nathan se trezise în spatele mașinii Land Cruiser a sa, lângă sacul de dormit gol al lui Xander. Rămăsese întins, cu urechea ciulită să audă ori sunetul urinei pe pământul tare de afară, ori foșnetul vreunui pachet de cereale. Când nu a auzit niciuna, nici alta – nu a auzit nimic, de fapt –, l-a strigat. Nu primise niciun răspuns.

Nathan se ridicase atunci în șezut, în aerul deja înăbușitor și cu hainele transpirate lipindu-i-se de piele. L-a mai strigat o dată, dându-și seama că vocea lui suna deja alarmată. Niciun răspuns.

Imediat i se făcuse foarte frică. Nathan se ridicase în picioare și rămăsese lângă mașină, scrutând împrejurimile cu pulsul ridicat, aproape orbit de spaimă. La prânz, temperatura putea depăși patruzeci de grade. Un copil de talia lui Xander ar fi putut rezista o jumătate de zi, în funcție de câtă apă și cât noroc avea. De când plecase oare? Nathan habar nu avea. Auzise de copii mult mai mici decât Xander, chiar și de doi ani, care merseseră kilometri întregi. Unii fuseseră găsiți la mare distanță de casele lor. Unii avuseseră noroc, pentru alții fusese prea târziu.

Nathan simțea cum arde deja soarele. Când fusese sigur că nu se vedea niciun urmă de fiul său, trebuise să se împotrivească

impulsului copleșitor de a alege o direcție la întâmplare în care să fugă. În schimb, însă, se urcase în mașină și condusesese în cercuri din ce în ce mai mari.

Îl găsisese pe Xander în mai puțin de cincisprezece minute, pe o movilă de pământ, părând debusolat după ce urmărise, prea departe, o vacă și vițelul ei. Era bine, și s-a mirat de panica evidentă de pe fața roșie a tatălui său. Însă fuseseră cele mai rele cincisprezece minute din viața lui Nathan. Îl îmbrățișase cu putere pe Xander, apoi – tremurând de ușurare – țipase la el într-un fel în care nu o mai făcuse niciodată, nici înainte, nici după.

Acum, Nathan se holba sub podeaua mașinii de teren a lui Ilse. A ridicat din sprâncene, apoi și-a stins lanterna. S-a târât în afară și a auzit zgomotul ușor al unor pași la ieșirea din garaj. S-a ridicat în șezut și s-a uitat către ușă, clipind ca să se obișnuiască cu noaptea. Era Harry.

— Aici erai. Te căuta mama ta, a spus el, apoi s-a uitat la vehiculul prăfuit: Ce faci aici?

— Ilse mi-a spus că mașina ei face figuri.

— Iar?

— Așa se pare.

Nathan s-a ridicat în picioare și și-a șters grăsimea de pe mâini.

Harry a făcut un pas mai la lumină. În mână avea o sârmă de care atârnavă două scalpuri însângerate de dingo. S-a uitat atât de mult timp sub capota ridicată, încât Nathan a început să se enerveze. Era târziu și începuse să se simtă obosit.

— Ce voia mama? a întrebat el.

— Voia să știe dacă erai OK.

Harry se oprise într-un unghi ciudat, aproape că blocase ieșirea.

— Cum te simți înainte de ziua de mâine?

— Cred că în regulă, a răspuns Nathan.

Afară, mormântul proaspăt săpat era bine ascuns vederii.

— Cine i-a săpat groapa lui Cam?

— Eu și cu Bub, mai mult. Dar au ajutat și Xander, și Simon.

Gândul că un nomad i-a luat locul lui Nathan la o astfel de treabă l-a făcut pe acesta să se înfurie.

— Ar fi trebuit să fiu și eu aici, să ajut.

— Da, ar fi trebuit.

Dârele subțiri de sânge de pe scalpuri păreau negre în lumina slabă.

— Era totuși fratele tău, indiferent de problemele pe care le-ai avut.

Cuvintele lui Harry, prin care s-a simțit judecat, l-au făcut pe Nathan să se aprindă:

— Eu? Dar tu? Am auzit că te certai cu Cam nu cu mult timp înainte să moară.

Harry i-a aruncat o privire pătrunzătoare:

— Despre ce vorbești?

— V-a auzit Simon. Într-o seară în care opreai generatorul.

Ridurile lui Harry s-au adâncit și mai tare, din cauza încruntării.

— Nu aș putea spune că ne-am certat, a răspuns el, mângâind cu degetul capătul cârligului metalic. Mai aveam câte un schimb de vorbe uneori, Cam și cu 7 mine. Așa cum făceați și voi doi. Știi asta.

— Despre ce a fost vorba?

— Despre ce era mereu vorba. Despre lucrurile care trebuie făcute pe-aici.

Harry a lăsat capul în jos. În umbră, nu i se mai putea citi expresia de pe față.

— Ți-am spus că se întâmpla ceva cu Cam, iar asta îi afectase munca. Nu se mai concentra deloc, trebuia să mă țin după el și să verific totul.

— Simon spunea că păreai furios.

— E cam mult spus. Era târziu. Probabil că eram doar puțin nervos.

— Și că spuneai ceva cum că ai ști ce se întâmplă pe-aici.

— Mda, a rânjit deloc amuzat Harry. Dar cred că aveam dreptate, nu-i așa? Presupun că nimeni nu poate afirma contrariul.

Nathan știa că așa era. Harry probabil că înțelegea proprietatea aceasta mai bine decât el sau frații lui o făcuseră vreodată. Însă, în ciuda acestui fapt și indiferent dacă lucrurile mergeau bine sau rău, numele de pe actele de proprietate erau ale lor. Harry avea o existență ciudat de nesigură, și-a dat seama Nathan. Chiar dacă asta era casa lui și chiar dacă era considerat ca un membru al familiei, sergentul Ludlow avusese dreptate, Harry era doar un angajat. Și era suficient să spună doar o vorbă Cameron – sau Ilse acum – pentru ca angajatul să dispară.

— Harry, l-a întrebat Nathan, te-a amenințat cumva Cam că voia să scape de tine?

— Nu, prietene.

Deși întrebarea fusese aruncată la noroc, răspunsul venise ușor disprețuitor, încât i-a sădit în minte lui Nathan sâmburii unei mici îndoieli. S-a gândit la felul în care Cameron administra acest loc, atât de eficient. Și cu o mână de fier, după cum însuși Harry spusese.

Oare s-ar fi putut lăsa Cameron înfruntat de un angajat, chiar dacă acela era Harry?

Nathan s-a uitat la el:

— Ești sigur?

— Sunt sigur, a răspuns Harry. Știi ce, îmi amintea că el era șeful de fiecare dată când era nevoie de asta. Și îi plăcea să îmi văd de treburile mele. Însă când nu mai era atent la ce făcea, ceea ce a însemnat mai multă muncă pe aici, a devenit și problema mea, chiar

dacă asta nu mi-a convenit. Și nu puteam face nimic altceva decât să deschid discuția, ceea ce am și făcut.

— De aceea nu ne-ai spus nimic?

— Nu am spus nimic pentru că mi-a părut rău, și încă îmi pare. Am crezut că el voia să audă ce aveam eu de zis, însă acum nu mai sunt așa sigur. Poate că ar fi trebuit să ascult mai mult. Nu știam că femeia aia, Jenna, încerca să ia legătura cu el, nici cât de tare îl stresa lucrul ăsta. Aș fi vrut să ne fi spus.

Nathan a tăcut câteva clipe.

— De ce crezi că era atât de îngrijorat din cauza ei?

— Nu știu. La vremea respectivă, Cam spusese că nu făcuse nimic greșit, iar eu l-am crezut, a răspuns Harry, apoi s-a uitat la Nathan: Te-am crezut și pe tine când ai spus același lucru.

— Jenna nu e în Anglia. A fost plecată vreo două săptămâni. Se pare că în Bali.

Harry a rămas nemișcat:

— Chiar așa?

Tăcere.

— Ascultă, a spus Harry, cu vocea împlânzită acum. Toată povestea asta cu Cam pare complicată, însă, dacă o analizezi puțin, este de fapt al naibii de simplă.

— Cum așa?

— Cam nu era un om fericit, prietene. Deloc. Și încep să cred că nu mai era așa de multă vreme, a oftat Harry. Trebuie să scăpăm odată de înmormântarea asta. Va fi mai bine apoi.

— Cred că da.

— Așa va fi. Întotdeauna se întâmplă așa. Crede-mă.

Harry a ridicat din sprâncene în direcția mașinii lui Ilse:

— Mai stai mult? Aș putea lăsa generatorul pornit dacă ai nevoie.

Nathan a clătinat din cap.

— Mă opresc chiar acum.

— Te-ai prins care e problema?

— Nu.

Nathan făcuse tot ce putea face. După părerea lui, mașina funcționa bine.

— Mda, nici eu nu am reușit niciodată să îi gădesc problema, a spus Harry cu privirea încă fixată pe motorul descoperit. Însă am o idee.

— Sunt numai ochi și urechi, prietene.

Harry a ezitat. S-au auzit pași pe verandă și vocea lui Liz care-l striga:

— Harry?

— Nu are importanță.

Harry a lovit ușor mașina cu vârful pantofului.

— O să mai arunc și eu o privire. Dar nu e nicio grabă acum. Lui

Ilse nu-i place deloc să conducă chestia asta, așa că nu va pleca nicăieri cu ea.

— Harry!

Vocea lui Liz, din nou.

— O să-i spun că ești bine, a spus Harry, apoi a dat din cap către scalpurile însângerate înfipite în cârligul din mâna sa: Trebuie să fac ceva și cu astea acum.

— L-ai prins, deci.

— Da. Am vrut să rezolv înainte să înceapă să vină oamenii mâine. Începuseră să se instaleze prea confortabil pe-aici.

— Credeam că Bub trebuia să se ocupe de asta.

Expresia trecătoare de pe fața lui Harry părea să sugereze că și Bub începuse să se instaleze puțin prea confortabil pe-aici.

— Dacă am putut să o fac eu, am făcut-o, a spus el. Dacă ai terminat aici, să știi că generatorul se oprește în zece minute. Trebuie să mă duc la culcare.

A clătinat ușurel cârligul. Încâlceala de piele și blană începuse deja să se încrețească pe margini.

— Mâine e o zi mare.

Capitolul 28

Nathan s-a trezit cu tâmpilele pulsând de durere din cauza deshidratării. A mijit ochii în lumina zorilor și a întins mâna după paharul cu apă de lângă canapea. Era gol. Probabil că îl băuse peste noapte, însă nu își amintea. Se simțea ca o mahmureală, dar după ceva ce nu fusese la fel de distractiv ca o beție. A încercat să își aducă aminte câtă apă băuse cu o zi înainte. În mod evident, nu destulă.

S-a ridicat prea brusc în picioare și a simțit că i se învârtă capul. S-a sprijinit puțin de perete și a așteptat, clipind încet, până când senzația a dispărut. S-a uitat în jur. Ceva părea în neregulă.

Privirea i-a fost atrasă încă o dată de tabloul lui Cameron, iar Nathan s-a încruntat. Atârna în fața sa și arăta la fel ca de obicei. Și totuși, nu chiar la fel. A făcut un pas înspre el și a simțit cum inima îi bătea cu putere. Scena îi era complet familiară, cu aceleași culori și forme. Mormântul întunecat și cerul strălucitor i se desfășurau în fața ochilor. Pata translucidă era și ea acolo, la fel de neclară ca întotdeauna. Și totuși, ce era diferit? Orizontul ușor înclinat? Nu era sigur, însă a întins o mână să încerce să-l îndrepte. Dar n-a făcut decât să înrăutățească lucrurile, făcând rama să alunece într-un unghi îngrijorător în partea cealaltă acum. L-a corectat grăbit, căutând linia dreaptă perfectă.

— Ai grijă!

În pragul ușii apăruse Liz. Era toată în negru, doar ochii îi erau roșii ca sângele.

— Cameron iubea tabloul ăsta.

— Poate că azi ar trebui să îl dăm jos. Pot să îl pun undeva.

— Ce? Nu. De ce am face asta?

S-a apropiat și ea de tablou și a întins mâna să îi aranjeze cu grijă rama. Era mult mai bine acum, a observat Nathan.

— Ca să îl protejez, să nu fie deteriorat.

— Dar toată lumea va dori să îl vadă. Locul lui e aici, pe perete. Asta ar fi fost și dorința lui Cameron.

— Probabil. Mă gândisem, știi, că e un subiect delicat acum.

— Dar tot este un tablou minunat.

Liz și-a șters obrazul cu dosul palmei. Nathan nici măcar nu își dăduse seama că plângea.

— Și, indiferent de ceea ce s-a întâmplat cu Cameron, rămâne un pictor minunat. Tabloul îmi amintește de lucrurile bune legate de el. Nu vreau să îl ascund.

— Bine, în regulă, a ridicat Nathan din umeri. Era doar o idee.

Liz s-a uitat către el.

— Cum este Xander?

— Nu am vorbit cu el de ieri-seară. E încă supărat pe mine pentru

că am lipsit atât de mult ieri.

— Și te surprinde?

Nathan s-a gândit înainte să răspundă. Chiar îl surprindea puțin. Dacă se gândea bine, nu era stilul lui Xander să țină la supărare. Sau chiar să se supere așa din capul locului.

— Nu avea niciun motiv să intre în panică. La mine acasă, sunt singur în pustiu cam tot timpul.

— Iar asta este exact o parte a problemei, Nathan, s-a întors Liz către el. Ascultă, vreau să vorbești azi cu Steve. Să îți faci o programare la clinică.

— De ce? Pentru ce anume?

— Poate îți dă ceva ca să îți limpezești mințile.

— Dar nu am nevoie de...

— Ba ai. Dacă ție ți se pare normal să dispari așa și să îți sperii copilul care crede că ți s-a întâmplat ceva, atunci înseamnă că e ceva complet în neregulă în mintea ta.

Liz și-a ridicat capul ca să îl poată privi mai bine.

— Te rog, Nathan. E destul că l-am pierdut pe unul dintre voi. Azi va fi cea mai urâtă zi din viața mea. Nu pot să trec de două ori prin așa ceva.

Nu a putut-o privi în ochi. A dat doar din cap.

— Bine.

În hol s-a auzit un zgomot și amândoi au întors capul. În ușă stătea Bub, ușor instabil, ceea ce l-a făcut pe Nathan să îl suspecteze că deja se apucase de băut. Sau că nu trecuse prea multă vreme de când se oprișe, de cu o seară înainte.

— Ce faceți? a întrebat el sprijinindu-se cu o mână de cadrul ușii. Îi admirați capodopera lui Cam?

Liz a tresărit la auzul sarcasmului evident. Băuse, asta era clar, s-a gândit Nathan.

— Vorbeam dacă să îl dăm jos sau nu, a spus el.

— La dracu', nu! Nu trebuie să ne jucăm cu tabloul lui Cam. Poate vine naibii înapoi și te bântuie pentru asta.

Bub aproape că râdea, iar Nathan a simțit-o pe Liz încordându-se.

— Ce vrei, Bub? a întrebat el.

— A, da. A sunat tipul de la pompe funebre.

— Si?

— Corpul e pe drum.

Nathan a fost nevoit să îmbrace vechiul costum al tatălui său. Liz scormonise după el pe undeva și i-l întinsese fără o vorbă. Avea douăzeci și cinci de ani, însă își păstra încă perfect forma, ca orice țesătură de o calitate deosebită. Era negru și îi venea bine. Nathan a băgat mâna în buzunar și a găsit o listă de cumpărături cu scrisul de

mână, decolorat, al tatălui său. A mototolit hârtia fără să o citească și a simțit nevoia să facă și vestonul bucăți.

Bub a intrat în sufragerie și și-a scăpat sticla de bere din mână când l-a văzut pe Nathan.

— Rahat! Pentru o clipă am crezut că...

Bub a făcut un pas înapoi, încercând să-și revină. S-a aplecat și a luat sticla de pe jos, apoi a șters podeaua cu un șervețel murdar, evitând să se mai uite la Nathan.

— Ai văzut cum arăți, frate? Zici că ești el!

Nathan s-a întors să își privească reflexia întunecată și distorsionată în ecranul televizorului.

Nu s-a recunoscut. A simțit deodată cum haina lui Carl Bright îl strânge, împiedicându-l să respire cum trebuie. Și-a scos-o și a îndesat-o cu piciorul sub canapea.

A apărut și Xander, îmbrăcat în unicul costum al lui Cameron. Nathan și Bub l-au privit mirați, căci i se potrivea atât de bine, de parcă era făcut la comandă pentru el. Xander arăta mai înalt și mai lat în umeri, și mai matur decât îl văzuse Nathan vreodată. 7

— Bunica mi-a spus să îl îmbrac, a spus Xander cu ochii în pământ. Dar poate că...

— E în regulă, a spus Nathan. Arăți bine.

Xander l-a ajutat mai întâi pe Bub, apoi pe Nathan, să își aranjeze cravatele. Față în față cu fiul său, în timp ce acestea răsucea bucata de pânză, Nathan îi putea auzi respirația și putea vedea cei câțiva perișori pe care acesta îi ratase la bărbierit. Putea vedea și mica cicatrice de pe scalp, făcută când căzuse de pe cal, la cinci ani. L-a privit ochii, ușor mijiți, care erau albaștri ca ai lui Jacqui, când s-a născut, dar se făcuseră căprui ca ai lui Nathan în mai puțin de un an. A simțit brusc dorința ca Xander să fie din nou mic cât să îl poată ridica în brațe. Însă el stătea acum acolo, în fața lui, stingherit în costumul său împrumutat.

— Xander, ascultă, în legătură cu ieri...

— Am terminat. E mai bine acum, a spus Xander strângând nodul cravatei și făcând un pas în spate.

S-a uitat apoi către Bub, care încă privea țintă la tabloul lui Cameron:

— Crezi că tabloul acesta ar putea să facă niște oameni să sufere astăzi? Cu toată povestea aceea a păstorului rătăcitor?

— Nimeni nu crede prostia aia, a spus Bub, fără să se întoarcă.

A luat o gură de bere și a arătat cu gâtul sticlei înspre mormânt:

— Toată lumea știe că a violat o fată aborigenă și s-a sinucis din cauza asta. Nu pricep de ce este atât de ridicat în slăvi.

— Așa este? l-a întrebat Xander pe Nathan.

Acesta a clătinat din cap. Era adevărat că mulți albi făcuseră așa

ceva, ba chiar mai rău, dar nu și în cazul acesta. Când să spună ceva, a fost întrerupt de un zgomot venit de afară.

Bub s-a întors către geam.

— A sosit, a spus el.

Nathan și Xander s-au dus lângă el în fața ferestrei. Afară, pe potecă, se vedea mașina neagră cu tracțiune integrală a directorului de la pompe funebre. Fusese modificată astfel încât să poată încăpea un trup de peste un metru optzeci în spate. Probabil că mașina sclipise de curățenie când pornise din St Helens, însă călătoria o marcase cu același strat gros de praf care acoperea totul. Ilse stătea lângă gardul casei și o urmărea cum vine, flancată în stânga și dreapta de siluetele micuțe ale fetelor sale. Așa împreună, semănau cu un stol de păsări, în negru complet și cu marginile fustelor fluturând ca niște pene în vânt.

În depărtare, Nathan a zărit un val mare de praf. Soseau vecinii.

Ceremonia a fost rapidă și concisă, oficiată de un preot din St Helens care părea cel puțin să înțeleagă că, oricât de tare l-ar fi regretat oamenii pe Cameron Bright, asta nu făcea ca soarele să fie mai puțin arzător. Pământul proaspăt săpat din jurul mormântului era deja uscat și sfărâmicios, iar umbra eucaliptului nu era suficientă ca să-i adăpostească pe toți cei care asudau din greu în costumele lor sobre. Nathan, îmbrăcat în cămașa cu mânecă lungă și cu cravata elegantă, frumos înnodată la gât, privea mulțimea cu un interes ciudat de absent, aproape detașat.

A numărat vreo patruzeci de persoane acolo, toate agitându-se în hainele lor de oraș și cu pălăriile cele mai bune. O prezență bună. Excelentă, chiar. Pe cei mai mulți dintre ei nu îi văzuse de ani buni, însă a recunoscut cam două treimi. Bătrânul Tom, tânărul Tom, Kylie de la benzinărie – cu doi copii după ea acum – și Geoff, care fusese iubitul ei cândva și părea să fie soțul ei acum. Tâmpitul ăla de inginer care se stabilise de niște ani la Atherton – Nathan nu își putea aminti numele lui, erau prea mulți tâmpiți la Atherton. Steve de la clinică, bineînțeles. Glenn nu venise, dar se așteptau să nu vină.

Nathan sunase la secție în aceeași dimineață și fusese din nou redirecționat. Sergentul McKenna încă lucra la rezolvarea cazului aceluia cu autocarul din nord. Dorea Nathan să-i mai lase un mesaj?

— Doar spuneți-i să mă sune, spusese el într-un final și închisese.

Nathan nu îl cunoștea pe preot și, judecând după frazele pe care le spunea la modul general, era sigur că tipul nu îl cunoscuse pe Cameron. A preferat să ignore slujba și mai mult a stat cu ochii pe cei din jurul său, toți cu părul ceva mai cărunț și cu ceva kilograme în plus. Mulți l-au privit înapoi, curioși și ușor confuzi, de parcă aproape uitaseră că el încă exista.

Liz abia rezista. Pe când preotul se apropia de sfârșit, din gâtul ei s-

a pornit un bocet cumplit, într-un crescendo devenit sinistru când Sophie și Lo au fost invitate să iasă în față și să planteze un lăstar la căpătâiul mormântului. Umerii lui Liz s-au prăbușit și femeia a încercat să își înăbușe țipetele îngropându-și fața în mâneci. Harry i-a șoptit ceva, apoi a luat-o de braț și a încercat să o ducă puțin mai departe de mormânt, însă ea l-a respins cu violență.

Lo, cu ochii mari și lopata tremurându-i în mână, a aruncat o privire, apoi a început să plângă și ea, urmată imediat de Sophie. Ilse s-a dus către ele și le-a tras protector înspre ea, apoi le-a îndrumat în direcția casei.

— Și ce facem cu copacul? s-a auzit vocea stinsă, sacadată, printre hohote, a lui Lo. Trebuie să plantăm copacul.

Fără să spună o vorbă, Liz a apucat lopata căzută și s-a lăsat în genunchi. A săpat cu râvnă și în viteză, și înfigând tăișul în pământul afânat s-a ridicat un nor de praf ce s-a lipit apoi de materialul negru al rochiei ei. Suferința sa era pură și răvășitoare, iar Nathan i-a observat pe ceilalți întorcându-și privirile de la ea, stânjeniți. Ceremonia luase o întorsătură neașteptată și până la urmă nici el nu a mai putut suporta să privească. A făcut un pas, a apucat cealaltă lopată și a început să sape alături de mama lui. Când groapa s-a făcut suficient de mare, Liz a luat copăcelul și l-a înfipt în ea, acoperindu-l superficial cu pământul grăunțos. Nu va supraviețui, și-a spus Nathan – nu era suficient de adânc –, însă cel puțin terminaseră. S-a ridicat în picioare și a ajutat-o pe Liz să se îndrepte spre casă, fără să bage în seamă privirile insistente ale vecinilor care îi urmăreau plecând.

Capitolul 29

O oră mai târziu și cu ajutorul unui sedativ ușor pe care i l-a dat Steve, Liz se instalase în patul ei din dormitorul cu perdelele trase. Nathan stătea singur în ușa salonului. Camera era mai plină ca niciodată și, în ciuda căldurii, mulțimea ocupase și holul, până pe verandă. Nathan a observat că în jurul tabloului lui Cameron păstraseră totuși o zonă liberă.

— Măcar așa nu îl atinge nimeni, a auzit Nathan o voce de lângă el.

Ilse privea peste umărul lui către tablou.

— Credeam că ar fi trebuit să îl scoatem de pe perete.

Ea a ridicat din sprâncene:

— Nu, nu la înmormântarea lui. Oamenii ar fi întrebat despre el. Este moștenirea lui Cam. Și-ar fi dorit să îl vadă toată lumea.

Nathan a perceput o anumită nuanță în vocea ei, însă, din cauza gălăgiei, nu și-a putut da seama despre ce era vorba exact.

— Asta a spus și Bub.

— Serios?

— Da, cam așa ceva. Și mama la fel.

— Au dreptate.

Probabil că aveau, și-a zis Nathan. Oaspeții păstrau, într-adevăr, distanța, însă cu toții aruncau priviri pe furiș tabloului. Curioși, dar fără să dorească a părea macabri. A văzut-o pe Kathy strecurându-se pe ușă și apoi prin mulțime, cu o tavă plină cu sendvișuri. În loc să îi servească pe cei din jur, doar a lăsat tava pe o masă și a ieșit imediat.

Ilse o privea și ea printre gene.

— Doamne, nu sunt buni de nimic! Niciunul dintre ei!

A urmat o pauză, după care a adăugat, cu o voce care îi trăda revelația:

— Acum aș putea să-i trimit la plimbare.

— Sau poate că nu. Cred că oricum intenționează să plece.

— Și totuși. Aș putea. Dacă aș vrea.

— Da. Probabil.

O femeie cu părul blond-roșcat, tuns până la nivelul umerilor, a ridicat ușor mâna în semn de salut către Ilse.

— Cine e? a întrebat Nathan.

— Nu știu. Am crezut că ție îți făcea cu mâna.

— Nu cred.

Femeia și-a fluturat din nou mâna, acum ceva mai șovăitoare, iar Ilse a oftat:

— Oricum, mai bine mă duc să vorbesc cu câțiva. Ne vedem mai încolo.

Nathan a sorbit din berea lui și a urmărit-o pe Ilse cum își croia drum către femeia din colț, l-a întins mâna și au schimbat câteva

cuvinte, cu capetele aplecate una spre cealaltă, ca să se poată auzi mai bine în tot acel vacarm. Apoi Ilse s-a întors și a arătat cu degetul spre Nathan. A mai spus ceva, apoi femeia i-a mulțumit și s-a strecurat prin mulțime către el.

— Bună, Nathan! De fapt, ție îți făcusem cu mâna, a spus femeia odată ajunsă în fața lui, cu un zâmbet jenat. Nu-ți amintești de mine. Dar e OK. Sunt Melanie. Birch? De la Atherton?

— Melanie, a spus el făcând eforturi să își amintească.

— De la Atherton? Sau, în fine, am fost acolo pentru câțiva ani. Acum m-am întors. Nu-ți face griji, a zâmbit ea timid, sunt mai mică decât tine cu vreo doi ani, deci probabil că nici nu mă observai pe atunci, însă eram prietenă cu Jacqui în perioada în care ați început să ieșiți împreună.

— O, am înțeles. Eu nu...

Încă făcea eforturi să își amintească, dar măcar ea zâmbea acum.

— Jacqui și cu mine am divorțat de ceva vreme, așa că...

— O, și eu, a ridicat ea din umeri. Un tip de la oraș. N-a mers, ceea ce nu a fost tocmai o surpriză, așa că după aceea am călătorit o vreme. Am fost în vest vreo doi ani, iar acum m-am întors din nou aici. Lucrez tot cu caii.

— Am înțeles.

În mintea lui Nathan a început să se contureze amintirea unei fete pe care o văzuse oarecum la gimcana, în anturajul lărgit al lui Jacqui. Coadă de cal blond-roșcată și pistrii vara. Nu prea erau mulți tineri prin zonă pe atunci, dar veneau și plecau cu o frecvență surprinzătoare la școli și servicii, și prin alte locuri. Nu era sigur nici măcar că știuse vreodată cum o chema, din moment ce pe atunci nu avea ochi decât pentru Jacqui. Și totuși, Melanie era frumoasă. Și atunci, și acum.

— Îmi pare rău să aflu că tu și Jacqui ați divorțat. E păcat, chiar am crezut că aveau să meargă lucrurile între voi. Vă stătea foarte bine împreună.

A ezitat o clipă, ca și cum se gândea cât de multe să spună, apoi a zâmbit în colțul gurii, stânjenită:

— Eram toate teribil de geloase pe ea, pentru că se găseau mulți cretini pe aici, dar niciun băiat bun, iar ea pusese laba pe tine atât de repede! Îmi povestea mereu cât de mult vă distrați împreună și cum o făceai să râdă.

— Serios?

Nu prea suna a Jacqui. Mai ales către finalul căsniciei, în orice caz. Însă la început – amintiri adânc îngropate – poate că așa fusese. La început, probabil că și Nathan spusese aceleași lucruri despre ea. S-a uitat din nou la Melanie, mai atent, de data asta.

— Și? Cum ți se pare acum, că te-ai întors?

— E foarte multă liniște. Uitasem.

— Da, așa este. Foarte liniștit.

Mintea lui Nathan parcă se gollse. Habar nu avea ce ar mai fi putut spune. Din colțul celălalt al camerei, a văzut-o pe Ilse cum se uita către ei, apoi și-a mutat repede privirea în altă parte. Vorbea cu o femeie mai în vârstă, pe care Nathan nu a recunoscut-o.

— În fine, a spus Melanie. Îmi pare foarte rău pentru Cameron. Știu prea bine că nu era deloc momentul potrivit, însă nu știam când aveam să ne mai întâlnim, așa că am vrut să te salut. Adică vreau să spun că nu știu dacă vii vreodată în oraș...

— Nu vin. Practic, niciodată.

— O, a clipit ea, apoi și-a revenit. Oricum, dacă vii vreodată și vrei să mai stăm la un pahar de vorbă sau ceva, dă-mi un semn.

— Bine.

— Poți să mă suni la Atherton. Melanie.

— Melanie, da, am reținut. Așa facem.

— Bine. M-am dus, atunci.

Femeia i-a zâmbit, apoi s-a întors ca să plece, atingându-l pe braț într-un fel în care nu îl mai atinsese nimeni pe Nathan de foarte mult timp. Căldura degetelor ei i-a rămas întipărită pe piele, atât de clară și de acută, încât era aproape dureroasă. A urmărit-o cum se pierde în mulțime, apoi a tresărit ușor când Harry a apărut deodată lângă el:

— Ca să fiu sincer, prietene, nu cred că ești în situația în care să faci pe inabordabilul.

Harry i-a întins o bere rece.

— Iisuse, Harry, nici măcar nu cred că ea asta încerca...

— E, nu poți să știi până nu încerci, nu-i așa? Ar trebui să o suni. Să începi să te mai arăți prin oraș puțin.

— A fost plecată. Poate că nu știe...

— Despre treaba cu Keith? Va afla. Dacă stă la Atherton, trebuie să îi spună cineva, fără niciun dubiu.

— Și totuși. Nu știu ce să zic. O să mă gândesc la asta.

— Fă-o. Pentru că nu așa faci situația mai ușoară, prietene.

— Pentru cine?

— Pentru toți. Pentru ei. Pentru tine. Măcar dă-le o șansă să te poată ierta, a adăugat Harry arătând din cap către mulțime.

— Am implorat suficient acum zece ani. N-a mers prea bine.

— Nimeni nu îți cere să faci asta. Doar să vă întâlniți undeva la mijlocul drumului. Sau poate un pic mai departe. A trecut multă vreme.

— Sunt aceleași fețe.

— Unele, da. Altele, nu. Iar unii dintre ei chiar au întrebat despre tine. Tânărul Tom. Geoff. Au întrebat ce mai faci. Uită-te la ei. Știu că ai fi putut fi tu cel îngropat astăzi. Și chiar ai putea fi într-o bună zi, în

curând, dacă nu sunt atenți. Iar ei ar trebui să trăiască apoi cu asta pe conștiință. Genul ăsta de lucruri te fac să privești viața din altă perspectivă. Și îi face pe oameni să fie mai iertători.

— Da? Mă bucur pentru ei, atunci.

— Ziceam și eu, prietene...

Nathan a ridicat din umeri. De partea cealaltă a camerei, îl vedea pe Bub vorbind cu niște țipi cam de vârsta lui. În colț, Ilse scăpase de femeia mai în vârstă și acum vorbea cu Steve.

Stăteau separat de ceilalți participanți la înmormântare, în acel *no man's land* din fața tabloului. Ilse își apropiase capul de al lui Steve și încerca să vorbească cât mai încet posibil. Spunea ceva cu o expresie neobișnuit de agitată, iar Steve o asculta cu buzele țuguiate. Când Ilse s-a oprit, asistentul a clătinat din cap. A încercat să răspundă, însă Ilse l-a întrerupt și a continuat să îi vorbească în șoaptă, cu un aer încă și mai imperativ de data asta. Oamenii au început să-și schimbe pozițiile și să se miște în jur, iar Nathan nu i-a mai putut observa pe cei doi.

S-a rezemat cu spatele de perete. În cameră era cald și deodată i s-a părut că era prea multă gălăgie. Și-a pus berea jos și a întins mâna după o carafă cu apă de pe cea mai apropiată masă. Era goală, la fel ca și celelalte două care erau în raza lui vizuală.

— Mă duc să le umplu, i-a spus el lui Harry.

Acesta a ridicat din umeri.

— Îți spun, prietene, nu e bine pentru tine să te ascunzi tocmai azi.

Nathan nu i-a răspuns.

Nici în bucătărie nu era mai răcoare, însă măcar era liniște. Katy stătea singură lângă chiuveță, cu privirea ațintită pe geam. A tresărit când a auzit clinchetul carafelor așezate de Nathan pe zona de scurgere.

— O, scuze, a spus ea. Am crezut că ești Simon.

— Nu, dar el unde e, apropo?

— Nu știu.

Nathan s-a uitat în frigider. Nu era apă rece. S-a întors la chiuveță. Apa care curgea de la ambele robinete era caldă, dar nici nu avea altă variantă.

— Ascultă, a început el în timp ce ținea carafa sub jet. Poate că aveți de gând să plecați de aici în curând, însă azi încă figurați ca angajați.

— Știu. Îmi pare rău. Nu mă simt chiar în formă.

Katy s-a sprijinit de blat și Nathan a observat că era, într-adevăr, cam palidă la față. Poate că nu fusese o idee bună să o pună pe ea să servească mâncarea, totuși.

— Ești bine?

— E probabil de la căldură.

— Asistentul medical e aici. Vrei să îl cauți?

— Nu, mulțumesc.

Fata s-a dus către masă și a luat o altă tavă cu sendvișuri.

Nathan a văzut-o cum o lasă imediat jos la loc, cu o expresie de durere pe față.

— Auzi? a spus el. Ne descurcăm și fără tine. Du-te și întinde-te, dacă ți-e rău...

— Cui i-e rău?

Simon stătea în ușă cu o tavă goală în mână.

— Nimănui, a răspuns Katy. Doar mi-e puțin cald. Să ne întoarcem la treabă.

A făcut schimb de tăvi cu Simon.

— Tu iei tava plină și eu iau astea, a adăugat ea ridicând carafele de apă și chinuindu-se să le arate un zâmbet care a părut aproape real. Și toată lumea e mulțumită acum.

Katy a ieșit din bucătărie, urmată la o fracțiune de secundă de Simon. Nathan s-a uitat în urma lor, apoi a ieșit și el pe coridor. Gălăgia era mai mare acum, pentru că din ce în ce mai mulți oameni părăsiseră sufrageria aglomerată.

Nathan a recunoscut câteva fețe. Poate că ar trebui să încerce să vorbească cu oamenii aceia. Sau chiar să o caute pe Melanie. Să încerce să găsească ceva de spus de data asta. Poate că Harry avea dreptate. Poate că oamenii aveau să îl ierte.

Sau poate că – gândurile lui Nathan se înnegreau rapid zilele astea – nu trebuia să facă asta. Îi luase mult timp lui Nathan, ani întregi, să se obișnuiască cu această viață a lui. Rana produsă de ascuțita lamă a respingerii îl duruse destul în momentul brutal al tăierii, însă ceea ce îl ucisese de-a dreptul fusese felul în care aceasta supurase în timp. Abia reușise să treacă prin asta, o dată. Știa sigur că nu ar mai putea să o facă a doua oară. Un grup de bărbați a ieșit din sufragerie și venea spre el, pe hol. Nathan a deschis la repezeală cea mai apropiată ușă și a intrat. Biroul lui Ilse.

A închis ușa în urma lui și a expirat puternic. Era liniște aici, abia dacă se auzea, înăbușit, zgomotul din salon și de pe coridor. A rămas nemișcat o vreme, bucurându-se de liniște, apoi s-a dus către geam. Pe verandă, Sophie se juca cu copiii lui Kylie, iar Lo se uita la ei. Era și Xander pe aproape, sprijinit de un stâlp și stătea la taclale cu o fată ce părea cam de vârsta lui. Fata zâmbea.

În cealaltă parte a curții, lângă morminte era cineva. Bub. Părea măcar să aibă șlițul închis de data asta, s-a gândit Nathan, ceea ce era important. Fratele lui nici măcar nu privea în pământ. Stătea lângă gard, cu spatele către casă și cu ochii pierduți în zare. Nathan s-a mai uitat la el câteva clipe, apoi s-a întors către calendarul de pe perete. Planurile lui Bub de adunare a cirezilor. Scrise, apoi șterse cu hotărâre.

Nathan s-a așezat pe scaunul de lângă birou și a întins mâna după agenda zilnică de pe masă. A răsfoit-o până la partea pe care i-o arătase Ilse și a început să citească notițele legate de acele planuri. Erau foarte detaliate, descriind toate schimbările de planificare pe care le-ar fi presupus toată acțiunea. Argumente pro și contra, riscuri și beneficii. A citit cu atenție, de două ori, după care s-a lăsat pe spătarul scaunului, gânditor. Și Bub, și Cameron avuseseră dreptate, fiecare în felul lui. Era un plan bun, însă implica și potențiale obstacole ce trebuiau atent înlăturate înainte de orice. Faptul că Bub rămăsese singurul care își mai putea susține cauza, nu însemna că argumentele lui Cam nu mai trebuiau luate în considerare.

Nathan se pregătea să închidă agenda, dar s-a oprit. Cumva într-o doară, a dat paginile până la săptămâna curentă. Nu era aproape nimic notat. Activitățile fuseseră stopate și de Crăciun, dar și de moartea lui Cameron. Coloanele zilelor erau preponderent goale, iar ceea ce scria în dreptul lor părea adăugat cu săptămâni înainte.

A mai dat o pagină înapoi, la ziua în care dispăruse Cameron. Ilse notase destul de multe lucruri, în dreptul acelei zile. Câteva telefoane de dat și o mână de facturi neîncasate de amintit rău-platnicilor până la sfârșitul anului. Și săptămânile anterioare arătau cam la fel. Ziua în care soțul Ilsei murise fusese doar o altă zi plină pentru ea, dintr-o serie de șase luni pline.

A mai răsfoit câteva pagini înainte și înapoi. Toate notițele ei păreau să fie cam aceleași lucruri obișnuite. Și el dădea astfel de telefoane, și el făcea comenzi, doar că nu și le nota într-un mod la fel de eficient. Deși nu-și dorise asta, și deși lui Bub nu părea să-i convină, Ilse lăsa impresia că s-ar fi priceput de minune să gestioneze afacerile astea, dacă ar fi fost nevoită, s-a gândit Nathan. Iar acum chiar era nevoită, după părerea lui. Și tocmai pe când se pregătea, din nou, să închidă agenda, privirea i-a fost atrasă de ceva în josul unei pagini.

În colț se afla o singură bifă, cu o oră notată alături. Nathan a dat câteva pagini înapoi, încruntat, apoi câteva înainte. Din ceea ce putea vedea, bifa aceea fusese făcută în fiecare zi, tot anul. Nu exista nicio altă informație, doar micul semn și ora. Timpul diferea de la zi la zi, într-un interval de două ore: de la șapte la nouă seara. Nathan a rămas cu privirea în agendă. Undeva în adâncul lui, avea un sentiment că recunoaște semnul.

Încă făcea eforturi să își dea seama despre ce era vorba, când de afară s-a auzit un zgomot. A ridicat capul și a văzut-o pe Ilse intrând pe ușă, cu Duffy la picior. Câinele a sărit pe el când l-a văzut.

— Doamne! și-a pus ea o mână pe piept. M-ai speriat.

— Scuze, a spus el, și a ridicat agenda. Mă uitam la...

— A, în regulă.

Ilse a închis ușa în spatele ei și s-a sprijinit de ea, roșie la față.

— Ce s-a întâmplat?

— E înmormântarea soțului meu, a rostit ea sec.

Nathan a clipit. Nu îi mai auzise tonul acesta înainte.

— Corect.

Ilse a făcut câțiva pași și s-a prăbușit în scaunul din spatele biroului său.

— De când te ascunzi aici?

— Nu de mult.

Ilse a dat din cap:

— E ciudat dincolo, nu-i așa? Să-i ascuți pe toți oamenii ăia cum vorbesc despre cât de minunat era Cameron și cât de mult le va lipsi de acum înainte... Pe unii dintre ei nu îi recunosc, iar pe alții, mulți, nu i-am văzut de ani. Nu trec niciodată pe aici, nu sună niciodată. Abia dacă îl cunoșteau, pe bune.

— Așa cred și eu.

Duffy, care adulmecase până atunci prin jurul biroului, a fugit din nou la Nathan, iar el s-a aplecat către ea. Simțea privirea lui Ilse ațintită asupra lui. Era încă ușor amețit și deshidratat. Câte beri băuse? Nu multe, dar clar mai multe decât ar fi trebuit ca să se poată simți confortabil acum, când era singur cu Ilse.

— Scuze, a dat el să se ridice în picioare. Nu te mai deranjez.

— Mda. Bine faci.

Tonul ascuțit al vocii ei l-a făcut pentru a doua oară să se oprească. S-a holbat la ea, iar Ilse i-a întors privirea.

— Du-te! Nu vreau să te rețin, a spus ea arătându-i cu o mișcare scurtă din cap în direcția ușii. Cred că au trecut... câte? Două minute întregi, de când ești cu mine aici?! O, mai mult decât de obicei.

Nathan a rămas în picioare.

— Vrei să rămân? a întrebat el într-un final.

A așteptat un răspuns, dar Ilse a tăcut o vreme. Apoi a tras adânc aer în piept:

— Am vorbit cu Steve. Despre Cameron și...

Ilse a lăsat ochii în jos.

— Și despre Jenna.

— A spus ceva care te-a supărat?

Ilse a scos un oftat amar:

— Nu. Chiar din contră. Nu a spus nimic. L-am întrebat ce crede el că s-a întâmplat atunci, demult, dar nu a vrut să îmi spună nimic. Tu ziceai că a luat-o în serios atunci, s-a uitat Ilse direct la Nathan. Deci de ce este atât de secretos acum?

— Păi, ai spus-o și tu, a ridicat Nathan din umeri. E înmormântarea soțului tău. Poate că încearcă să te protejeze.

— Pe mine? a spus Ilse, cu furia crescândă roșindu-se și mai tare în obraji. Nu pe mine mă protejează, ci pe Cameron. Întotdeauna a fost

așa. E mort acum și încă mai mergem în vârful picioarelor. Nu-i atinge tabloul. Nu urma planul lui Bub. Nu vorbi despre...

S-a oprit brusc.

— Îmi pare rău. E o zi foarte grea pentru mine.

— Știu. Totul a fost foarte greu.

Ilse a respirat profund.

— Ascultă, nu mă lua în seamă. Bineînțeles că poți să pleci dacă asta vrei.

— Ilse, eu...

— Nu, știu. Am înțeles. E în regulă, a spus ea, și a fluturat o mână. Oricum, probabil că ar trebui să stai pe acolo. E o bună ocazie să te vadă lumea.

— Asta a spus și Harry.

— Și ar trebui să îl ascuți. Cine știe? a adăugat ea după o pauză. Poate te caută prietena ta.

— Melanie?

— Așa o cheamă?

— Cică. Nu-mi prea amintesc de ea.

— Dar ea își amintește de tine.

— Păi, a zâmbit el ridicând din umeri, mi se pare și normal.

De data asta, Ilse i-a răspuns cu un zâmbet.

Nathan și-a dat scaunul la o parte.

— Cred că ar trebui să mă duc înapoi, totuși, a spus el. Altfel o să-mi observe lipsa Harry și Xander și cine știe cum o să mai interpreteze.

— Mult noroc, atunci! a spus ea. Deși poate că nu vei avea atât de multă nevoie de el pe cât crezi.

— Poate. Dar...

Auza rumoarea de dincolo de ușă.

— E cum ai spus și tu. Nu i-am văzut de ani întregi pe cei mai mulți dintre oamenii ăștia. Și poate că ei pot uita ce am făcut, însă acum trebuie să uit și eu ce au făcut ei? Vorbim despre zece ani aici. Xander a suferit, vitele mele au suferit, cineva mi-a otrăvit câinele...

Ilse l-a întrerupt.

— Serios? Așa a murit Kelly? Nu am știut asta.

— Da, a răspuns Nathan. Nu că m-ar crede cineva.

— De ce să nu te creadă?

— Pentru că nu s-au raportat și alte cazuri de ademeniri cu otrăvă. Glenn și Xander mă cred paranoic.

Ilse s-a legănat puțin cu scaunul, încrunțată.

— Stai. Adu-mi aminte, când s-a întâmplat asta?

— Acum vreun an și jumătate.

— Bub a trecut printr-o fază în care momea dingo anul trecut.

Nathan a încremenit.

— Chiar așa?

— Pentru recompense. Își făcea planuri să plece de aici și încerca să strângă bani. Cam i-a spus să nu facă asta prin preajma animalelor noastre, bineînțeles. Însă Bub aducea acasă o groază de scalpuri, deci evident că o făcea pe undeva. Am crezut că...

S-a oprit pentru o clipă.

— Cam spunea că o să te prevină și pe tine.

— Ei bine, nu a făcut-o.

S-a așternut tăcerea. Nathan simțea cum îi crește presiunea din tâmpile, iar mușchii gâtului și ai umerilor i se încordaseră.

— Am crezut că îmi pierdeam mințile, a spus el. Am crezut că totul a fost în imaginația mea.

— Nu, a clătinat ușor din cap Ilse, și s-a uitat către el. Nu cred că a fost. Îmi pare rău, Nathan.

— Și înainte să încerci să îmi spui că în niciun caz Cam nu a uitat intenționat...

— Dar nu asta voiam să spun.

— Oh...

— Nu. De fapt, chiar mă aștept ca el să fi făcut asta intenționat.

Ilse privea hotărâtă și sigură.

— Uneori avea un comportament ciudat când era vorba despre tine. Și nu avea cum să omită din greșeală așa ceva.

Nathan nu știa ce ar fi putut să răspundă la asta.

— Dar, ascultă, și-a îndreptat Ilse spatele în scaun, încearcă să nu te superi pe Bub, OK? Nu știu dacă mai contează, dar cred că s-a simțit vinovat din cauza asta, deoarece a încetat peste noapte să mai ademenească animalele. Nu a spus de ce, însă părea că nu mai vrea să facă în veci asta.

Nathan a simțit cum încordarea din umeri i se răspândește în tot pieptul. Nu-l mai vedea pe Bub, pe fereastră. La gardul de lângă morminte nu mai era nimeni. Nu a avut încredere în el însuși să mai spună ceva.

— E mai bine să plec.

— Stai, a spus ea. Dacă vrei.

— Nu, e în regulă. Mulțumesc.

— Doar că...

— Ce?

— Indiferent ce ai de gând să faci, te rog să nu faci acum. Nu când sunt toți oamenii aceștia aici.

Nathan a rămas lângă ușă.

— Te rog, Nathan. Nu acum. Pentru mine.

Bărbatul a ieșit din cameră. Pe hol era liniște. A închis ușa în urma lui și s-a aplecat. În timp ce Duffy îl lungea pe față, și-a amintit de ziua în care murise Kelly. Simțise că era începutul sfârșitului, din mai

multe puncte vedere. După aceea așteptase ca permisul de portarmă să-i expire și își închisese complet stația radio, și renunțase să mai răspundă la telefon. L-a făcut astfel pe Harry să-i pună în mâini dispozitivul de urmărire prin satelit, obligându-l să dea raportul zilnic: *Sunt OK* sau *Nu sunt OK*.

În mod clar, Nathan nu se simțise deloc OK atunci. După ce murise Kelly, simțise că degetele începeau să-i alunece. Se ținuse strâns de tot până atunci, și fusese greu, iar el obosise. Simțise pentru prima dată că era pe punctul de a renunța. Nu la tot deodată, și nu chiar de bunăvoie, dar puțin câte puțin, lăsându-se ușor să alunece, zi după zi.

Și în timp ce el trecea prin asta, frații ăia nenorociți ai lui știuseră de la bun început ce se întâmplase. Nathan s-a uitat în stânga, către sufrageria aglomerată, și în dreapta, spre curte. Cu Cam nu mai avea nicio șansă să își rezolve problemele acum, însă Bub oare unde era? A tras adânc aer în piept și s-a forțat să se gândească la ceea ce îi spusese Ilse. *Pentru mine*.

Și-a imaginat-o stând în continuare la biroul ei și clopoțelul din capul lui Nathan a sunat din nou, brusc, atât de aproape și de clar, că l-a luat prin surprindere, Ilse la biroul ei, lucrând târziu în noapte, după zilele acelea lungi și aglomerate descrise în agendă. Și deodată, Nathan a știut ce erau acele bife zilnice din colțul paginilor.

Nathan presupusese dintotdeauna că aceea care îl trimisese pe Harry cu dispozitivul de urmărire prin satelit fusese Liz. Două butoane: *Sunt OK* sau *Nu sunt OK*. În fiecare seară, îl apăsa pe același, indiferent cât de tare ar fi simțit nevoia să îl apese pe celălalt. Nici măcar nu își închipuia că îl mai monitoriza cineva, pentru că nimeni nu mai menționase vreodată acest lucru. Însă el apăsase oricum același buton în fiecare seară, chiar dacă o făcea doar pentru el însuși. *Sunt OK*. Același mesaj, transmis către cerul nopții printr-o undă fragilă. Țintind un satelit, apoi aterizând la loc pe Pământ. O conexiune la mii de kilometri prin spațiu. A rămas lângă ușa biroului, știind că Ilse era de cealaltă parte, și, pentru prima dată, de nici nu mai știa când, nu s-a mai simțit atât de singur.

Capitolul 30

Nathan a rămas o vreme în fața ușii de la birou, cu mâna pe clanță, neputându-se hotărî dacă să intre sau nu înapoi. Nu știa ce i-ar fi putut spune lui Ilse, dar simțea că ar fi vrut să îi spună ceva. *Mulțumesc, poate.*

Încă ezita, când a auzit o tuse familiară în obscuritate. S-a uitat în lungul coridorului. Liz stătea în fața dormitorului ei. Era în picioarele goale și se sprijinea de tocul ușii, iar când a observat că Nathan se uita la ea, a spus:

— Pentru o clipă, am crezut că ești tatăl tău.

Apoi a făcut câțiva pași, cu privirea confuză.

— Încă e toată lumea aici, a părut ea surprinsă.

— N-ai dormit mult.

— O, am crezut că s-a terminat.

— Nu. Nu încă, a spus el, întrebându-se vag oare ce medicament îi dăduse Steve mamei sale. Poate că ar trebui să te întinzi la loc.

— Nu pot. Închid ochii și mă gândesc la Cameron. Mă trezesc și mă gândesc la Cameron. Mi-e indiferent dacă sunt trează, deci.

În capătul celălalt al holului s-a văzut umbra lungă a cuiva care trecea pe acolo. Bătrânul Tom. A văzut-o pe Liz și i-a făcut cu mâna.

— Ar trebui să mă duc să îi salut pe oameni, a spus ea, dar nu s-a mișcat din loc.

— Nu cred că se va supăra cineva dacă nu te duci.

— Cameron s-ar supăra, s-a întors Liz către el, cu ochii deodată mai limpezi. Ai vorbit deja cu Steve? Ai făcut o programare?

— Nu încă.

— Mi-ai promis, Nathan.

Liz La apucat de braț. Îl strângea surprinzător de puternic.

— Știu. O să vorbesc cu el.

— Hai acum să...

— Bunico?

Era Xander, în capătul holului, împreună cu fata cu care îl văzuse Nathan mai devreme vorbind afară. A atins-o ușor pe braț.

— Vin și eu într-un minut.

Fata a părut puțin dezamăgită, însă a încuviințat. După ce a plecat, Xander s-a întors către ei.

— Ești bine, bunico?

— Îl căutăm pe Steve.

— E afară.

— E și Bub afară? a întrebat Nathan, simțind cum anumite cuvinte despre un anumit câine fierbeau în sufletul lui.

— Nu, a răspuns Xander, cu o ușoară ezitare. Era puțin beat. Unchiul Harry l-a băgat în casă, să se odihnească.

— Hai să îl căutăm pe Steve, Nathan.

— Bunico, dar nici măcar nu ești încălțată! a spus Xander ușor acuzator, Nathan simțind că el era cel vizat.

— O, a făcut Liz, și s-a uitat în jos. Nu știu unde...

S-a uitat pe jos în jurul ei, tulburată, sperând că pantofii aveau să apară de undeva.

— Probabil că sunt la tine în dormitor, a spus Nathan. Xander, ajută pe bunica. Eu mă duc să discut ceva cu Steve.

— Chiar ai de gând să vorbești cu el? a întrebat Xander după ce Liz s-a întors poticnindu-se în camera ei. Sau spui doar așa, ca să te lase bunica în pace?

— Nu, chiar o să vorbesc cu el. Ești mulțumit?

— Nu prea.

Xander privea undeva peste umărul lui. Nathan a oftat.

— Intenționezi să continui așa până pleci? Pentru că nu sunt sigur că pot suporta încă trei zile de așa ceva.

— O să te gândești la ce ți-am spus?

— În legătură cu ce? Cu mutatul? Fiule, am mai discutat treaba asta si...

— Nu, nu am discutat. Nici măcar nu te-ai gândit. Dar, în fine, cum zici și tu: o să plec peste trei zile și rămâi din nou singur și poți să faci orice dorești. Toate lucrurile vor fi din nou exact așa cum vrei tu.

— Dar nu vreau eu să fie așa.

— Rahat. Tu...

S-a auzit o pufnitură dinspre dormitor, ca și cum ar fi căzut niște pantofi, și amândoi s-au uitat într-acolo. Nathan a luat-o către ușă.

— Mă duc eu, l-a oprit Xander. Tu ai nevoie să îți limpezești mintea.

A dispărut în dormitor, iar Nathan a rămas singur în hol, pentru o vreme.

Avusese noroc, s-a gândit el după ce s-a îndepărtat. Ani întregi, Xander nu îl supărase niciodată. Mersese la școală, era politicos cu bătrânii, nu bea și nici nu se droga, cel puțin din câte știa Nathan. Avea un suflet atât de bun, că Nathan chiar se mira cum de putuse ieși din el și din Jacqui un asemenea copil. Iar faptul că, acum, puștiul începuse să riposteze era normal pentru vârsta lui.

Și totuși, fusese mai ușor când era mai mic. Încă își amintea foarte clar ziua aceea de acum mai bine de șaisprezece ani când Jacqui îi spusese că era însărcinată. Ochii îi străluceau de bucurie și au reușit amândoi să se prefacă, pentru o vreme, că mariajul lor nu se afla deja pe nisipuri mișcătoare.

Nathan a auzit pe cineva trăgând apa în mica baie din capătul holului. Murmurul care venea dinspre sufragerie căpătase un ton ușor schimbat. Părea că oamenii se pregăteau de plecare. O tavă cu sendvișuri pe jumătate mâncate fusese abandonată într-un mod

neglijent pe măsura telefonului, aproape să se răstoarne. A luat-o și s-a îndreptat spre bucătărie.

Jacqui nu zâmbise prea multă vreme, totuși. Avusese o sarcină dificilă. Grețurile de dimineață erau severe, îi venea să vomite când vedea orice altceva în afară de orez simplu. Durau aproape toată ziua și au ținut cu mult mai mult peste săptămâna în care cărțile promiseseră că aveau să se sfârșească. Zăcea pe canapea, pe căldură, cu o găleată alături, refuzând cu un gest al mâinii orice îi trecea prin minte lui Nathan să îi ofere.

Când a ajuns în dreptul toaletei, a auzit încuietorea și a văzut-o ieșind pe Katy, palidă la față și strângând în mână un șervețel făcut mototol.

— Cum te simți...? a început el, dar s-a oprit văzând-o cum se uită la tava cu sandvișuri din mâna lui și are aceeași senzație de vomă pe care o cunoștea prea bine de acum mai mult de șaisprezece ani. Ooo.

A expirat puternic și s-au privit un moment mai lung. După privirea din ochii ei, Nathan și-a dat seama că ghicise corect.

— Felicitări?

Fata nu a spus nimic, doar și-a apăsât șervețelul pe buze.

— Du-te și te așază, i-a spus el. Mă duc să îl caut pe Simon.

— Stai. Nu.

A întins repede mâna și l-a apucat de braț, aproape dureros de puternic.

— Nu îl chema pe Simon.

— De ce nu?

Katy și-a șters colțurile gurii cu dosul palmei.

— Pentru numele lui Dumnezeu! De ce crezi?

Pentru o clipă, Nathan a încercat să se convingă singur că ar fi putut fi Bub sau chiar Harry, cu puțină bunăvoință.

— Cameron? a întrebat el într-un sfârșit.

Katy a încuviințat.

— Sigur?

— Da.

— Nu e absolut nicio șansă să fie Simon?

O zvâcnire a buzelor.

— Simon și cu mine nu am mai fost împreună de ceva vreme.

O picătură proaspătă de sudoare îi scliffea pe frunte.

— Cameron știa?

— Da.

Prin ușa de la sufragerie, în mijlocul mulțimii de oameni care se mișcau, Nathan a zărit creștetul capului cu păr închis la culoare al nomadului. Zgomotul provocat de râsete și discuții ajungea în valuri până la ei.

— Vrei să vorbești cu asistentul? a întrebat el până la urmă.

Katy a clătinat din cap.

— Cu altcineva?

Fata a râs amar:

— Cum ar fi? Cu cine de aici aş putea să vorbesc? Nu e nimeni.

Nathan a ezitat, apoi a luat-o de mână şi a dus-o repede în capătul holului.

— Vino aici, a spus el deschizând uşa dormitorului lui Xander. Poţi să vorbeşti cu mine.

Katy s-a așezat pe pat, iar el a rămas în picioare, sprijinit de perete. A aşteptat cât timp fata s-a jucat cu mâna prin lenjeria de pat cu motive florale, decolorate.

— Simon are datorii, a spus ea într-un sfârșit. Acasă are o afacere cu instalații și știam că îi merge rău, dar se pare că îi merge cu mult mai rău decât mă gândeam. Sau mai rău decât mi-a spus mie, în orice caz. Datorează o groază de bani la foarte mulți oameni, și nu știu cum va putea ieși din situația asta, a clătinat ea din cap cu frustrare. Ideea e că avem cu adevărat nevoie de bani. Sau cel puțin el are nevoie.

— Am înțeles.

— Eu nu am vrut să venim să muncim aici, a continuat Katy, încă jucându-se cu pătura. Îmi pare rău, dar e foarte multă singurătate pe aici și mă săturasem de asta deja în vest. Am vrut să mergem acasă, însă Simon a spus că e nevoie să strângem cât de mulți bani putem, altfel la întoarcere nu vom mai avea nimic.

A făcut o pauză.

— Nu știu dacă este adevărat sau nu. Nu știu ce mai pot crede din tot ce îmi spune.

— Deci Simon a vrut să muncească aici?

— Da. Ne-am întâlnit cu Cameron la barul din oraș, așa cum am zis, însă...

Katy s-a uitat la mâinile ei. Continua să se joace cu lenjeria.

— Îmi pare rău, știu că e fratele tău. Însă nu am avut o presimțire bună.

— În ce sens?

— A fost doar... a început Katy încruntându-se. Am știut că nu pe Simon îl angaja. S-a uitat într-un anume fel la mine. Nici măcar nu sunt profesoară, a ridicat ea ochii către Nathan. Și i-am spus asta lui Cameron. Simon a fost supărat pe mine după aceea, mi-a spus că ar fi trebuit să mint ca să obținem slujba, însă lui Cameron nu i-a păsat. A spus că munca era ușoară, că era greu să găsească oameni și că avea nevoie de ajutor cu fetele, așa că, dacă ar fi întrebât cineva... nevastă-sa, adică... ar fi spus că aveam calificările necesare.

Și-a încleștat pumnii pentru că îi tremurau mâinile.

— Așa că îi eram deja datoare chiar dinainte să încep.

Nathan s-a gândit la fratele său și la ce însemna să ai nevoie de ceva

de la el.

— Deci pe Simon nu l-a deranjat lucrul acesta? a spus el.

— Simon chiar are mare nevoie de bani. Iar salariile oferite de Cam erau bune. Mai mult decât câștigasem înainte, și erau cash, în mână. Așa că am bătut palma și m-am gândit că, poate, lucrurile aveau să meargă bine. Adică m-am gândit că urma să venim pe o proprietate care aparținea unei familii, că o să fie tot timpul prin jur nevastă-sa și copiii. Și chiar a fost *bine*, vreo trei săptămâni. Ceea ce a fost mai mult decât mă așteptasem, ca să fiu sinceră.

— Și apoi? s-a încruntat Nathan. Cam s-a dat la tine?

— Nu. Nu chiar. Trebuie să recunosc că a fost foarte isteț. Era mereu prietenos. Mă întreba tot felul de lucruri și chiar mă asculta când îi răspundeam. M-am gândit că poate îi interpretasem greșit intențiile, însă s-a dovedit că astfel doar a ajuns să știe tot felul de lucruri despre mine. Ce îmi place, ce mă amuză. Care-mi sunt slăbiciunile, cum ar fi dorul de casă. Rămâneam multă vreme singură cu el. Întotdeauna din motive întemeiate, și niciodată nu se petrecea ceva concret. Doar simțeam eu ceva ciudat în legătură cu el.

— I-ai spus cuiva?

— Lui Simon, evident. Însă Simon...

— Chiar are nevoie de bani, am reținut.

— Mi-a spus să încerc să nu mai rămân singură cu Cameron. Să mă limitez la o relație profesională. Că nu vor mai fi probleme așa. În vest s-a întâmplat ceva... Ceva mai rău decât asta, cred, a spus Katy după o pauză. Un tip de acolo era cam prea insistent. M-am plâns de asta, și am fost concediați amândoi, și eu, și Simon. Așa că acum voia să îmi țin gura. Nu înțelegea pe deplin care era problema, iar eu nu m-am priceput să îi explic cum trebuie. Am încetat să îi mai povestesc, iar el nu m-a mai întrebat niciodată.

— Am înțeles.

— Cameron a început să flirteze. Să facă diverse comentarii. Cu ușoară tentă sexuală, înțelegi? Dacă mă simțeam stânjenită, se prefăcea surprins, după cum îmi imaginasem. Sau poate că vedeam ceea ce voiam să văd. Însă nu mi-am imaginat asta, a clătinat ea din cap. Și nici nu am vrut.

Degetele lui Katy ciupeau din nou așternutul de pe pat. Era foarte departe de casă, s-a gândit Nathan. Foarte puține legături locale, în caz că avea așa ceva. O fi fost plăcută flexibilitatea posturilor ocazionale pentru nomazi, însă acest mod de viață îi și vulnerabiliza într-un fel. Toată lumea știa asta. Cameron știa asta. Iar Nathan și-a amintit de acea nomadă, de acum mai bine de douăzeci de ani, cu coada ei împletită neglijent și strălucind portocalie în lumina pâlpâitoare a focului de tabără. Marginile teșite ale memoriei sale deveniseră dintr-odată ascuțite brici, iar el se simțea în pericol de a fi

tăiat în bucăți, dacă nu era suficient de atent și le lăsa să alunece.

— Când i-am spus lui Cameron că nu eram interesată de el, a râs, a continuat Katy. Ca și cum aș fi exagerat și nu știam de glumă. Însă amândoi jucam un joc atunci, și știam cum putea să se sfârșească.

Marginile ascuțite au alunecat acum, doar puțin. *Ai mai văzut asta înainte.* Un foc de tabără. Un flirt. O atmosferă plină de posibilități.

— L-am spus lui Simon să plecăm, a continuat Katy. Dar nu a vrut. M-am gândit atunci să plec singură, însă mașina și rulota erau ale lui. Nu îl puteam lăsa blocat aici. Suntem împreună de trei ani. Și mă iubește, doar că nu putea să înțeleagă ce mare chestie era asta pentru mine. Cam i se părea un șef minunat.

Era un lucru bun faptul că era prietenos. De ce nu o puteam lua drept un compliment?

Katy a clătinat din cap și a continuat:

— Nu știa cum era, de fapt. Era extenuant. Cameron era toată ziua prin preajmă. Și nu i se mai părea amuzant. Încă mai făcea glume, însă îmi puteam da seama că începea să devină frustrat. Ca și cum el ne adusesese aici, iar eu nu îmi mai respectam acum partea mea de promisiune.

Ai mai văzut asta înainte. Nu exact la fel, și-a spus Nathan. S-a oprit. Nu exact la fel, însă o versiune asemănătoare. Mai imatură, cu mult mai puțin rafinată, însă cu elementele de bază. Un flirt intens, lângă un foc de tabără. O insistență răbdătoare. O nomadă recunoscutoare că are cu cine vorbi dintr-o gloată de străini. Manipularea delicată și atenția concentrată care au făcut ca, după câteva ore, când și-a ridicat privirea, ea și-a dat seama că nu vorbise cu nimeni altcineva și realizase o singură conexiune toată noaptea. O așteptare grea care durea. *Ai mai văzut asta înainte.*

— Îmi pare rău, a spus Nathan, fără să știe precis cui i se adresa.

Katy și-a plecat privirea, iar el și-a dat seama că avea lacrimi în ochi.

— Mi-era foarte dor de casă și eram foarte singură, la atâția kilometri distanță de orice. Simțeam cum mă sfârâm. Toată lumea voia câte ceva de la mine. Simon voia să-i fac pe plac lui Cameron, Cameron voia același lucru. Mă săturasem de tot și, până la urmă...

Și-a trecut dosul palmei peste față.

— Până la urmă mi s-a părut mai ușor să spun da decât nu. Așa că asta am făcut. L-am lăsat să mi-o tragă pe beanbagul din sala de clasă a fiicelor sale. De șase ori.

În cameră s-a lăsat liniștea pentru multă vreme. Nathan auzea voci înăbușite pe coridor.

— Îmi pare rău, a spus el din nou, de data asta adresându-i-se cu siguranță lui Katy.

— Nu ești tu de vină. Eu sunt. Eu sunt cea care a cedat, a răspuns ea

cu umerii gârboviți deodată. Și, pe deasupra, nici măcar nu am reușit să îmbunătățesc situația așa. Mi s-a părut că îl dezgustam pe Cameron. Sau poate că era dezgustat de el însuși. Asta nu l-a împiedicat să revină și să mai vrea, însă cred că se simțea vinovat pentru cinci minute, și că mă învinovăța pe mine pentru asta. Și apoi...

A făcut un gest în jos, spre abdomenul ei plat, și a dat din cap:

— Dacă înainte nu era chiar fericit, în mod clar după asta n-a mai fost deloc.

— Când i-ai spus?

— Imediat cum mi-am dat seama. Cam cu două săptămâni înainte de...

A înghițit în sec.

— Înainte să moară. S-a înfuriat. Mi-a spus că trebuie să scap de copil. Lucru cu care am fost de acord, pentru că nici eu nu mi-l doream, în niciun caz. Despre asta vorbeam în dimineața în care a dispărut, îmi făcuse o programare la clinica mare, săptămâna viitoare.

Ochii lui Katy se limpeziseră.

— Și de aceea sunt sigură că avea de gând să se întoarcă, totuși. Îmi spunea că trebuie neapărat să mă duc la acea programare. Oricum mă duceam, dar dacă el intenționa să dispară, de ce i-ar mai fi păsat atât de mult?

Era o întrebare foarte bună, s-a gândit Nathan. Și, cel puțin, îi oferea răspunsul la o alta.

— E vorba despre centrul medical din St Helens?

— Da.

— Și aveai unde să stai acolo?

— Două nopți la un hotel.

— Și Cameron a fost cel care a sunat să rezerve?

Katy a încuviințat și Nathan și-a amintit factura de telefon: două apeluri către St Helens, cu o săptămână înainte să moară.

— Și Simon cu siguranță nu știe nimic? a întrebat el.

— Nu încă, a răspuns ea, mușcându-și buzele. Nimic, sper.

— Ce îi vei spune când va trebui să pleci?

— Nimic. Găsesc eu ceva. E mândru. Nu va cere amănunte. E clar că trebuie să o fac. Însă nu e nici complet idiot. Dacă află, a terminat-o cu mine.

Nathan a vrut să spună ceva, dar a renunțat. Disperarea de pe fața lui Katy l-a făcut totuși să se răzgândească din nou:

— Și asta ar fi un lucru atât de rău?

Katy a părut surprinsă, iar el a ridicat din umeri.

— Faci cum vrei, însă mie nu mi se pare că îi datorezi ceva lui Simon.

— Suntem de trei ani împreună. Suntem logodiți, a spus ea și a ridicat mâna stângă.

— Și ce-i cu asta? Oamenii se mai răzgândesc. Eram căsătorit de mai multă vreme de-atât când ea m-a părăsit. Și e foarte bine acum, din toate punctele de vedere, i-a zâmbit el ușor. Mai bine ca niciodată.

Katy a ezitat.

— Nu știu. O să mă gândesc la asta.

Nathan s-a îndepărtat de perete.

— În fine, orice-ar fi, las-o mai moale de acum înainte. Ne putem descurca și fără tine.

— Mulțumesc. Serios. Chiar nu știu cum s-a ajuns aici, sincer. Eram atât de confuză și atât de singură...

Katy a expirat ușurată.

— Îți mulțumesc că mă crezi.

Poate că nu ar fi făcut-o, a recunoscut sincer Nathan, în sinea lui, în timp ce deschidea ușa. Poate că nu ar fi făcut-o dacă nu i s-ar fi părut enervant de familiară povestea. Poate că ar fi trebuit să fie mai atent la semne în trecut, când avusese ocazia. Nu mai putea face nimic acum în privința trecutului, însă de acum înainte avea să țină cont de ele.

Venise momentul să îl caute pe Steve.

Capitolul 31

— Prietene, ce încerci să îmi spui? Că fratele tău, Cameron, ar fi atacat o nomadă la dunele de nisip după ce s-au îmbătat amândoi la o petrecere?

Privirea lui Steve era fixă și hotărâtă, iar lui Nathan 7 7
i se părea dificil să o susțină.

— Nu. Iisuse! Nu știu.

Nathan și-a trecut o mână prin păr și a respirat adânc. Aerul era clocit. Îl găsisse pe asistent în sufragerie și îl prinsese de braț. Văzuse că Liz observase gestul și îl urmărise pe Nathan din priviri, cu o umbră de speranță, în timp ce, fără să spună o vorbă, îl conducea, pe Steve către verandă și apoi înspre o latură a casei unde puteau să vorbească în liniște. Însă acum, conversația aceasta i se părea teribil de dificilă.

— Doar vreau să știu ce s-a întâmplat cu adevărat, a spus Nathan.

— Nu pot să-ți spun, prietene. Nu, ascultă, a ridicat Steve un deget ca să îl facă să se oprească. O să-ți spun exact ce i-am spus și lui Ilse mai devreme. Și nu cred că e o coincidență faptul că mă întrebați amândoi același lucru. Nu știu mai mult decât voi ce s-a întâmplat în acea noapte.

Nathan a scos un sunet ușor frustrat.

— Dar la vremea respecti...

— Da, la vremea respectivă mi-am dat și eu cu părerea, ca oricine altcineva.

— Asta întrebam.

— Dar e important să înțelegi că...

— Am înțeles. Treci la subiect.

Steve a mijit ochii în lumina necruțătoare a amiezii. Ceva mai încolo se vedeau mormintele. Unul vechi, unul nou-nouț. Și-a umezit buzele cu limba.

— Jenna avea o vânătaie ușoară între picioare. Și o urmă pe partea de sus a brațului. Aici.

Steve a atins carnea moale mai jos de subsuoară.

— Pielea nu era sfâșiată, fata nu avea sângerări, dar asta nu înseamnă neapărat ceva, în niciun sens.

— Putea să fi fost, cum să zicem... a început Nathan simțindu-și gura deodată uscată și grunjoasă. Dur?

— Poate. Sau poate doar neîndemânatic. Lipsit de experiență, chiar. Unii oameni se învinețesc în situații în care alții nu pătesc nimic. Dar nu asta încercam să îți spun, a adăugat Steve apăsându-și buzele. Din punct de vedere medical, aș zice că era imposibil de tras o concluzie. Iar Cameron a beneficiat de prezumția de nevinovăție.

Nathan se aștepta să simtă măcar o undă firavă de ușurare, însă nu s-a întâmplat. Și-a mutat greutatea de pe un picior pe altul. Se vedea

ceva mișcare în fața casei. Lumea începuse să plece. S-a întors către Steve.

— Deci ce altceva a mai fost atunci?

— Nimic, sincer. Totul s-a redus la ce a povestit ea.

Steve se uita cum alți câțiva oameni ieșiseră afară, cu mâinile pavăză la ochi, pentru a-i feri de soare.

— Prietenul ei, băiatul acela blând, englez, a fost cel care a convins-o să vină la mine. Știu că mare parte din oameni au crezut că făcuse asta pentru că era furios, însă din ce am putut vedea eu, nu era cazul. Era îngrijorat pentru ea, chiar puțin speriat. Se purta de parcă nu avea nicio idee de ce trebuia să facă. Și probabil că nici nu avea, cred că studia botanica, sau așa ceva. Îmi aduc aminte cum se uita la mine din spatele ochelarilor, ca și cum aș fi avut puterea să repar eu totul. Nu cred că au mai rămas împreună multă vreme, a clătinat Steve din cap. În orice caz, cât timp am vorbit cu Jenna, el a așteptat afară, deci indiferent ce mi-a spus ea, nu era în folosul lui.

— Și ce ți-a spus ea?

— Știi deja, a răspuns Steve. Ai auzit povestea. Că băuse, că a început să flirteze cu puștiul ăla pentru că era plictisită și nu cunoștea pe nimeni, și o enerva faptul că prietenul ei rămăsese la fermă în loc să vină la petrecere. Cameron era tânăr, a continuat Steve, încruntat de ce-și amintea. Fata mi-a spus că și-a închipuit că el era inofensiv. Voia doar să se distreze puțin, să treacă timpul. Și în jurul lor erau mulți oameni, așa că și-a spus că se poate simți în siguranță, îmi aduc aminte că a spus asta.

Mulțimea din fata casei se mărea. Nathan auzea portiere trântite și motoare pornite, dar nu s-a uitat într-acolo. A rămas atent la Steve.

— Apoi Cameron s-a oferit să o conducă înapoi în oraș, a spus asistentul cu o voce mai apăsată. Ea băuse, mi-a spus. Și se simțea puțin nesigură pe picioare. Cumva a crezut că mergeau către mașina lui, dar s-a trezit singură cu el pe dune. A început să o sărute, ca o continuare a ceea ce începuseră lângă focul de tabără. Jenna i-a spus că nu mai voia și l-a rugat să se oprească.

Steve s-a uitat la Nathan.

— Cameron nu a vrut să se oprească. Și știu că avea doar șaptesprezece ani, însă nu era un copil, cel puțin nu din punct de vedere fizic.

Nathan s-a gândit la vițelul care se zbătuse sub el. Un genunchi la locul potrivit, un cot. Puțină presiune. Zbaterea poate fi stăpânită.

— Jenna nu a putut să scape de el?

— Sincer, se poate să nici nu fi încercat. Mi-a spus că încremenise. Cred că se simțea puțin stânjenită de asta, însă este o reacție foarte des întâlnită. Și oricum, se afla acolo, în întuneric, singură cu tipul ăsta voinic și insistent.

Steve s-a uitat din nou la Nathan.

— Poți să hotărăști dacă e bine pentru tine să fii de acord cu ceva. Însă o alegere poate fi numită așa doar dacă există alternativă reală la ea. Altfel, se numește manipulare și înseamnă să profiți de cineva. Este viol, a spus el, și a ridicat din umeri.

Nathan s-a gândit la Katy. Fusesse mai ușor să spună da decât nu.

Steve încă îl privea.

— Îmi pare rău. Știu că e greu să auzi asta.

O adiere de vânt a adus până la ei sunetul răgușit și profund al unui râset. De data aceasta, Nathan s-a uitat în direcția lui. Plecau toți oaspeții. A văzut-o pe Melanie, cu părul strălucind în nuanțe de roșu-auriu în lumina soarelui. Ea i-a surprins privirea și i-a făcut semn cu mâna.

— Plec, a strigat ea, arătând cu degetul înspre un Land Cruiser, în care se urcaseră deja vreo doi din grupul de la Atherton. Mi-a făcut plăcere să te văd.

— Da. Și mie.

Ea i-a zâmbit, iar lui i-a apărut în memorie deodată imaginea ei mai tânără, zâmbind exact la fel, în timp ce sorbea dintr-o băutură sub cerul nopții. Nathan s-a întrebat dacă fusese la petrecerea de la dunele de nisip din noaptea aceea. Chiar nu reușea să își aducă aminte. Și-a dat seama că femeia încă aștepta și și-a dres vocea:

— Poate ne mai vedem.

— Așa sper.

A părut încântată și, după ce i-a mai făcut o dată cu mâna, s-a îndreptat spre vehiculul care o aștepta.

Nathan și-a întors din nou atenția asupra lui Steve, care o urmărea și el pe femeie îndepărtându-se.

— Ar trebui să o suni, a spus Steve. Ți-ar putea face mult mai bine decât orice medicament pe care ți l-aș putea eu prescrie.

— Mi se tot spune asta, a dat Nathan din mână plictisit. Auzi, dar dacă Jennei îi era atât de frică, de ce l-a lăsat pe Cameron să o conducă în oraș după aia?

— Câți kilometri sunt de la dune până în oraș?

— Doisprezece.

— E un drum cam lung de făcut noaptea, când ești tulburată și singură.

— Putea să roage pe altcineva.

— Cred că nu mai cunoștea pe nimeni pe-acolo.

Nathan nu a mai spus nimic. Nu cunoștea pe nimeni, într-adevăr. Doar pe Jacqui, dar aceasta plecase mai devreme, împreună cu el. Și i-a închipuit pe Cam și pe Jenna în drum spre oraș. Oprindu-se în fața barului, unde fuseseră văzuți de Rob, proprietarul acestuia.

— Rob a văzut-o pe Jenna sărutându-l pe Cam în mașină, la

întorcere, a spus el după o vreme.

— Așa să fi fost? a spus Steve cu ochii încă ținți la el. Sau poate că La văzut pe Cameron sărutând-o pe Jenna, iar ea permițându-i să facă asta doar pentru a fi lăsată să iasă din mașină?

— Iisuse, Steve, eu de unde aș putea ști cum a fost?

— Nu poți. La fel cum nici eu nu pot. Și nici Rob nu poate, așa cum s-a uitat el atunci, de la fereastra barului său. După cum spuneam, cel mult îmi pot da cu părerea.

Nathan s-a încruntat. Îl vedea pe Harry acum, în mulțime, alături de Liz. Se agăța de el ca de o barcă de salvare, în timp ce oamenii veneau către ea ca să îi strângă mâna și să o îmbrățișeze. Lumea își făcea cu mâna și se auzeau strigăte de la revedere. Harry i-a surprins privirea lui Nathan și i-a făcut semn să se apropie. Nathan l-a ignorat.

— Jenna nu a povestit imediat tuturor.

Nathan s-a întors către Steve, surprins de nuanța defensivă din vocea lui.

— Chiar nu putea pretinde la nesfârșit că lucrurile erau în regulă.

Steve aproape că a zâmbit, dar s-a abținut.

— Ce este? a întrebat Nathan.

— E interesant ca tocmai tu să spui asta, a răspuns Steve. Nathan, oamenii pretind *tot timpul* că sunt în regulă. În fiecare zi, ani la rând.

A făcut semn cu mâna spre cei care plecau și care transpirau în costumele lor de înmormântare. Îi așteptau câteva ore de condus.

— Aici, viața e grea. Facem toți tot posibilul să rezistăm. Dar, crede-mă, nu există nici măcar un singur om pe aici care să nu se mintă pe el însuși în legătură cu ceva.

Din mijlocul mulțimii s-a ivit capul lui Ilse; suvițe răzlețe de păr i se lipiseră de fața transpirată. Steve a zărit-o și a tras aer în piept ca și cum intenționa să spună ceva, apoi a părut că se răzgândește și a expirat. S-a întors către Nathan.

— Iar situația ta este de departe cea mai rea. Ești atât de departe de a fi în regulă, încât ești absolut îngrozit să admiți, față de tine însuși, cât de rău îți merge. Nu mai vorbesc să recunoști asta în fața mamei sau a fiului tău. Amândoi m-au rugat să te chem la o discuție și un consult, apropo.

— Știu. Bine.

— Serios? Chiar o să vii? Fără să protestezi?

Nathan a clătinat din cap. Știa că depășise o limită cândva – poate în ultimele ore, poate în ultimii ani – și deodată i s-a părut că acea limită rămăsese mult în urmă. Nu mai voia să fie singur de partea asta. Doar spera că va ști să își găsească drumul înapoi.

Din casă au mai ieșit niște oameni, printre care și Simon, urmat de Katy, la câțiva pași. Au rămas cumva deoparte, și față de mulțime, și unul față de celălalt, iar Katy îi arunca câte o privire ușor confuză lui

Simon, ca și cum ar fi încercat să se prindă de ceva. Nu s-a întors către Ilse nici măcar o dată. Femeia trecea de la un grup la altul, părând copleșită.

— Dacă toate astea ar fi fost clarificate la timpul lor, a spus Nathan, ar fi fost mai bine pentru toată lumea.

În spatele curții, se vedeau mormintele, zăcând în tăcere, singure. Nu era nimeni pe lângă ele acum. Toată atenția se îndreptase către cei vii.

— Inclusiv pentru Cam.

Steve a încuviințat.

— Mă gândesc uneori că ar fi trebuit să o încurajez pe Jenna să facă imediat o plângere oficială. Dar era prima mea slujbă aici. Eram tânăr, abia îmi obținusem calificarea. Acum aş face cu totul altfel lucrurile, însă la vremea respectivă am făcut ceea ce am crezut că era cel mai bine. Jenna a spus că avea nevoie de timp să se gândească ce să facă, iar eu am simțit că trebuia să îi respect dorința. Apoi, desigur, a plecat din oraș, după vreo două zile, așa că a luat și problema odată cu ea, a ridicat Steve din umeri. Însă oricum știi mai bine decât mine motivele pentru care a făcut asta.

Nathan a ridicat din sprâncene.

— Despre ce vorbești? Nu știu de ce s-a hotărât să plece.

A fost rândul lui Steve să se mire.

— Chiar nu știi?

— Bineînțeles că nu. De unde să știu?

Ultimii oaspeți urcau în mașinile lor. Întâlnirea pentru a-și lua adio de la Cameron se apropia de sfârșit.

— Poate că nu îți dai seama că știi, Nathan, a spus Steve arătând din ochi către mormintele de sub eucalipt. Dar nici măcar nu poți să-ți închipui?

Nathan a intenționat să protesteze, dar s-a oprit. Din curte s-a auzit zgomotul îndepărtat al unei portiere. Apoi încă una. A renunțat să mai spună ceva.

Se afla în aceeași curte, cu douăzeci și trei de ani în urmă, nu departe de locul la care se uita Steve acum. Nathan și Bub, care avea pe atunci doar șapte ani, se jucau cu o bătă de crichet pe lângă gard, pe când pământul de acolo era încă curat și nederanjat. Bub își perfecționa aruncările, iar Nathan îi lovea mingea să io trimită înapoi.

Trecuse o zi întreagă de la telefonul acela teribil venit de la sergentul din oraș, de când el și cu Cameron stătuseră în hol, cu capul plecat, în timp ce tatăl lor le cerea răspunsuri. O zi de când Nathan ezitase o fracțiune de secundă să-i sară în ajutor fratelui său, și de când Cam îi vorbise pentru ultima dată.

Nathan a lăsat mingea de crichet să treacă pe lângă el când a auzit pe drum zgomotul mașinii de teren a lui Carl Bright și apoi zgomotul

scurt al motorului oprit în fața casei. A devenit șovăitor, ținându-se la distanță deocamdată, așa cum făcea mereu dacă avea de ales în situații similare. Carl fusese plecat aproape toată ziua. Ceea ce nu era neobișnuit. Nici faptul că omisese să noteze în agendă unde se ducea. Părea în toane rele când a trântit portiera cu o forță care a zguduit vehiculul.

Cameron ieșise din casă.

Nathan simțise impulsul de a fluiera scurt, așa cum făceau dintotdeauna când era cazul să se avertizeze unul pe altul. *Ai grijă, vine tata.* Însă nu a făcut-o. Nu era sigur ce urma să se întâmple și, dacă era posibil, prefera ca Bub să nu vadă. A aruncat mingea de crichet sus în aer și a lovit-o cu boltă, trimițând-o departe, în direcția cealaltă. Bub a început să alerge după ea, bombănind.

Oricum, era prea târziu pentru un avertisment, și-a dat seama Nathan când s-a întors. Cameron îl văzuse pe tatăl lor, care acum se îndrepta către el cu pași mari și grăbiți. Iar tatăl lor îl văzuse și el, cu siguranță, pe Cam. Acesta s-a oprit. Și în loc să facă jur-împrejur și să dispară într-una dintre camerele din casă, a coborât cele câteva trepte din lemn și l-a așteptat acolo. Carl Bright abia dacă a încetinit puțin pasul când a trecut pe lângă fiul său mijlociu. L-a atins în trecere și a întors capul doar o dată, înainte să dispară în casă, când a dat scurt din cap către Cameron.

S-a rezolvat.

Capitolul 32

S-a rezolvat.

Bineînțeles că se rezolvase.

Cari Bright nu își pleca niciodată capul în fața fiilor săi. Nu când îi saluta, nici atât a încuviințare. Dispăruse câteva ore de pe proprietate și, chiar a doua zi dimineață, Jenna și prietenul ei se duseseră la angajatorul lor să îi spună că plecau. Fără motiv și fără preaviz, pur și simplu voiau doar să își ia tălpășița.

Keith încercase să discute cu ei, după cum îi spusese Jacqui lui Nathan mai târziu. Keith auzise, bineînțeles, de cele întâmplare la petrecere și întrebese dacă exista vreo legătură între decizia de a pleca și situația creată. Nu, răspunsese Jenna. Fusesse stânjenită și umflase puțin lucrurile.

Nathan ședea acum pe canapea în camera de zi, cu ochii la strălucirea slabă a globurilor din pomul de Crăciun în lumina muribundă a amiezii. Resturile rămase de la priverghi erau împrăștiate peste tot: farfurii și pahare goale prin toate colțurile. Steve plecase printre ultimii, lăsându-i în palmă lui Nathan un cartonaș cu o programare. La acel moment, restul familiei se separase deja, fiecare luând-o într-o direcție diferită și făcându-și de lucru cu zgomot prin jurul unei case care deodată a părut să fie prea mare și prea goală.

Atitudinea lui Keith față de Nathan se schimbase substanțial după plecarea în grabă a Jennei. Nathan nu îl vedea prea des pe Keith, deci i-a luat ceva timp ca să observe. Dar de unde înainte era politicoș, chiar dacă puțin rece, Keith devenise dintr-odată dur și dezagreabil. Vizitele lui Nathan erau întâmpinate cu o ostilitate din ce în ce mai mare, până când el și cu Jacqui au renunțat să se mai întâlnească la ea acasă. Dar au continuat să se întâlnească și chiar să râdă împreună de dezaprobarea lui Keith, cu acea poftă pe care ți-o poate da doar intimitatea interzisă.

Nathan încă își amintea fata lui Keith de atunci, cu 7 ani în urmă, la benzinărie.

Știu eu ce fac bărbații ca tine.

Poate că avea dreptate, s-a gândit Nathan acum, stând pe canapea. Iar gândul acesta l-a întristat profund.

S-a auzit un zgomot pe hol și în pragul ușii a apărut Bub. Cămașa îi era boțită și mijeau ochii în lumina slabă.

— Unde e toată lumea?

— Au plecat. S-a terminat.

— Deja?

— Ai dormit ceva.

Bub s-a lăsat să cadă pe canapea și Nathan l-a simțit duhnind a alcool. Bub și-a trecut o mână peste față și apoi s-a holbat la Nathan

cu ochii injectați.

— Ce ai pățit?

Nathan, care nu știa cu ce să înceapă, s-a uitat la fratele său și imediat și-a amintit de câinele său, Kelly, moartă în brațele sale. Amintirea asta alunecase undeva în spatele minții sale în ultimele două ore, însă acum își croise din nou drum în față. A deschis gura și apoi, cu un efort, a tras aer adânc.

— Nimic.

— Nu așa pare.

Nathan a ridicat din umeri.

Bub a căscat și a privit de jur împrejur prin cameră.

— Au venit mulți oameni, nu-i așa?

— Da.

— Crezi că și la noi ar veni atât de mulți?

— Nu.

— Nici eu, a spus Bub cu o voce mai mult resemnată. Al naibii Cam. Nu știi cum a reușit asta. Era la fel de nemernic ca noi toți, doar că se pricepea mai bine să o ascundă.

— Chiar crezi asta?

— Sigur că da.

Bub a rămas o vreme cu ochii pironiți în perete. Avea încă vocea aspră și limba i se cam împleticea.

— Asta e adevărul, nu-i așa? Adică tata era un nemernic, Cam era un nemernic. Eu sunt unul. Și tu ești.

Lui Nathan i-a venit să râdă.

— Nu te contrazic, frate. Dar unele lucruri sunt mai rele decât altele.

— Dacă zici tu, a răspuns Bub reprimându-și o mică râgâială.

— Zic.

— În fine, tu știi mai bine, a spus Bub târându-se de pe canapea către televizor. Adică vreau să zic că o fi fost Cam un măgar, însă tu ai lăsat un tip să moară.

— Asta a fost acum zece ani. Și nici măcar nu a murit, de fapt.

— Dar nu datorită ție. Poate că e nu e vina ta, totuși. Cum ziceam: familie de nemernici. Nu prea ai ce să faci în acest sens.

Bub s-a aplecat peste televizor, încercând să descurce firele pentru j ocul său pe calculator.

— Oamenii se pot schimba, frate.

— OK.

— Nu, ascultă. Nu sunt nici pe departe atât de rău pe cât era Cam.

— Am înțeles, da, a spus Bub fără să se uite la el. Încearcă să ții minte ce ai spus acum când tu și cu Ilse o să vreți să îmi trageți țeapă cu locul ăsta.

— Iisuse, Bub! Nimeni nu încearcă să îți tragă nicio țeapă.

— Mai vedem.
— Hei, a zis Nathan coborându-și vocea. Care e problema ta, mai exact?

— Păi, hai să vedem. Mai întâi ar fi că nu știu ce se va întâmpla cu proprietatea mea. Apoi mai e faptul că nu am niciodată un cuvânt de spus. În al treilea rând, că tu și Cam sunteți frații mei.

— În fine, acum doar eu am mai rămas fratele tău, deci iată că ai și o veste bună, totuși.

Nathan simțea cum îi crește furia. S-a ridicat să plece.

— Și apropo, ai ceva să îmi spui despre câinele meu?

— Care câine?

— Știi prea bine despre ce câine vorbesc, la dracu'. Kelly.

Bub încă descurca firele computerului.

— Nu. Habar n-am despre ce vorbești.

— Nu?

— Nu.

— N-ai nimic de zis despre o anume momeală pusă pe lângă casa mea? Nici acum nu-ți sună nimic cunoscut? a spus Nathan și a întins o mână să îl bată pe creștet pe Bub.

— Du-te dracu', i-a răspuns Bub, și i-a împins mâna la o parte.

— Nu, tu du-te dracu'! Kelly a sfârșit în niște dureri crunte. Și a trebuit să privesc asta. Nu am putut face nimic să o ajut.

Nathan simțea cum îl înțepă lacrimile adunate în ochi și a clipit de câteva ori.

— Era doar un câine.

— O iubeam. Era prietenul meu cel mai bun.

— Atunci înseamnă că ai nevoie să ieși mai mult în lume.

Nathan s-a forțat să tragă o gură mare de aer. Simțea cum îi crește furia și știa că nu era doar Bub vinovat pentru asta. Însă acum, în fața lui, se afla doar Bub.

— Bine, a spus Nathan. E în regulă. Însă când o să ne întâlnim toți trei la discuții despre locul ăsta, tu cu mine și cu Ilse, o să mă uit la tine și o să-mi amintesc ce i-ai făcut lui Kelly, și apoi o să mă gândesc foarte bine cum pot să te fac să plătești pentru asta.

Nathan a făcut un pas spre fratele său.

— Te întrebi de ce naibii nu avea încredere Cam în tine, nici în privința locului ăstuia, nici a banilor, nici cu nimic altceva? Uită-te bine la tine. O fi fost el un măgar sau chiar mai rău de atât, dar măcar nu avea tărațe în cap.

Nu a văzut lovitura venind până când a fost aproape prea târziu. A reușit să-l atingă pe o parte a capului și să îl trimită câțiva pași în spate. A simțit apoi un croșeu sub coaste și deodată brațul lui Bub strâns în jurul gâtului său.

— Du-te dracu', frate! Și Cam la fel! i-a strigat Bub în față mirosind

a alcool. Chiar crezi că poți să te înființezi aici, să mă dai la o parte și să te porți de parcă știi tu ce e cel mai bine pentru toată lumea?

Lovitura lui Bub i-a făcut să se lovească de perete și să își piardă echilibrul, prăbușindu-se cu zgomot pe podea. Un pumn nu foarte bine strâns s-a lipit de obrazul lui și Nathan a ridicat mâna prea târziu ca să mai împiedice o nouă lovitură.

— Tu și Cam tot timpul v-ați crezut mai buni decât mine, la dracu'. Dar nu sunteți, nu-i așa? Acum el e mort, iar tu ești un ratat nenorocit.

Bub i-a mai tras un pumn lui Nathan, direct în ochi. Pe fața transpirată i se citea furia. Cu o sclipire nesăbuită în ochi, și-a retras din nou pumnul, pregătindu-se de o nouă lovitură.

— Crezi că, dacă îi iei locul lui Cam și începi să te porți ca el, oamenii o să te respecte? a întrebat el.

— Nu.

Nathan a încercat să îl dea la o parte de pe el, lovindu-l cu capul de podea. La ușă se vedea mișcare.

— Crezi că cei de la oraș vor începe brusc să vorbească din nou cu tine?

— Dispari!

Nathan l-a împins cu forță și s-au rostogolit amândoi, lovindu-se de canapea și de măsuța de cafea. S-a auzit ceva căzând și spărgându-se pe podea.

— Hei! a țipat Harry, în același timp în care s-a auzit și vocea lui Liz strigând de pe undeva.

— Nu te ignoră pentru că nu ești Cam, frate.

Cuvintele ajungeau ca un foc în urechea lui Nathan.

— Nici măcar pentru că Lai lăsat pe cum-naiba-l chema să moară, a continuat Bub. Nu vorbesc cu tine pentru că ai devenit cam ciudat, frate. Ești un ratat ciudat și singur, și nimeni nu vrea să stea cu t...

De data asta, Nathan a primit un pumn zdravăn și s-au rostogolit din nou amândoi, lovindu-se de ceva. Nathan a simțit tremurul în aceeași clipă în care dinspre ușă s-a auzit un geamăt. Pomul de Crăciun s-a dezechilibrat, apoi s-a prăbușit cu zornăitul decorațiunilor sclipitoare și cu ace de brad artificial și beteală împrăștiate. În cădere, a agățat și tabloul lui Cameron, pe care l-a făcut să se rotească îngrijorător pe agățătoarea lui.

— O, rahat! a spus Bub cu vocea aproape înecată în momentul în care Liz a țipat și a țâșnit în partea cealaltă a camerei.

Harry a ajuns primul la tablou, prinzându-l la timp și fixându-i cu hotărâre rama cu palma de perete.

— Hristoase! a spus el. A fost cât pe ce!

Liz era deja lângă el și verifica rama cu ambele mâini, căutând eventuale pagube. Nathan îi vedea umerii mișcându-se în ritmul respirației greoaie și își dădea seama că făcea eforturi să nu

izbucnească în plâns. Într-un sfârșit, a reușit să fixeze bine tabloul, înapoi pe perete.

— Iisuse, tocmai azi v-ați găsit? a urlat Harry. Vă dați seama că fratele vostru nu mai e, da? Chiar nu-i puteți respecta memoria nici măcar cinci amărâte de minute?

— Îmi pare rău, a spus Nathan, împingându-l pe Bub de pe el și ridicându-se în picioare. E totul în regulă? a întrebat el întinzând mâna către tablou.

Harry i-a dat o palmă peste mână.

— Să nu îndrăznești să-l atingi!

— Hei, doar încercam să...

— Nu încerci nimic! Ai făcut deja suficient rău.

— Opriți-vă! a strigat Liz întorcându-se către ei.

Avea lacrimi în ochi. S-a uitat la Nathan și apoi la Bub, care era încă prăbușit pe podea, sclipind ușor de la praful fin de beteală depus peste el.

— Nu a fost suficient de rea ziua asta pentru voi doi? A zis ea. Ce aveți? Nu e destulă suferință aici? Acum trebuie să vă și bateți între voi?

— Scuze, mamă, a spus Nathan.

Ea nu a răspuns. Își ștergea ochii.

— Îmi pare rău, a încercat el din nou, ignorându-l pe Bub, care încerca să se ridice de jos agățându-se de piciorul lui. Îl îndrept eu.

Liz a tras aer în piept.

— Nu vreau să îndrepti tu nimic. Mi-a ajuns, Nathan. Nu vreau să-l mai văd pe niciunul dintre voi în seara asta.

— Dar...

— Nathan, Bub, vă rog. Plecați și lăsați-mă în pace!

S-a întors din nou către tablou și nu s-a mai mișcat de acolo până ce fiii ei nu au ieșit din cameră.

Capitolul 33

Se întunecase deja când Nathan a ieșit pe verandă și a început să cânte la chitara lui Sophie. Nu știa unde se dusesese Bub și nici nu-i păsa. Xander dormea răpus în patul său, când Nathan intrase să vadă ce făcea. În rulota nomazilor încă se vedea lumină. Nathan se uita la umbrele care se mișcau în dreptul ferestrelor în timp ce mângâia corzile, așezat pe trepte.

— Drăguț.

S-a uitat în sus, în spatele lui, și degetele i s-au oprit:

— Mersi.

Ilse avea două beri în mână.

— Pot să mă așez?

— Sigur, a răspuns Nathan. Oricând, a adăugat el după o pauză.

A pus o bere lângă el. Broboane de condens se formaseră deja pe sticlă când Ilse s-a așezat în fața lui și a dat noroc cu el.

— Crăciun fericit, cred!

— Mda. Și ție.

Ilse s-a sprijinit de stâlpul verandei și și-a dat capul pe spate, continuând să se uite la el. Făcuse un duș și se îmbrăcase cu un tricou și niște pantaloni scurți în locul rochiei negre. Becul de pe verandă îi făcea părul ud să lucească în întuneric. Și Nathan se schimbase în blugi mai devreme, și se simțise imediat plin de praf și pietricele.

— Nu am vrut să te deranjez, a arătat ea din cap către chitară. Nu te opri.

S-a trezit lipsit de orice inspirație, chinându-se să găsească ceva de cântat. Până la urmă, a interpretat un vechi cântec australian^[9] pe care li-l cânta mama lor când erau mici. Îi amintea de Cameron în copilărie. Cum jucau crichet în soarele amiezii până când Liz striga la ei să treacă la umbră. Îi amintea de acel Cameron pe care îl știuse odată, demult.

Ilse și-a întins picioarele pe treaptă. Era desculță. A luat o gură de bere.

— Cum te simți? a întrebat el.

— A fost o zi îngrozitoare. Însă acum s-a terminat. Mă simt...

Și-a căutat cuvintele.

— Puțin mai bine, cred. Dar tu?

— Da, a răspuns Nathan dându-și seama că asta era adevărul. Și eu la fel. Fetele dorm?

— În camera mamei tale. Toată lumea se culcă devreme azi.

— Da, așa este.

A continuat să cânte încet. Într-adevăr, ea părea mai bine, s-a gândit Nathan, însă n-ar fi știut să spună exact în ce fel. Pe fața ei era o lumină pe care nu o mai văzuse înainte.

Ilse s-a uitat la vânătaia care începuse să se formeze în jurul ochiului lui Nathan:

— Deci până la urmă ai vorbit cu Bub?

— Oh.

Și-a atins locul unde primise lovitura. Îl cam durea.

— Să zicem că el a vorbit cu mine, mai degrabă.

— V-ați clarificat problemele?

— Nu prea. O să îl abordez mâine.

— Fiind Crăciunul, poate că o să-și dorească să vă împăcați.

— Așa cred. Însă câinele meu tot mort va rămâne.

— Știu, a spus ea întinzându-se și atingându-i ușor gheata cu degetele de la picioare. Dar tot așa va fi indiferent dacă decizi să îi ierți sau nu fratele.

— Da, poate.

— Cu siguranță, Nathan. Din păcate, a adăugat Ilse, și el a realizat că zâmbește.

Ilse s-a foit puțin și lemnul a scârțâit.

— Cât mai stați aici?

— Până poimâine. Xander are avion pe 27.

— Înainte să pleci acasă trebuie să discutăm ce facem cu locul ăsta. Împreună cu Bub, bineînțeles.

— Bineînțeles.

Ilse s-a lăsat pe spate, cu ochii pe jumătate închiși.

— Dar nu acum.

— Nu, a spus el. Nu trebuie să o facem acum.

— Acum vreau doar să stau aici și să ascult muzică.

— Sună bine.

În rulota nomazilor s-a stins lumina și amândoi au întors privirea într-acolo. Era întuneric beznă acum, se puteau vedea stelele.

— Deci se gândesc să plece? a întrebat Ilse.

— Da. Cel puțin Katy, în fine. Dar, ascultă...

A șovăit. Chiar nu voia să poarte discuția asta. Nu acum.

— Am vorbit cu ea și...

— Cred că e însărcinată, a spus brusc Ilse. Așa lasă impresia.

Nathan s-a holbat la ea, apoi a încuviințat.

S-a lăsat o tăcere lungă, Ilse privea departe în noapte.

— Este al altcuiva decât al lui Simon?

— Așa se pare.

— Ah.

Cuvântul fusese mai mult o expirație, iar Ilse a făcut o grimasă. Poate că bănuise ceva până acum, însă nu știuse precis.

— Nu cred că are de gând să îl păstreze, a spus el. Dacă asta contează. De aceea sunase atunci Cam la St Helens.

— Despre asta a fost vorba?

— Asa cred.

Ilse a rămas multă vreme cu ochii ațintiți spre rulotă.

— Sunt destul de sigură că nici măcar nu a fost prima, a spus ea într-un sfârșit.

— Serios?

— Adică nu despre sarcină vorbesc, a clătinat ea din cap. Însă ce știu eu? O mai ții minte pe Magda?

Nathan chiar o ținea minte. O poloneză drăguță cu un ușor accent care era aici de Crăciun acum câțiva ani. Nu la multă vreme după aceea, auzise că a plecat, cu două luni înainte să i se termine contractul.

— Și a mai fost o fată de la Perth. Cred că și ea. O perioadă. Poate și altele.

— Cam a fost...

Nathan făcea eforturi să găsească cuvintele potrivite.

— N-a fost suficient de bun. Din multe puncte de vedere.

Nu-și putea da seama ce însemna expresia nouă de pe fața lui Ilse. Ea a răsucit în mână sticla de bere, lăsând cu degetele urme în condens.

— Crezi că avea legătură cu Katy felicitarea de pe cadoul tău? a întrebat el.

Iartă-mă.

— Sincer, nu știu. Poate că da, a răspuns Ilse privindu-și mâinile. Poate că nu. Puteau să însemne destule lucruri, fiind vorba de Cameron.

— Da, încep să îmi dau seama de asta.

Simțea întunericul serii ca pe o apăsare.

— Am vorbit cu Steve mai devreme. Despre Jenna.

— A, da? și-a întors Ilse privirea spre el.

— Zicea că ți-a spus și ție ce mi-a spus și mie.

Ilse s-a lăsat pe spate, dezamăgită.

— Deci nimic clar. Nicio urmă fizică, asta mi-a spus.

— Nu știu ce să zic. Mie mi s-a părut destul de clar.

— Chiar așa?

— Da. Mai ales privind în urmă, în caz că mai contează. Ar fi trebuit, nu știu, la vremea respectivă...

Nathan a tăcut.

— Dar Cam era fratele meu. L-am crezut pe el.

— Știu, a spus ea privindu-l fix. Dar acum ce crezi?

Nathan s-a uitat spre cerul nopții. O imensitate de stele.

— Cred că fratele meu a forțat-o.

— Și eu la fel.

S-au uitat o vreme unul la altul.

Apoi Nathan a vrut să spună ceva, însă chiar atunci s-au auzit pași

în partea cealaltă a curții.

— Pare că Harry închide generatorul. Vrei să intri în casă înainte să se oprească lumina?

Ilse a luat o gură de bere.

— Tu vrei? l-a întrebat ea fără să-l mai privească direct de data asta.

— Nu.

Și-a întors privirea către el chiar înainte ca familiarul zgomot electric să îi cufunde în beznă.

Generatorul a tăcut și s-a mai auzit doar zgomotul pașilor lui Harry care urca treptele înspre bungalow-ul său.

Nathan a lăsat jos chitara. Acum nu mai auzea nimic în afară de adierea îndepărtată a vântului și respirația lui Ilse. Sub cerul de cerneală al nopții, i-a putut vedea umbra când și-a dat capul pe spate și a privit către stele.

— Plănuiam să îl păresesc.

Cuvintele l-au tulburat.

— Într-adevăr?

— Plănuiam asta de ceva vreme. Să plec împreună cu Sophie și cu Lo. Însă n-ar fi prea ușor prin părțile astea. Concret, adică. Nu poți pur și simplu să te ridici și să pleci. În fine, fizic vorbind, poți să o faci, dar...

Ilse a ridicat o mână și a făcut un semn larg către sutele de kilometri din jurul lor:

— Unde să te duci?

La mine, ar fi vrut să spună Nathan. *Poți să vii la mine*. Dar nu a spus-o.

— Voiai să pleci din cauza lui Katy și a celorlalte?

— Culmea e că nu. Deși, în mod clar, au avut și ele contribuția lor. Dar au existat alte motive, a spus ea, apoi a tăcut câteva clipe. E greu să fii căsătorit cu cineva care de fapt nu te iubește.

Nathan s-a gândit la Jacqui și a simțit brusc simpatie față de ea. Căsătoria lor nu fusese ușoară pentru el, dar nu fusese ușoară nici pentru ea. S-a uitat la Ilse:

— Îmi pare rău că erai nefericită.

Ea a zâmbit ușor, iar Nathan a văzut-o luând o altă gură de bere.

— Nu e vina ta, Nathan. Doar că mi-ar fi plăcut să...

S-a oprit.

— Ce?

Stăteau față în față în noapte, cu constelațiile sclipind deasupra lor, cu berea care se încălzea și chitara așezată pe trepte.

— Chiar nu am știut că era fratele tău când Cameron a început să vorbească cu mine, a spus ea într-un sfârșit.

— Ilse, e în regulă. Nu contează acum.

— Nu, ascultă-mă. Aș fi putut să ghicesc, totuși. Nu era atât de greu

să îmi dau seama. Dar eram complet singură în orașul acela ciudat. Nu aveam niciun prieten. Nu știu exact la ce să mă aștept de la relația cu tine, însă când ai dispărut...

A făcut o pauză, iar Nathan s-a simțit iar răscolită, ca de obicei, pentru că ocazia complet ratată îl durea, Ilse a oftat:

— Cameron a apărut fix când sufeream. Și arăta bine, și era atât de *fermecător*, a pronunțat ea cuvântul ca și cum ar fi fost o greșeală. Râdea la glumele mele. Cred că m-am simțit flatată. Nu mai fusese niciodată interesat de mine cineva ca el. Iar eu eram foarte tânără și proastă.

— Eh, a spus Nathan. Știu și eu cum e. Iar eu nici măcar nu eram atât de tânăr când am dat-o în bară, deci nici măcar scuza asta nu o am.

Prin întuneric, Nathan a putut vedea sclipirea fugară a unui zâmbet – rapidă, dar reală. Treapta a scârțâit ușor. Nu a văzut-o mișcându-se, însă deodată a simțit-o ceva mai aproape.

— Cameron spunea că mă iubește. Și apoi am rămas gravidă și ne-am căsătorit, și apoi, după zece ani, iată-ne aici. Stau uneori pe veranda asta, a continuat ea cu vocea mai joasă, și mă uit în gol și mă întreb oare ce s-ar fi întâmplat dacă nu aș fi fost atât de tânără și de idioată. Dacă aș fi făcut diferit un lucru sau două.

— Și eu mă întreb mereu asta.

— Serios?

— În fiecare zi.

Mâna ei se afla la doar câțiva centimetri de a lui, în întuneric. Simțea cum bate ușor cu vârfurile degetelor în podeaua prăfuită a verandei.

— Ilse, i-a rostit el numele încetișor.

Treapta a scârțâit iar. În mod clar, ceva mai aproape. Părul ei proaspăt spălat mirosea a ocean.

— Ilse, voiam să-ți spun...

— Nu. Te rog...

— E în regulă, pe bune.

— Îmi pare foarte rău.

— Știu.

Degetele ei le-au mângâiat ușor pe ale lui.

— Am încercat să mă întorc la tine, de multe ori. Îmi era rușine de ceea ce făcusem. Și îmi făceam griji de ceea ce ai fi putut spune. Însă ar fi trebuit să fac eforturi mai mari. Chiar voiam să vorbesc cu tine.

Cuvintele se rostogoleau în noapte, unul peste celălalt, cu ușurarea de a fi fost, în sfârșit, rostite.

— Regret asta mai mult decât...

— Nu e nevoie.

— Ba da. Îmi pare rău că nu ți-am spus-o când ar fi trebuit. Și dacă

te-am rănit.

Ochii ei luminau în întuneric, iar Nathan îi simțea degetele calde lipite de ale lui.

— Îmi pare enorm de rău. Pentru tot. Și îmi pare rău și pentru mine. Pentru că am avut totul pe tavă și totuși te-am lăsat să pleci așa de ușor. Pentru că mi-am ratat șansa.

Vocea ei s-a auzit aproape:

— A trecut multă vreme de atunci.

— Știu. Însă de atunci tot am vrut să-ți spun asta.

— Ai așteptat zece ani ca să mi-o spui?

— Da.'

— Nathan...

Acum îi simțea respirația caldă pe buze.

— Și acum ce mai aștepți?

S-a aplecat înspre ea.

Capitolul 34

S-au dezlipit unul de altul ca să poată respira. Pe jumătate în picioare, pe jumătate împiedicându-se pe treptele întunecate, cu pielea ei fierbinte lipită de pielea lui, Nathan a simțit cum Ilse îl trăgea către casa adormită. Mâinile ei o strâneau pe a lui, iar mintea lui Nathan a luat-o înaintea sa pe scări, a trecut peste sacul lui de dormit de pe canapea, până în camera ei – camera lui Cameron –, iar Nathan a simțit că ezită.

— Stai. Nu acolo, a spus el cu gura în părul ei.

— Dar unde? a șoptit ea.

— Pe aici.

A luat-o de mână și, mergând cât de repede le permitea întunericul, au luat-o pe lângă casă, către drum, și deodată erau cu zece ani în urmă, iar el o lipise cu spatele de mașina lui, și gura ei era caldă și dulce peste a lui, și mâinile ei îi căutau orbește catarama de la centură. Nathan a deschis ușa din spate, a dat la o parte în grabă unelte și provizii, și a întins o pătură pe podea.

S-au întins acolo în scârțâit de suspensii, iar el îi putea auzi respirația acum, în timp ce vedea luna strălucind prin geamuri. Ea s-a apropiat de el și atunci Nathan a simțit cum se șterg cu buretele anii și cum, pentru prima dată de nici nu mai știa când, a putut respira cum trebuie. Ea era caldă și hotărâtă, și deodată l-au năpădit toate: felul în care se simțise în acea primă noapte, când stătea lungit alături de ea și avea toată viața înainte și toate acele alegeri de făcut. Și a simțit cum în momentul acesta, în sfârșit, se afla exact unde trebuia să se afle, cu Ilse în brațele lui, și cu stelele Crăciunului luminând aprins cerul nopții de deasupra lor. Se simțea cum merita să se simtă. Se simțea ca o a doua șansă.

Ceva mai târziu, în lumina albastru-închis de dinainte de răsăritul soarelui, în ziua de Crăciun, stăteau întinși unul lângă altul. Se uitau la uriașul cer și rotația lui de noapte, în adierea caldă ce pătrundea pe ușile deschise ale mașinii. Niciunul dintre ei nu spusese nimic, de ceva vreme.

— Nu cred că Sophie și-a rupt mâna pe cal, a șoptit Ilse, privind în continuare către stele.

— Nu?

— Cameron a făcut-o. Sunt sigură.

Nu s-au privit.

— Era speriat și el. Se vedea pe fața lui. Nathan a continuat să se uite spre cer.

— Era singur cu Sophie la staul când s-a întâmplat, a spus Ilse, și s-a ridicat într-un cot, uitându-se acum la el. Ea este uneori mai leneșă,

probabil că nu făcuse bine curățenie acolo. Iar Cam fusese într-o dispoziție oribilă toată ziua. Mai rea decât de obicei. Nu mi-am dat seama că era singură cu el, altfel aş fi... Nu ştiu ce aş fi făcut, a continuat Ilse după o pauză. În fine. S-au întors acasă, Sophie plângea din toţi răunchii, iar Cameron povestea cum o aruncase calul din şa. Presupun că se putea întâmpla şi asta. Însă ea chiar călăreşte bine, şi ştie ce e de făcut atunci când cazi de pe cal. Iar Cameron s-a dat de gol atunci, puteam vedea că minte. Era speriat de cât de departe ajunsese.

Nathan tot nu zicea nimic, doar se uita către stelele infinite.

— E adevărat, a spus ea. Jur.

— Te cred. Doar că acum sunt...

Se gândea la fraţii lui, şi la el, şi la tatăl lor, şi la anii în care crescuseră în umbra lui, şi la ceea ce ajunseseră cu toţii.

— Sunt foarte trist.

Când au vorbit din nou, cerul se mai luminase cu o nuanţă. Nathan şi-a trecut degetul peste braţul ei, oprindu-se la vânătaia violetă de lângă cot.

— Nu e de la el, a spus Ilse. E de la viţelul de alaltăieri.

Degetul lui a continuat să alunece înspre dosul palmei ei, unde se vedea o arsură veche, ca un vârf de fier de călcat. S-au uitat unul la altul multă vreme, apoi, prin semiîntunericul prăfos al dimineţii, ea a dat din cap în semn că da. S-a întors încet şi i-a arătat umărul, cu altă cicatrice, mai veche şi cu o formă diferită. S-a întors iar. Şi iar. Secrete scrise pe petice de piele.

Nathan şi-a amintit sticla mare cu paracetamol de pe noptiera ei.

— Îmi pare rău.

— Nu o făcea tot timpul. Nu în fiecare zi. Nicidecum. Uneori treceau luni întregi. Uneori nu era...

— Nu era cum?

— Nu era aşa rău.

Nathan a făcut un efort să întrebe:

— A mai observat cineva?

— Nu cred.

— Serios?

S-a uitat la el:

— Tu ai observat?

Ceva îl împingea să ignore întrebarea. Era o reacţie aproape fizică. Însă a rămas întins şi s-a uitat la ea. Şia amintit de felul în care ieşea din cameră când intra ea, de cum evita orice depăşea nivelul celei mai superficiale conversaţii. Cum se uita la ea doar prin vălul regretelor sale, al unei autocompătimiri sufocante. Într-un sfârşit, a clătinat din cap:

— Nu, a răspuns el cinstit. Nu am observat.

— Nu eşti singurul. Mă întreb dacă nu a bănuít ceva Harry, însă el e

mereu ocupat, la câte lucruri sunt de făcut pe aici. Bub...

Ilse a ridicat din umeri.

— Era și el victima bullyingului lui Cameron. Cred că Bub nici măcar nu își mai dădea seama de asta. E atât de obișnuit să fie dat la o parte și călcat în picioare, încât a ajuns să creadă că așa e normal.

— Și mama?

Trăsăturile lui Ilse s-au asprit.

— Ce? a întrebat el.

— Am încercat o dată să vorbesc cu ea. Nu a ieșit bine.

— Ce a spus?

— La început, nimic. Credea că vorbesc despre neînțelegeri conjugale obișnuite. Nu știu dacă nu a înțeles pe bune sau dacă nu a vrut să înțeleagă. Așa că am încercat din nou. Și atunci...

Ilse s-a oprit.

— Atunci s-a enervat. Mi-a spus că și-așa era destul de greu de administrat proprietatea asta, și că ar trebui să îl sprijin pe Cameron, nu să stârnesc alte conflicte. M-am temut că avea să îi povestească și lui ce îi spusese, și că asta avea să înrăutățească situația. Nu am mai adus niciodată vorba despre asta.

Nathan a tăcut din nou, pentru o perioadă mai lungă de data aceasta, iar mintea lui s-a întors înapoi prin ani, retrăind diverse amintiri. Într-un sfârșit, a tras aer în piept.

— Tatăl nostru... a început el, dar s-a oprit, neștiind cum să spună asta.

Ilse a așteptat.

— Știu, a spus ea când a văzut că el nu poate continua. Mi-a povestit Cameron cât de rău era.

— Da?

Nathan era sincer surprins. El nu povestise nimănui. Nici lui Jacqui, nici lui Xander. Nici cu Bub sau cu Cameron nu vorbise niciodată, și nici ei nu spusese nimic despre asta, nici măcar o dată în toată viața lor de adulți.

— Cameron a crezut că el ar fi putut fi altfel, a spus Ilse. Chiar cred că a vrut să fie un tată și un soț bun. Și chiar putea fi unul minunat, cu adevărat, dar apoi, deodată, se transforma. Uneori se întâmpla dintr-un nimic. Devenea cu totul altcineva. Am fost îngrijorată pentru el multă vreme, apoi mi-am dat seama, într-o bună zi, că de fapt mi-era frică de el.

Nathan s-a uitat la ea.

— Iar ceea ce e interesant e că am impresia că el și-a dat seama de asta înaintea mea, a clătinat ea din cap. Când am realizat eu, era deja prea târziu. A luat câte puțin, treptat, de-a lungul vremii. Nu am nimic al meu aici. Știi că nici măcar contul bancar nu e și pe numele meu? El verifică toate extrasele, trebuia să semneze toate tranzacțiile...

Ilse a aruncat o privire către garaj:

— Ai găsit ceva în neregulă la mașina mea?

— Nu. Nimic.

— Cred că fratele tău o sabota.

— Serios?

— Nu des, dar pe aici e suficient să rămâi blocat o dată sau de două ori. Știa cum să o facă astfel încât să apuc să conduc câțiva kilometri înainte să mi se întâmple. Cum a fost anul trecut, când am rămas blocată aproape cinci ore, așteptându-l să vină și să mă tracteze înapoi acasă ca pe un animal. Nu puteam avea încredere în mașina mea și, dacă nu aveam încredere, el știa că nu puteam să o conduc. Și în niciun caz nu puteam pleca împreună cu fetele în mașina asta.

Ilse s-a lungit din nou pe spate. Stelele începeau deja să își piardă lumina.

— Nu că am fi putut ajunge prea departe oricum, a spus ea. Pașaportul meu expirase. Fetele nu au așa ceva. Cameron mi-a luat permisul de conducere și actele de rezidență, chipurile să le pună bine, însă când le-am căutat nu le-am putut găsi. Nu am mai avut o slujbă plătită de când lucram la bar. Nu am rude în țara asta, nici prieteni adevărați. Iar oamenii de pe-aici îl plăceau pe Cameron. Dacă ar fi trebuit să aleagă pe unul dintre noi, nu pe mine m-ar fi ales.

Ilse a întors capul și a adăugat:

— Întreab-o pe Jenna Moore.

— Și Glenn? E un om bun. Te-ar fi putut proteja.

— Cum?

Privirea lui Ilse era serioasă și Nathan și-a dat seama că pusese și întrebarea serios.

— Cum mă putea proteja de soțul meu, care se afla în camera de alături? Într-o zi bună, faci trei ore de la secția de poliție până aici. Știi ce poate să facă un om furios în trei ore?

Nathan nu a spus nimic. Chiar știa.

— Se pot întâmpla oricând accidente pe aici, a continuat ea. Poate că data viitoare o să fiu eu cea care cade de pe cal și, în loc să îmi rup brațul, o să-mi rup gâtul. Sau o să-mi sfâșii mâna în vreun aparat. Sau dă vreo mașină peste mine. Sau peste Sophie, sau peste Lo.

Nathan s-a gândit la asta. Apoi și-a impus să-și scoată din minte gândul.

— Lucrurile s-au înrăutățit în ultimele luni, a spus Ilse. Privind în urmă, îmi dau seama că asta s-a întâmplat după ce a aflat că sunase Jenna. Am făcut un plan de urgență, în caz că aș fi fost nevoită să plec în grabă. Am început să adun bani cash, orice mărunțiș pe care puteam pune mâna. Am pus deoparte și câteva lucruri pentru fete, haine și jucării. Nu multe, ca să nu observe Cameron, însă într-o zi a făcut târăboi Lo și a trebuit să le pun la loc pe aproape toate. Atunci

m-am străduit să găsesc actele cele mai importante, certificatele de naștere ale fetelor, dovada mea de rezidență, lucruri dintr-astea. Când am adunat câteva lucruri, m-am urcat în mașină și m-am dus să le ascund.

Nathan și-a amintit-o îngenuncheată în soarele arzător, lângă piatra funerară de la mormântul păstorului, săpând în pământ.

— Le-ai ascuns la mormânt?

— E în drum spre oraș, dar suficient de departe de aici cât să le simt puțin mai în siguranță. Dacă ar fi aflat Cameron...

S-a oprit.

— În fine. Am băgat totul într-un plic din plastic și l- am îngropat.

— Și ce s-a întâmplat?

— Cameron a rănit-o pe Sophie. Era picătura care a umplut paharul. Sau cel puțin așa am crezut atunci că era. Mereu mi-am spus că una era ceea ce se întâmpla între noi și cu totul alta când venea vorba despre fete.

Ilse s-a ridicat în șezut.

— În dimineața următoare, le-am pus pe Sophie și pe Lo în mașina muncitorilor. Nu am spus nimănui că plecăm, nu am luat niciun bagaj. Dar ne-am lovit de cruda realitate. Nu adunasem suficienți bani. Doar benzina necesară să mergi oriunde pe aici e destul de scumpă, iar noi aveam nevoie și de cazare, de mâncare, de haine pentru fete, să înlocuim ceea ce lăsaserăm în urmă. Poate că și pentru taxele legale urma să am nevoie. Nu aveam nici pe departe cât îmi trebuia pentru o supraviețuire pe termen lung.

A privit către orizontul îndepărtat, care începea să se zărească acum, în razele începutului de răsărit.

— Deci te-ai întors?

— A fost îngrozitor. M-am urât pentru asta. Am stat ca proasta în fața mormântului ăluia idiot. Nici măcar nu m-am mai obosit să sap după plicul acela. Am băgat fetele înapoi în mașină. A fost cel mai lung drum din viața mea. Fetele erau confuze. Nici nu am știut ce să le spun. După asta, am început să adun tot ce aveam nevoie, pe cât de repede puteam.

A clătinat din cap.

— Cameron a observat. Sunt sigură de asta. Era peste tot, nu mă scăpa o clipă din ochi. Harry a fost nevoit practic să îl oblige să se ducă să repare releul de la Lehmann's Hill, Cam amâna de prea multă vreme. Iar în acea ultimă dimineață, când Cam a tras mașina la marginea drumului, înainte să plece...

Ilse s-a încruntat amintindu-și momentul.

— Era foarte încordat, ca și cum ceva urma să se întâmple. L-am întrebat dacă se ducea la releu împreună cu Bub și mi-a răspuns că da. Dar se uita la mine într-un fel ciudat și am știut că mințea.

S-a întins la loc pe spate.

— Cu o seară înainte, se uitase prin caietul cu schițe al lui Lo. Cred că văzuse din nou desenul acela, cu mine și cu fetele la mormânt, și pusese lucrurile cap la cap. Când am auzit că fusese găsit mort acolo, m-am tot așteptat să mă întrebe cineva de plic.

Nathan și-a amintit imaginea corpului lui Cameron sub prelată și mica groapă din pământ.

— Nu avea nimic asupra lui când a fost găsit.

În niciun caz un plic din plastic plin cu cash și cu documente.

— Știu. M-am gândit că trebuia să fie încă îngropat acolo. M-am speriat la gândul că ar fi putut să dea cineva de el. Nu voiam să se creadă că...

— Ce anume?

— Că aș fi putut avea vreo legătură cu ceea ce i se întâmplase.

În lumina crudă a dimineții i se vedeau pistruii și liniile feței mai accentuate. Cerul era aproape complet luminat acum. Casa urma să se trezească.

— Alaltăieri dimineată am avut prima ocazie să mă duc până acolo și să sap, în același loc.

Nathan și-a amintit-o cum îngenunchease la mormânt, aplecată sub razele soarelui, și cum i se mișcau ușor umerii.

— Deci l-ai luat înapoi?

Îl se a clătinat din cap.

— Nu. Asta e problema. Plicul nu mai era acolo.

Nathan s-a holbat la ea.

— Ești sigură?

— Absolut.

— Dar dacă nu era acolo, și nici Cameron nu îl avea 'i asupra lui, atunci unde poate fi?

Umbrele răsăritului se întindeau peste fața ei.

— Nu știu.

Capitolul 35

Nathan privea tabloul lui Cameron. Era încă liniște în casă, dar știa că nu pentru multă vreme. Stătuse îmbrățișat cu Ilse, pe pătura din spatele mașinii, cât de mult putuseră, vorbindu-și în șoaptă în lumina din ce în ce mai puternică a dimineții. Până la urmă, trebuiseră să se smulgă unul de lângă celălalt. Era dimineața Crăciunului. Fetele urmau să se agite curând.

— Poate că a fost un dingo, a spus Nathan încet, în timp ce se încheia la blugi.

Chiar și după toate cele întâmplate, încă a simțit un zbucium fierbinte când s-a uitat la ea.

— Știu, a spus Ilse trecându-și o mână prin păr. M-am gândit și eu la asta. Mi-am făcut și eu multe griji legate de ceea ce s-a întâmplat. Probabil că un dingo ar fi putut săpa groapa aceea, nu-i așa? Să ia plicul?

— Da.

Și să-l fi abandonat undeva când își pierduse interesul pentru el. Poate că se afla acum sub o movilă de nisip.

— Iar Bub zicea că pe acolo dau târcoale dingo.

— Am înțeles. Poate că așa a fost, atunci.

Au tăcut amândoi în același timp.

— Știu că Bub a fost și el singur acolo pentru o vreme, dar...

Nathan și-a adus aminte de prelata mototolită și de fața lui Bub după ce fusese mutat trupul lui Cameron.

— A fost la fel de surprins ca toată lumea să vadă cea groapă.

Deși asta nu însemna neapărat că nu putuse și să ia ceva din buzunarele lui Cameron, totuși, s-a gândit Nathan. Dar nu a spus asta cu voce tare.

— Cred că Bub mi-ar fi spus ceva până acum dacă ar fi găsit plicul, a zis Ilse în șoaptă, pentru că deja se apropiau de casă. Mai ales că e atât de nervos legat de proprietatea asta.

S-au oprit amândoi, șovăitori, la baza treptelor spre verandă. Nathan a luat o gură de aer.

— Crezi că e posibil ca Jenna să fi...

— Realistic vorbind, nu ar fi putut să...

Au început și s-au oprit amândoi deodată. Niciunul nu a mai spus nimic.

— Chiar nu cred că... a revenit Nathan.

— Nu, a clătinat Ilse hotărât din cap. Nici eu nu cred. Nu se poate.

Au mai rămas câteva clipe acolo, doar uitându-se unul la altul, apoi s-au întors ca să intre în casă. El i-a ținut ușa, iar Ilse i-a atins degetele în trecere.

— Mulțumesc, Nathan, a spus ea politicos.

— Cu plăcere, Ilse.

Ea a zâmbit, mai mult pentru sine, apoi a dispărut pe hol.

Nathan s-a așezat pe canapea, cu ochii la lucrarea lui Cameron. Putea localiza cu precizie locul în care pământul fusese săpat, în realitate, lângă piatra funerară. În tablou, pământul de acolo era neted și neatins. S-a simțit un curent de aer, iar pomul de Crăciun din colțul camerei a tremurat ușor. Cineva îl pusese la loc de ieri până azi.

Tropăiala unor pași mici a umplut holul și fetele sau îngrămădit în cameră. Duceau daruri în brațe și de data aceasta până și Lo părea interesată. Le-a urmat Liz, cu o tavă de cești cu cafea. Din hol s-a auzit zgomotul apei la toaletă și, după câteva clipe, și-a făcut apariția și Bub. S-a oprit nesigur la intrare, sprijinindu-se de ușă. În mână ținea o bere.

— Ce? E Crăciunul! a spus el văzând-o pe Liz încruntându-se.

Aceasta s-a întors către Nathan:

— Unde e Xander?

— Mă duc să îl aduc.

— Noi nu așteptăm, unchiule Nathan, s-a auzit în spatele lui vocea lui Sophie în momentul în care s-a ridicat. Ne apucăm de desfăcut cadourile!

— Nicio clipă nu mi-a trecut prin minte să vă cer așa ceva.

Xander dormea dus în patul său, cu părul lui negru răsfirat pe pernă, iar Nathan a simțit o înțepătură nostalgică. O dată la doi ani, Xander era cel care îl trezea în dimineața de Crăciun. S-a gândit că acesta ar fi putut să fie, realist vorbind, ultimul Crăciun pe care ei doi îl petreceau împreună. Și, oricum, data viitoare, fiul său avea să fie un adult în toată regula. Camera părea un pic cam goală, iar Nathan și-a dat seama că Xander începuse deja să își strângă lucrurile. S-a uitat la rucsacul lui și a oftat.

— Ce faci?

Nathan a întors capul și a văzut că Xander se trezise.

— Te păzesc în timp ce dormi, fiul și moștenitorul meu!

Xander a zâmbit.

— Cam ciudat.

— Atunci ar fi trebuit să te trezești mai devreme. Crăciun fericit!

— Și ție.

Xander părea măcar să fie în toane mai bune decât ieri. A arătat din cap către vânătaia lui Nathan:

— Ochiul tău nu arată bine.

— E în regulă. Să-l vezi pe celălalt tip.

— Chiar l-am văzut. Aseară. Bub era bine, a spus Xander uitându-se la Nathan cu o privire amuzată. Ce s-a întâmplat cu tine, aproape?

— Ce vrei să spui?

— Nu știu. Pari cumva mai... fericit.

— A, păi... E Crăciunul, nu-i așa?

— Așa cred, da.

— Vezi? Fetele își deschid deja cadourile.

Xander s-a ridicat în capul oaselor și s-a sprijinit de pernă.

— Deci chiar facem asta? Crăciunul ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat?

— Sunt copii, fiule. Și tu erai entuziasmat la vârsta lor, a spus Nathan, și s-a îndreptat spre ușă. Îmbracă-te și vino și tu când ești gata.

— Tata... a început Xander, apoi a luat o gură mare de aer. Nu cred că Sophie și-a rupt mâna la călărie.

Nathan s-a așezat la loc.

— Vorbeam ieri cu ea și, când am adus vorba despre asta, părea că... uitase. Apoi fața ei a căpătat o expresie ciudată, ca și cum spusese ceva ce nu trebuia să spună.

Înmormântarea dă rămase stăvilarele, s-a gândit Nathan. Știindu-l pe Cam sub pământ, toată lumea părea să se simtă mai în siguranță acum, să spună tot ce nu putuse fi spus când era el prin preajmă. Nathan s-a uitat la fiul său. Era aproape un adult, din multe puncte de vedere. Nu mai era un copil. Iar în casa asta se ținuseră mult prea multă vreme unele secrete.

— Cameron a rănit-o, a spus Nathan. Mi-a povestit Ilse azi-noapte.

Xander nu a răspuns multă vreme.

— Sophie e doar un copil, a rostit el într-un sfârșit. Cum a putut să facă așa ceva?

— Nu știu, prietene.

— Crezi că i-a părut rău lui Cameron după ce a făcut-o?

— Așa sper.

— Poate că asta explică de ce și-a abandonat mașina.

— Da. Poate.

— Fetele sunt bine?

Nathan auzea voci pe hol și s-a gândit la Cameron, cum era el îngropat acum afară.

— Cred că da. Cel puțin pentru moment. Hai, vii cu noi?

S-a ridicat în picioare.

— Tata?

— Da.

— Îmi pare rău pentru ultimele zile.

Xander freca între degete pătura de pe pat, la fel cum obișnuia să facă atunci când era mic.

— Doar că mi-am făcut griji.

— Știu. Și mie îmi pare rău, a spus Nathan. Și ai dreptate, să știi. Mi-am făcut programare la Steve. Și mă gândesc, serios mă gândesc, să fac ceva schimbări. Nu-ți pot promite că am să mă mut, însă...

Xander părea dezamăgit, însă Nathan a preferat să fie cinstit față de el. Acesta era adevărul. Nu putea să plece pur și simplu, dintr-o mie de motive. Financiare. Practice. Și chiar faptul că, nu de puține ori, se simțea legat, cumva conectat cu pustiul, într-un fel pe care îl iubea. Era ceva legat de căldura brutală a soarelui, când se afla sus, la amiază, iar el privea șerpuirea înceată a turmelor. Ceva din nemărginirea câmpiei și culorile schimbătoare ale țărânei. Era singura dată când simțise ceva apropiat de fericire. Dacă Xander nu putea simți asta – iar Nathan știa că nu toată lumea putea –, atunci nici nu ar fi știut să i-o explice. Era un loc aspru și necruțător, însă pentru el era acasă.

— O să fie mai bine, însă. Asta îți pot promite.

Nathan a întins brațele și i-a înconjurat umerii fiului său. Xander i-a răspuns la îmbrățișare.

— Ai încredere în mine.

— Da. Știu.

S-au desprins din îmbrățișare, iar Nathan l-a lăsat pe Xander să se ridice de pe pat și să se îmbrace. În hol se auzea încă zgomot venind dinspre sufragerie. Era un zgomot plăcut. Se pregătea să se îndrepte într-acolo, când s-a oprit la vederea telefonului fix. A aruncat o privire înapoi, către camera lui Xander, apoi s-a dus către telefon și, fără să stea prea mult pe gânduri, a format un număr. Trecuse multă vreme și prima dată l-a format greșit. A încercat din nou.

— Alo?

O voce familiară și străină deopotrivă.

— Jacqui? Nathan sunt.

O pauză confuză, apoi:

— S-a întâmplat ceva cu Xander?

— Nu, e bine, a spus el, și i-a auzit răsuflarea ușurată. Voiam să vorbesc ceva cu tine.

— Ah, a spus ea, și a făcut din nou o pauză. OK.

Părea surprinsă, însă nici pe departe atât de ostilă pe cât și-o amintea. Suna diferit față de felul în care comunicase prin e-mail sau prin avocatul ei.

— Ascultă, Jacqui, aș vrea să îți spun că îmi pare rău de faptul că Lam abandonat pe tatăl tău. Indiferent de ceea ce se întâmplase între noi, între mine și tine, ceea ce am făcut a fost îngrozitor și, dacă m-aș putea întoarce în timp, aș schimba totul, jur că aș schimba.

— Oh...

O pauză și mai lungă.

— Mulțumesc.

— Și îmi pare rău că nu am fost ceea ce ai avut tu nevoie, pentru tine sau pentru Xander.

De data asta, știa că va urma o tăcere și a așteptat-o.

— Lui Xander i-ai dăruit mereu ceea ce a avut nevoie, a spus Jacqui într-un sfârșit, apoi s-a auzit cum a respirat adânc. Îmi cer scuze că întreb, Nathan, dar e cancer de piele? Ți-au ieșit prost analizele?

— Ce? Nu.

— Atunci de unde și până unde?

— Eu doar...

S-a oprit.

— Am simțit că era momentul să fac asta.

Și și-a dat seama că acesta era adevărul. Fusese treabă grea să stea furios zece ani. Și Jacqui părea obosită. Au mai vorbit puțin. Era ciudat și suna cumva ruginit, dar ca o piesă veche de la un angrenaj. Nathan și-o putea închipui redevenind funcțională. Jacqui i-a transmis condoleanțe pentru Cameron. Nathan a strâns din dinți și a întrebat politicos ce mai făcea Martin. Făcea foarte bine, se pare, steaua lui continua să urce pe firmamentul arhitecturii metalice, în timp ce Jacqui a început să spună lucruri ciudat de familiare, despre ceva renovări pe care le plănuiau pentru camera lui Xander, privirea lui Nathan a început să hoinărească prin jur și s-a oprit asupra suportului pentru chei de deasupra agendei familiei. Cheile mașinii lui Cameron atârnav pe șnurul lor exact în locul în care le pusese Nathan cu două zile în urmă.

Când la capătul celălalt al firului s-a lăsat tăcerea, a știut că ratase ceva.

— Scuze, ce spuneai?

Un oftat scurt, de dezamăgire. Asta i-a adus aminte de chestiuni din trecut, dar le-a dat la o parte.

— Îți mulțumeam pentru înțelegerea pe care ai avut-o față de examenele lui Xander și faptul că are nevoie să stea mai mult acasă, a spus Jacqui, apoi a făcut o pauză. Știu că îți este dor de el.

— Da.

— Și lui îi este dor de tine.

— Oare?

— Sigur. Ești tatăl lui.

Nathan a simțit o mică undă de căldură între ei și.

Pentru o clipă, și-a amintit ceea ce iubise odată la fata asta cu părul de aur de dincolo de gard.

— Perioada în care îl văd pe Xander este cea mai fericită din tot anul pentru mine. E cu adevărat minunat, ar trebui să fii mândră.

— Așa cum ar trebui să fii și tu, Nathan.

S-a auzit un zgomot și Nathan l-a văzut în hol pe fiul său. L-a făcut semn cu mâna să se apropie.

— E lângă mine acum. Ți-l dau. Crăciun fericit, Jacqui!

Xander a luat uluit receptorul, reacția sa făcându-l pe Nathan să se simtă în același timp și bine, și puțin vinovat. Ar fi trebuit să încerce

să facă asta cu ani în urmă.

S-a întors și a dat iar cu ochii de suportul de chei. Le-a luat de acolo pe cele ale lui Cameron și a pornit-o în josul holului, jucându-se printre degete cu șnurul. Aveau încă puțin praf roșiatic pe ele și și le-a amintit aruncate pe scaunul din față al mașinii lui Cam, în acea zi teribilă în care fusese găsit. *Nu aruncate*, i-a șoptit o voce firavă în ureche. Înfășurate atent, într-un fel pe care nu îl văzuse vreodată la fratele său.

Țipetele lui Sophie și ale lui Lo năpustindu-se afară din sufragerie și trecând în mare viteză pe lângă el iau tulburat gândurile, Ilse le-a urmat zâmbind, în timp ce ducea în mână un sac de gunoi plin cu hârtie de împachetat mototolită. Nathan a băgat cheile în buzunar și a răspuns și el cu un zâmbet. A ieșit și Liz, care arăta mai bine decât cu o zi în urmă, iar Nathan a simțit o ușurare când a văzut-o așa. Ea a luat-o înspre bucătărie și La strâns de braț în trecere. Părea, cel puțin, să îl fi iertat.

— Cred că aş face bine să mă apuc să pregătesc prânzul. Le-am dat liber azi nomazilor, deci nu aş refuza puțin ajutor.

Apoi s-a întors și a strigat:

— Sophie?

— Da? s-a auzit o voce strigând înapoi.

— Poți te rog să dai o fugă până afară și să le spui lui Simon și lui Katy că prânzul va fi la ora douăsprezece?

— Bine.

Din nou pași grăbiți. Sophie și-a făcut apariția, oprindu-se doar pentru o clipă:

— Pot să bat eu frișca pentru pavlova?

— Nu! Eu vreau să fac asta! a strigat Lo.

— Puteți să o bateți amândouă, și-a dat Liz ochii peste cap. Dar mai avem până atunci.

S-a dus către bucătărie în timp ce Sophie ieșea în fugă din casă. După câteva clipe de liniște, podeaua verandei a bubuit din nou. Sophie a apărut din nou în ușă, iar Nathan putea citi pe fața ei că era ceva în neregulă.

— Nu mai e, a spus ea cu voce confuză.

Harry a apărut și el lângă Nathan.

— Ce nu mai e? a întrebat el.

— Mașina nomazilor.

— Au plecat?

— Rulota e încă aici. Însă mașina lor nu mai este!

Harry a ridicat din sprâncene, iar Nathan a ieșit în urma lui afară.

Într-adevăr, mașina cea uzată a nomazilor – mașina lor personală, cea cu care veniseră în oraș – nu mai era acolo. Era parcată fix lângă rulotă noaptea trecută, și în fiecare noapte înainte de asta. Acum, în

locul ei mai era doar o bucată goală de pământ. Sophie a alergat într-acolo și și-a deschis brațele larg:

— Vedeți? a strigat ea. V-am zis eu!

Ușa rulotei s-a deschis și Simon a scos capul afară, surprins să-i vadă pe Nathan, Harry și pe fete holbându-se la el. Nathan i-a zărit cu coada ochiului și pe Ilse și Bub ieșind afară pe verandă, să vadă ce naiba se întâmplă.

Simon a clipit supărat de lumina soarelui. Părea că abia se trezise.

— Katy e deja în casă? a întrebat el.

L-a mai luat câteva clipe bune să își dea seama la ce se uitau cu toții. A făcut ochii mari și orice urmă de somn a dispărut cu desăvârșire de pe fața lui.

— Unde dracu' e mașina?

A fugit afară, trăgându-și mai bine pe el șortul. S-a învârtit în jur pe locul gol, mai întâi într-o direcție, apoi în cealaltă. Mașina nu a reapărut.

— Unde erau cheile, prietene? a întrebat Harry.

Simon s-a oprit din agitație și s-a năpustit înapoi în rulotă. A ieșit din nou încă și mai perplex, dacă așa ceva era posibil.

— Erau acolo, în dulap, dar au dispărut!

A alergat din nou către spațiul gol.

— Și Katy? E vreo urmă de ea? a întrebat Harry repede, înainte ca Simon să se mai apuce o dată de învârtit în cerc.

— Nu! Și ea a dispărut! Și geanta ei!

Simon a înlemnit dintr-odată și s-a uitat către ei:

— Stații Katy mi-a luat mașina?

— Eu așa aș zice că pare să fie, prietene.

— Dar... de ce? a făcut Simon ochii mari, după care s-a întunecat la față cu o viteză care l-a uimit pe Nathan. Era mașina *mea*. Cum a putut să-mi facă una ca asta?

Nathan și-a dres vocea.

— A pomenit că-și dorea mult să plece de-aici, a spus el cu un ton neutru.

— Și ce-i cu asta? la o hotărâre și gata?

Simon a început să tropăie de colo-colo, cu scântei de mânie în ochi.

— Rahat. *Rahat!* Nu pot să cred!

— Nu ai auzit-o când a plecat? a întrebat Harry, care arăta ușor amuzat.

— Iau somnifere, i-a răspuns Simon ușor răstit. Am fost foarte stresat în ultima vreme. Rahat.

Alți pași, dus-întors.

— Nimeni altcineva nu a auzit-o plecând?

Nathan a reușit să se abțină să se uite la Ilse. Acum, 7

că Simon întrebese, și-a dat seama că auzise la un moment dat un

zgomot vag, de motor. Ațipise și visase că era generatorul. Când a deschis ochii, a văzut-o pe Ilse dormind alături de el și instantaneu a uitat orice altceva.

Îl privea pe Simon cum tropăia în continuare și bombănea ceva ce suna suspect de asemănător cu „curvă proastă”. A simțit o oarecare căldură în suflet la gândul că Katy se cărase de-aici la adăpostul întinericului. Merita mai mult, ținând cont de toate lucrurile prin care trecuse, însă acesta era măcar un început.

— Cum o să pot pleca eu acum din haznaua asta fără mașină? l-a auzit acum pe Simon cu tonul ridicat, aproape țipând.

Nathan l-a auzit pe Bub de pe verandă cum nu reușise să își stăpânească un hohot de râs. Apoi și-a intersectat privirea cu a lui Harry, care a schițat un zâmbet, împlânzindu-și astfel cu un milimetru trăsăturile aspre ale feței.

— Te pot tracta eu mâine până în oraș, amice, a spus Harry, fără nicio răutate.

— Și după aia ce dracu' fac? s-a răstit Simon.

— Habar n-am. Presupun că acolo vei putea să îți aranjezi ceva, totuși.

Simon s-a mai uitat o dată la ei, la spațiul gol din nou, apoi s-a urcat înapoi în rulota goală, unde nu se mai afla prietena lui, și a trântit ușa în urma sa, cu putere.

Bub a intrat cu Ilse și fetele înapoi în casă. Nathan îl putea auzi încă râzând. A schimbat și el o privire amuzată cu Harry.

— Acestea fiind spuse, a zis Harry luând-o și el înspre casă, intrăm și noi?

Nathan simțea greutatea cheilor lui Cameron în buzunar.

— Harry, a spus el simțind cum îi dispare zâmbetul. Nu era nimic în neregulă cu mașina lui Ilse.

Harry s-a întors către el.

— Nu?

— Ilse bănuiește că îi făcea Cam ceva, ca să nu aibă ea încredere să o folosească, a continuat Nathan, uitându-se atent la el. Asta bănuiai și tu?

Harry nu a spus nimic câteva clipe, apoi a încuviințat:

— Da. M-am gândit și la asta, la un moment dat. Nu prea sunt multe lucruri care să mă dovedească la mașinile astea, însă nenorocita aia...

A clătinat din cap.

— Zice că el făcea și alte lucruri.

— Cum ar fi? a întrebat Harry.

— Cam ce făcea și tata, a spus Nathan, și a așteptat. Nu pari surprins.

— Nu e asta, a răspuns Harry aruncând o privire către casă. Ascultă, Cameron era un băiat deștept. Cu mult mai deștept decât Cari, ceea ce

știu deja. Carl era un nemernic agresiv și violent căruia nu îi păsa dacă află și alții asta. Însă Cam nu a fost niciodată așa. El își dorea ca oamenii să îl placă și să îl respecte. Și chiar așa a fost, nu? Pe sub straturile astea însă...

Harry a tăcut atât de mult timp, încât Nathan s-a întrebat dacă mai putea să continue.

— Începusem să mă întreb dacă nu cumva Cam semăna cu tatăl tău mai mult decât lăsa să se vadă. Poate era chiar mai rău, pentru că era mai deștept. Putea să o ascundă mai bine.

— Nu l-ai văzut făcând nimic niciodată?

— Nu, dar mi s-a părut că văd niște semne uneori. Desenele alea ale naibii de triste ale lui Lo. Mâna lui Sophie, care clar mi-a sunat a abureală, însă fata a jurat că așa se întâmplase.

— Iisuse, Harry, ar fi trebuit să faci ceva!

— Hei, a îndreptat Harry un deget către Nathan. Tu nu ți-ai arătat mutra pe aici un an întreg, prietene. Nu-mi spune mie ce ar fi trebuit și ce n-ar fi trebuit să fac. Am încuiat undeva cheia de la dulapul cu arme, în caz că i-ar fi venit vreo idee. L-am trimis pe Cam cât mai departe cu orice însărcinare mi-a putut trece prin cap. Am încercat să vorbesc cu el. Când asta nu a dat roade, m-am certat cu el, ca atunci când ne-a surprins nenorocitul ăla de nomad al tău.

— Ai fi putut chema poliția.

— Și tu la fel, i-a replicat Harry, apoi s-a uitat fix la Nathan. În toate acele dați când cu tatăl tău, și tu, frații și mama ta. Erai suficient de mare cât să pui mâna pe telefon și să suni pe cineva. De ce nu ai făcut-o?

Nathan a vrut să spună ceva, dar a renunțat.

— Nu știi, a spus el într-un sfârșit.

Dar și-a dat seama că știa. Nu a chemat pe nimeni în ajutor pur și simplu pentru că nu i-a trecut prin cap că ar fi putut face asta. Cunoștea regulile nescrise: nu spune nimănui, nici măcar între voi să nu discutați. Și chiar dacă s-ar fi gândit să ceară ajutor, părea lipsit de sens să ceri ceva ce pur și simplu nu se găsea acolo. Indiferent cât de puține știa Nathan, măcar un lucru era adânc înrădăcinat în mintea lui: acolo, în pustiu, era pe cont propriu.

— Am sunat o dată la poliție, a spus Harry, a cărui expresie de pe chip redevenise imposibil de citit. Când lucrurile se agravasera foarte tare între mama și tatăl tău. Tu și cu Cam erați plecați la internat. Însă poți să-l întrebi pe Bub, bag mâna-n foc că își aduce aminte. Până la urmă, mama ta m-a pus să-i promit că n-aveam să mai fac niciodată așa ceva. Am provocat o groază de probleme pe care vizita sergentului nu le-a putut opri și povestea nu s-a terminat cu bine.

— Pentru mama?

— Pentru Bub.

S-au uitat amândoi o vreme înspre mormintele din cealaltă parte a curții.

— Știu că Bub poate fi foarte dificil dacă își pune asta în minte, a spus Harry. Însă a dus-o și mai rău decât tine și Cam în copilărie. Să nu uiți asta, da? Tu și Cam nu ați fost singurii care ați dus-o greu.

Nathan a tăcut o clipă.

— Da, știu.

Nathan i-a urmărit privirea lui Harry care se uita acum înspre casă; în fereastra de la bucătărie, a zărit-o pe Liz. Zâmbea și se uita în jos, vorbind probabil cu una dintre fete. Uitându-se la ea, trăsăturile lui Harry s-au relaxat și pentru prima dată Nathan i-a putut vedea o deschidere în privire, ceva necenzurat. Și în timp ce se uita la Harry cum o privește pe mama lui, Nathan și-a pus întrebarea, tot pentru prima dată, dacă nu era și alt motiv în afară de pământ și de stilul de viață pentru care stătea Harry aici de atâția ani. Apoi Liz a plecat din dreptul ferestrei, iar obloanele de pe ochii lui Harry au căzut la loc imediat, mai rapid decât și-ar fi putut imagina Nathan vreodată.

Eucaliptul s-a zbârlit în aerul cald și s-au întors amândoi către morminte.

— Am vorbit cu Steve la înmormântare, a spus Nathan. El crede că, într-adevăr, Cameron a atacat-o pe Jenna în noaptea aceea.

Harry doar a încuviințat.

Nathan simțea în buzunar cheile mașinii, ascuțite și cu zimți.

— Ce crezi că voia să îi spună când a sunat?

— Habar n-am. Putea fi orice.

— Dar crezi că...

— Ascultă, prietene, o să-ți zic ce cred eu, l-a întrerupt Harry. Uneori, în mod accidental sau nu, lucrurile se aranjează cum e mai bine. Iar când ajungi unde ți-ai dorit, oare mai are sens să răscolești drumul care te-a dus până acolo, înțelegi ce zic?

A aruncat o ultimă privire spre morminte, în timp ce vântul ridica un nor de praf în jurul lor.

— Bun, s-a întors Harry cu hotărâre spre casă. Acum vii și tu?

Metalul cheilor a mușcat din pielea lui Nathan.

Plicul lui Ilse fusese luat de un dingo.

Jenna Moore nu era prin preajmă.

Șnurul, desfăcut acum, i se simțea grunjos printre degete.

Mașina lui Cameron stătea singuratică pe alee.

Nathan a clătinat din cap.

— Nu încă.

Capitolul 36

Land Cruiserul lui Cameron era încă parcat acolo unde îl lăsaseră Nathan și Xander cu câteva zile în urmă.

Duffy La urmat la picior pe Nathan, foarte bucuroasă că se poate urca din nou în mașina pe care o cunoștea atât de bine. Nathan s-a așezat pe scaunul șoferului, simțind conturul format de corpul fratelui său. Acum se afla la distanța corectă până la pedale. Și-a pescuit cheile din buzunar. Motorul a pornit imediat, așa cum o făcuse de fiecare dată. Mașina lui Cameron să pare că nu avea nicio problemă, s-a gândit Nathan ușor acid amintindu-și de mașina neglijată a lui lisa. A așteptat ca aerul condiționat să funcționeze la capacitatea maximă, apoi s-a dat jos și a început cu partea din spate, sub ochii atenți ai câinelui.

Nathan a scos afară sticlele cu apă, conservele cu mâncare, răcitorul. A luat trusa de prim ajutor și i-a golit conținutul, pipăind laturile genții în căutarea a orice ar fi putut avea forma unui plic. A desprins cauciucurile de rezervă și a băgat mâna în interiorul lor. Mașina fusese verificată, de două ori, de către polițiști. Dar ei nu știau ce să caute, s-a gândit Nathan în timp ce o lua și el metodic la verificat.

Și-a trecut mâna peste covorașele de la picioare, pipăind fiecare crăpătură, să nu se fi strecurat ceva înăuntru. A verificat materialul textil de pe plafon și fiecare scaun, încercând să găsească vreo cusătură ascunsă. S-a uitat în trusa de scule, apoi s-a lungit sub mașină și i-a examinat șasiul la lumina unei lanterne. A ridicat capota și s-a uitat după ceva ce ar fi putut fi lipit pe margini sau pe dedesubt.

După o oră, îi mai rămăsese doar să deschidă pachetele cu mâncare și să se uite în interiorul sticlelor cu apă. După alte treizeci de minute, a deschis una dintre berile lui Cam, s-a așezat pe scaunul șoferului, cu fața în bătaia aerului condiționat, și a început să îi dea lui Duffy biscuiți din rezerva lui Cam.

Nathan s-a uitat la dezastrul pe care îl făcuse în jur. Nimic. Dacă fusese vreodată dezgropat vreun plic de la mormântul păstorului și aruncat în mașina asta, era peste puterile lui să îl găsească. Iar dacă se aflase altcineva în mașina lui Cameron la acel moment, până acum Nathan încă nu descoperise. Poate că... Nathan a luat o gură de bere și s-a strâmbat: era la fel de caldă ca o cafea. Poate că nu fusese niciodată nimic de găsit aici.

Pe când stătea acolo, gânditor și bând din bere, a auzit zgomot de pași și prin geamul prăfuit s-a văzut o față. Bub.

— Am auzit motorul, a zis el, și s-a urcat pe scaunul pasagerului. Te căutam.

— Da?

Nathan i-a oferit una dintre cele cinci beri rămase din baxul de șase al fratelui lor.

— Am fost obligat, a răspuns Bub, și a luat o bere, uitându-se la ceea ce era în mașină. Ce faci aici?

— Chiar nu știu, sincer.

— Am înțeles. În fine... a început el, și a luat o gură de bere caldă, care abia dacă l-a făcut să se strâmbe un pic. Auzi, frate, voiam să-ți spun că-mi pare rău.

Nathan l-a privit surprins.

— O, da?

— De Kelly. Știu că eu sunt de vină, dar îți jur că a fost un accident. Trebuie să mă crezi. Nu am vrut niciodată să se întâmple așa ceva, serios! Kelly era un câine extraordinar. Am fost sfâșiat când am auzit că a murit. Nu i-aș fi făcut niciodată așa ceva în mod intenționat.

— Știu, a spus Nathan cu sinceritate.

Bub s-a uitat în jos, la cutia din mâna sa.

— M-am simțit al dracului de îngrozitor. N-ar fi trebuit să pun momeala aia, dar nu știam că aveai să fiți prin zonă. Și am crezut că o strânsesem pe toată. Când am aflat ce a pățit Kelly, am vrut să îți explic, însă Cam mi-a zis că avea să o facă el. Să clarifice lucrurile. Mi-a spus că vorbise cu tine și că fuseseși foarte supărat. Și mi-a mai zis și că știai că fusese un accident, iar cunoscându-te cât ești de...

Bub s-a lovit cu palma în cap.

— ... știi tu, m-am gândit că era mai bine să te las să îți treacă și să nu mai aduc vorba despre asta.

Nathan a luat o înghițitură mare și caldă din berea sa.

— Nu mi-a spus niciodată nimic.

— Nu. Păi, da. Îmi puneam și eu întrebări. Iar apoi, când ai zis toate alea ieri, am intrat pur și simplu în panică. Îmi pare rău, frate. Nu știu ce să-ți spun. Am făcut un rahat și m-am simțit ca un rahat de atunci încolo. Ar fi trebuit să vin eu la tine și să vorbim în loc să am încredere în nenorocitul de Cam.

Nathan și-a adus aminte de ce îi spusese Ilse: indiferent dacă îl ierta sau nu pe fratele lui, pe Kelly tot nu o putea aduce înapoi.

— Îți mulțumesc că mi-ai spus, Bub, a oftat Nathan. Și să știi că totuși eu ar trebui să îmi cer iertare. Ar fi trebuit să spun asta cu ani în urmă, dar îmi pare sincer rău, frate, că nu am făcut mai mult ca să te ajut cu tata...

— Nu. Hristoase! Nathan, nu e vina ta. Ai încercat. Ca să fiu cinstit, și Cam a făcut-o.

— Și totuși, ar fi trebuit să...

— Să ce? Ce putea face cineva, oricine, în fața unui tip ca el?

Bub s-a uitat către el.

— Și oricum, nici ție nu ți-a fost mai bine.

— Ba mi-a fost, cumva, a răspuns Nathan. Cam și cu mine ne-am avut mereu unul pe altul.

Au mai rămas o vreme împreună, bând și privind prin parbriz. Era atât de prăfuit acum, încât era dificil să vezi prin el.

— Nu-mi place să trăiesc aici, a spus Bub într-un târziu. Am prea multe amintiri. De aceea am și pus momeala pentru dingo. Încercam să câștig ceva bani ca să mă duc la Dulsterville, după ce Cam a refuzat să mă ajute. De aceea am și fost atât de nemernic când am vorbit despre locul ăsta, a oftat el. Nu am nimic cu tine personal, frate, însă numai la gândul că ar trebui să rămân aici și să îi dau naibii raportul altui frate de- ai mei, pentru următorii zece ani, îmi vine să mă urc pe pereți. Pur și simplu trebuie să plec în altă parte.

— La împușcat de canguri în Dulsterville, deci?

— Da, a răspuns Bub cu privirea absentă. Ar fi extraordinar acolo. Să am casa mea, să mă văd cu oameni. La Dulsterville locuiesc și gagici, știi? Infinit mai multe decât aici.

— Da, a schițat Nathan un zâmbet, am auzit.

— Și atunci când a murit Cam, am crezut că asta avea să fie șansa mea. Poate că nu ar fi fost chiar atât de rău să conduc eu locul ăsta, dacă tot nu puteam pleca. Aș fi putut face niște schimbări, însă...

Bub a smuls inelul de pe capacul cutiei sale de bere:

— Mi-a fost clar că nu se gândea nici naiba că aș putea fi în stare să fac asta. Sunt toți disperați să te întorci tu aici să o ajuți pe Ilse, iar asta m-a enervat al naibii de tare.

Nathan s-a încruntat.

— Nu cred că asta își doresc, Ilse o să găsească un administrator sau ceva.

— Frate, a spus Bub, este exact ce își doresc. L-am auzit pe Harry spunând asta. Am auzit-o și pe mama. Cred că și Ilse tot asta vrea. Toți așteaptă ca tu să le spui că ești interesat.

— Serios? Nu mi-a spus nimeni nimic.

— Știi, pentru că toți se cacă pe ei să nu pună prea multă presiune pe tine după, știi tu, ce s-a întâmplat cu Cam. Iar faptul că poți fi un pic...

— Cum?

— Cum ziceam, a spus Bub, și s-a lovit iar cu palma în cap.

— Nu sunt, a spus Nathan, după care și-a dat deodată seama în ce hal era mașina în care stăteau. Nu mereu. În fine, ideea e că eu abia mă pot ocupa de proprietatea mea.

— Da, da' din cauză că e un rahat absolut. Nimeni nu ar putea scoate bani de acolo. Harry spune mereu asta. Până și Cam obișnuia să spună asta. Deja ai făcut un lucru extraordinar că ai dus-o și până acum.

Nathan nu a spus nimic o vreme. A întins mâna după o altă bere.

Era ceva mai rece de data asta, mulțumită aerului condiționat. Puțin peste temperatura camerei.

— Dar tu? a întrebat el într-un târziu.

— Nate, eu nu administrez chestii. Prea multă hârțogăraie. Nu mă înțelege greșit, nu m-ar deranja să-mi fi propus cineva asta, așa mi s-ar fi părut politicos, dar nu contează. Eu vreau doar să fac rost de niște cash și să mă duc la Dulsterville.

— Canguri și gagici, da?

— Exact, frate. Exact!

Nathan a zâmbit.

— Păi, e bine să avem cu toții visuri.

— Da. Deci o să vorbești cu Ilse despre mine? Să vezi dacă nu cumva vrea să îmi cumpere partea? Măcar o bucată din ea?

— Dar poți să vorbești și tu cu ea. Chiar vrea să știe ce ai de gând.

— Da, știu. Însă când am trecut pe lângă sufragerie la trei dimineată, mi s-a părut că sacul ăla al tău de dormit nu prea este folosit, a spus Bub, și l-a privit cu coada ochiului pe Nathan, rânjind. Deci presupun că nu greșesc dacă spun că tu te pricepi mai bine decât mine cum să vorbești cu Ilse.

Nathan și-a reținut un zâmbet și nu a spus nimic.

— Sau, stai așa, a continuat Bub. Poate că poți chiar tu să îmi cumperi partea? Și încetul cu încetul ar fi OK, nu am nevoie de așa mulți bani din prima. Dacă îți vei mișca fundul ăla vreodată și te vei hotărî ce naiba îți dorești de la viață.

Nathan privea prin parbrizul prăfuit. Abia se vedea ce se afla în fața lor.

— Da, a spus el, poate. Ascultă, în orice caz, găsim noi ceva pentru tine.

— Grozav! Mulțumesc, frate, i-a aruncat Bub o privire. Și apropo, îmi pare rău și pentru fața ta.

— Nicio problemă. Tu ești bine?

— Da, a râs Bub. Nici măcar nu m-ai zgâriat. Și eram destul de matolit.

— Mă bucur să aud asta.

— Deci ne-am rezolvat toate problemele?

— Da, suntem OK acum.

— Minunat. Mulțumesc, frate, a spus Bub, și a deschis portiera ca să iasă. Mă duc înapoi. Ai terminat aici?

Nathan s-a uitat în jur, la interiorul mașinii. Nu avea ce să găsească acolo.

— Da, a spus, și a deschis și el ușa. Am terminat.

Capitolul 37

— Nu pot.

— Uite așa.

Nathan i-a re pozi ț ionat mâna lui Sophie pe gâtul chitarei și i-a mutat unul dintre degete pe o coardă. Fetița a încercat din nou acordul și a sunat tot puțin dizarmonic, însă mai aproape de ceea ce trebuia. Orteza lui Sophie era așezată lângă ea, pe treapta verandei. Steve îi dăduse permisiunea de a o scoate câteva ore pe zi, spunea ea, așa că acum profita cât putea. Nathan și-a schimbat poziția, cu soarele cald al dimineții târzii în spate, și i-a aranjat încă o dată mâna pe corzi.

— Încearcă din nou. Da, mai bine de data asta.

A văzut-o pe Lo strâmbându-se la auzul sunetului, însă nu a zis nimic, fiindcă era concentrată la desenul ei. Judecând după aromele care veneau dinspre bucătărie, pregătirile pentru prânz decurgeau bine și Nathan o putea auzi pe Liz zdrăgănind oalele și tigăile înăuntru. Se dusesse împreună cu Bub s-o ajute, însă fuseseră goniți, douăzeci de minute mai târziu, exasperată că îi stăteau numai în picioare. Lui Bub îi convenise așa; primise de Crăciun o bătă nouă de crichet și îl convinsese pe Harry să îi arunce mingi prin fața casei. De unde stătea așezat, Nathan nu îi putea vedea, însă auzea loviturile și exclamațiile de bucurie.

Ușa de plasă s-a trântit cu zgomot și Xander și-a făcut apariția. S-a așezat lângă Nathan, cu o foaie de hârtie împăturită în mână.

— Sună bine, Sophie.

— Mersi.

Fata a zâmbit, concentrată la corzile chitarei. Nu era doar absența ortezei. Era ca și cum, după înmormântare, se ridicase un nor de deasupra ei.

— Uite, i-a întins Xander foaia de hârtie lui Nathan. Nu e chiar un cadou de Crăciun, însă așa vrea să îți dau asta.

— Ce este?

Nathan a despăturit foaia. Înăuntru era o listă de date scrisă de mână.

— Astea sunt termenele-limită și săptămânile de examene de anul acesta, i-a arătat Xander cu degetul. Iar astea sunt toate vacanțele posibile, aici și aici. Și aici, uite. Poate planificăm ceva.

— O, a spus Nathan observând cum scrisul devine deodată ușor încetoșat. Mulțumesc, prietene. Dar, pe bune, ar trebui să stai în Brisbane și să te concentrezi la învățătură, dacă asta trebuie. Cine știe? a zâmbit el. Dacă iei note suficient de bune, poate că vei putea să îi calci pe urme lui Martin, în lumea clădirilor metalice orbitoare.

— Mda, nu am de gând să fac asta, i-a răspuns Xander cu un

zâmbet. Însă cel mai probabil voi sta acasă în cea mai mare parte a timpului, așa că ar trebui să vii tu să mă vizitezi la Brisbane.

Nathan a șovăit.

— A fost ideea mamei, a adăugat Xander, citindu-i gândurile.

— Serios?

— Da. Aș putea chiar să o întreb dacă ai putea să stai la noi. Martin a construit o casă de oaspeți în grădină.

— Serios?

— În fine, el a schițat-o și apoi a plătit pe cineva să o construiască, a râs Xander. Nu e la fel de bun ca tine când vine vorba despre lucruri practice. Oricum, ar trebui să vii. Mi-ar plăcea mult.

— Atunci, ce să zic, mulțumesc. Și mie mi-ar plăcea.

— Bine, a spus Xander, și s-a ridicat în picioare. Dacă ai nevoie de ajutor la împachetat și cărat la mașină, strigi.

— Ești nerăbdător, însă plecarea e abia mâine.

— Știu, a zâmbit Xander. Doar că nu vreau să pierd avionul. Parcă aș prefera să fac revelionul la Brisbane, nu aici.

Nathan a zărit-o pe Ilse trecând prin fața ferestrei de la biroul său. La făcut un semn ușor cu mâna.

— Mi-e greu să cred așa ceva.

— Ba să crezi, a spus Xander, iar Nathan a rămas să privească în urma lui, cum se trânteste ușa.

S-a întors către fete și a auzit din nou zgomotele mingii de crichet. Sophie încă zdrăngănea corzile chitarei, iar Lo era aplecată deasupra ultimelor ei desene.

— Vrei să încerci și tu la chitară, Lo? a întrebat-o el.

— Am treabă.

Nathan s-a dus să se uite la desenele ei. Le întinsese peste tot pe verandă și le fixase cu pietre. Vedea acum că pictase aceeași și aceeași scenă, mereu. Toate desenele ei erau variațiuni ale tabloului tatălui.

— Încerci să pictezi mormântul? a întrebat el.

— Nu-mi iese cum trebuie.

— Mie îmi place cum ai desenat.

Lo i-a aruncat o privire care încerca să-i sugereze că părerea lui artistică avea o valoare discutabilă, însă Nathan își putea da seama că era încântată. În plus, nici măcar nu mințise. Toate desenele erau cu imitații ale temei lui Cameron și clar erau copilărești, însă aveau o expresivitate stranie. Iar acolo unde pe Cameron îl încurcaseră umbrele, ea reușise să capteze colțuri de lumină.

— Ți-e dor de tati? a întrebat el, iar Lo a făcut un schimb rapid de priviri cu sora ei.

— Crezi că lui tati i-a fost frică acolo, la mormânt, singur? a întrebat Lo într-un sfârșit.

— Nu, a mințit Nathan, după care s-a gândit puțin și a adăugat: îi

plăcea să se ducă departe, pe pământurile lui.

Părea o minciună mai mică așa.

— Dar cred că au fost unele lucruri în viața lui care i s-au părut prea dificile.

Fetele au părut să mediteze la asta.

— Nu-mi place mormântul păstorului, a spus Sophie într-un târziu. E înspăimântător.

Nathan a dat din cap:

— N-ar trebui să fie așa. Există multe povești idioate despre păstor, dar niciuna nu este adevărată.

— De unde știi?

— M-am documentat odată la Biblioteca de Stat.

Chiar petrecuse câteva ore acolo odată, cu ani în urmă, la Brisbane, când Xander era încă mic și lui Nathan îi venea teribil de greu să îl returneze în brațele mamei sale. Fusesse atât de dificil transferul, încât Nathan pierduse avionul către casă. O luase aiurea la pas pe străzile orașului și se trezise în fața bibliotecii, cu dorința subită de a afla mai multe despre singura persoană din lumea asta care credea că fusesse mai singură decât el însuși. Un bibliotecar îl ajutase să caute și apoi, în timp ce citea articolul vechi de ziar, în răcoarea aerului condiționat și în zumzetul discret al celor din jur, s-a simțit mai liniștit și împăcat decât se simțise de foarte multă vreme.

— Deci ce s-a întâmplat cu omul acela? a întrebat Sophie.

— Era un tip pe care îl chema William Carlisle și care locuia chiar aici, pe proprietatea aceasta, cu soția și copiii săi. Cred că erau doi băieți, de șapte și de zece ani.

— Locuiau în casa asta? a întrebat Lo.

— Nu, nici nu era construită pe atunci. Stăteau ceva mai aproape de locul în care este acum mormântul. În fine, au plecat într-o zi împreună, călare, și s-au dat jos de pe cai să mănânce de prânz sau așa ceva, apoi și-au dat seama că se apropia o furtună de nisip.

— O, nu! a spus Sophie. Urăsc furtunile de nisip!

— Și eu, a spus Nathan. Cerul s-a făcut deodată roșu, ca un zid mare de praf care cobora pe pământ. Furtuna înghițea totul în drumul ei, sugând oxigenul și umplând aerul cu proiectile. Vitele au luat-o razna, înnebunite, iar în jur vizibilitatea se redusese la zero. Știți cât de repede vin furtunile astea. Așa că păstorul și-a urcat nevasta și copilul mai mic înapoi pe caii lor și le-a spus să se ducă acasă. Însă băiatul mai mare plecase să hoinărească pe creste sau pe undeva. În orice caz, nu se vedea prin apropiere. Păstorul s-a dus să-l caute, cel mai probabil strigându-l pe nume, în timp ce furtuna se apropia.

Nathan s-a oprit. Și-a amintit de el însuși cum condusesse în cercuri disperate, căutându-l pe Xander pe când avea opt ani, și de felul în care îi bătea inima tare în urechi, și de cum se simțea frica – rece și

limpede. *Te rog, să fie bine!* Probabil că păstorului îi fusese și mai rău, călărind singur în pragul unui coșmar al naturii.

— Și-a găsit băiețelul? a întrebat Sophie.

— Da, l-a găsit până la urmă, a șovăit Nathan. Însă calul copilului era speriat și l-a aruncat la pământ. Copilul era bine, dar nu mai avea cal.

— Și atunci ce a făcut bărbatul?

— Probabil s-a gândit că un singur cal nu ar fi fost în stare să învingă furtuna cu amândoi în spate, așa că ia dat băiețelului calul său.

Nathan și-l imagina pe bărbat spunându-i, *ordonându-i*, fiului său să plece fără el. Promițându-i că avea să găsească celălalt cal și să îl ajungă din urmă. Spunându-i toate astea deși știa că nu era nimic adevărat.

— Și băiețelul a ajuns cu bine acasă? a întrebat Sophie.

— A ajuns.

— Dar nu și păstorul.

— Nu. Probabil știa că acest lucru nu avea cum să se întâmple.

— Ce trist!

— Da, așa este. Deși...

Nathan a făcut o pauză.

— Îmi place să cred că, poate, el nu era chiar atât de trist la sfârșit. Măcar știa că îi erau în siguranță copiii.

— A făcut asta ca să își salveze familia, a spus Sophie.

— Exact, a răspuns Nathan, și s-a întors către Lo.

Deci știu că este cam înspăimântător acolo, însă nu trebuie să fie neapărat așa. Nu trebuie să vă fie frică de el.

Lo, cu fața murdară de pete de vopsea, a reflectat o vreme la cele auzite, apoi a părut să ia o decizie. Nathan i-a simțit respirația pe obraz când i-a șoptit:

— Nu mi-era frică de păstor. Mi-era frică de tati.

— O, i-a luat Nathan mâna într-a lui.

— Nu-i așa că nu se mai întoarce?

— Nu. Nu se mai întoarce, Lo.

A întins brațele către ea și fetița La îmbrățișat. Era mică și caldă.

— O să fie totul bine. Aici sunteți în siguranță și noi toți vă iubim.

Apoi a arătat cu degetul către desenele ei:

— Și mai știi ceva? Cred că ai mai mult talent la desen decât tatăl tău.

Fetița a zâmbit ușor.

— Nu, a spus ea cu o voce care suna suspect, a falsă modestie. Tabloul lui tati a câștigat un premiu.

— Asta nu înseamnă nimic. Ale tale sunt la fel de bune.

— Nu sunt. Nu mai fi prostuț!

— Dar e adevărat, a spus el, și s-a ridicat. Stai puțin.

Nathan a intrat în casă, puțin orb până când ochii i s-au acomodat cu lumina slabă. Când a trecut prin fața bucătăriei, a adormit mirosul îmbietor al prânzului. Pe fereastră din hol se puteau vedea Bub și Harry afară, pe iarbă. Acum, Bub era cel care arunca mingea, iar Harry testa bâta lui. Ușa de la biroul lui Ilse era întredeschisă, iar Nathan a cochetat puțin cu ideea de a intra să o vadă. Să o salute. Să îi spună că ia fost dor de ea. A ezitat, apoi și-a continuat drumul, îl așteptau fetele.

În camera de zi, Nathan s-a oprit în fața tabloului lui Cameron. A întins mâinile ca să-l ridice de pe perete, simțind un ușor ghimpe în inimă, de parcă ar comite o infracțiune. Era surprinzător de ușor pentru ceva care părise să ocupe un spațiu atât de mare în casă. Nathan a așteptat o clipă, dar nu s-a întâmplat nimic. Spiritul lui Cameron nu s-a trezit din somnul lui de veci de pe altă lume ca să-l amenințe că vor exista consecințe dacă lasă urme de degete pe lucrarea lui în pensulă.

Nathan a zâmbit în sinea lui în timp ce ducea tabloul pe hol și se uita la culorile pământului și ale cerului, și la mormânt. Și-a dat seama că tot ceea ce îi spusese lui Lo fusese perfect adevărat. Nu avea nimic special tabloul acesta. Nu era deloc viață în el. Era opera plată și lipsită de inspirație a unui om care fusese prea orb ca să vadă câte lucruri minunate avea în viață.

Când a pășit pe verandă, cu ușa de plasă trântindu-se în urma sa, a fost întâmpinat de o tăcere mormântală. Lo era, de altfel, cu gura căscată. Nimeni nu a zis nimic pentru o vreme, iar Nathan a avut impresia că până și sunetele jocului de crichet încetaseră.

— O, Doamne! a exclamat Sophie cu uimire. Ce ai făcut?

Însă dincolo de groază, ochii ei străluceau de încântare anticipând scandalul de pomină care avea să urmeze.

— Da, a încuviințat Nathan. Am atins tabloul.

— Să vezi ce-o să pățești acum! a șoptit copilul.

Lo chicotea cu mâinile peste gură.

— N-o să pățesc nimic. Pentru că este doar un tablou, Soph. Atâta tot. Și da, cred că e bunicele. Însă întrebarea mea este dacă e mai bun decât ale lui Lo.

Lo țopăia de pe un picior pe altul, pe jumătate extaziată, pe jumătate îngrozită.

— OK, a spus Nathan. Lo, ridică-ți cel mai bun desen. Hai să le comparăm!

Fetița a ales un desen, zâmbind.

— Sophie, tu ești juriul. Care este mai bun?

Nathan a ridicat și el tabloul lui Cameron, la nivelul ochilor, și l-a întors către fete. Și deodată, lumea s-a cutremurat. Râsul lui Sophie a

fost acoperit de bățile inimii pe care le auzea în urechi.

— Consider că tabloul lui Lo este mai bun, spunea Sophie. Zece puncte din zece!

Vocea ei părea foarte îndepărtată, iar uralele de bucurie ale lui Lo care au urmat se auzeau ca și cum ar fi venit de undeva de sub apă. Nathan a încercat să încuviințeze, însă inima îl apăsa tare și îi bătea neregulat. Și-a dat seama că fetele se uitau la el.

— Sunt de acord, a spus el simțindu-și limba grea în gură.

A văzut-o pe Lo zâmbind, dar doar cu coada ochiului. Privirea îi era clar atrasă de ceva din spatele tabloului. Mai precis, de ceva lipit acolo. Ceva uzat și opac, cu praf roșiatic adunat în pliuri de plastic. Nathan simțea că îi fuge pământul de sub picioare.

— E cald afară, fetelor, a reușit el să spună. Duceți-vă înăuntru și beți niște apă.

— Bine.

Le-a auzit pașii și ușa trântindu-se în urma lor.

Nathan a pus tabloul jos pe verandă, cu mâinile tremurând. Plicul din plastic fusese lipit cu atenție în mijlocul tabloului. L-a dezlipit la întâmplare, fără să se preocupe că ar putea strica ceva pe partea din față a tabloului. A smuls plicul de acolo și s-a ridicat în picioare.

Sub stratul de praf se zăreau marginile colorate ale bancnotelor, inscripția de pe husa unui pașaport și mai multe certificate împăturite, ce păreau documente oficiale. Nathan își simțea inima sărindu-i din pieptul deodată cumva gol. Nu se așteptase deloc să găsească plicul, și-a dat el seama în acel moment. Nu cu adevărat.

Nu atinge tabloul!

Nathan a aruncat o privire spre curtea pustie. Nu se mai auzea mingea de crichet lovindu-se de bătă în partea cealaltă a casei. Nici Bub ovaționând.

La dracu', nu! Nu trebuie să ne jucăm cu capodopera lui Cam.

În depărtare se vedea bungalow-ul lui Harry, retras și în întuneric, cu ușile bine închise.

Să nu îndrăznești să-l atingi! Ai făcut deja suficient rău.

Nathan simțea cum casa îl copleșea, cumva prăbușindu-se peste el din spate, ca și cum și-ar fi ținut răsuflarea. Nu le auzea pe Liz ori pe Ilse prin apropiere, iar în dreptul ferestrelor de la bucătărie și birou nu era nimeni.

Locul lui e pe perete.

Undeva în spatele lui, Nathan mai mult a simțit decât a auzit scârțâitul pașilor pe dușumeaua din hol. După o clipă, s-a adăugat și zgomotul ușor strident al ușii cu plasă. Nu s-a mișcat din loc. Nu se putea forța să se uite în jur.

Regula de aur în casa asta.

Cine îl avertizase așa?

Nu atinge tabloul!

Toată lumea. Toți îl avertizaseră.

Pașii erau foarte aproape acum.

— Am încercat să îți spun, s-a auzit o voce. Nu ascuți niciodată,
Nathan.

S-a întors.

Capitolul 38

— Am încercat să îți spun.

O voce pe care Nathan o cunoștea la fel de bine ca pe a lui. S-a întors. La câțiva pași distanță, cu fața pe jumătate în umbra verandei, se afla mama sa.

Ochii lui Liz au trecut de la tabloul aflat pe jos la plicul de plastic din mâinile lui Nathan. Apoi s-a uitat la el. Avea privirea mai fermă decât o văzuse de multe zile încoace.

— A fost foarte drăguț, a continuat ea cu vocea joasă. Ceea ce le-ai povestit fetelor despre păstor. Auzeam din bucătărie.

Lui Nathan i-au amorțit mâinile, simțea că i-ar putea aluneca oricând plicul printre degete.

— E o poveste adevărată, a spus el, iar cuvintele i sau frânt pe alocuri.

Privirea lui Liz a întâlnit-o pe a fiului său.

— Pot să-ți spun și eu una?

Din hol s-au auzit tropăielile fetelor, iar Liz a făcut repede un pas înainte și i-a smuls lui Nathan din mână plicul de plastic.

— Nu aici. Vino cu mine, Nathan.

L-a luat de braț cu o mână hotărâtă, apoi a sprijinit tabloul de zidul casei și și-a strecurat plicul în buzunarul șorțului de bucătărie.

Au ieșit în curte. În bătaia razelor soarelui de amiază, umbra lui Liz s-a micșorat până a rămas doar o pată întunecată sub talpa ei. Au mers către eucalipt și s-au așezat sub legănarea blândă a ramurilor acestuia. Mormintele se întindeau la picioarele lor, unul lângă altul.

Nathan se uita în jos, cu sângele pulsându-i în urechi. Țărână veche lângă pământ proaspăt săpat. Avea atât de multe întrebări, dar nu reușea să pună nici măcar una...

— M-am dus să călăresc, a spus Liz într-un sfârșit. După ce Sophie s-a rănit la mână și ne-a spus tuturor că o aruncase calul de pe el. Nu trebuia să se întâmple așa ceva. În niciun caz când își dorea să participe la gimcana. Așa că am vrut să scot eu însămi calul la plimbare.

Dintr-odată, Nathan a simțit că nu dorea să audă asta. Însă a închis ochii și s-a forțat să asculte. Liz i-a povestit cum, în ziua în care Cameron nu mai reușise să se întoarcă acasă, ea își terminase treburile zilnice. A urcat în șa. Era un obicei pe care îl căpătase în timpul căsătoriei. Urcată pe cal, era mai înaltă și mai rapidă și, pentru câteva ore cel puțin, nimeni nu se putea atinge de ea.

În ziua aceea, luase calul lui Sophie. Avea nevoie de mișcare până se refăcea brațul fetei. Călărise mai mult decât în mod obișnuit, încercând să-și dea seama dacă animalul avea vreo problemă. Calul răspundea bine la comenzi, iar călăritul se desfășurase normal. Liz se

gândea la mâna lui Sophie și tot încerca să caute greșelile, călărind mult mai departe decât intenționase, când deodată a lovit-o gândul acela alunecos și întunecat.

— Calul nu avea nicio problemă, a spus Liz.

Umbrele frunzelor de eucalipt i se jucau pe față.

— Nu îmi puteam da seama. Nu avea niciun sens.

Nathan s-a gândit la mașina lui Ilse stând nefolosită în garaj. Nici asta nu avea niciun sens, până când a căpătat unul.

— Așa că am continuat să călăresc, a continuat Liz.

A mers drept înainte, simțindu-se mai neliniștită cu fiecare pas. Își amintea ce palidă era Sophie și cum tremura când își ținea strâns mâna rănită. Plânseese și fusese speriată. Însă abia așteptase să sară din nou în șa, imediat cum acest lucru îi fusese permis. Toată lumea îi lăudase curajul atunci, dar Sophie abia dacă reacționase în vreun fel.

Liz începuse deja să îi dea o formă familiară sentimentului din sufletul ei, când îl văzuse pe bărbatul care stătea lângă mormântul păstorului, îndemnase calul să meargă mai încet. Nu mai vedea așa bine și, pentru o vreme, sub soarele orbitor, bărbatul i se păruse a fi cu totul altcineva.

Liz se opri să se uite, apoi se apropiase călare. Recunoscuse mașina de teren parcată alături și respirase ușurată. Bineînțeles că nu era bărbatul la care se gândise prima dată, nu avea cum să fie el. Era fiul ei, Cameron.

— Ce făcea acolo? a întrebat Nathan, care deschisese ochii, dar nu și-i ridicase din pământ.

— Săpa.

Cameron avea o lopată în mână și întorcea pământul moale. Liz călărise spre el, la pas încet. Cameron nu fusese în regulă în ultima vreme, iar felul în care săpa atunci, cu o energie neobosită, o făcuse deja să scrâșnească din dinți. Liz coborâse de pe cal și îl priponise de oglinda laterală a mașinii fiului ei.

Atunci, Cameron se îndreptase de spate, cu lopata în ambele mâini. Metalul sclipise în soare și ea și-a amintit, încă o dată, de un alt bărbat. Era ceva comun în privirea lui. Nu se bucura să o vadă.

— *Caut niște apă pentru cal.*

Liz se duse în spatele mașinii, unde el își ținea proviziile.

Cameron îi făcuse cu mâna, apoi și-a întors iar atenția la pământul de la picioarele lui, în timp ce Liz găsisese o găleată și o umplea cu apă. La dat să bea calului și s-a uitat către el.

— *Ce faci aici?*

Cameron se aplecase spre pământ.

— *Verific ceva.*

— *Ce?*

— *Motivul pentru care nenorocita de nevastă-mea mi-a târât copiii până*

aici.

Liz ezitase.

— *Credeam că te duci la releu.*

— *Mă duc.*

— *Îl faci pe Bub să te aștepte.*

— *Termin aici mai întâi.*

Cameron și-a mai înfipt o dată lopata în nisip, apoi s-a oprit. A scos un sunet de undeva de departe, din gât.

— Găsise ceva, a spus Liz cu o voce abia auzită.

Sunetul scos de Cameron nu fusese chiar unul de victorie; avusese o nuanță prea seacă în el. Liz își dorise brusc să fi călărit în cu totul altă direcție în dimineața aceea. Remarcase ușurată că deja calul ei terminase de băut. A pus găleata la loc în spatele mașinii și când se întorsese către Cameron îl văzuse cocoșat, săpând în nisip cu mâinile. S-a ridicat apoi în picioare, ținând în mâini un plic din plastic acoperit cu praf roșiatic.

— *Ce e asta?*

Când îi văzuse zâmbetul, Liz simțise cum i se strânge stomacul.

— *O comoară îngropată.*

Liz și-a trecut o mână peste braț și Nathan a putut vedea rana recentă lăsată de cancer și cicatricea cealaltă, cea veche, despre care nu vorbea niciodată. Una dintre multele. Toți aveau astfel de urme: Liz, Nathan, Bub. Și Cameron avea. Urme pe care le țineau ascunse și nu voiau să le recunoască.

— Am știut imediat ce era, a spus Liz. Am avut și eu așa ceva.

Liz avusese o cutie veche și subțire de biscuiți, ascunsă într-o găleată cu mâncare pentru cai. Ascunsă până o găsisese Cari. Lovitura îi spărsese timpanul stâng și nu își mai recuperase niciodată auzul. Însă își învățase lecția, și nu mai încercase niciodată așa ceva. Băieții erau încă mici și îi fusese prea teamă de eventualele consecințe.

Însă atunci, pe când stătea lângă mormântul păstorului și îl privea pe fiul ei mijlociu, se întrebase cât de rele au fost consecințele pentru ea, pentru că nu a încercat.

— *Ar trebui să o lași în pace.*

Fusese surprinsă și ea însăși de faptul că vorbise. La fel și Cameron, iar privirea îi devenise dură.

— *Nici măcar nu știi ce este.*

— *Ba știi, Cameron. Știi.*

— *Atunci știi și că nu te privește.*

Apoi se îndreptase de spate, ridicându-se cât era de înalt. Lopata îi atârna alături, prinsă ușor cu degetele. Nu o ridicase, nici măcar puțin. Nici nu o amenințase, absolut deloc, însă văzându-l acolo, cu lama aceea metalică balansând și scânteind în soare, Liz știa perfect de cine anume îi amintea. Nu mai era băiețelul ei acum. Sau, cel puțin, nu mai

era doar băiatul ei. Era în egală măsură și fiul tatălui său.

Și atunci a știut, la fel cum de fapt știuse mereu, undeva într-un colț al sufletului ei, ce încercase să îi spună Ilse. Și ce anume îl îngrijorase atât de tare pe Harry. Și de ce erau atât de triste desenele lui Lo. Și de ce se afla într-o ortează brațul lui Sophie. Și de ce avea să se afle din nou. Sau mai rău de atât.

Liz tresărise involuntar când Cameron trecuse pe lângă ea, în drum spre mașină. Acesta aruncase lopata în spate și trântise ușa, apoi strecurase plicul pe fereastra dinspre locul pasagerului, lăsându-l să cadă pe scaun. Calul lui Liz tresărise și el, zburlit, și a tras de hățul prins de oglindă, iar ea i-a șoptit ceva ca să îl liniștească.

— *Plec, îi spusese Cameron fără să se uite la ea. Am treabă.*

— *Te duci la releu?*

Vocea lui Liz sunase ciudat chiar și în propriile urechi.

Cameron se întorsese la mormânt și se apucase să arunce pământul înapoi în groapă.

— *Așa intenționam. Însă acum cred că o să trec pe acasă mai întâi. Trebuie să discut cu Ilse.*

Mânia îi scliffea ca o flămă.

— *Cameron. Te rog.*

Frica se adunase într-un torent rapid.

— *Sunt și fetele acasă.*

El nu spusese nimic, apoi într-un târziu se uitase la ea:

— *Așa, și? Poate trebuie să audă și ele asta.*

Iar cu vocea aceasta în urechi și cu soarele acela în ochi, Liz se trezise deodată cu treizeci de ani în urmă și a știut, fără umbră de îndoială, ce se întâmplă când astfel de bărbați se întorc acasă.

A simțit că întinde mâna înainte să își dea măcar seama către ce anume o întindea. Își făcuse deja calculele în minte fără să fie conștientă de asta. Calcule care deveniseră un instinct înrădăcinat cu ani în urmă. Lovește sau fugi. El era la cinci metri depărtare, poate șase. Și se uita în jos, neatent, bătătorind pământul ca să acopere răul pe care îl făcuse.

Liz a ajuns dintr-o răsuflare pe scaunul șoferului și a răsucit cheia în contact tot dintr-o răsuflare.

Când Cameron se întorsese spre ea, piciorul ei era deja pe accelerație. A lăsat geamul în jos și a eliberat frâiele de pe oglindă. Calul a urmat-o ascultător când a pornit-o la drum. Nu prea repede. Nici nu era nevoie: un cal în galop e mai rapid decât un om.

— Cameron a încercat, totuși, a spus Liz cu vocea înecată de groază. Chiar a încercat.

Și așa fusese. O luase la fugă tipând în urma ei. Avusese nevoie de ultima picătură de autocontrol pentru a nu pune piciorul pe frână și a se desprinde de sunetul acela teribil. Continuase într-un ritm constant,

ignorând strigătele și privind drept în față. Apoi, cu mult mai târziu, când într-un sfârșit încetinise și se uitase în oglindă, nu mai era nimeni prin jur. Era complet singură.

Capitolul 39

Nathan a rămas privind în gol către morminte o lungă bucată de timp înainte să vorbească.

— Mașina lui Cameron nu era la stânci joi dimineată.

Liz a părut surprinsă.

— Știi asta?

— M-am gândit că o mutase cineva. Sau că o luam eu razna. Nu eram sigur care dintre cele două.

— Am făcut o greșeală, a spus Liz. O ascunseseam undeva în apropierea casei. Însă în acea noapte mi-am dat seama că era mult prea departe. Nu ar fi putut merge pe jos o distanță atât de mare. Când ar fi fost găsită mașina, s-ar fi știut că fusese altcineva acolo.

— Deci ai mutat-o?

A încuviințat.

— A doua zi. M-am trezit devreme, am luat iar calul și am mers până acolo, apoi am condus din nou, cu el de hățuri, până la stânci. M-am gândit că vreo zece kilometri ar fi fost posibil pentru cineva precum Cameron.

— Sunt chiar nouă, de fapt.

Liz nu l-a contrazis.

— Doar am vrut să nu fie văzută prea repede.

Nathan nu a mai spus nimic o vreme. Nu voia să se gândească la asta.

— Nu am știut ce să fac cu actele lui Ilse, a spus Liz. Am vrut să i le dau înapoi, dar nu am putut găsi o cale prin care să fac asta. Fetele sunt mereu peste tot – în dormitorul meu, la staul... Apoi s-a apucat și Xander să răscolească lucrurile din magazie. Însă toată lumea știe că nu trebuie să pună mâna pe nenorocitul ăla de tablou, a clătinat ea din cap.

Nathan a privit în jur. Către mașina lui Cameron, parcată pe alee, către casa în care crescuseră.

— Nu mi s-a părut niciodată în regulă felul în care a murit Cam, a spus el. Pentru un timp, chiar am crezut că Jenna Moore avea legătură cu asta.

A tăcut. Soarele se apropia de zenit, iar orizontul era o linie îndepărtată, încremenită.

— Mă întreb ce o fi vrut de la el.

Când Liz nu a răspuns nimic, s-a uitat la ea:

— Ce este?

Liz a ezitat, apoi a băgat o mână în buzunar:

— Caroline de la poștă a venit cu corespondența noastră ieri. Se gândise că poate nu vom merge în oraș o vreme, să ne-o luăm singuri.

I-a întins ceva lui Nathan. Acesta a întors între degete scrisoarea

ușor boțită. Pe partea din față a plicului era scris numele lui Cameron Bright. Nu era nicio adresă a expeditorului, însă în colțul din dreapta sus se afla o ștampilă de Marea Britanie. Fusese deja rupt, așa că Nathan a scos foaia din interior. Scrisoarea fusese pliată în trei și se vedea, după uzura îndoiturilor, că fusese deschisă și citită de mai multe ori. A respirat adânc și s-a uitat la cuvinte.

Începea cu „Cameron”. Nathan nu a recunoscut scrisul de mână, care era clar și ferm.

Te rog să citești această scrisoare până la sfârșit. Sunt conștientă de faptul că e posibil să nu îți aduci aminte de mine, Cameron, însă trebuie să îți spun ceva:

Te iert.

Poate că nu dorești să te iert sau poate că simți că nu ai făcut nimic care să necesite iertarea mea. Însă sper sincer că nu e așa. Indiferent de ceea ce poate că îți spui ție însuși și de amenințările tatălui tău, care m-a încolțit pe când eram singură, tu și cu mine știm prea bine ce s-a întâmplat în noaptea în care ne-am cunoscut. Știi ce ai făcut, și știi și eu.

Am sperat multă vreme că trăiești cu același sentiment de regret și de rușine ca mine. Dar acum nu mi se mai pare important acest lucru.

Am pierdut ani întregi simțindu-mă vinovată pentru ceva ce nu se întâmplase din vina mea. Și ți-am dat o putere asupra mea pe care nu o meriți. Cu ajutorul terapeutului meu și cu dragostea minunatei mele familii, sunt mândră să spun că nu mai e cazul.

Mi-am construit o viață fericită, din foarte multe puncte de vedere. Ceea ce îți doresc și ție, Cameron. Cei aflați în mare suferință le cauzează mare suferință și altora, și de aceea sper, pentru binele tău și al celor din jurul tău, că ți-ai găsit liniștea.

Jenna Moore

Nathan a citit de trei ori scrisoarea, apoi a împăturit-o la loc și i-a dat-o înapoi lui Liz.

— Ce vei face cu ea? a spus el.

— Cred că i-o voi arăta lui Glenn.

— Dar știi că asta nu va conta drept scuză pentru tine, a spus Nathan cu o voce care i-a sunat și lui însuși aspră. Nu-ți îmbunătățește cu nimic situația.

— Știu.

— Am văzut cum arăta Cameron la sfârșit, când l-a urcat Steve în ambulanță. Toată distrugerea.

Nathan a văzut-o pe Liz tresărind la auzul celor spuse de el, însă a continuat. Ea chiar avea nevoie să audă totul.

— Nu s-a dus ușor. A suferit mult.

Liz nu a răspuns, iar el și-a dat seama că plângea. Nu s-a mișcat. Într-un final, ea a tras adânc aer în piept:

— Nu îți cer să mă ierți...

— Bine.

Liz a rămas nemișcată multă vreme.

— Nathan, aveam optsprezece ani când am plecat de acasă, a spus ea într-un târziu. Iar când am făcut asta, mi-am promis că voi duce o altfel de viață.

Călătorise în nord, a povestit ea, apoi în vest, mergând oriunde dorea și simțindu-se liberă pentru prima oară în viața ei. Se oprise în Balamara doar când devenise evident că acolo se termina drumul și începea deșertul. În vreo două zile își găsise o slujbă la poștă și își câștiga singură banii, pentru prima dată. Munca era plăcută și localnicii, prietenoși. Toată lumea avea mereu timp pentru un zâmbet și o vorbă, iar când Carl Bright îi zâmbise pe deasupra corespondenței primite și insistase să îi ofere ceva de băut, ea acceptase.

— Și pentru o vreme, a fost minunat. Știu că pare greu de crezut, dar era foarte amuzant. Și mi se părea și foarte arătos. Și era draguț cu mine. Și pentru o vreme viața mea chiar a fost altfel. Apoi ne-am căsătorit – și aici, fata lui Liz s-a întunecat – și lucrurile au început să se schimbe, iar într-o bună zi am realizat brusc că viața mea nu mai era atât de diferită. Tatăl tău îmi spusese că și el avusese o viață grea în copilărie, și voiam amândoi ceva mai bun. Dar nu era nimic mai bun. Era același lucru pe care îl lăsasem în urmă. Și eram atât de dezamăgită, Nathan, și atât de obosită... Făcusem tot acel drum doar ca să ajung exact de unde plecasem. Nu aveam energia să mă lupt cu asta. Care ar fi fost rostul?

A clătinat din cap.

— Apoi am rămas gravidă și mi-am spus că, indiferent ce era între mine și el, aveam să vă apăr pe voi, copiii mei.

Liz și-a șters ochii. Nu se putea uita la fiul ei acum.

— Și chiar am făcut tot posibilul, Nathan. Te rog să mă crezi. Am făcut planuri, mă gândeam în fiecare zi la ele. Însă eram speriată și mă simțeam foarte singură, ca prinsă într-o capcană. Îmi pare foarte rău. Nu am fost suficient de bună, știu. Nu am fost deloc bună. Dar a fost tot ce am putut eu să fac.

Liz a tăcut pentru câteva clipe lungi.

— Apoi, tatăl tău a avut accidentul acela. Și cred că asta mi-a salvat viața. Poate că și pe a lui Bub.

Și Nathan s-a trezit deodată cu ani în urmă, în noaptea aceea fierbinte, privindu-l, printre bucățile de metal contorsionat, pe Carl Bright, prins între plafonul mașinii și volan. Și acel comentariu al asistentului: nu fusese o moarte rapidă.

Fața lui Liz fusese de gheață cât stătuse în spatele ambulanței, cu sângele coagulându-i-se în jurul rănii. La vremea respectivă, Nathan crezuse că era din cauza șocului. Acum însă, un gând urât îi ieșea la

suprafață. Poate fusese altceva. S-a uitat îndelung la cele două morminte de la picioarele lui. Țărână veche și țărână nouă. Poate că unele linii sunt mai ușor de depășit a doua oară, și-a zis el.

— Cât timp...?

A început, însă s-a oprit. *Cât timp ai rămas inconștientă după accident? Cât timp l-ai lăsat acolo înainte să suni după ajutoare?*

A vrut să întrebe, dar nu a făcut-o, pentru că își dădea seama, după chipul ei, că i-ar fi putut spune adevărul.

Liz îl privea cu atenție.

— Îmi pare rău pentru o groază de lucruri, a spus ea într-un târziu. Dar nu-mi pare rău că s-a dus.

Nathan nu a întrebat-o la cine se referea. Frunzele eucaliptului au foșnit și Nathan a simțit nisip în aer, așezându-i-se pe față. În depărtare s-a auzit ușa de plasă trântindu-se și amândoi au întors capul către casă, Ilse venea către ei, cu mâna pavază la ochi.

— Te caută cineva la telefon, Nathan, a strigat ea.

— Pe mine? a întrebat el.

Și-a dat seama că vocea îi suna ciudat, așa că și-a dres-o.

— E Glenn. Zice că i-ai lăsat un mesaj la dispecerat.

— Ah, da.

Dar nu s-a mișcat. Apoi, deodată, Liz La îmbrățișat și La tras înspre ea. Îi putea simți mâinile blânde pe spate, cum îl țineau strâns, și putea simți parfumul familiar al părului ei. Liz avea lacrimi în ochi.

— Nu am vrut niciodată să ai de-a face cu toate astea, a spus ea încet. Am făcut ceea ce am simțit în inima mea că e corect. Dar tu ești un om bun, Nathan. Și va trebui să faci și tu ceea ce crezi că este corect.

S-a dat înapoi și s-a uitat către el:

— Dar indiferent ce o să faci, trebuie să te întorci acasă.

Liz La mai strâns în brațe câteva clipe, apoi i-a dat drumul și s-a întors către casă.

— Bub a scos pe toată lumea în fața casei, să jucăm crichet, în caz că vrei să vii și tu, a spus Ilse.

Liz i-a zâmbit în timp ce trecea pe lângă ea:

— Mulțumesc, cred că vin și eu. Prânzul e gata în curând.

Ilse a privit-o cum se îndepărtează, apoi s-a întors către Nathan. S-a încruntat când i-a văzut fața.

— E totul în regulă? Așteaptă Glenn.

— Da.

— Ești sigur?

El a întors spatele ambelor morminte și deodată s-a simțit ceva mai bine.

— Da.

— Haide, atunci.

Ilse a așteptat ca Liz să dispară în casă și și-a strecurat mâna într-a lui. Palma ei era caldă și uscată, și au mers așa împreună.

— Ascultă, a spus ea. Zicea Harry că are de gând să vină pe la tine, să te ajute cu pregătirile pentru inundație, dar... Mă gândeam că ar putea rămâne aici, să ia toate măsurile de siguranță, și că aş putea veni eu să te ajut, vreo două zile, a spus ea dintr-o răsufare. Dacă vrei.

Nathan s-a oprit din mers și s-a uitat la ea.

— Mi-ar plăcea la nebunie.

— Ești sigur? Pentru că, dacă ai de fapt nevoie de ajutorul lui Harry, sau al lui Bub...

— Nu. O, Doamne, nu!

— Sunt multe de făcut?

— Nu.

— Dar tot pot să vin?

— Absolut.

— Bine, a zâmbit ea. Deci rămâne pe joia sau pe vinerea viitoare, atunci?

— E Anul Nou.

— Da, a zâmbit ea. Așa cred.

Au ajuns pe verandă. Desenele lui Lo erau încă fixate cu pietre, iar marginile le fluturau în vânt. Tabloul lui Cameron era încă sprijinit de zid, acolo unde îl lăsase Liz.

— O, Doamne, ce caută aici? a întrebat Ilse în timp ce urca scările.

— Eu l-am adus afară.

— Oh!

Ilse a ridicat tabloul și s-a uitat la el. Culorile îi 7

erau deja estompate de un strat subțire de praf, Ilse l-a privit încruntată câteva clipe, după care, din senin, și-a lins degetul mare și a șters cu el o pată mai lungă, pornind dintr-un colț de sus. Pata a dispărut, însă tabloul a rămas mânjit de amprenta umedă, Ilse a zâmbit în colțul gurii:

— E mai bine acum.

A pus tabloul la loc, cu zgomot, pe podeaua verandei.

— În fine, ne vedem afară după ce termini de vorbit.

— Ilse...

— Da?

— Vreau doar să...

Nathan i-a luat mâna și i-a simțit degetele ușoare lipite de ale lui.

— Ești fericită? Acum, adică.

Chipul lui Ilse s-a întunecat în timp ce se gândea ce să răspundă.

— Nu știu, a spus ea până la urmă. A fost o săptămână urâtă. Un an urât, de fapt. Dar dacă mă întrebi dacă mă simt mai bine decât săptămâna trecută sau decât anul trecut, atunci răspunsul este da.

S-au uitat unul la altul și ea a făcut încet un pas în față, s-a înclinat și l-a sărutat. Nathan a închis ochii și o căldură care nu avea nicio legătură cu soarele i s-a răspândit prin tot corpul. Și-a dat seama că zâmbea.

— Mi se pare că acum mă pot imagina din nou fericită în viitor, a spus ea după ce s-au desprins. Și nu m-am mai simțit așa de multă vreme. Înțelegi ce spun?

— Da, a spus el. Înțeleg.

A deschis usa și a arătat către telefon, care stătea cu receptorul scos din furcă:

— Ne vedem după.

Nathan s-a uitat după ea până a cotit după casă, apoi a lăsat ușa să se închidă în urma lui. A înaintat pe holul întunecat și a ridicat telefonul.

— Alo, a spus el.

Vedea pe fereastră cum jocul de crichet era în toi. Fetele aruncau cu rândul, iar Bub le dădea instrucțiuni.

— Nathan, s-a auzit vocea lui Glenn de la celălalt capăt al firului. Îmi pare rău, prietene, dar m-am întors abia aseară târziu și ți-am găsit mesajele. Am verificat, iar femeia asta, Jenna, a fost în Bali aproape trei săptămâni. Se confirmă toate zborurile și tot traseul pașaportului ei. În plus, am sunat unde era cazată și am vorbit puțin cu ea. A spus că îi pare rău să audă ce a pățit Cameron. Se pare că dorea doar să îi trimită nu știu ce scrisoare.

Xander l-a zărit pe geam pe Nathan și i-a făcut cu mâna exact în momentul în care Lo a reușit cumva să îl învingă pe Bub cu aruncarea ei. Bub a căzut în genunchi mimând umilința, iar fetele au sărbătorit reușita cu un cor de râsete la unison. Bub a arătat cu degetul către Nathan, prin geam, și i-a făcut semne. *Vino să mă ajuți.*

— Nathan? Mai ești acolo, prietene? s-a auzit vocea lui Glenn de foarte departe.

— Da.

— Voiai să mai vorbim despre ceva?

— Scuze, a spus Nathan. Era...

Ilse râdea acum, în timp ce fetele făceau un dans al victoriei.

Nathan a respirat adânc.

— Știi ce, prietene? Nu era nimic.

— Ești sigur? Am avut impresia din mesajul tău că era urgent.

Acum era Lo la bătaie, luptându-se cu o bătă aproape la fel de mare ca ea. Harry a aruncat pe sub braț și fata a reușit contactul, în uralele tuturor.

— Nu, doar voiam să îți spun...

Nathan a făcut o pauză.

— Voiam să îți spun că o să vin mai des în oraș de acum înainte. Nu

caut necazuri, doar că o să vin de câte ori o să vreau. Deci spune asta cui trebuie să îi spui, dar să știi că așa vor sta lucrurile.

— Am înțeles, a spus Glenn. N-aș zice că era ceva urgent, însă nu mi se pare deloc o idee rea, dacă mă întrebi pe mine.

— Mulțumesc, Glenn.

— Pentru nimic, a spus polițistul, apoi a tușit politicos: Mai e ceva?

Nathan o vedea pe geam pe Liz cum stătea deoparte, puțin în umbră, puțin neobservată, supraveghindu-și familia. Părea împăcată. Harry le învăța pe fete șmecherii legate de felul în care să bată mingea, iar Bub îi spunea ceva lui Xander care l-a făcut să izbucnească în râs. Ilse zâmbea, cu părul strălucind în lumina soarelui.

— Nu, asta e tot, a spus Nathan.

— Crăciun fericit, atunci!

— Și ție.

A închis telefonul.

A ieșit afară, în lumina orbitoare a soarelui, și s-a dus la familia lui.

Mulțumiri

Mi-a plăcut la nebunie să scriu această carte și sunt foarte recunoscătoare tuturor celor care m-au ajutat să dau viață acestei povestiri.

Încă o dată mă simt profund îndatorată excepționalilor mei editori Cate Paterson și Mathilda Imlah de la Pan Macmillan, Christine Kopprasch și Amy Einhorn de la Flatiron Books, Clare Smith de la Little, Brown. Vă mulțumesc foarte mult pentru sfaturile și ideile voastre înțelepte, precum și pentru încurajările permanente.

Sunt ca de obicei recunoscătoare minunaților mei agenți care muncesc neobosit: Clare Foster de la Curtis Brown Australia, Alice Lutyens și Kate Cooper de la Curtis Brown UK, Daniel Lazar de la Writers House și Jerry Kala jian de la Intellectual Property Group.

Nu aș fi fost în veci capabilă să scriu această carte fără bunăvoința atâtor oameni care și-au dăruit din timpul lor pentru a vorbi cu mine, pentru a-mi împărtăși viețile și poveștile lor.

Un mulțumesc din inimă ofițerului de poliție pensionat Neale McShane și soției sale, Sandra, care m-au invitat la ei acasă. Nu oricine ar putea accepta să conducă un străin nouă sute de kilometri prin deșert și să îi răspundă tot drumul la întrebări, și mă simt foarte norocoasă că Neale s-a numărat printre cei puțini dispuși. A fost o călătorie unică în viață și nu o voi uita niciodată.

M-am simțit onorată să pot petrece un timp în Birdsville împreună cu Don Rowlands, bătrân aborigin^[10] și ranger al Parcului Național Munga-Thirri, și cu soția lui. Viziunea și experiențele lor miau deschis ochii asupra multor lucruri la care nu mă gândisem înainte și le sunt sincer recunoscătoare pentru că mi-au împărtășit gândurile lor.

Multe mulțumiri lui Andrew Cameron, asistent medical la Birdsville, pentru toate conversațiile și călătoriile prin regiune, atât de amuzante și fascinante. Am învățat enorm de la el, iar ajutorul său în documentarea pentru această carte este de neprețuit.

Îi sunt de asemenea recunoscătoare lui David Brook pentru amabilitatea de a-și împărți cu mine extinsa cunoaștere și expertiza din domeniul administrării de proprietăți, și pentru răbdarea cu care mi-a răspuns la un lung șir de întrebări despre subiecte dintre cele mai diferite, de la vite până la transmisiuni radio.

Mulțumiri lui Sue Cudmore, fermiera care mi-a povestit despre viței, și scriitorului Evan McHugh, care m-a pus în legătură cu prietenii și cunoștințele lui și care mi-a povestit despre propria experiență cu deșertul. Cărțile sale *Birdsville* și *Outback Cop* (scrise în colaborare cu Neale McShane) mi-au fost de mare ajutor în cercetările mele.

Sunt recunoscătoare tuturor celor care m-au ajutat de-a lungul drumului și îmi asum orice greșeală sau libertate artistică.

În cele din urmă, dar nu în ultimul rând, îi mulțumesc tatălui meu, Mike Harper, pentru acea idee care a devenit, într-un final, *The Lost Man*, plus, ca de obicei, lui Helen Harper, Ellie Harper, Michael Harper, Susan Davenport, Ivy și Ava Harper, Peter și Annette Strachan.

Și, bineînțeles, cel mai mare mulțumesc dintre toate se îndreaptă către adorabilul meu soț, Peter Strachan, și minunata noastră fiică, Charlotte Strachan. Îmi oferiți atât de multe și nu aș putea scrie cărțile acestea fără voi.

[1] Un fel de cioban tânăr din Australia. (N.r.)

[2] Meciuri din liga de rugby australian. (N.r.)

[3] În original: *backpackers* – oameni cu rucsacul în spate. Oameni, de obicei tineri, care vizitează țări străine și se angajează să dea o mână de ajutor prin gospodării, pe perioade mai mici sau mai mari, pentru a avea un adăpost și a-și putea acoperi costurile de transport și de hrană. (N.t.)

[4] Serviciu medical regal aerian din Australia. (N.t.)

[5] În original, „No tidings of comfort and joy here” – referință la versurile unor colinde vechi englezești. (N.t.)

[6] *School of the Air*, în original, numele școlilor generale din Australia care țin lecții prin radio, televiziune sau internet cu copiii care locuiesc la mare distanță de școlile obișnuite. (N.t.)

[7] Criminal Investigation Branch, divizia criminalistică a poliției din Australia. (N.t.)

[8] *Gymkhana*, competiție sportivă de îndemânare călare sau automoto. (N. T.)

[9] „Bush song” în orig. (M.t.)

[10] *Aboriginal elder*, în original, o persoană care și-a câștigat respectul celorlalți aborigeni pentru cunoașterea și înțelepciunea sa. Nu toți vârstnicii devin automat și elder. (N.t.)

Table of Contents

Prolog

Capitolul 1

Capitolul 2

Capitolul 3

Capitolul 4

Capitolul 5

Capitolul 6

Capitolul 7

Capitolul 8

Capitolul 9

Capitolul 10

Capitolul 11

Capitolul 12

Capitolul 13

Capitolul 14

Capitolul 15

Capitolul 16

Capitolul 17

Capitolul 18

Capitolul 19

Capitolul 20

Capitolul 21

Capitolul 22

Capitolul 23

Capitolul 24

Capitolul 25

Capitolul 26

Capitolul 27

Capitolul 28

Capitolul 29

Capitolul 30

Capitolul 31

Capitolul 32

Capitolul 33

Capitolul 34

Capitolul 35

Capitolul 36

Capitolul 37

Capitolul 38

Capitolul 39

Mulțumiri

- [1]
- [2]
- [3]
- [4]
- [5]
- [6]
- [7]
- [8]
- [9]
- [10]